Redactare: *Ioana Bârzeanu* Tehnoredactare: *Mariana Radu*
Copertă: *Luca Emil Cornel*
Titlul original: ***STRAVAGANZA. QTY OF FLOWERS***
Copyright © Mary Hoffman 2005
This translation is published by arrangement with Bloomsbury Publishing Inc.
All rights reserved.
© 22017 Toate drepturile asupra acestei ediţii sunt rezervate editurii METEOR PUBLISHING
Contact:
Tel/Fax: 021.222.83.80
E-mail: editura meteorpress.ro
Distribuţie la:
Tel/Fax: 021.222.83.80
E-mail: cartemeteorpress.ro www.meteorpress.ro
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HOFFMAN, MARY
Stravaganza – Călătorie magică în orașul florilor / Mary Hoffman;
trad. din 1 b. engleză de Mihaela-Adina Eros.
— București: Meteor Publishing, 2017 ISBN 978 – 606 – 910 – 061 – 5
I. Eros, Mihaela Adina (trad.)
821.111
Tipar: ARTPRINT
Email: officeartorint.ro
ST R A V A G A N Z A
Mary Hoffman

CĂLĂTORIE MAGICĂ ÎN ORAŞUL FLORILOR

Traducere din limba engleză de *Mihaela-Adina Eros*
METEOR rr PUBLISHING E

Pentru Jessica, creatoare de poţiuni şi o foarte bună cunoscătoare a Gigliei

Mulţumiri

Cartea lui Franco Cesati, *La grande Guida delle Strade di Firenze*, şi cea a lui Franco Cardini, *Brève Storia di Firenze*, mi-au fost indispensabile, ca şi *The Medici* şi *Florence* ale lui Cristopher Hibbert. Le mulţumesc Carlei Poesio şi, ca întotdeauna, lui Edgardo Zaghini, pentru că au citit manuscrisul iniţial şi pentru tot sprijinul lor de nepreţuit.

Ralph şi Elizabeth Lovegrove m-au consiliat în privinţa scrimei şi a altor lucruri. Familia mea greu încercată a suportat şederea mea la Florenţa vreme de o lună, ajutându-mă prin preluarea treburilor mele casnice, mai ales Stevie. Matteo Cristini mi-a povestit nişte lucruri minunate despre istoria artei florentine. Santa Maria Novella şi a sa Officina Profumo-Farmaceutica au fost la fel de încântătoare ca întotdeauna, constituind o destinaţie clară pentru un stravagante. Îi mulţumesc editoarei mele, Emma Matthewson, căreia i-a plăcut întotdeauna cel mai mult această carte, şi numeroşilor mei fani, care mi-au trimis mesaje pe website-ul Stravaganza, îndemnându-mă să fac ceva ca între Luciano şi Arianna să se întâmple ceea ce ar fi de aşteptat. Mi-am dat toată silinţa.

„Non v e città al mondo che non senta, nel bene e nel male, îl peso del suo passato”.

Franco Cardini, *Scurtă istorie a Florenţei*, 1990

(„Nu există niciun oraş în lume care să nu simtă, în bine şi în rău, greutatea trecutului său.”)

„Non ha l’ottimo artista alcun concetto, ch un marmo solo în se non circonscriva col suo soverchio; e solo a quello arriva la man che ubbidisce all’intelletto”.

Michelangelo Buonarotti – poem 151

(Nici cel mai mare artist n-are vreun concept pe care o singură bucată de marmură să nu-l conţină în preaplinul ei, deşi numai o mână care se supune intelectului îl poate descoperi.”)

„E necessario a uno principe, volendosi mantenere, împărare a potere essere non buono, e usarlo e non l’usare secondo la necessită”.

Niccold Machiavelli, *Principele*, 1513

(„Pentru un conducător este necesar, dacă vrea să rămână suveran, să se deprindă să nu fie bun şi să folosească această putere sau nu, în funcţie de necesităţi.”)

Cuprins

Mulţumiri 5
Prolog Meandrele labirintului 9
1 O sticlă albastră de parfum 13
2 Câinii lui Dumnezeu 27
3 Fraţi 38
4 Secrete 51
5 Marmură pentru o ducesă 61
6 Rochii de mireasă 75
7 Mătrăguna 87
8 Două familii de acelaşi rang 98
9 îngeri 110
10 Treabă de bărbat 122
11 Pumnale scoase 133
12 Parfum de pini 145
13 Talismane 157
14 Tablouri pe pereţi 171
15 Oaspeţi 185
16 Harta oraşului 199
17 Duşmanul duşmanului meu este prietenul meu 211
18 Zborul 224
19 Florile oraşului 239
20 Râul se revarsă 255
21 Nunţile din familia di Chimici 271
22 Argint însângerat 288
23 Oraşul sub ape 302
24 Căţeluşul lui Dumnezeu 317
25 Exilul 333

26 Coridorul puterii 348
27 Un duel 366
Epilog încă o nuntă 384
Notă explicativă despre di Chimici şi de Medici 393
Genealogia familiei di Chimici 396
Personajele 397

Prolog

Meandrele labirintului

Într-o biserică vărgată în alb şi negru, din nord-vestul oraşului, un călugăr într-o rasă în negru cu alb aştepta să-i vină rândul să păşească pe o figură ciudată întipărită pe podea. Era un labirint alcătuit din benzi de marmură neagră şi albă, ce închipuiau un fel de cerc, şi călugării veneau şi păşeau de-a lungul lui, urmându-i contururile. Mergeau în tăcere, în vreme ce alţi călugări îngânau încet cânturi gregoriene din stalurile corului. Era dimineaţa devreme şi în biserică nu era nimeni altcineva în afară de călugări, care se mişcau în tăcere, mergând unul după altul în cerc.

Între marginea exterioară şi centru erau unsprezece circuite, dar fiecare dintre ele se întortochea în atâtea meandre, încât călugării păreau să se împotmolească încercând să-şi atingă ţinta cu cât se apropiau mai tare de ea. Totuşi, la fiecare câteva minute, unu sau doi călugări ajungeau în centru, unde cădeau în genunchi, rugându-se fierbinte preţ de câteva clipe, înainte de a-şi relua drumul ce-i purta iarăşi înapoi spre lume.

Fratele Sulien a fost ultimul care a păşit în labirint. Era obiceiul şi dreptul său de stareţ. Sulien a străbătut labirintul încă şi mai gânditor decât de obicei, şi, atunci când a ajuns în centru, rămăsese singur. Ceilalţi călugări se duseseră la treburile lor, unii să hrănească peştii din iazul mănăstirii, alţii să sape la morcovi şi alţii să îngrijească de vie. Chiar şi membrii corului se risipiseră, şi fratele Sulien fusese lăsat singur în lumina obscură a zorilor, în interiorul răcoros al bisericii.

A îngenuncheat anevoios în centru, într-un cerc

înconjurat de alte şase cercuri mai mici, aranjate ca petalele unei flori. Drept în mijloc se afla un model decorativ încrustat, ce era acoperit de rasa călugărului. Într-adevăr, un vizitator matinal al mănăstirii Santa-Maria-tra-le-vigne cu greu l-ar fi putut observa pe Sulien, având gluga trasă peste ochi şi stând în genunchi, în liniştea din centrul labirintului.

După o lungă meditaţie, fratele Sulien s-a ridicat, a spus „amin” şi a început să parcurgă încet drumul înapoi prin labirint spre viaţa sa cotidiană. Aşa începea fiecare zi pentru el, însă ziua aceea avea ceva aparte. La sfârşitul ritualului a tras ca de obicei un covor ros peste labirint, dar în loc să se întoarcă prin claustrul cel mare la lucrul său de la farmacie, s-a aşezat într-o strană, meditând la viitor.

S-a gândit la ameninţarea ce plana asupra Gigliei şi la faptul că oraşul era în fierbere. Marea familie di Chimici, a cărei bogăţie făcea ca oraşul să prospere, era mai ocupată decât de obicei. Ducele anunţase căsătoriile apropiate ale unor tineri membri ai familiei sale, inclusiv ale celor trei fii care îi mai rămăseseră cu verişoarele lor. Şi nimeni nu se îndoia că mai era şi altceva la mijloc în afară de dragoste în privinţa acelor căsătorii.

Toată lumea ştia că ducele organizase o reţea de spioni ce împânzise tot oraşul, condusă de un agent feroce, cunoscut drept „l’Anguilla” (Ţiparul), din pricina abilităţii lui de a scăpa din situaţii fără ieşire. Scopul spionilor, atât acolo, cât şi în alte oraşe, era să descopere tot ce se putea afla despre o anumită frăţie sau ordin al unor învăţaţi – unii îi numeau oameni de ştiinţă, alţii, magicieni. Fratele Sulien se foi în strana tare de lemn, gândindu-se la acel ordin al cărui membru era şi el.

Familia di Chimici se opunea cu vehemenţă frăţiei şi bănuia că membrii ei se aflau în spatele rezistenţei faţă de planurile lor de expansiune a puterii în toată Talia. Ducele Niccold credea că această frăţie se făcea vinovată şi de dispariţia fiului său mezin, Falco, cu mai puţin de un an în

urmă. Aparent, tânărul prinţ, rănit grav într-un accident de călărie cu doi ani înainte, îşi pusese capăt vieţii în timp ce stătea la palatul de vară al familiei de lângă Remora.

Dar toată lumea ştia că ducele credea că fusese o crimă – sau poate ceva încă şi mai rău. Unii spuneau că fantoma băiatului plecase în străinătate, alţii că n-ar fi fost mort deloc. Când ducele Niccold se întorsese din Remora cu trupul fiului său, întreg oraşul fusese şocat de înfăţişarea lui schimbată: îmbătrânise peste noapte şi acum avea părul alb şi barba argintie.

Funeraliile lui Falco fuseseră un eveniment trist, dar grandios. Ducele îl depusese în capela palatului său din apropierea centrului oraşului şi însăşi marea Giuditta Miele îi sculptase statuia funerară.

Sulien ştia însă că următoarea comandă a Giudittei avea să sosească din Bellezza, oraşul independent din laguna răsăriteană. Se zvonea că stăpâna acestuia, încântătoarea Arianna Rossi, avea să vină în Giglia pentru a participa la ceremoniile de nuntă. În ciuda rezistenţei puternice a oraşului său faţă de toate încercările familiei di Chimici de a-i răpi independenţa, ducesa era neaşteptat de bună prietenă cu cel de-al treilea fiu al ducelui, Gaetano. El era unul dintre cei ce se căsătoreau, aşa că acceptase invitaţia din pricina lui.

Sulien cunoştea Bellezza, deoarece venise recent dintr-o mănăstire din apropierea oraşului-lagună pentru a prelua mănăstirea de călugări Santa-Maria-tra-le-vigne. A văzut primejdia ce-o păştea pe tânăra ducesă. Oraşul Giglia urma să fie mai înţesat ca de obicei cu străini şi vizitatori în perioada nunţilor, de aceea avea să fie greu să i se asigure ducesei protecţia de care avea nevoie. Era chiar un pic surprins că tatăl ei, regentul şi senatorul Rodolfo, fusese de acord cu asta.

Apoi şi-a sumes poalele rasei şi s-a îndreptat cu paşi mari spre farmacie, pentru că luase o decizie. A traversat claustrul cel mic şi liniştit, cu seria sa de capele, şi apoi şi claustrul cel mare, unde o uşă dădea într-o primă încăpere,

laboratorul său.

Ca de fiecare dată când urca cele două trepte spre domeniul său, fratele Sulien respiră aerul său înmiresmat cu uşurare şi bucurie. În oraş lucrurile se puteau schimba, dar acolo, la Santa-Maria-tra-le-vigne, unele lucruri rămâneau la fel – labirintul, care aducea întotdeauna pace, şi parfumurile şi leacurile distilate aici, în farmacie, aflată de puţină vreme sub conducerea sa.

A traversat laboratorul, unde doi tineri ucenici în rase de novici erau aplecaţi deasupra instalaţiei de distilare. După ce i-a salutat în mare grabă, a intrat în chilia sa, puţin mai mare ca o celulă, şi s-a aşezat la biroul său. Întocmea o listă a reţetelor pentru toate parfumurile, cremele, loţiunile şi leacurile ce se făceau în acel loc din mănăstire. Fără a omite faimosul său lichior şi secretul producerii argintului potabil.

A împins pergamentul deoparte şi a rămas uitându-se la o sticluţă albastră cu un dop de argint pe care o luase de pe un raft. A pus lângă ea o cruce de argint, pe care-o ţinea încuiată într-o cutie de lemn încrustată. Le-a privit gânditor pe amândouă. Apoi a spus: „E timpul. O să mă duc acolo diseară”.

Capitolul 1

O sticlă albastră de parfum

Sky s-a trezit ca de obicei în mireasma florilor. Dar era mai puternică decât de obicei, ceea ce însemna că mama lui se sculase şi îşi destupa flacoanele. Acesta era un semn bun; poate că azi avea să lucreze. Dându-l la o parte pe Remedy, motanul, de pe picioarele lui – un alt semn bun, pentru că însemna că fusese hrănit deja – Sky s-a îndreptat spre bucătărie şi a găsit-o pe mama sa amestecând cafeaua în cafetieră. Arăta minunat, oarecum îmbujorată în obraji.

— Hei, mamă. ’Neaţa, a spus el, îmbrăţişând-o.

— ’Neaţa, frumosule, i-a răspuns ea, zâmbindu-i afectuos.

— De ce nu m-ai trezit? E târziu.

— E doar şapte şi jumătate, Sky.

— Păi, e târziu, a spus el căscând. Trebuie să mai şi spăl înainte de şcoală.

— Sunt gata, a spus mama sa încântată, turnând apa abia fiartă peste cafea. Apoi şi-a schimbat brusc dispoziţia şi s-a aşezat la masă. Nu e bine ca un băiat de vârsta ta să-şi facă griji în privinţa treburilor gospodăreşti, a spus ea, şi Sky a văzut strălucirea clară a lacrimilor ce-i umpluseră ochii.

— Hei, nu plânge acum, a liniştit-o el, încercând intenţionat să-i schimbe dispoziţia. Ce avem la micul dejun? Mi-e tare foame.

Nu-şi dorea o scenă de genul „nu ne avem decât unul pe celălalt" aşa de dimineaţă. Mama sa nu-şi putea ţine-n frâu boala, care era aşa de capricioasă, încât în unele zile, ca acum, se simţea normal, iar în altele nu se putea nici măcar da jos din pat să se ducă până la baie, ceea ce însemna că el trebuia să-i poarte de grijă şi în privinţa celor mai intime nevoi.

Iar pe Sky nu-l deranja să-i poarte de grijă. Era adevărat că erau totul unul pentru celălalt. Tatăl lui Sky nu fusese niciodată prin preajmă, decât pe coperţile CD-urilor şi pe afişele de concert. Rainbow Warrior, faimosul rocker de culoare al anilor 1980, fusese interesat de blânda şi timida Rosalind Meadows doar o noapte, şi de atât a şi fost nevoie.

Când Rosalind a aflat că era însărcinată, prietena ei cea mai bună, Laura, cea care o dusese iniţial la concertul lui Warrior, o sfătuise să facă avort, dar ea nici n-a vrut să audă. A lăsat baltă universitatea şi s-a dus acasă să înfrunte furia părinţilor ei.

Deşi aceştia erau adepţi stricţi ai Frăţiei din Plymouth, au fost neaşteptat de înţelegători chiar şi atunci când s-a dovedit că bebeluşul era ciocolatiu (ea nu suflase o vorbă despre tatăl lui). Dar când Sky avea un an şi jumătate, i-au sugerat că era posibil să-i fie mai bine la Londra, unde o blondă cu pielea foarte albă cu un copil

ciocolatiu ar fi atras mai puţin atenţia decât într-un sătuc adormit din Devon. A nu atrage atenţia asupra propriei persoane era ceva ce pentru părinţii lui Rosalind echivala cu a unsprezecea poruncă.

Aşa că ea şi-a făcut bagajele şi, luându-şi copilul, a aterizat la Londra, având chiria plătită anticipat pentru un apartament în Islington, o diplomă în aromoterapie şi niciun fel de alte mijloace de subzistenţă. Cea mai mare consolare a ei era că Laura se afla şi ea la Londra, lucrând ca secretară a unui parlamentar, şi stătea adesea cu copilul în timp ce ea făcea seara şedinţe de aromoterapie cu diverşi clienţi.

— La urma urmei, spunea Laura, legănându-l pe Sky cu stângăcie în poală, el nu s-ar mai fi aflat aici deloc dacă nu te duceam eu la concertul ăla din Bristol.

Rosalind nu i-a spus niciodată că Sky nu s-ar mai fi aflat deloc acolo nici dacă ar fi urmat celălalt sfat al ei.

Când Sky avea doi ani, Rosalind i-a scris lui Rainbow Warrior, simţindu-se prost pentru că nu ştia cum să i se adreseze. În cele din urmă, a scris doar:

Dragă Rainbow.

Nu cred că-ţi aminteşti de mine. *Am fost la concertul tău din Bristol în 1987*. *Fiul tău, Sky, are azi doi ani*. *Nu vreau nimic de la tine, doar să ştii de existenţa lui şi să primeşti această adresă în caz că vei dori vreodată să-l vezi*. *Ataşez şi o poză făcută acum câteva săptămâni*.

A ezitat. Să scrie: „cu dragoste de la”? Era doar o expresie formală, lipsită de conţinut, dar nu dorea ca el să-şi facă idei greşite, aşa că a scris: *Cu stimă, Rosalind Meadows*. Scrisoarea a fost trimisă impresarului lui Warrior şi era marcată ca fiind „personală şi urgentă”, dar impresarul n-a dat nicio atenţie acestui lucru. Femeile treceau întotdeauna genul acela de cuvinte pe scrisorile pentru Warrior. Şi era cu siguranţă de la o femeie. Plicul mirosea a flori.

— Hei, Colin, a spus el, fluturând scrisoarea când l-a revăzut pe faimosul său client. Se pare că ţi-ai semănat

iarăşi ovăzul tău sălbatic.

— Nu-mi mai vorbi aşa, s-a răstit cântăreţul iritat, înşfăcând plicul. Şi nu-mi mai deschide corespondenţa personală – de câte ori trebuie să-ţi mai spun?

Gus Robinson era unul dintre puţinii oameni de pe planetă care ştiau că marele Rainbow Warrior, celebru pe patru continente, se numea în realitate Colin Peck şi se născuse într-un cartier construit de municipalitate în Clapham Junction.

Cântăreţul a mirosit plicul, a citit mica scrisoare formală, s-a uita la poză şi a zâmbit. Acel *„cu stimă" l-a* mişcat aşa cum n-ar fi făcut-o nicio formulă isterică, pătată de lacrimi. Da, îşi amintea de Rosalind, aşa de timidă şi de topită după el. Iar băieţelul era frumuşel.

— Ar trebui să pui scrisoarea aceea în ramă, i-a sugerat Gus. Ca să vadă toată lumea că ea nu vrea niciun ban de la tine.

— Vezi-ţi de treaba ta, a spus cântăreţul.

Şi în noaptea aceea a scris o scrisoare nu foarte bine adusă din condei şi plină de greşeli de ortografie, dar în care a pus şi un cec gras, pe care şi-l putea permite fără probleme.

Rosalind a fost şocată şi a vrut să trimită banii înapoi, dar Laura a convins-o să n-o facă.

— Doar nu l-ai făcut singură, nu? a întrebat-o ea. Şi ar fi trebuit să fi fost şi el mai atent. Trebuia să-şi fi dat seama că o gâsculiţă ca tine nici măcar nu-şi lua pilula.

— Dar spune că nu vrea să-l vadă pe Sky, s-a plâns Rosalind, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji.

— Cu atât mai bine, a replicat Laura ferm. Ia banii şi fugi.

În cele din urmă, Rosalind a folosit banii pentru a-şi plăti ipoteca şi a le înapoia părinţilor săi împrumutul. Nu încăpea îndoială că-i prinseseră de minune. I-a scris iar cântăreţului, spunându-i că avea să-i trimită câte o poză cu fiul lor în fiecare an, de ziua lui. De această dată, Gus Robinson n-a mai deschis scrisoarea şi nici celelalte plicuri

parfumate care soseau o dată pe an, ci i le înmâna celui mai bogat client al său, fără un cuvânt.

Rainbow Warrior fusese însurat de trei ori şi avea opt copii, dar nimeni nu ştia de băiatul zâmbăreţ cu pielea ciocolatie şi de blonda lui mamă în afară de cântăreţ şi de impresarul său. Iar ei n-au discutat niciodată despre acest subiect.

Nici Sky, nici mama sa n-au vorbit prea des despre asta. Când el s-a făcut suficient de mare încât să înţeleagă, ea i-a arătat o poză cu tatăl lui în revista *Hello*. Se însura cu a patra soţie, un fotomodel Columbian cu picioare lungi, pe nume Loretta. La şcoala lui Sky erau o mulţime de copii ai căror părinţi se despărţiseră, aşa că n-a fost foarte tulburat de pozele cu cântăreţul înalt, cu cozi împletite, şi cu noua lui soţie. Păreau să nu aibă nicio legătură cu el.

Rainbow Warrior simţea şi el cam acelaşi lucru în fiecare an când se uita la cea mai recentă poză cu fiul lui secret. Dar le păstra pe toate. Sky nu ştia că mama sa îi trimitea tatălui său poze cu el. A fost o perioadă de câteva luni, prin preajma aniversării sale la împlinirea vârstei de treisprezece ani, când s-a certat cu Rosalind aproape în fiecare zi, şi o dată a ameninţat-o că avea să-şi caute tatăl şi să se ducă să stea cu el, dar aceste sentimente violente au dispărut în cele din urmă, iar la scurtă vreme după aceea Rosalind s-a îmbolnăvit.

A avut gripă şi a zăcut în pat o săptămână, cu febră şi o tuse care nu i-au trecut cu niciun ceai fierbinte de lămâie cu miere. Săptămâna s-a transformat în luni întregi şi atunci Sky a început să înveţe să-şi poarte de grijă şi să-i poarte de grijă şi mamei sale.

Oboseală cronică, acesta a fost diagnosticul pus de doctorul de la spital lui Rosalind, după luni de consultaţii la medicul de familie, şi a sfătuit-o să-şi vină-n fire. Niciun fel de tratament, doar odihnă. Asta fusese în urmă cu aproape trei ani şi uneori Rosalind tot nu era în stare să se scoale dimineaţa din pat. După un an, Sky şi-a luat inima-n dinţi şi i-a scris faimosului Rainbow Warrior, fără a-i spune

mamei sale:

Stimate domnule Warrior.

Eu sunt Hui dumneavoastră şi sunt îngrijorat în privinţa mamei. E bolnavă de un an. O puteţi trimite la un doctor renumit? Suferă de o afecţiune ce se numeşte sindromul oboselii cronice. Nu e o boală închipuită.

Cu sinceritate.

Sky Meadows

A trimis-o la o adresă unde figura Warrior, dar n-a primit niciodată niciun răspuns. „Ne putem descurca noi şi fără el”, şi-a zis el cu amărăciune. „Aşa am făcut întotdeauna, şi aşa vom face şi de-acum încolo.”

— Când va muri tata, eu voi fi ducele Fabrizio al doilea, i-a spus micul prinţ profesorului său. Pe atunci avea şase ani şi a primit o bătaie zdravănă pentru asta. De atunci ştia că a muri era ceva rău, deşi la acea dată doar repeta ce-i spusese dădaca lui.

Acum, în timp ce prinţul Fabrizio – un tânăr înalt şi chipeş de douăzeci şi trei de ani – străbătea galeria palatului tatălui său, simţea că învăţase foarte bine această lecţie. Pereţii erau plini de portrete ale familiei di Chimici, ale celor vii şi ale celor răposaţi, printre ultimii aflându-se mama lui, Benedetta, şi fratele său cel mai mic, Falco, luat de lângă ei în chip aşa de crud doar cu câteva luni înainte. Fabrizio zăbovi vreme îndelungată în faţa acelui tablou.

Portretul îl reprezenta aşa cum arătase el înainte de accident, stând drept şi mândru, foarte conştient de originea sa nobilă şi ţinând o sabie care atingea uşor pământul. Avea unsprezece ani pe atunci.

Fabrizio nu se îndoia că dispariţia fratelui său avea s-o grăbească şi pe a tatălui lor, deşi el nu mai ţinea să devină aşa de repede ducele Fabrizio di Chimici al II-lea. Se simţea mult prea tânăr pentru a fi şi cap al familiei, şi responsabil de toate planurile ticluite de tatăl lui. Acum şi-ar fi dorit să fi fost unul dintre fiii lui mai mici, lipsit de griji şi de povara unei asemenea responsabilităţi care-l aştepta în viitor.

Dar îşi îndreptă umerii şi îşi reluă plimbarea. Cel puţin putea fi de acord bucuros cu unul dintre planurile tatălui său. Urma să se căsătorească în scurtă vreme cu verişoara sa.

Caterina. Dintre toţi verii săi, ea era preferata lui, încă de pe vremea când erau copii şi se jucau împreună în palatul de vară din Santa Fina. Gura sa fină schiţă un zâmbet gândindu-se la Caterina.

Acesta era singurul lucru bun ce apăruse după dispariţia lui Falco – şi refuza să se gândească la asta ca la o sinucidere – şi anume, toate nunţile din familia lor. Ceilalţi doi fraţi ai săi urmau să se căsătorească şi ei în acelaşi timp, şi de asemenea şi vărul său Alfonso, duce de Volana. N-avea să mai rămână niciun di Chimici necăsătorit – cu excepţia micuţului şi sclifositului văr Rinaldo. Şi era clar că tatăl său, ducele Niccold, îşi dorea ca ei toţi să-i aducă pe lume urmaşi, cât mai curând cu putinţă. Ei bine, el, Fabrizio, aştepta cu nerăbdare. Caterina era o fată frumuşică şi plină de viaţă şi nu se îndoia că avea să aducă pe lume o serie de moştenitori de cel mai ales soi.

La şcoală Sky şi-a petrecut o zi aparent destul de normală. Acum se obişnuise să fie în clasa a XI-a, dar nu simţise niciodată că făcea parte din acea şcoală şi n-avea prieteni apropiaţi.

Problema era că arăta bine şi era un tip modern, şi ştia că o mulţime de fete erau la început atrase de el. Era înalt pentru vârsta lui şi părul său castaniu era împletit în codiţe. Dar muzică rock nu asculta deloc. Îi amintea prea tare de tatăl lui. Rosalind punea uneori CD-urile lui, singurele pe care le avea în afară de cele cu muzică clasică ori folk, dar lui îi creau o stare foarte proastă. Se obişnuise să nu-i pese de tatăl lui, dar de când cântăreţul ignorase scrisoarea pe care i-o trimisese, scrisă dintr-o disperare adâncă, începuse să-l urască. Ştia că muzica lui ajunsese din nou la modă, pentru că apăruse într-un film care bătuse toate recordurile de vânzări, dar Sky nu văzuse

filmul şi nu destăinuise nimănui legătura sa cu starul rock.

Dacă ar fi fost interesat de fotbal, ar fi putut să nu se mai simtă ca un peşte pe uscat la şcoală. Fizicul l-ar fi ajutat, dar îi lipsea entuziasmul. Presupunea că se întâmpla aşa pentru că avea lucruri mult mai importante la care să se gândească. Probabil că nu era el singurul elev din şcoala sa care avea grijă de un părinte bolnav. Odată citise un articol despre mulţimea de copii sub şaisprezece ani – unii chiar şi mai mici, de nouă ani – ce aveau grijă de părinţi în scaune cu rotile.

El se găsea într-o situaţie mai bună. Avea şaptesprezece ani şi mama lui nu era bolnavă tot timpul. Dar nu mai cunoştea pe nimeni în situaţia lui şi se simţea izolat, marcat cumva. Şi asta se vedea. Treptat, avansurile amicale se stingeau şi fetele admiteau că n-aveau niciun rost.

Exista totuşi o singură fată, tăcută şi blondă, pe care o plăcea cu adevărat, şi dacă ea s-ar fi arătat măcar puţin interesată de el, lucrurile ar fi stat altfel. Dar ea era nedespărţită de fioroasa ei prietenă cu părul vopsit roşcat şi tatuaje, prin urmare, Sky n-a avut niciodată curajul de a-i vorbi. Însă toţi trei urmau cursul de engleză, aşa că cel puţin aveau câteva ore în comun.

Lui Sky nu i-a luat mult să ajungă acasă, deoarece apartamentul său se afla într-o clădire chiar de lângă şcoală. A tras un pic de timp, întrebându-se ce avea să găsească acasă, dacă mama lui se simţea la fel de bine sau era iar în pat, incapabilă să se mişte. Dar era total nepregătit pentru ceea ce a găsit. Pe treptele de la intrarea spre apartamentul lor se afla o sticluţă albastră, cu un dop de argint sub forma unui crin. Era goală şi incredibil de fragilă, stând acolo pe scară, unde o putea răsturna oricine.

Instinctiv, Sky a ridicat-o şi i-a scos dopul. Din ea s-a răspândit un parfum divin, mult mai plăcut decât orice ţinea mama lui în provizia ei de uleiuri şi esenţe. Era oare pentru ea? Nu avea niciun mesaj ataşat.

A intrat pe uşa principală şi apoi în apartamentul de la parter. Rosalind îl vânduse pe cel pentru care plătise Warrior şi-l cumpărase pe acesta, mai mic, cu mai puţin de un an în urmă, pentru că nu mai putea urca scările. Noua lor casă renovată mirosea încă a zugrăveală şi a ipsos. Mirosul acesta şi cel de esenţe florale l-au întâmpinat pe Sky la întoarcere.

— Mamă, a strigat el, deşi ea probabil auzise cheia lui în broască. Am sosit!

Ea nu era nici în sufragerie, nici în micuţa lor bucătărie, şi atunci a bătut la uşa dormitorului ei, cu presimţirea rea că i se întâmplase ceva teribil. Dar nu era acolo, iar când s-a întors în bucătărie a găsit biletul ei:

Am *plecat la supermarket. N-o să ai biscuiţi până mă întorc*.

Sky a zâmbit uşurat. Când se mai simţise ea aşa de bine încât să se ducă la cumpărături singură? Asta era de obicei treaba lui. Miercurea după-amiază, după şcoală, încărca sacoşele de plastic în autobuz şi apoi le ducea acasă. Totuşi, mama lui trebuie să se fi dus cu maşina. N-ar fi rezistat să meargă cu autobuzul.

Sky a luat lucrurile spălate din maşină, le-a pus în uscător, a spălat vasele de la micul dejun şi s-a uitat prin dulapuri să vadă ce putea pregăti pentru cină. În mod normal, s-ar fi apucat să cureţe nişte cartofi sau să toace nişte ceapă, dar s-a gândit să aştepte să vadă ce aducea mama sa. Poate că avusese ea ceva în plan.

I-a dat de mâncare lui Remedy, pentru că era în pericol să-l calce, tot lipindu-se de picioarele lui, apoi şi-a făcut un ceai şi s-a aşezat la masă, unde se afla sticluţa albastră, ce părea inofensivă, dar în acelaşi timp, plină de importanţă. Remedy a sărit pe scaunul de lângă el şi a început să se spele. Sky a oftat, şi-a adus cărţile de şcoală şi s-a apucat să citească o poveste pentru franceză.

Sandro era încântat de noul lui stăpân. Toată lumea îl ştia pe Ţipar. Devenise o persoană faimoasă în Giglia. Acum avea o sumedenie de spioni ce lucrau pentru el şi

care aduceau informaţii la palatul di Chimici de prin tot oraşul şi de dincolo de el. Era exact genul de activitate care-i plăcea lui Sandro, să urmărească oameni şi să stea pe lângă ei, să tragă cu urechea la conversaţiile lor private. Ar fi fost încântat să facă asta şi pe degeaba.

Era mic de statură şi isteţ, şi trecea complet nebăgat în seamă, unul dintre acei băieţi cam murdari şi zdrenţăroşi care bântuiau pe lângă locurile aglomerate din oraş, sperând să câştige câţiva bănuţi din nişte comisioane rapide. Dar, de fapt, el avea arginţi în buzunare, bani de cheltuială daţi de Ţipar pentru cazurile în care era nevoit să dea ceva de băut unui informator sau să ofere un mic bacşiș pentru a obţine nişte informaţii.

Acum urmărea pe cineva din clanul Nucci, o misiune foarte uşoară pentru el. Camillo Nucci era în mod clar în drum spre o întâlnire, încât Sandro a trebuit să-şi înăbuşe un chicotit. Tânărul spadasin cu beretă roşie se tot uita peste umăr în timp ce trecea pe lângă impunătoarea clădire nouă a familiei di Chimici cu birourile breslei, traversând apoi piaţa principală şi podul de piatră, care se numea tot Ponte Nuovo, deşi fusese construit cu două sute de ani înainte.

Un spion mai puţin dibaci ar fi putut să-l piardă din ochi pe Nucci pe pod, prin mulţimea de oameni de acolo, printre prăvăliile măcelarilor, pescarilor şi negustorilor de mărunţişuri. Dar nu Sandro. Ghicise oricum încotro se îndrepta prada sa – spre palatul pe jumătate terminat de pe celălalt mal al râului. Familia Nucci, singura îndeajuns de bogată încât să rivalizeze cu di Chimici, începuse să-şi construiască palatul somptuos cu cinci ani înainte, şi tot neterminat era.

Dar, dacă aveau să-l termine, urma să fie mult mai mare decât palatul ducal de pe acest mal al râului, şi pe Sandro asta îl deranja. El era un om devotat cu totul clanului Chimici. Se înţelegea de la sine că stăpânii săi trebuiau să aibă tot ce era mai bun, mai grandios şi mai impresionant din ce exista. De pildă, nunţile ce se

apropiau. Nu urmau să se căsătorească tinerii prinţi şi verişoarele lor în marea catedrală, fiind cununaţi de însuşi papa, unchiul lor Ferdinando, care venea special din Remora pentru a oficia cea mai somptuoasă ceremonie pe care o văzuse oraşul vreodată?

Camillo Nucci ajunsese la zidurile palatului neterminat al tatălui său şi stătea de vorbă cu acesta şi cu fraţii săi. Sandro a văzut, spre surprinderea lui, că etajul al doilea era aproape gata. N-avea să mai dureze mult până ce palatul familiei Nucci avea să fie terminat în cele din urmă. Dar de ce făcea tânărul Camillo un secret din plimbarea sa de seară, de vreme ce era doar împreună cu membrii familiei sale? Nimic deosebit în această privinţă. Însă Sandro îi urmări oricum până la o tavernă din apropiere.

Acolo a fost încântat să vadă cum un grup de oameni ce păreau a avea o foarte proastă reputaţie li s-a alăturat. Din nefericire, nu s-a putut apropia îndeajuns încât să audă ce vorbeau, dar a reţinut fiecare detaliu al înfăţişării lor, pentru a-i relata Ţiparului. Cu siguranţă că stăpânul lui avea să fie interesat.

— Crezi că asta a fost lăsată pentru tine? a întrebat-o Sky pe mama sa când a scos cumpărăturile făcute de ea.

Rosalind părea iarăşi extenuată şi se trântise pe canapea, aruncându-şi pantofii din picioare de îndată ce intrase. S-a uitat la sticluţa din mâna lui.

— Habar n-am, a răspuns ea. Dar e frumoasă, nu?

— Dar e goală, s-a mirat Sky, încă nedumerit. Să o pun la un loc cu celelalte sticle ale tale?

— Nu, ar ieşi în evidenţă faţă de toate flacoanele mele refolosibile din plastic, a spus Rosalind. Pune-o pe cămin – dacă n-o vrei tu cumva?

Sky ezită. Părea o apucătură de fată să-şi dorească o sticluţă albastră de parfum la el în cameră, dar acel obiect îi vorbea parcă într-un fel pe care nu-l înţelegea.

— OK, a spus el, punând-o provizoriu pe căminul din sufragerie. Ce să gătesc pentru cină?

— Ce zici de nişte spaghete? îi sugeră mama lui. Sunt bune şi uşoare şi le putem mânca în faţa televizorului. În seara asta este serialul *EI*.

Sky zâmbi. Mamei lui îi plăceau serialele melodramatice care se petreceau la spital, dar închidea întotdeauna ochii la scenele dure şi la operaţii. Te-ai fi putut gândi că avusese parte destul de doctori şi asistente, dar se dădea în vânt după astfel de filme.

S-a dus să toace ceapă şi ardei. Mai târziu, după ce au mâncat şi Rosalind s-a uitat mai puţin decât de obicei la *EI*, pentru că era prezentat un grav accident rutier în lanţ, Sky a dus-o în pat. Era foarte uşoară, şi-a dat el seama, şi a adormit înainte să aibă vreme s-o ajute să-şi pună cămaşa de noapte sau să se spele pe dinţi. Iar pe el nu-l lăsa inima s-o trezească. A lăsat-o în pat şi s-a dus să-şi continue temele. Apoi a spălat vasele, a scos gunoiul, a împăturit rufele uscate, pentru a fi călcate a doua zi, a curăţat cutia cu nisip a motanului, şi-a atârnat jeanşii uzi în uscător, a încuiat şi s-a culcat la unsprezece şi jumătate.

Era frânt de oboseală. „Cât o mai pot duce eu aşa?” s-a întrebat el. Era adevărat că mama sa se simţise mult mai bine în acea zi, dar ştia din experienţă că avea să fie şi mai extenuată ca de obicei în ziua următoare. A început să numere câte zile bune şi câte rele avusese ea în ultima vreme. Doctorul spusese că era nevoie de timp, dar de cât timp era oare nevoie pentru a se face bine?

Dacă se gândea la anii ce aveau să vină, Sky nu putea să întrevadă decât dificultăţi. Mama sa ţinea foarte mult ca el să meargă la universitate şi să aibă parte de şansele cărora ea le dăduse cu piciorul. Şi el îşi dorea la fel de mult asta. Dar cum putea s-o lase, ştiind că în unele zile ea nici nu mânca şi nu era în stare nici măcar să-şi facă un duş ori să-i dea de mâncare pisicii? îi invidia pe băieţii de vârsta lui, care puteau să plece de acasă peste un an sau doi şi să se ducă şi în Katmandu de-ar fi vrut, fără a-şi face griji în privinţa mamelor lor. Probabil că el avea să fie nevoit să-şi aleagă un colegiu din Londra şi să stea acasă.

Remedy s-a urcat pe pieptul lui şi a început să toarcă fericit. I-a dezmierdat urechile. „E aşa simplu să fii pisoi, nu?” s-a gândit el. Apoi şi-a adus aminte de sticlă. În ciuda protestelor motanului, s-a sculat din nou şi a adus-o din sufragerie. Stătea pe întuneric mirosind parfumul minunat ce venea dinspre ea şi simţindu-se mângâiat în chip ciudat. Motanul a şters-o îmbufnat. Nu era genul de miros care să-i placă unei pisici, şi oricum în casă mirosea prea tare a parfumuri. Lui mai bine-i dădeai scrumbie în fiecare zi.

„Mă întreb de unde poate proveni?” a fost ultimul gând al lui Sky înainte de a cădea într-un somn adânc, cu sticla în mână.

Când s-a trezit, Sky nu se afla în camera sa, ci într-un loc ce semăna cu o chilie monahală. Pe peretele văruit se aflau un crucifix şi un pupitru de rugăciune din lemn, iar el era întins pe un fel de pat tare de campanie. Sticla se afla încă în mâna lui şi în încăpere plutea un parfum floral minunat, însă ştia că nu venea din sticlă.

S-a sculat şi a deschis precaut uşa, trezindu-se într-o încăpere întunecoasă, cu pereţi lambrisaţi, ca un soi de laborator, plin de recipiente de sticlă, ca acelea folosite la orele de chimie. Dar nu mirosea ca un laborator, ci asemeni esenţelor mamei sale, doar că mult mai intens. Dinspre uşa aflată într-o parte a încăperii venea lumină şi Sky a putut zări o seră. Oameni în rase săpau straturile şi pliveau plantele. „Ce vis ciudat”, s-a gândit el. Era o atmosferă extrem de plăcută, de linişte şi relaxare.

A ieşit afară la soare, clipind şi ţinând încă sticla în mână. Un negru, îmbrăcat în rasă ca şi ceilalţi, l-a apucat de braţ şi i-a şoptit:

— Domnul fie lăudat că te-a găsit!

„Acum o să mă trezesc”, s-a gândit Sky, dar nu s-a întâmplat aşa ceva.

În schimb, omul acela l-a împins înapoi în laborator şi l-a dus în grabă în chilia lui, aplecându-se deasupra unui scrin de lemn.

— Pune asta pe tine, i-a spus el lui Sky. Trebuie să

arăţi la fel cu ceilalţi novici. Apoi îmi poţi spune cine eşti.

Capitolul 2

Câinii lui Dumnezeu

Sky se simţea ca un somnambul când îl lăsă pe călugăr, sau ce-o fi fost el, să-i arunce o rasă aspră, albă, peste cap, şi apoi o mantie neagră cu glugă. Pe dedesubt purta tricoul şi şortul în care se culcase, un detaliu ciudat pentru un vis, s-a gândit el.

— Aşa-i mai bine, i-a spus călugărul. Acum putem face împreună un tur al mănăstirii şi putem vorbi fără să i se pară nimănui ciudat. Te vor lua drept un nou novice.

Sky n-a spus nimic, dar şi-a urmat însoţitorul înapoi afară. Se aflau în grădina închisă pe care o văzuse din uşă. Era de formă pătrată, înconjurată de un fel de culoar acoperit, ca acelea care se găsesc prin catedralele şi abaţiile din Anglia.

— Eu sunt fratele Sulien, a spus călugărul. Tu?

— Sky. Ezită. Sky Meadows.

Numele lui, ciudat după părerea lui, constituise întotdeauna o problemă pentru el. Şi se combina încă şi mai prost cu numele de familie al mamei lui. îl făcea să sune ca un soi de odorizant sau de balsam de rufe.

— Sky? Acesta nu-i un nume folosit pe-aici, a spus Sulien după ce s-a gândit. Cel mai apropiat ar fi Celestino. Poţi fi Celestino Pascoli.

„Chiar pot?” se gândi Sky. Ce fel de joc mai e şi ăsta? Dar n-a spus nimic.

— Ai talismanul? l-a întrebat Sulien, şi Sky a realizat că ţinea încă în mână sticluţa de parfum. Îşi descleştă pumnul. Un sentiment ciudat a început să pună stăpânire pe el, că ceea ce trăia nu era chiar un vis.

— Cine sunteţi dumneavoastră? a întrebat Sky în cele din urmă. Nu la nume mă refer.

Călugărul a dat din cap.

— Ştiu ce vrei să spui. Sunt un *stravagante*. Amândoi suntem.

— Dumneavoastră şi cu mine? a întrebat Sky,

nevenindu-i a crede.

Nu reuşea să înţeleagă cum de el şi acel călugăr nebun, aşa cum începuse să-l creadă, puteau avea şi altceva în comun în afara faptului că erau amândoi oameni şi amândoi de culoare.

— Da, facem parte dintr-o frăţie secretă a unor savanţi din Talia. Călugărul păşi în grădină, făcându-i semn lui Sky să-l urmeze. Uită-te în urma ta.

Sky s-a întors şi n-a văzut nimic.

— Ce? a întrebat el nedumerit.

Sulien a arătat spre pământ şi Sky a văzut şocat că, deşi umbra călugărului se întindea în spatele lui, neagră ca şi rasa lui, la picioarele sale nu era nimic.

— Talismanul te-a adus aici din lumea ta pentru că ne poţi ajuta cu ceva.

— Cu ce anume? a întrebat Sky.

— Nu ştiu exact cu ce anume, a răspuns Sulien. Dar va fi primejdios.

Cu o noapte înainte, Sandro stătuse pe lângă prada lui până ce a fost sigur că nu avea ce să mai afle, apoi s-a întors pe jos de partea cealaltă a râului. O scurtă plimbare prin marea Piazza Ducale, unde se aflau clădirile guvernamentale, l-a purtat spre aripa stângă a catedralei. Se simţea mult mai bine când putea vedea Santa Maria del Giglio. Dimensiunile sale creau un sentiment de siguranţă, iar străduţele şi piaţetele se adunau în jurul ei ca nişte pisoi căutând căldura mamei lor.

Sandro se simţea el însuşi ca unul dintre aceşti pisoi. Era un orfan care crescuse la casa de copii ce se afla sub oblăduirea catedralei. Isteţ şi descurcăreţ cum era, nu învăţase niciodată carte şi nici nu avea de gând să se apuce de vreo meserie, aşa că fusese încântat să fie recrutat de Ţipar.

Acum îşi putea permite să le arunce câţiva bănuţi haimanalelor care se jucau în stradă, în faţa orfelinatului, chiar şi la ora aceea târzie. Fusese şi el unul dintre ei până nu de mult şi-i sălta inima de bucurie gândindu-se cât de

departe ajunsese.

S-a oprit în mica piaţetă, unde oamenii jucau popice. Era interesat în chip morbid de acest loc, din pricina crimei îngrozitoare ce se petrecuse acolo cu o generaţie înainte. Un di Chimici îl înjunghiase mortal pe un Nucci. Asta era tot ce ştia el, dar povestea îl fascina. Îşi şi imagina sângele pătând pietrele caldarâmului şi strigătele de ajutor, în vreme ce tânărul nobil îşi dădea duhul la lumina pâlpâitoare a torţelor din piaţă. Sfânta Fecioară nu reuşise să-l apere. Sandro se înfioră.

A trecut pe lângă prăvăliile şi tavernele ce vindeau tot soiul de mâncăruri mirosind îmbietor şi de băuturi, încântat la gândul că urma să ia cina. A traversat *Via Larga*, strada întinsă ce ducea de la catedrală spre palatul di Chimici. Ţiparul nu locuia acolo, bineînţeles. Ducele Niccold era prea şiret pentru aşa ceva. Dar nu stătea nici prea departe. Locuia îndeajuns de aproape de duce încât să ajungă la el în câteva minute dacă era chemat.

— De ce n-am umbră dacă suntem amândoi *strav*… cum aţi spus? a întrebat Sky. Dumneavoastră se pare că aveţi una.

— Am umbră pentru că eu sunt în lumea mea, i-a explicat fratele Sulien. Atunci când vin în lumea ta, aşa cum am făcut când am adus talismanul, nu am nici eu umbră, cum n-ai nici tu aici.

Sky începuse să înţeleagă că făcuse o călătorie în spaţiu, şi mai mult ca sigur şi în timp, dar încă tot nu-i venea *a* crede. Fratele Sulien i-a explicat faptul că se aflau într-un mare oraş, numit Giglia, într-o ţară căreia i se spunea Talia, dar lui Sky i se părea că arăta aşa cum îşi imaginase el că era Italia. Nu putea vorbi italiana, însă înţelegea ce-i spunea Sulien – cel puţin înţelegea cuvintele; sensul era încă impenetrabil.

— La ce vă referiţi spunând să vă ajut? a întrebat el încercând o altă tactică. Ce pot face eu?

Au dat ocol încet clădirilor pătrăţoase ale mănăstirii, întorcându-se înapoi de unde plecaseră, oprindu-se în uşa

laboratorului. Şi Sky s-a simţit din nou copleşit de parfumul ce venea dinăuntru.

— Ce este în acest loc? a întrebat el. Un fel de biserică, sau ce e?

Fratele Sulien i-a făcut semn să-şi continue plimbarea.

— Este o mănăstire de monahi. Santa-Maria-tra-le-vigne. Şi avem şi o biserică, bineînţeles, una nespus de frumoasă, la care se ajunge prin claustrai cel mic al mănăstirii, dar şi o infirmerie, şi o farmacie pe care o conduc eu.

— Monah este acelaşi lucra cu călugăr? a întrebat Sky. I se părea că era foarte ignorant în această privinţă. Fusese cu mama sa pe la biserici doar ca vizitator.

Sulien dădu din umeri.

— Mai mult sau mai puţin. Depinde de ordinul căruia îi aparţii. Noi suntem dominicani. „Câinii lui Dumnezeu” *Domini canes* este expresia italiană pentru „câinii lui Dumnezeu”.

— Şi laboratorul acela?

— Acolo prepar eu leacurile, a zis Sulien. Şi parfumurile, bineînţeles.

— Bineînţeles, a repetat Sky ironic.

Fratele Sulien i-a aruncat o privire nedumerită, dar chiar atunci a început să bată clopotul din turnul de deasupra lor şi toţi călugării – asta presupunea Sky că erau – şi-au lăsat uneltele jos şi au pornit spre galeria acoperită din colţ.

— E vremea rugăciunii, a explicat Sulien. Slujba de prânz, dar astăzi o să lipsesc şi o să te duc în oraş. Vreau să-ţi arăt ceva.

Ţiparul era încântat de sine însuşi. Avea o locuinţă confortabilă, era plătit generos şi avea cele mai bune mâncăruri şi băuturi. Cel mai satisfăcător lucru era că dispunea de putere. Ca mână dreaptă a ducelui, avea impresia că se afla doar la o aruncătură de băţ de sediul puterii şi ar fi putut aşa de uşor să se îndrepte în direcţia

opusă. La un moment dat se temuse că ducele Niccolò avea să se descotorosească de el, punând să i se taie gâtul, după afacerea aceea din Remora. Şi uite că acum era înveşmântat în catifele, în culoarea sa preferată, albastru, şi avea şi o pălărie cu o pană, şi un cal al său în grajdurile ducelui.

În realitate, Ţiparul nu era o figură atât de impresionantă pe cât i se părea lui, fiind scund şi cam pirpiriu. Dar era mulţumit de noua sa viaţă, mai ales de mica sa reţea de spioni. Giglia îi plăcea chiar ceva mai mult decât Remora şi mult mai mult ca Bellezza. Într-un timp foarte scurt memorase străzile, pieţele şi fundăturile – el fiind un om al fundăturilor, chiar dacă aspira la bulevarde largi. Dar pe un bulevard nu putea să se furişeze, iar furişatul era punctul lui forte.

Fratele Sulien l-a condus pe Sky printr-o arcadă din colţul marelui claustra într-unul mai mic, şi apoi dincolo de o uşă, în biserică. În celălalt capăt, Sky a putut vedea un număr de călugări în rase negre, în genunchi, şi a putut auzi murmurul slab al vocilor lor. Ochii săi abia apucaseră să se obişnuiască cu întunericul din biserică, când au ieşit iar la lumina soarelui, sub un cer albastra, strălucitor.

Sky a tras adânc aer în piept şi s-a uitat în jurul lui. Biserica dădea spre o piaţă mare, la marginile căreia se înălţa câte un stâlp ciudat de lemn, sub formă de piramidă alungită. Nu existau maşini, autobuze sau motociclete, iar dincolo de piaţă era o adunătură de case sărăcăcioase şi de prăvălii, iar din loc în loc se înălţa şi câte o clădire impozantă printre celelalte, ca un cal de curse pe un teren plin de gloabe istovite. Cu siguranţă se afla în trecut, s-a gândit Sky. Apoi mai era şi lumina orbitoare a soarelui, ce răspândea o căldură neobişnuită pentru un martie englezesc, oricât de însorit ar fi fost. Cu siguranţă că e Italia, şi-a spus el.

Au străbătut în grabă o stradă ale cărei rigole erau pline de gunoaie, şi Sky n-a putut să nu remarce un damf îngrozitor de legume stricate şi chiar mai rău de atât.

Doi tineri au trecut călare pe lângă ei. Erau evident nobili, de vreme ce toată lumea se ferea din calea lor, şi nu erau deloc atenţi la drum, discutând şi uitându-se la lumea ce se împrăştia din calea copitelor cailor lor. Sky a observat că amândoi purtau săbii lungi şi strălucitoare care le atârnau la cingătoare, şi şi-a amintit ce-i spusese Sulien despre primejdii.

După un drum scurt, au ajuns în faţa celei mai mari clădiri pe care o văzuse Sky vreodată. Îi era totuşi cunoscută de la orele de artă de la şcoală.

— Aceasta este Florenţa, nu? a întrebat el, încântat că-şi dăduse seama unde se afla.

— Cred că voi cam aşa îi spuneţi, dar pentru noi e Giglia, l-a corectat Sulien domol. Noi îi mai spunem şi „Oraşul Florilor”, din pricina poienilor din jur, care aduc atâta bogăţie şi oraşului, şi familiei di Chimici, a adăugat el coborându-şi vocea. Apoi a continuat pe un ton normal. Ar putea fi numit la fel de uşor şi „Oraşul Lânii”, de vreme ce tot atâta bogăţie îi aduc şi oile, dar n-ar fi la fel de frumos, nu crezi?

„Asta seamănă cu *Alice în Ţara Minunilor*? s-a gândit Sky. „Pare să existe o logică, dar lucrurile nu prea se leagă”.

— Şi aceasta este cea mai frumoasă floare dintre toate, i-a arătat Sulien, uitându-se în sus, la grandioasa catedrală. Chiar dacă inima mi-e legată de mănăstirea mea, nu pot să nu admir Santa Maria del Giglio.

Zidurile catedralei erau din marmură albă, brăzdată de fâşii de marmură verde şi roz ce închipuiau modele geometrice. Sky s-a gândit că arăta ca îngheţata napoletană, dar şi-a dat seama că n-ar fi fost înţelept să spună asta. Însă a observat că faţada era neterminată, doar din piatră obişnuită. O clopotniţă zveltă în aceleaşi culori se înălţa lângă ea, şi întregul loc era dominat de un vast dom de teracotă, înconjurat de altele mai mici.

— În această catedrală, peste opt săptămâni, a continuat Sulien, trei prinţi di Chimici şi un duce se vor

căsători cu verişoarele lor. Acum, dă-mi voie să-ţi mai arăt încă ceva.

L-a condus pe Sky spre o piaţetă mică, unde oamenii jucau popice.

— În piaţa asta, acum douăzeci şi cinci de ani, un membru al familiei di Chimici l-a înjunghiat mortal pe un tânăr nobil din familia Nucci, i-a povestit Sulien.

— De ce? a întrebat Sky.

— Din pricina unei ofense aduse familiei di Chimici în legătură cu o căsătorie aranjată între cele două familii. Donato Nucci urma să se căsătorească cu prinţesa Cleanora di Chimici – o partidă excelentă pentru el, însă Donato avea douăzeci de ani şi ea treizeci şi unu. Şi probabil că ea nu era nici cea mai frumoasă din neamul ei, deşi era inteligentă, pioasă şi bine-crescută. În ziua nunţii, Donato a trimis un mesager să spună că era indispus. Indispus să se căsătorească cu Cleanora, după cum a reieşit, pentru că era în tratative şi cu altă familie, cu o mireasă mai tânără.

— Biata Cleanora, a exclamat Sky.

— Şi bietul Donato, a spus Sulien mohorât. A avut îndrăzneala să-şi facă apariţia la o partidă de popice în seara următoare, iar fratele mai mic al Eleanorei, Jacopo, l-a înjunghiat în inimă.

— Şi cu Jacopo ce s-a întâmplat?

— A părăsit oraşul. Venise în Giglia doar pentru nuntă. Familia lui locuia în Fortezza, un alt mare oraş din Tuschia, unde tatăl său, Falco, era principe. În anul următor, bătrânul Falco a murit, şi Jacopo a moştenit titlul. Unii spun că bătrânul prinţ ar fi fost otrăvit de Nucci, dar avea oricum o vârstă înaintată.

— Şi ce s-a întâmplat cu Cleanora şi cu cealaltă fată a lui Donato?

— Nu ştie nimeni ce s-a întâmplat cu cealaltă fată. Cleanora di Chimici s-a călugărit şi la fel a făcut şi sora ei mai mică. Jacopo s-a căsătorit şi a avut două fiice, una dintre ele urmând să se căsătorească cu prinţul Carlo di

Chimici aici, în câteva săptămâni. Cealaltă se va mărita cu vărul ei, Alfonso di Chimici, duce de Volana.

Sky începuse să desluşească în învălmăşeala de nume şi titluri existenţa unui anumit şablon.

— Acest Jacopo mai trăieşte? a întrebat el.

Sulien încuviinţă din cap.

— Îşi va mărita fata cu cel de-al doilea fiu al ducelui din acest oraş.

— Şi cei din clanul Nucci?

— Vor fi şi ei invitaţi, bineînţeles. Sunt în continuare una dintre cele mai importante familii din Giglia.

— Vai, a exclamat Sky. Ar putea fi o situaţie explozivă. Dar tot nu pricep de ce-mi spuneţi mie toate astea?

— Vino, să ne îndepărtăm puţin, a spus Sulien.

Au luat-o prin spatele catedralei. Printre clădirile din spatele ei era şi o prăvălie zgomotoasă, de unde se auzea sunetul dălţii în piatră. Sulien s-a oprit şi s-a uitat în ambele direcţii.

— Acesta este atelierul Giudittei Miele, sculptoriţa, a spus el. Şi ea este tot o *stravagante* de-a noastră. Şi următoarea ei comandă este să-i facă o statuie frumoasei ducese a Bellezzei, care vine aici pentru nunţile clanului Chimici.

— Scuzaţi-mă, a spus Sky. Tot nu înţeleg…

— Ducesa trebuia să se căsătorească cu Gaetano di Chimici, al treilea prinţ. Ducele Niccold îşi dorea asta. Ea l-a refuzat, iar unii cred că a făcut-o pentru că era prea îndrăgostită de un tânăr care era ucenicul tatăl ei. Tatăl ei este Rodolfo Rossi, regentul Bellezzei, unul dintre cei mai puternici *stravaganti* din Talia. Şi tânărul, ucenicul lui, i-a făcut un mare serviciu mamei sale, fosta ducesă, şi acum e cetăţean de onoare al oraşului, dar n-a fost întotdeauna aşa.

— Nu? a întrebat Sky, pentru că aşa i s-ar fi părut firesc.

— Nu, a răspuns Sulien. El a făcut cândva parte din

lumea ta şi cred că e posibil să-l şi cunoşti.

Gaetano di Chimici stătea în loggia pieţei ducate şi peste tot pe unde se uita vedea dovezi ale influenţei familiei sale asupra oraşului pe care-l iubea. Ei construiseră palatul care găzduia sediul guvernului, cu turnul său ce domina piaţa, amplasaseră statui comemorând victoria celor slabi asupra celor puternici şi înălţaseră birourile Breslei, cu atelierele de dedesubt, unde argintarii şi bijutierii specializaţi în pietre semipreţioase îşi împleteau meşteşugurile lor cu cel mai puţin important al aurarilor.

În tot oraşul, locuinţele sărăcăcioase erau demolate şi înlocuite de clădiri grandioase, colonade, pieţe şi statui. Toate acestea erau opera tatălui său, care ducea mai departe tradiţia înaintaşilor săi, şi, într-un fel, Gaetano nu-şi putea stăpâni un sentiment de mândrie. Dar ştia şi cât de pătat cu sânge era omniprezentul blazon al familiei – sticla de parfum şi crinul – în încercarea de a pune mâna pe pământuri şi de a-şi arăta superioritatea faţă de clanul Nucci şi alte familii rivale din oraş. Iar ce nu ştia putea ghici.

Păi, chiar şi bătrânul Jacopo, cel mai bun şi mai drăguţ dintre verii lui Niccold, comisese o crimă la doar câteva străzi distanţă de acolo! Unchiul Jacopo, cum îi spuneau ei, care le dădea bomboane micilor prinţi cu propria lui mână şi care plânsese ca un copil când murise câinele său de vânătoare preferat. Nu era prima dată când Gaetano şi-ar fi dorit să se fi născut într-o familie de oieri ori de grădinari.

Atunci el şi Francesca ar fi putut să se scoale dimineaţa în zori şi să se căsătorească într-o biserică de ţară, decorată cu boboci de trandafiri. A zâmbit gândindu-se la frumoasa sa verişoară, dragostea vieţii lui, înveşmântată într-o rochie ţesută în casă, cu flori în păr. Cât de diferită ar fi fost de apropiata lor nuntă, din somptuoasa catedrală, care avea să fie urmată de o procesiune grandioasă şi pândită de primejdii, în ciuda

mătăsurilor şi brocarturilor fine şi a argintului şi nestematelor.

Gaetano s-a hotărât să se ducă pe jos până la mănăstirea Santa-Maria-tra-le-vigne şi să-l caute pe călugărul despre care Luciano, prietenul său, îi spusese că era tot un *stravagante* ca şi el şi ca maestrul lui, Rodolfo. Spre deosebire de tatăl său, el nu era împotriva *stravaganţilor*. De fapt, el considera că ei erau probabil singurii oameni care puteau să împiedice dezastrul pe care îl simţea mocnind.

— Lucien Mulholland? a întrebat Sky, nevenindu-i a crede. Dar el a murit acum vreo doi ani şi jumătate. Nu poate să se afle aici, în oraşul vostru.

— Nu încă, a spus Sulien. El locuieşte în Bellezza. Dar o va însoţi pe ducesă la ceremoniile de nuntă. O să-l întâlneşti. Şi să ştii că în Talia e cât se poate de viu.

Sky se aşează jos, pe un zid scund. Îşi aduse aminte de Lucien – un băiat zvelt, cu păr negru, ondulat, cu doi ani mai mare ca el. Îşi amintea vag că Lucien era bun la înot şi era talentat şi la muzică, dar asta era tot. Nu-l cunoscuse bine, şi atunci când directoarea le spusese tuturor celor de la şcoală într-o adunare generală că Lucien murise, Sky resimţise doar acel şoc pe care-l are oricine atunci când asta i se întâmplă cuiva tânăr şi cunoscut.

Însă acum era pus în situaţia de a crede că această persoană nu murise deloc, ci trăia în altă lume, undeva în trecut, şi el, Sky, avea să-l întâlnească. Era ceva greu de redat în cuvinte.

Uitându-se în jur, a observat că el şi Sulien nu erau singurele persoane de culoare din Giglia. Nu mai erau mulţi ca ei, dar mai erau şi alţii, ceea ce i s-a părut ciudat dacă aceea era un fel de Italie de acum cine ştie cât timp. Deşi studia şi istoria, şi-a dat seama că avea doar o idee nespus de vagă despre viaţa din Italia renascentistă. Şi apoi trebuia să ţină cont că aceea nu era Italia deloc. Dar era încântat că nu atrăgea priviri curioase, cu excepţia celor ale unui băiat destul de jigărit ce dădea târcoale,

aparent fără scop, în jurul tarabelor cu mâncare. Băiatul îi surprinse privirea şi se îndreptă spre ei.

— Bună ziua, sfinţi părinţi, a spus el.

Sky ştia că băiatul îi spusese aşa din pricina straielor sale, dar l-a făcut oricum să tresară.

— Sandro, s-a prezentat băiatul, salutându-l din cap pe Sulien şi întinzându-i mâna lui Sky.

— Celestino, a spus Sky, aducându-şi aminte noul lui nume.

— Frate Celestino, s-a mirat Sandro, aruncându-i o privire piezişă lui Sulien, eşti mai nou pe aici, nu?

Capitolul 3

Fraţi

Sulien îl cunoştea pe omul Ţipatului şi ezitase să-l lase pe oaspetele său să-şi petreacă timpul cu el. Dar nu mai putea să-şi neglijeze şi în continuare activitatea sa de la farmacie, iar pentru Sky era esenţial să se familiarizeze cu oraşul.

— Fratele Celestino a sosit recent din Anglia, i-a spus el băiatului. Nu cunoaşte Giglia – n-a mai fost niciodată în Talia. Poate ai vrea să-i arăţi tu împrejurimile? L-a tras pe Sky într-o parte şi i-a şoptit: Trebuie să mă duc înapoi. Lasă-l pe Sandro să-ţi arate oraşul – nimeni nu-l cunoaşte mai bine ca el, dar nu-i spune nimic din ceea ce ţi-am spus eu, mai ales despre *stravaganti*. El lucrează pentru di Chimici. Şi fereşte-te să stai în lumina soarelui. Poţi pretinde că e prea cald pentru tine faţă de Anglia. Şi când vrei să pleci, roagă-l să te ajute să te întorci la mănăstire. Trebuie să te duci înapoi acasă înainte de asfinţit. Talismanul te va duce oricum înapoi dacă-l ţii în mână atunci când adormi, din orice loc din oraş, dar e cel mai bine să vii şi să pleci de la mine din chilie.

— Să vin şi să plec? şopti Sky. Deci o să mai vin?

— Bineînţeles, a răspuns Sulien încet. Asta fac *stravaganti* – călătoresc între două lumi şi fac ceea ce îi se cere în ambele.

Sky avea sentimentul nespus de ciudat că acest

călugăr nu era aşa de nebun, la urma urmei, şi că ştia totul despre viaţa sa din lumea cealaltă. Fratele Sulien a dispărut după o latură a catedralei, făcându-le semn cu mâna celor doi tineri, iar Sandro, care-şi curăţase unghiile cu un pumnal ce îţi dădea fiori, a rânjit cu gura până la urechi la Sky.

— Gata, frate? a întrebat el. Sunt o droaie de lucruri de văzut.

Astfel că Sky s-a trezit că-l are pe Sandro drept ghid al oraşului. Băiatul nu l-a întrebat nimic altceva decât cum îl cheamă şi dacă făcea parte din mănăstirea lui Sulien. La aceste întrebări Sky a izbutit să şi răspundă, deşi i se părea ciudat să se gândească la faptul că el era Celestino – sau fratele Tino, aşa cum începuse să-i spună Sandro – un novice de la mănăstirea Santa-Maria-tra-le-vigne. Era ca şi cum ar fi primit un rol într-o piesă.

Sandro era mult mai interesat să sporovăiască decât să pună întrebări. Îi plăcea să-i arate oraşul unui străin, mai ales unuia mai mare decât el.

— Asta este una dintre cele mai mari străzi din Gigha, i-a arătat el la capătul hoinărelii lor, ducându-l pe Sky pe Via Larga, câteva ceasuri mai târziu. Aici îşi are palatul ducele, iar stăpânul meu nu stă prea departe.

— Cu ce te ocupi? l-a întrebat Sky, surprins că cineva aşa de tânăr putea avea o slujbă. Poate că o fi fost ucenic pe undeva? Ori poate că băieţii din vremea aceea – tot nu ştia în ce perioadă era şi avea doar o vagă idee în privinţa locului unde se afla – se apucau de muncă mai devreme? îşi închipuia că Sandro avea vreo paisprezece ani.

Dar Sandro s-a bătut peste nas cu un aer misterios şi a spus:

— Ce nu ştii nu-ţi poate face rău. Poate c-am să-ţi spun eu într-o zi când o să ne cunoaştem mai bine.

Ţinuse cu tot dinadinsul să-l trateze pe Sky ca pe un mare gogoman, mult mai fraier decât el însuşi. Lui Sky mai că-i venea să zâmbească. Aşa îşi şi imaginase că ar fi fost dacă ar fi avut un frate mai mic.

— Iată-l, a exclamat Sandro cu mândrie. Palazzo di Chimici. Aici locuieşte ducele Niccold când se află în Gigfia.

Sky a văzut o clădire magnifică, mult mai mare decât celelalte din jur, ocupând o mare porţiune a străzii. Nişte porţi mari de fier din interiorul unei arcade le-au permis celor doi băieţi să se uite în curtea spaţioasă din spatele acestora. În mijlocul unor straturi de flori aranjate geometric, separate de ceea ce păreau a fi nişte dale de marmură cu model, se afla o fântână.

— Salutare, tinere Vrăbioi, s-a auzit o voce din spatele lor, şi un bărbat scund, ridicol de elegant, a încercat să-i cuprindă pe după umeri cu braţele. Cu Sandro îi era mai uşor, dar Sky era mai înalt cu un cap ca el şi bărbatul a trebuit să se întindă ca să ajungă până la el. Purta un costum de catifea albastră, cu guler de dantelă, şi o pălărie cu o pană rotată, şi Sky n-a avut cum să nu remarce un damf de sudoare stătută.

Prinţul Gaetano a intrat pe poarta spre claustrai cel mic de la Santa-Maria-tra-le vigne. Întotdeauna îi plăcuse această mănăstire dominicană. Acolo începuse familia lui să facă avere, când demaraseră cercetările de distilare a parfumurilor din flori şi îşi câştigaseră numele de di Chimici – adică „chimiştii”. Dar nu mai fusese pe acolo în ultima vreme, de la sosirea fratelui Sulien ca farmacist şi stareţ. L-a recunoscut pe Sulien după descrierea făcută de Luciano. Supraveghea livrarea unor irişi de seră la uşa din spate a claustralui cel mare. Dar s-a oprit şi a venit imediat la el de îndată ce l-a văzut.

— Bine aţi venit, Alteţă, a spus el. Vă aşteptam.

Paznicii de la porţile palatului di Chimici îl cunoşteau bine pe Ţipar şi l-au lăsat să intre împreună cu cei doi însoţitori ai săi, deşi un băietan jigărit şi un tânăr novice nu prea arătau deloc ca nişte oaspeţi ai ducelui. Însă Ţiparul n-avea de gând să-l vadă încă pe duce. Voia să se dea mare în faţa tânărului său ucenic şi a noului său prieten.

— Vino încoace, Vrăbioiule, a spus el, conducându-i pe cei doi băieţi într-o altă curte mai mare, unde o statuie din bronz a lui Mercur gol, cu o sabie în mână, păzea nişte straturi de flori măiestrit aranjate.

— Cine e prietenul tău?

— Fratele Tino, i-a răspuns Sandro. E nou venit. Stă la mănăstirea Santa-Maria-tra-le-vigne.

— Într-adevăr? s-a mirat Ţiparul, cu un rânjet onctuos.

Era sincer interesat. Mănăstirea aceasta dominicană era unul dintre puţinele locuri unde nu avea niciun spion infiltrat şi se întreba dacă acest novice, ce părea a fi un tip simplu, ar fi putut fi util ca informator.

— Dă-mi voie să mă prezint, a spus el, întinzându-i o mână nu prea curată din mâneca lui de catifea albastră. Enrico Poggi, agent particular al ducelui Niccold di Chimici, suveran al oraşului Giglia, la dispoziţia ta.

Sky i-a strâns mâna, dar cu circumspecţie. Acest stăpân al lui Sandro nu părea genul de persoană cu care să aibă de-a face un duce, şi Sky instinctiv n-a avut încredere în el. Dar lucrurile poate stăteau cu totul altfel în această altă lume în care se afla şi căreia abia îi dibuia dedesubturile.

Ca şi cum ar fi fost atras de numele lui, un bărbat în vârstă, elegant îmbrăcat, a ieşit de sub o arcadă, conversând cu aprindere cu o persoană de rang inferior, cu braţele încărcate de ceea ce părea a fi un vraf de planuri. La o privire mai atentă, Sky a văzut că nobilul nu era chiar aşa de bătrân cum crezuse el iniţial. Avea părul albit complet, dar faţa lui nu era ridată. De fapt era chiar arătos, dar cu o expresie cam sinistră.

Ducele, pentru că el era, evident, s-a oprit când i-a văzut pe cei trei intruşi. L-a concediat pe cel cu care discuta, spunându-i:

— Revino mâine dimineaţă cu schiţele refăcute. Şi l-a chemat pe Enrico la el.

Ţiparul a străbătut curtea agale, făcând plecăciuni şi

zâmbind. Sky a reuşit să remarce că ducele îl privea pe acel om cu dispreţ. Poate că era încântat să se folosească de el, dar Sky se îndoia foarte tare că ducele îi arăta mai multă încredere decât considera că merită Enrico. Sandro se făcuse invizibil, ascunzându-se în spate. Acum se sprijinea de o coloană, pe jumătate în umbră.

Brusc, Sky şi-a dat seama exact ce făcea Sandro pentru stăpânul lui respingător: era spion. Ducele se uita drept la Sky acum, acesta simţindu-se foarte expus şi dorindu-şi să fi avut şi el darul camuflajului, ca noul său prieten. Era bucuros că stătea în umbră. Enrico i-a făcut semn să se apropie. Şi un norişor a acoperit soarele.

— Fratele Tino, Excelenţa Voastră, a spus Enrico, prezentându-l pe Sky ducelui, precum un câine care îl invită pe stăpânul său să împartă un os preţios. Aşa cum vă spuneam, este de la vechea mănăstire a familiei voastre dintre vii.

Ducele i-a întins o mână cu degete lungi, împodobită cu inele de argint cu rubine, şi Sky s-a dus să i-o strângă aşa cum făcuse cu Enrico cu un minut mai devreme. Dar un mic gest făcut de spion i-a indicat că trebuia să i-o sărute, nu să i-o strângă.

— Chiar aşa, a spus ducele Niccold. A trecut ceva vreme de când n-am mai fost pe-acolo. Probabil că tu, Tino – prescurtare de la Celestino, nu? – îi vei transmite salutările mele stareţului vostru. Cine este acum?

Sky a avut impresia că această ignoranţă era simulată şi că ducele ştia foarte bine cine răspundea de fiecare instituţie din oraş. Ceea ce nu era deloc cazul lui.

— Eu lucrez cu fratele Sulien la… la farmacie, a bâiguit el, bucuros că n-avea cum să roşească, fiind de culoare.

Ducele l-a privit drept în ochi.

— Mm… Am auzit eu ceva de acest călugăr. Poate că am să-i fac eu însumi o vizită în curând. Bineînţeles că ştiu farmacia lor. Îmi furnizează parfumuri şi pomezi… printre altele. Ducele zâmbi vag, de parcă-şi aducea aminte de

nişte vechi succese. Faceţi cunoştinţă cu palatul meu. Avem câteva fresce frumoase în capelă, care ar fi de interes pentru cineva ca tine. Acum te rog să ne scuzi, am ceva de discutat cu Poggi.

Îl concedie printr-un semn evident cu mâna, incluzându-l şi pe Sandro – aşa că-l observase, îşi dădu Sky seama –, şi plecă împreună cu Enrico.

— Ce noroc! a exclamat băiatul încet, în vreme ce ducele şi Enrico au intrat în palat discutând de zor.

Sky n-a putut să nu remarce că nobilul căuta să se ţină la distanţă de bărbatul în costum din catifea albastră, în vreme ce Enrico căuta să se apropie iar de el.

— Noroc?

— Da, am obţinut într-un fel sau altul permisiunea Alteţei Sale de a-i vizita palatul! N-ar fi spus asta dacă aş fi fost aici de unul singur. Sandro se gândea cât de util era să aibă un însoţitor atât de respectabil ca un călugăr novice. E minunat, nu? adăugă el.

— Ducele?

— Nu, Ţiparul, a răspuns Sandro agitat.

Ducele era aşa de străin de sfera lui, încât îl remarcase doar ca pe o piesă fină de arhitectură. Era mult mai pregătit să-l aprecieze pe un tip ca Enrico. Sandro spera ca tatăl său să fi semănat cu el.

— Hai să mergem, a spus el, nerăbdător să profite de această ocazie neobişnuită.

Au traversat curtea şi Sky a observat că dalele de piatră dintre straturile cu flori aveau toate efigia crinului, în forma sa elaborată de *fleur de lys*, ca şi dopul sticlei lui. L-a întrebat pe Sandro despre acest amănunt.

— Este simbolul oraşului, a răspuns el. Giglia înseamnă „oraşul crinului”. Şi di Chimici îl au pe blazonul lor de familie, alături de sticla de parfum.

Palatul avea ceea ce părea a fi propriul său cimitir, dominat de un mormânt nou, din marmură albă. Deasupra lui era statuia unui băiat şi a câinelui său. Sky s-a oprit să se uite la el. Băiatul i s-a părut cunoscut.

— Acesta este prinţul Falco, a spus Sandro. Mezinul ducelui.

— Ce s-a întâmplat cu el? a întrebat Sky.

— S-a otrăvit, a răspuns Sandro teatral. N-a mai putut suporta durerea. Era zdrobit cu totul după accidentul cu calul.

Au rămas amândoi tăcuţi un moment, în vreme ce Sky s-a gândit cum e să fii atât de copleşit de durere încât să vrei să-ţi iei viaţa, iar Sandro plănuia cum să profite de permisiunea de a colinda palatul.

În spatele curţii se afla o scară mare de piatră pe care au urcat-o. În capătul ei era o uşă grea şi întunecată de lemn, pe care Sandro a deschis-o încet. S-au trezit într-o capelă micuţă, unde două lumânări înalte ardeau în sfeşnicele încă şi mai înalte de la altar. Dar ceea ce i-a lăsat pe amândoi cu gurile căscate au fost picturile care acopereau trei pereţi.

Erau bogat poleite cu argint, şi, uitându-se mai de aproape, Sky a putut vedea că unele personaje aveau nestemate adevărate încrustate la pălăriile lor elegante. Picturile reprezentau o lungă înşiruire de oameni, cai şi câini, fundalul fiind – după cum presupuse el – un peisaj de ţară local. Cerbi şi iepuri şi alte animale mici erau urmărite prin tufişuri de câini de vânătoare, iar pe crengile copacilor stăteau cocoţate păsări, care urmăreau atent ceea ce făceau oamenii. În fruntea alaiului erau trei personaje şi mai somptuos îmbrăcate decât ceilalţi, purtând coroane în loc de pălării.

Pe Sky îl deranja ceva în legătură cu acele picturi. Îi păreau familiare şi totuşi erau diferite. Apoi şi-a dat seama. Picturile de care-i aduceau lui aminte erau aurite, iar aceste fresce erau argintate. Sandro se apropiase mult de ele şi Sky a văzut, spre oroarea lui, că acesta încerca să desprindă un rubin de pe pălăria unuia dintre personajele mai puţin importante din procesiune.

— Opreşte-te, i-a poruncit el aspru, şi băiatul s-a uitat speriat. Nu se poate să strici aşa o mare operă de artă, i-a

explicat Sky.

Sandro era surprins. El n-o privea ca pe o operă de artă, doar ca pe o colecţie de picturi colorate şi de nestemate, unele dintre ele fiind foarte accesibile. Dar şi-a dat seama că Tino, fiind călugăr, probabil că vedea lucrurile altfel. Îşi puse pumnalul în teacă şi dădu din umeri.

— Dac-aşa zici tu.

— Chiar aşa-ţi zic, a spus Sky. Uită-te cât de frumoasă este. Dar de ce e poleită cu argint?

Sandro s-a gândit că Sky era cam lovit cu leuca în cap.

— Pentru că argintul e cel mai preţios metal, îi preciză el domol, ca şi cum i-ar fi explicat unui copil.

— Mai preţios ca aurul? a întrebat Sky.

— Bineînţeles, a răspuns Sandro. Aurul se înnegreşte. E afectat de *morte d'oro*. Argintul nu-şi pierde niciodată strălucirea. Frecă puţin unul dintre sfeşnicele de la altar cu manşeta lui. Aurul îl ţii pentru un fleac, acolo, să i-l dăruieşti alesei inimii tale, dacă n-ai gânduri foarte serioase cu ea. Argintul e pentru cei de rangul familiei di Chimici.

Cuvintele lui Sandro l-au făcut să se gândească la fata blondă şi tăcută de la el de la şcoală. Ce-ar fi spus Alice Greaves de o brăţară de aur adusă din Talia? Nu credea că ar fi privit-o ca pe un fleac. Apoi şi-a adus aminte că nu avea bani la el şi nici măcar nu ştia ce fel de monedă foloseau. A dat din cap. Capela mică şi întunecoasă, cu mirosul ei pătrunzător de tămâie, începuse să pară sufocantă. Voia să iasă iar afară, la aer curat. Brusc, intră în panică. Cât oare colindase cu Sandro prin oraş? O senzaţie de foame în stomac îi spuse că trebuie să se fi făcut târziu. N-avea de gând să piardă asfinţitul.

Sky s-a uitat la încheietura mâinii, dar bineînţeles că ceasul lui era acasă, pe noptieră. S-a uitat în sus şi-l văzu pe Sandro privindu-l din profil. Cu ochii lui luminoşi şi vioi chiar că semăna un pic cu o vrabie.

— Cât e ceasul? a întrebat Sky, simţindu-se într-adevăr alarmat. Trebuie să mă întorc la mănăstire.

— Oh, da, voi, călugării, trebuie să vă spuneţi rugăciunile la ore fixe, nu? a spus Sandro. Probabil că le-ai şi pierdut deja pe unele. Vrei să te duc înapoi?

Gaetano şi-a petrecut câteva ceasuri plăcute dându-i o mână de ajutor lui Sulien în laborator. Tânărul prinţ di Chimici urma universitatea din oraş și era interesat de toate domeniile de studiu. Dar nu mai fusese într-un laborator de multă vreme şi era fascinat să vadă cum distilau călugării parfumul extras din flori. Era nevoie de o cantitate uriaşă de irişi pentru a produce o mică fiolă de parfum concentrat, dar suav. Şi era o plăcere să lucreze cu Sulien, aşa de calm şi de autoritar cum era. Gaetano a intrat în ritmul laboratorului fără ca măcar să-şi dea seama.

S-a uitat la sticlele înalte ce conţineau apă de colonie, cu etichete precum frangipan, rodie, mosc argintiu, vetiver şi floare de portocal. Apoi mai erau şi esenţe pure, precum: ambra, iasomia, lăcrămioarele şi violetele. Mai găseai şi pastă de migdale pentru mâini, oţet pentru crizele de leşin ale doamnelor, apă de colonie pentru bărbile domnilor şi săpun de migdale. Existau şi tinctură de mesteacăn alb şi de iarba şoimului, infuzii de fenicul, de nalbă şi de flori de chitră, lich oruri şi produse pe bază de salcie şi de păducel.

Toate dulapurile erau pline de borcane cu loţiuni şi de sticle cu lichide de culoarea nestematelor. Nici nu era de mirare că locul mirosea ca în rai! Dar Gaetano ştia că undeva în mănăstire mai exista un laborator secret, unde plantele infuzate nu erau dintre cele de leac – era sursa de otrăvuri a familiei sale.

Acum însă încerca să nu se mai gândească la asta şi să se facă util amestecând, cântărind, mixând, potrivind flacăra de sub alambicul de sticlă, ca orice alt ucenic. El era singurul care-l ajuta pe Sulien; ceilalţi ucenici obişnuiţi fuseseră concediaţi, astfel încât cei doi puteau să discute şi

despre motivul real al vizitei prinţului.

— Luciano mi-a spus unde să vă găsesc, a zis el, turnând încet un lichid verde dintr-un recipient în altul.

— Şi el ce mai face? a întrebat Sulien. Îşi adusese manuscrisul cu reţete şi îşi nota atent ceea ce făceau pentru a obţine infuzie de mentă. Ştiu că Rodolfo este îngrijorat în privinţa venirii lui aici, în preajma tatălui vostru, ducele.

Gaetano oftă, concentrându-se cu dificultate asupra a ceea ce avea de făcut.

— Tata are şi el motivele lui pentru a nu avea încredere în Luciano. Ştiţi ce s-a întâmplat în realitate cu fratele meu Falco? a întrebat el.

Sulien dădu din cap aprobator.

— Mi-a spus doctorul Dethridge, a zis el. A fost translatat ca şi el, dar în lumea cealaltă.

— Unde trăieşte şi-i merge de minune, din câte ştiu, a adăugat Gaetano. Îmi e nespus de dor de el, dar asta a fost decizia lui. Îşi dorea enorm să se vindece cu ajutorul medicinei lor şi să fie iar teafăr.

Cei doi şi-au văzut de treaba lor în tăcere pentru o vreme, Gaetano aducându-şi aminte cum îşi văzuse fratele mai mic ultima dată, cât de înalt şi de zdravăn se făcuse în chip miraculos şi cum călărea un cal înaripat în Remora. Tatăl lui stătuse lângă el, alb la chip şi ţeapăn, uitându-se la ceea ce lumea credea a fi fantoma prinţului dispărut. Ducele Niccold, în armură de gală, jurase atunci să se răzbune pe *stravaganti*, dar nu acţionase imediat. Gaetano se întreba dacă invitaţia la nuntă trimisă Ariaimei nu făcea cumva parte dintr-o cursă, pentru a-l aduce pe Luciano în Giglia.

Sulien căzuse şi el pe gânduri. îl cunoştea pe acest tânăr fiu al ducelui doar din auzite, dar părea foarte diferit de tatăl lui şi de fraţii lui mai mari, aroganţi. Îşi dădu seama că Gaetano ştia de *stravaganti*, fusese doar prieten cu câţiva dintre ei, şi nu le-ar fi trădat el secretele ducelui. Şi mai era şi îndemânatic cu cleştii şi recipientele de sticlă,

ceea ce-i făcu o impresie bună călugărului. Fratele Sulien luase o hotărâre.

— Trebuie să-ţi spun că azi am fost vizitat de un nou *stravagante* din cealaltă lume, l-a informat el.

Gaetano a pus cu grijă recipientul pe care-l ţinea pe o banchetă de lemn.

— Dar asta e fantastic! a exclamat el, încercând cu greu să-şi domolească entuziasmul. Unde este acum? S-a dus înapoi?

— Nu, a răspuns Sulien, ridicându-se de pe scăunelul său şi îndreptându-se spre uşa dinspre mănăstire, pentru a vedea cum era lumina de afară. Ar trebui să se întoarcă încoace dintr-o clipă în alta. I-am spus că trebuie să se ducă înapoi înainte de asfinţit.

Ca la comandă, un tânăr năuc, în straie de novice, a dat buzna pe uşa din interior. Lui Gaetano i s-a părut că arăta splendid cu pielea lui ciocolatie şi părul său lung, castaniu, împletit în codiţe ca nişte mâţişori.

— Sper că n-am întârziat prea mult, a spus Sky, aruncându-i o privire neliniştită oaspetelui lui Sulien. Am pierdut noţiunea timpului în capela ducelui.

— Ah, asta i se întâmplă oricui, l-a liniştit Gaetano zâmbind. Şi mie mi s-a întâmplat adesea.

Sky s-a uitat lung la el. Era evident un nobil, înveşmântat în haine alese şi purtând inele de argint. Dar dacă n-ar fi fost hainele, înfăţişarea lui era mai degrabă comună. Avea un nas mare şi o gură largă şi strâmbă. Lui Sky îi aducea aminte de cineva pe care-l văzuse recent. Unul dintre regii cu coroană de argint din fresca din capelă arăta ca el.

— Dă-mi voie să mă prezint, a spus tânărul prinţ. Sunt Gaetano di Chimici, cel mai tânăr fiu în viaţă al ducelui Niccolò. Şi dacă te-ai uitat la frescele din capela familiei, ai văzut pe cineva semănând cu mine, pe bunicul meu Alfonso. Se spune că eu semăn bine cu el. Şi i-a făcut o plecăciune adâncă lui Sky.

Nu era el chipeş, dar părea aşa de cald şi de

prietenos şi de lipsit de aroganţă, încât lui Sky i-a plăcut din prima clipă. S-a uitat spre Sulien, în timp ce-i răspundea:

— Eu sunt Tino – Celestino Pascoli. Vin din Anglia. Şi a încercat să imite plecăciunea graţioasă a prinţului.

— E în regulă, Sky, a spus Sulien. Prinţul Gaetano ştie că tu vii de mult mai departe. Spre deosebire de tatăl lui, el este un bun prieten al nostru, al *stravaganţilor*.

— Într-adevăr, a adăugat Gaetano repede. Vii din acelaşi loc ca Luciano? Sau ca Georgia? Poate îl cunoşti pe fratele meu, Falco?

Un sentiment ciudat puse stăpânire pe Sky.

— Georgia şi mai cum? a întrebat el.

Gaetano s-a gândit puţin.

— Când era aici, adică nu în acest oraş, ci în Remora, se dădea drept băiat şi era cunoscută sub numele de Giorgio Gredi. Nu ştiu care era numele ei real de familie.

— Cred că ştiu eu, a spus Sky încet. Probabil că te referi la Georgia O'Grady. E la aceeaşi şcoală cu mine.

I se învârtea capul. Georgia O'Grady era fioroasa prietenă a Alicei, fata cu păr roşcat şi tatuaj.

— Păi, dacă o cunoşti pe Georgia, trebuie să-l cunoşti şi pe fratele meu, Falco! a exclamat Gaetano, şi ochii îi străluceau. A dat ocol băncii pentru a-l îmbrăţişa pe Sky. Un băiat frumos, nu ca mine, cu păr negru, buclat. E un călăreţ şi un spadasin neîntrecut… Vocea i se frânse. El e fratele meu mai mic… continuă el. Şi probabil că n-am să-l mai văd niciodată. Te rog, spune-mi dacă ştii ceva de el.

Prietenia dintre Georgia şi băiatul care se potrivea acelei descrieri ţinuse capul de afiş al bârfelor din şcoală, îşi amintea Sky. Existaseră tot soiul de zvonuri, pentru că Georgia era în clasa a XII-a şi băiatul doar într-a X-a, cu doi ani mai mic decât ea. Asemenea lucruri nu erau ele chiar cu totul ieşite din comun, dar tot ciudate erau. Însă lor nu le-a păsat de gura lumii şi au rămas prieteni.

Atunci Sky a confirmat:

— Există un băiat care arată aşa, prietenul cel mai

bun al Georgiei, numai că nu-l cheamă aşa cum ai spus tu. Numele lui este Nicholas Duke.

Chiar când a spus asta, lui Sky îi reveni în minte imaginea statuii de marmură cu băiatul şi câinele şi simţi că lumea se întorsese cu susul în jos. Era ca şi cum ar fi încercat să urce pe o scară rulantă şi ar fi realizat că se ducea în jos şi îl luase ameţeala, însă înţelegea că băiatul pe care el îl ştia drept Nicholas putea fi fratele pierdut al acestui prinţ urât, dar cumsecade. Dar dacă era aşa, ce căuta el la Bamsbury Comprehensive? apoi şi-a amintit încă ceva ce ştia despre Nicholas. Acesta locuia cu părinţii lui Lucien, care murise – sau care trăia acum în Talia.

Sky simţi că e prins de nişte braţe puternice atunci când nu-l mai ţinură genunchii şi se trânti pe banchetă.

— Cred că e vremea să te duci acasă, a spus Sulien. E destul pentru o singură vizită.

Capitolul 4

Secrete

În dimineaţa următoare, Rosalind a trebuit să-l scuture pe Sky ca să-l trezească. În mod normal el se trezea primul, sculându-se din pat de îndată ce se oprea alarma ceasului, şi se ducea glonţ să-şi facă un duş pentru a se trezi de-a binelea. Dar acum se uita la ea de parcă habar n-avea cine era, mintea fiindu-i încă toropită de somn.

— Haide, frumosule, l-a îmbiat ea. Ştiu că locuim la doi paşi de şcoală, dar tot trebuie să te grăbeşti. E deja opt fără un sfert!

— Mamă! a bâiguit Sky în cele din urmă, alungându-şi Giglia din minte şi revenind cu gândul la viaţa lui prezentă din Islington.

— Cine altcineva? a spus Rosalind zâmbind. A observat că ea arăta iarăşi bine. Asta însemna două zile la rând.

— Ar fi trebuit să mă trezeşti mai devreme, i-a reproşat el, deşi era supărat pe el însuşi. Nu pot să plec pur şi simplu la şcoală şi să te las cu toate treburile pe cap.

— Ce treburi? a spus mama lui. Nu-i nimic urgent. Micul dejun e gata. Fă doar un duş rapid şi apoi vino să mănânci. Totul e sub control.

Sub jetul fierbinte al duşului, Sky a reflectat la ce i s-a întâmplat. Avea impresia că tot ceea ce luase el drept bun în privinţa vieţii sale cotidiene îi scăpase cu totul de sub control. Dacă ceea ce-i spuseseră Sulien şi Gaetano era adevărat, el era un călător în timp şi spaţiu, nu un băiat obişnuit al zilelor noastre, cu o mamă bolnavă.

Fata pe care o plăcea – da, recunoştea asta acum – era prietenă la cataramă cu o altă călătoare în timp şi-n spaţiu, al cărei prieten apropiat era un prinţ ce trăise cu câteva secole în urmă. Iar acel prinţ făcuse se pare schimb de locuri cu un alt coleg de şcoală de-al lor, care acum trăia într-o lume plină de magicieni, ducese, argint şi trădări.

Îşi scutură apa de pe cozile sale groase. Trebuia să se ducă la şcoală ştiind că nici Georgia, nici Nicholas nu erau ceea ce păreau a fi. Acesta era un secret mai mare decât acela de a avea drept tată un star de muzică rock. Dar promisese deja să facă pe mesagerul între Gaetano şi Nicholas. Nu fusese în stare să refuze văzând cât de afectat era prinţul giglian de pierderea fratelui său. Era ceva ce-şi dorea orice persoană căreia îi murise cineva drag, presupuse Sky. Să creadă că erau într-o lume mai bună şi că încă mai era posibil să comunice cu ei.

Sandro era încântat de noul lui prieten. Un călugăr, chiar şi un novice, era o acoperire perfectă pentru nişte fapte infame şi Sandro văzuse imediat cât de util îi putea fi Sky. Dar era mai mult de atât. Îi plăcea acest băiat înalt, ciocolatiu, aşa de interesat de tot ceea ce i se spunea şi aşa de inocent în privinţa modului în care mergeau lucrurile în Giglia. Lui Sandro îi plăcea să ştie mai multe ca alţii şi să povestească ce ştia. Noul călugăr era ca un miel abia născut, aterizat într-un loc unde mişunau lupii, aşa cum era în Oraşul Florilor. Şi apoi a avut şi satisfacţia ascunsă că Sky, în calitate de călugăr, trebuia să ştie tot

soiul de lucruri pe care el, Sandro, nu le ştia – din cele pe care trebuiau să le ştie clericii învăţaţi.

Sandro nu avusese niciun frate, din câte ştia, dar îşi imagina pentru sine o mulţime de membri de familie – un tată precum Ţiparul, o mamă ca Maica Domnului, un frate mai mare, care să-l protejeze, şi unul mai mic pe care să-l domine. Acum simţea că-şi găsise amândoi fraţii în persoana lui Sky.

„Nu mi l-aş fi imaginat niciodată totuşi să fie un maur”, şi-a spus Sandro. „Mă întreb care o fi povestea ce se ascunde aici? ţiparul e interesat de Sulien. Poate Tino o fi rezultatul vreunei tainice legături scandaloase de-a sa?”

S-a decis să investigheze acest lucru. Dar nu neapărat ca să-i spună stăpânului său. La urma urmei, fusese întotdeauna tratat bine de fratele Sulien, care-l dusese de atâtea ori în bucătăriile mănăstirii şi îi dăduse de mâncare în zilele în care nu devenise încă unul dintre oamenii Ţiparului. Iar în ce-l privea pe Tino, Sandro simţea că era gata să păstreze orice secret ce ar fi putut avea vreo legătură cu el. Chiar şi după o singură întâlnire, ciudatul englez era cu siguranţă prietenul lui. Iar el nu mai avusese niciodată vreun prieten.

Nicholas Duke era campionul şcolii la scrimă. Devenise faimos la Bamsbury Comprehensive, după ce venise la începutul clasei a IX-a cu un picior strâmb şi mergând ajutat de cârje. După mai multe operaţii, luni de fizioterapie şi un program drastic de antrenamente la sală, ajunsese să crească brusc, să aibă o constituţie atletică şi o graţie în mişcări ce ar fi fost de neimaginat cu un an şi jumătate înainte.

Nicholas fusese un fel de mister. Fusese găsit abandonat, aparent suferind de amnezie. Dar era inteligent şi, în scurt timp, a ajuns printre cei mai buni elevi la matematică, franceză şi literatură engleză. Ştiinţele şi informatica nu era punctele lui forte, dar se descurca binişor şi la ele. În plus, era bun la pictură şi muzică. Dar cea mai mare surpriză a fost că, de îndată ce a

putut să se ţină bine pe picioare şi să meargă fără cârje, s-a înscris la clubul de scrimă şi s-a dovedit a fi la fel de iscusit ca un profesionist.

— Cred că ai mai făcut tu asta şi înainte, i-a spus domnul Lovegrove, profesorul lor de scrimă. Şi Nicholas a zâmbit încântat.

— Presupun că da, a fost tot ce-a comentat el.

Nick Duke, aproape de unul singur, făcuse ca scrima să devină populară la Bamsbury Comprehensive. Fetele erau topite după el, din pricina înfăţişării sale superbe, fiind zvelt, cu zâmbet angelic şi păr negru, ondulat, şi mai crescuse şi în înălţime. Erau însă deranjate de faptul că părea atât de îndrăgostit de o fată cu doi ani mai mare decât el, încât ele nu mai aveau nicio şansă.

Şi băieţii îl plăceau pe Nicholas. Chiar şi cei care s-ar fi luat de el din pricina înfăţişării lui suave erau impresionaţi de programul lui riguros de antrenament fizic şi un pic speriaţi de iscusinţa lui de spadasin. Iar Nicholas începuse să facă şi ceva muşchi. Era şi un călăreţ neîntrecut şi se ducea în fiecare weekend la călărie. Când avea să ajungă în clasa a XII-a avea să fie o persoană de temut, chiar şi fără spadă.

Clubul de scrimă nu mai avusese niciodată aşa de mulţi membri – şi băieţi, şi fete. În scurt timp, şcoala a reuşit să participe cu o echipă mai întâi la competiţiile locale, apoi la cele regionale, pe care le-a câştigat. Următorul lor obiectiv era să câştige şi campionatul naţional, iar domnul Lovegrove şi Nicholas Duke antrenau echipa aproape de pe picior de egalitate.

Acum, înainte de prânz, Nicholas era în sala de sport a şcolii, făcând o sută de flotări. Îndreptându-şi pentru un moment atenţia înspre uşă, a zărit un chip ciocolatiu, încadrat de nişte cozi castanii, care se uita prin geam. Apoi a plecat.

— Mă voi muta la palatul ducal imediat după oficierea căsătoriilor, le-a spus ducele Niccold celor trei fii ai săi şi fiicei sale, în salonul somptuos al palatului familiei

de pe Via Larga. Şi o voi lua pe Beatrice cu mine, bineînţeles.

Fiica sa a făcut o scurtă reverenţă. Ei nu-i fusese hărăzit niciun soţ în recentul potop de logodne din familia lor şi n-o deranja. Era încă tânără, n-avea nici douăzeci şi unu de ani. Şi ştia că tatăl ei avea nevoie de ea. Se ataşase încă şi mai tare de el de la dispariţia fratelui său mai mic, Falco, cu un an în urmă. Aşa că a zâmbit, acceptând planurile ducelui pentru ea.

— Am poruncit să fie întreprinse schimbările necesare pentru a le oferi lui Fabrizio şi Caterinci o aripă a palatului ducal, a continuat ducele, dând din cap spre arhitectul Gabassi, care strângea în mâini obişnuitul său maldăr de planuri. Sper că eşti de acord cu asta? i-a spus Niccold lui Fabrizio, dar era doar de formă. Nimeni din încăpere nu visa măcar să ridice vreo obiecţie împotriva planurilor tatălui lor. Singurul prinţ din familie care l-ar fi sfidat trăia acum într-o altă lume, deşi numai Gaetano ştia asta. Carlo şi Gaetano vor locui aici, în palatul di Chimici, bineînţeles, a continuat ducele, dând din cap înspre cel de-al doilea şi cel de-al treilea fiu al său, cu soţiile lor Lucia şi Francesca. Cred că e un palat suficient de încăpător încât să-şi poată creşte copiii aici.

Ducele îşi dorea foarte mult o sumedenie de nepoţi. Credea din tot sufletul că destinul familiei sale era de a conduce întreaga Talie şi dorea să-şi asigure toate cele douăsprezece oraşe-state, punând mâna pe putere în toate. Dorea să ştie, preferabil cât era încă în viaţă, dar dacă nu, măcar înainte să moară, că erau o mulţime de mici prinţi şi duci în aşteptare.

Fabrizio era încântat să locuiască în palatul ducal, i se potrivea unui prinţ de obârşia şi cu viitorul lui. În plus, îi va da şi mai mult prilejul de a studia modul de a acţiona al tatălui lor, intrându-şi mai bine în rolul de viitor duce. Palatul din Piazza Ducale fusese comandat şi plătit de di Chimici, dar niciun membru al familiei lor nu locuise vreodată în el. Era sediul politicii gigliene, unde se

întrunea Consiliul oraşului, dar era o clădire foarte mare şi dispunea de suficient spaţiu pentru a găzdui şi un duce, şi pe moştenitorul lui. Şi ar fi fost util pentru realizarea planurilor politice ale tatălui său să locuiască chiar în acelaşi loc în care erau emise legile.

Dacă Fabrizio moştenea titlul şi ambiţia politică a ducelui Niccold, prinţul Carlo era succesorul lui firesc în afaceri. Di Chimici îşi făcuseră iniţial averea din perfecţionarea tehnicii distilării parfumurilor, dar în decursul timpului rolul lor se extinsese la acela de bancheri ai celor mai importante familii din Talia şi ai capetelor încoronate ale Europei.

— Şi întâlnirile noastre de afaceri, tată? a întrebat Carlo.

— Vor continua ca şi până acum, a răspuns Niccold. Nu contează dacă ele vor fi aici sau la palatul ducal.

Gaetano nu a spus nimic. Din câte ştia, el nu intra în planurile tatălui său. Cândva se temuse că avea să fie obligat să intre în sânul clerului. Şi să fie pregătit pentru a deveni următorul papă după ce ar fi murit unchiul său, Ferdinando. Dar mai apoi, Niccold îi poruncise s-o ceară în căsătorie pe frumoasa ducesă a Bellezzei. Ea îl refuzase, îndemnându-l să o ceară în căsătorie pe femeia pe care o iubea în realitate, pe verişoara lui, Francesca. Tatăl lui nu avusese nicio obiecţie în privinţa căsătoriei lor, aşa că probabil că renunţase la ideea ca al treilea fiu al său să fie preot, dar cu siguranţă că tot plănuia el ceva pentru tânărul prinţ. Niccold avea planuri pentru toată lumea.

Sky a aşteptat până târziu ca să se ducă la masa de prânz, după ce verificase că Nicholas se afla în sala de sport. Ştia că Alice lua întotdeauna prânzul cu Georgia şi de cele mai multe ori Nicholas li se alătura. Sky îşi programă intrarea în cantină în aşa fel încât să fie cam trei persoane între el şi cele două fete şi să poată vedea unde se aşază.

Nicholas încă nu-şi făcuse apariţia, dar s-a gândit că

vor alege o masă cu cel puţin încă un loc în plus. Şi a avut noroc.

Când Georgia şi Alice s-au aşezat la o masă goală pentru patru persoane, Sky s-a apropiat rapid şi le-a cerut voie să stea cu ele. A observat că Alice s-a îmbujorat de îndată ce s-a apropiat el, numai că Sky în acea zi avea alte planuri. Cu Georgia trebuia el să vorbească. Şi trebuia s-o prindă atunci când era şi singură. Georgia l-a privit cu ostilitate. A observat şi ea că Alice se îmbujorase. Dar nu era chiar nepoliticoasă, doar că nu-i plăcea să facă conversaţii de complezenţă, şi-a dat seama Sky. Alice, copleşită de ruşine, s-a ridicat.

— Am uitat că voiam să-mi iau un fruct, a spus ea, şi a zbughit-o din loc.

Aceasta era şansa lui Sky, acum că el şi Georgia erau singuri, dar n-avea idee cum să înceapă. Ar fi trebuit oare să-i fi spus: „Ştiu că eşti o *stravagante*. Şi eu sunt tot un *stravagante*" într-un fel, în acel loc atât de comun din cantina şcolii, cu atâta lume ce ronţăia cartofi prăjiţi şi sorbea cola, părea şi absurd.

În timp ce tot ezita să deschidă subiectul, şi-a făcut apariţia şi Nicholas Duke.

— Cine e prietenul tău? a întrebat-o Nicholas pe Georgia, pe un ton agreabil, dar cu o siguranţă care pe Sky îl irită.

— Sky Meadows, a răspuns Georgia scurt.

— Sky? a spus Nicholas. Ce nume neobişnuit, nu-i aşa? Aceasta era şansa lui Sky.

— La fel de neobişnuit ca şi Falco, a spus el încet.

Efectul asupra celor doi a fost absolut electrizant. Georgia a scăpat furculiţa în farfurie şi Nicholas şi-a vărsat sucul de portocale, împroşcându-l pe toată masa.

Alice, întorcându-se cu mărul ei, i-a găsit ştergând de zor mizeria cu şerveţele de hârtie şi s-a gândit imediat că se certaseră. A oftat. îl plăcea într-adevăr pe Sky, dar erau amândoi aşa de timizi, încât acum era prima oară când el o aborda într-un fel. Îi lăsase singuri, pe el şi pe Georgia, ca

să poată iniţia o conversaţie. Ea n-avea să iasă niciodată cu Sky dacă Georgia nu putea fi convinsă să-l accepte. Dar se părea că luase decizia greşită.

— Ce naiba i-ai spus? i-a şoptit ea Georgiei.

— Nimic, a replicat Georgia, albă la faţă şi cu buzele strânse.

Nu-şi imaginase că avea să mai audă numele lui Falco atât timp cât nici ea, nici Nicholas nu-l pomeneau în numeroasele lor conversaţii despre trecut, aşa că parcă a fost lovită de trăsnet. Acum nu se gândea decât cum să scape de draga ei Alice şi să afle ce ştia Sky.

În palatul ducesei din Bellezza avea loc o reuniune mult mai aleasă decât una cu cartofi prăjiţi şi cola. Era ultima noapte a carnavalului din marele oraş și oaspeţii erau îmbrăcaţi în veşmintele lor de gală. Chiar şi afară în piaţă petrecăreţii care participaseră la un ospăţ al lor îşi scuturau firimiturile şi stropii de vin de pe rochiile splendide de dantelă şi catifea sau de pe mantiile şi jachetele de mătase. Toţi participanţii la cele două petreceri purtau măşti, şi bărbaţii, şi femeile, şi toate reţinerile fuseseră lăsate la o parte în această ultimă noapte de petreceri ce durau o săptămână în şir.

La palat, ducesa şi curtea sa se pregăteau de bal. Ducesa însăşi, ce avea doar şaptesprezece ani, purta mătase de culoarea fildeşului. Masca ei din pene albe de păun era asortată cu fusta şi corsetul ce aveau acelaşi model, fiecare ochi din evantaiul strălucitor al păsării fiind brodat cu argint şi cusut cu diamante.

A inaugurat balul cu tatăl ei, senatorul Rodolfo, în obişnuitele lui veşminte din catifea neagră. Masca lui neagră închipuia un cap de şoim cu cioc şi avea pene negre-albăstrui.

— Eşti nespus de frumoasă în seara asta, draga mea, a spus el, conducând-o cu pricepere pe ringul de dans, în vreme ce tot mai multe perechi se amestecau în mulţimea ce se învârtea.

— Mulţumesc, a spus ea zâmbind.

Ariannei îi plăcea să danseze la fel de mult cum îi plăcea şi să alerge, să strige, să înoate sau să conducă o mandolă pe apele canalelor bellezzane, însă toate celelalte activităţi erau aproape doar amintiri. Numai cu prilejul unor evenimente grandioase cum era Carnavalul îşi mai putea permite să se bucure din plin de mişcare.

— Trebuie să te cedez cât de curând unui partener mai tânăr, a spus Rodolfo zâmbind. Eşti prea vioaie pentru un bătrân ca mine.

— Preferi atunci să dansezi cu o respectabilă femeie în vârstă? a întrebat Arianna tachinându-l. O văzuse deja pe mama ei, în rochia sa bleumarin, cu mască argintie de leopard, şi ştia încotro aveau să-l poarte paşii pe Rodolfo după aceea.

Arianna se obişnuise de-acum cu ceea ce-şi asuma mama sa, considerată dispărută, de fiecare dată când risca să fie recunoscută în ocazii ca aceasta. Ştia că părinţii ei nu puteau sta multă vreme departe unul de celălalt, deşi tatăl ei trăia ca regent în Bellezza, iar mama sa în Padavia, trecând drept o văduvă bogată.

Mama Ariannei, Silvia, a intrat pe ringul de dans alături de un tânăr zvelt, ale cărui bucle lungi şi negre erau strânse la spate cu o panglică purpurie. Era un bun dansator, aproape la fel de bun ca şi partenera lui, iar ea mai-mai că-şi pierduse răsuflarea când au ajuns lângă Rodolfo şi Arianna.

— E vremea să mă ocup de respectabila mea femeie în vârstă, a şoptit Rodolfo, luându-şi tainica soţie în braţe şi îndepărtându-se în paşi de dans.

Luciano şi Arianna n-au întrerupt deloc ritmul muzicii, ci au dansat împreună uşor şi lin, de parcă asta făceau de când lumea.

— Ultima oară ai purtat o mască asemănătoare cu asta în Remora, a remarcat Luciano. Când a câştigat Georgia Stellata.

— Mă surprinde că-ţi aminteşti, a spus Arianna. Pe atunci aveai ochi doar pentru ea.

— Erai la fereastra palatului papal şi te uitai în jos, spre Campo, a precizat Luciano. Dar chiar şi atunci când te văd în treacăt, imaginea ta îmi rămâne întipărită în minte pe vecie.

— Ai devenit de-a dreptul poetic, a spus ea râzând.

„Aşa face ea întotdeauna”, s-a gândit Luciano. „Tocmai când încerc să-i spun ceva serios legat de ceea ce simt, ea schimbă vorba întotdeauna printr-o glumă. Cum să pot s-o fac vreodată să înţeleagă?” Dar era obişnuit cu toanele Ariannei şi îi imita stilul.

— Mă întreb ce-o face Georgia acum, a spus el, conducând-o abil pe ringul de dans.

Însă Arianna nu mai era geloasă pe Georgia în seara aceea.

— Sper că se distrează şi ea tot aşa de bine pe cât ne distrăm noi, a fost tot ce a comentat ea.

— Ne vedem toţi trei în faţa porţii şcolii la trei şi jumătate, le-a şoptit Georgia lui Sky şi lui Nicholas.

Trebuia să-i facă vânt cumva Alicei. Era nerăbdătoare să afle ce ştia Sky despre Nicholas şi cum de aflase numele de Falco.

Capitolul 5

Marmură pentru o ducesă

Rosalind Meadows a fost încântată şi surprinsă când Sky a intrat în casă împreună cu doi prieteni; ea îşi făcuse deseori griji că fiul ei nu părea să se fi apropiat de nimeni de la şcoală. După ce le-a făcut ceai, s-a scuzat şi a plecat, lăsându-i singuri în apartament.

Georgia s-a uitat prin sufragerie şi a adulmecat aerul.

— Apartamentul ăsta e nou-nouţ, nu-i aşa? a întrebat ea. Încă mai miroase a zugrăveală.

— Da, a spus Sky. Ne-am mutat acum câteva luni.

— Cine a locuit aici înainte? a insistat ea. Era toată o singură locuinţă?

Sky a dat din umeri.

— Da, dar nu ştiu cine a locuit aici – o bătrână care a

murit, cred că a spus mama.

— Asta e! a exclamat Georgia, întorcându-se spre Nicholas. Asta trebuie să fie casa din care provine căluţul meu! Domnul Goldsmith spune că este de la strănepoata unei bătrâne doamne care a murit într-o casă de lângă şcoală.

— Luciano a spus că şi caietul lui provine tot de-aici, şi-a amintit Nicholas.

Georgia l-a privit pe Sky vreme îndelungată, de parcă se gândea cât de multă încredere să-i acorde.

— Şcoala noastră se află în locul în care era laboratorul lui William Dethridge, a spus ea în cele din urmă. Sau o parte a şcolii şi o parte a acestei case. De fiecare dată când un *stravagante* vine în Anglia, în vremea noastră, pare să ajungă aici. Credem că din acest motiv doi dintre noi au fost găsiţi de talismane.

— Trei, a completat Sky încet.

— Ştiam eu, a exclamat Nicholas, sărind în sus şi plimbându-se prin micuţa sufragerie. Tu unde te duci? Şi ce talisman ai?

Sky s-a dus în camera lui şi s-a întors cu sticla de parfum. Georgia a zâmbit când a văzut ambalajul cu bule. I-a adus aminte de propria sa *stravagantizare*. Însă Nicholas îşi ieşise din minţi văzând sticla albastră de parfum.

— Asta e giglianã! Tu te duci în Giglia, nu-i aşa?

— Păi, am fost o singură dată, a răspuns Sky. Azi-noapte.

— Şi pe cine ai văzut? Cine ţi-a spus de mine? a întrebat Nicholas curios. Gaetano?

Cei doi fraţi, atât de diferiţi la înfăţişare, semănau foarte mult într-o anumită privinţă, s-a gândit Sky. Erau la fel de devotaţi unul altuia şi erau dornici să afle cât mai multe.

— Da, i-a spus el lui Nicholas. L-am văzut. El m-a rugat să te caut şi să-ţi transmit mesajele lui. Cred că vrea să mă folosească pe post de intermediar.

Nicholas arăta de parcă ar fi vrut să pătrundă-n mintea lui Sky şi să afle tot ce avea legătură cu vechea lui viaţă, dar Georgia l-a oprit. Sky era impresionat de influenţa pe care o avea ea asupra băiatului.

— Tu ştii de ce-ai fost ales? l-a întrebat ea pe Sky atunci.

— Nu, nu tocmai. M-am trezit într-un soi de mănăstire, care are şi o farmacie.

— Pariez că era Santa-Maria-tra-le-vigne, a exclamat Nicholas. Sky a dat din cap aprobator.

— Acolo l-am întâlnit pe fratele tău, a precizat el. Dar nu de la început. Prima persoană pe care am întâlnit-o a fost fratele Sulien. El… el mi-a spus că suntem amândoi *stravaganti* şi că era nevoie de mine pentru a ajuta oraşul. El susţine că primejdia pândeşte din toate părţile. Cred că are legătură cu nunţile din familia ta, Nick.

— Oh, cine se căsătoreşte? a întrebat el arzând de curiozitate. Ştiu că Gaetano urmează să se însoare cu verişoara Francesca, dar cine mai e?

Sky a observat că Georgia se îngălbenise la faţă.

— Ceilalţi doi fraţi ai tăi, a spus el. Se căsătoresc cu alte verişoare. Mă tem că nu-mi amintesc numele lor. Şi vărul tău Alfonso, duce de Volana, se căsătoreşte cu o altă rudă. Aveţi o familie mare.

A văzut-o pe Georgia destinzându-se şi a auzit-o răsuflând uşurată.

— Şi ducesa de Bellezza vine în Giglia pentru ceremoniile de nuntă şi clanul Nucci e posibil să pună ceva la cale, dar cam asta e tot ce ştiu până acum.

— Arianna, a spus Georgia, şi Sky a văzut, spre surprinderea lui, lacrimi în ochii acelei fete dure. Şi unde e Arianna, acolo o să fie şi Luciano. Ştii de Luciano?

— Mi-a zis Sulien. Dar ceea ce mi-a spus el părea prea fantastic pentru a fi adevărat. Abia când mi-a povestit Gaetano de voi doi am început să cred.

— Şi Gaetano e bine? E fericit? a izbucnit Nicholas.

— Părea bine, a răspuns Sky. Şi e fericit, doar că-i e

dor de tine. Mi-a spus să-ţi transmit că are un cal nou, un armăsar sur pe nume Apollo.

S-a simţit cam aiurea transmiţând acel mesaj, însă Nicholas şi Georgia ascultau cu atenţie, fiind evident înnebuniţi după cai.

— O să-i spui de campionatele de scrimă? a întrebat Nicholas. Cred că i-ar plăcea să ştie că încă sunt un bun spadasin.

Un car cu boi adusese o bucată de marmură la atelierul Giudittei Miele. O alesese chiar ea la cariera de la Pietrabianca, atingând marmura cu mâinile de parcă ar fi simţit ceva ascuns în interiorul ei. Acum supraveghea descărcatul, în vreme ce boii albi asudaseră şi tremurau. Având umerii lăţi şi braţele musculoase, părea a fi în stare să dea ea singură marmura jos din car, însă i-a lăsat pe lucrători. În mijlocul atelierului sculptoriţei fusese lăsat un spaţiu liber, unde bucata de marmură extrasă a fost aşezată în scurt timp în poziţie verticală. Giuditta a tăiat frânghiile ambalajului ce o acoperea înainte ca lucrătorii să plece.

Apoi a tot dat încet ocol pietrei albe dezvelite, făcând iar cunoştinţă cu ea. Ucenicii săi o urmăreau în tăcere, obişnuiţi cu metodele ei. Aveau să treacă zile întregi până să bage dalta în blocul de marmură.

Giuditta şi-a adus aminte de vizita sa la Bellezza, atunci când o întâlnise pe tânăra ducesă. Pentru ea, titlurile şi onorurile nu aveau nicio importanţă. Îi privea pe toţi oamenii din punctul de vedere al formelor şi volumelor, curburilor şi relaţiilor dintre linii. Subiecţii tineri şi frumoşi rareori îi stârneau interesul, atâta timp cât ea nu mai era tânără de multă vreme şi acum era mai degrabă atrasă de caracter şi de felul în care-şi punea acesta amprenta asupra trăsăturilor şi ţinutei.

Ultima sa statuie fusese cea a tânărului prinţ Falco, şi pentru aceea nu avusese model. Însă îl văzuse pe băiat cu ocazia unor evenimente oficiale şi fusese şocată de

frumuseţea lui suavă. Şi mai era ceva dincolo de asta – un soi de tărie de oţel, ce-i stârnise interesul în ciuda tinereţii lui. Statuia funerară a prinţului Falco atrăgea deja vizitatori la palatul din Giglia, ducându-i-se faima. Un băiat fragil, cu mâna pe capul câinelui său preferat, cu privirea atrasă de ceva din depărtare. Era familiară, neprotocolară, cât se poate de diferită de statuile clasice ce erau înşirate în loggia din Piazza Ducale.

Şi acum, ducesa. Giuditta a mormăit, uitându-se la numeroasele schiţe pe care le făcuse. Era dificilă misiunea aceasta de a realiza opere de artă comandate de nobili. Trebuia să-i înfăţişezi nemişcaţi şi impunători. Ei i-ar fi plăcut s-o sculpteze pe Arianna în plină fugă, alergând, cu braţele ridicate şi cu un picior în sus, cu părul lăsat pe spate, ca o amazoană sau o nimfă. Dar asta nu se potrivea pentru suverana unui mare oraş.

„Următoarea mea statuie va fi un ţăran de optzeci de ani”, şi-a zis Giuditta.

În Senatul din Bellezza avea loc o ceremonie oficială. Regentul Rodolfo şi fiica lui, ducesa, îi confereau o distincţie şi un titlu unui tânăr.

— Doresc să anunţ Senatul – a spus Rodolfo – că asupra regretatei mele soţii, fosta ducesă a marelui nostru oraş, a mai avut loc o tentativă de asasinat în noaptea sărbătorii sfintei Maddalena, acum doi ani. La acea dată nu s-a spus nimic pentru că a eşuat şi ducesa dorea să afle mai mult despre cel vinovat. Din păcate, a doua tentativă a reuşit, după cum ştiţi, şi ne-am încheiat investigaţiile fără a afla vreo dovadă concludentă în privinţa identităţii celor care au dorit să ne priveze de prezenţa sa distinsă.

A făcut o pauză pentru a-i lăsa pe ceilalţi douăzeci şi trei de senatori să se gândească la noile informaţii.

— Din dorinţa de a menţine investigaţiile noastre în secret a trebuit să ţinem ascuns opiniei publice numele persoanei care a dejucat prima tentativă de asasinare a ducesei. L-a împins pe Luciano în faţă. Însă acum îi putem dezvălui identitatea, el fiind ucenicul meu Luciano

Crinamorte.

În Senat s-au dezlănţuit aplauze frenetice.

— În semn de mulţumire pentru marele serviciu adus oraşului nostru, îl eliberez de ucenicie. Şi ducesa, în memoria mamei sale, îi conferă titlul de cavaler de Bellezza.

Luciano a îngenuncheat la picioarele Ariannei, iar ea i-a pus peste cap o panglică purpurie de satin, cu o mare pecete de argint, pe care era întipărită o mască reprezentând emblema oraşului.

— Ridică-te, cavalere Luciano Crinamorte, a rostit ea cu vocea sa limpede şi melodioasă. Slujeşte-ţi oraşul cu cinste şi el te va sluji mereu.

Cei trei tineri stăteau în apartamentul lui Sky cam istoviţi. Vorbiseră ce vorbiseră până obosiseră. Acum fiecare dintre ei era adâncit în propriile sale gânduri.

Pentru Sky totul era mult prea fantastic pentru a înţelege. Până mai ieri fusese doar un elev obişnuit de la Bamsbury, care locuia în apropierea şcolii, într-un mic apartament, împreună cu mama sa bolnavă. Şi acum era un călător în timp şi spaţiu, care trăia în locul unde fusese laboratorul unui alchimist în urmă cu mai bine de patru sute de ani. Şi mama sa părea să se simtă mai bine. Putea exista vreo legătură între aceste două lucruri? făcuseră schimb de informaţii şi Georgia îi spusese că Luciano s-a simţit întotdeauna în elementul lui în Talia. Iar Falco făcuse pasul uriaş de a deveni Nicholas pentru a se tămădui. Cu o zi în urmă, Sky ajunsese într-un loc unde se produceau leacuri şi parfumuri. Ce însemna asta oare şi de ce fusese el ales? Numai prin nişte incursiuni suplimentare în Giglia avea să afle.

Georgia era copleşită de un vârtej de emoţii. Nu mai fusese în Talia din septembrie, cu aproape şase luni în urmă, când ea şi Nicholas întreprinseseră o călătorie dramatică în Remora împreună, iar el îşi făcuse apariţia pe calul înaripat în jurul şi deasupra Campo-ului. Nu-l văzuse pe Luciano atunci, nu-l mai văzuse de mai bine de un an şi

jumătate de fapt, pentru că dispariţia lui Falco din vechea sa lume şi adoptarea unei noi identităţi, de Nicholas, făcuse ca portalul dintre cele două lumi să se destabilizeze, aşa că pentru ea trecuse mai mult de un an, dar nu şi pentru prietenii săi din Talia.

Şi ea, şi Nicholas se puteau duce doar în Remora, în vreme ce Sky fusese ales să se ducă în Giglia, oraşul natal al lui Nicholas. Dar dacă Luciano se ducea acolo, atunci acela era singurul loc unde-şi dorea să se afle şi ea. A dat din cap. Asta era curată nebunie. Se obişnuise să se descurce şi fără Luciano, după ce-şi luaseră rămas-bun în Campo-ul din Remora, cu atâta timp în urmă. El locuia într-o lume în care ea nu putea decât să se ducă în vizită, şi asta doar în alt oraş. Iar el nu ţinea la ea decât ca la o prietenă. Inima lui îi era dată tinerei ducese a Bellezzei, frumoasă, inteligentă şi curajoasă, care se ducea în Giglia în ciuda tuturor primejdiilor ce-o pândeau acolo.

Nicholas era şi el profund tulburat. La fel ca şi Georgia, şi el învăţase să renunţe la ceea ce iubea – la familia, oraşul, vechea lui viaţă. Şi se adaptase bine. Sănătatea sa fizică fusese marea recompensă pentru care renunţase la orice altceva, iar sacrificiul lui meritase efortul. Avea un cămin confortabil alături de părinţii lui Luciano, avea o mulţime de prieteni şi o avea şi pe Georgia.

Era cu totul subjugat de ea. Nu numai din pricina curajului şi îndrăznelii ei, deşi asta îl atrăsese iniţial, ci şi pentru că era aşa de diferită, pentru că provenea din lumea magică a secolului al XXI-lea, iar această atracţie nu se diminuase deloc acum că mai cunoştea şi alte persoane din aceeaşi perioadă. Ea îl salvase, îl adusese aici, în lumea şi în timpul în care fusese vindecat, astfel încât putea călări şi practica scrima, şi cel mai bun lucru dintre toate, mergea fără ajutor. Ea îi redase viaţa şi avea s-o adore întotdeauna pentru asta.

Însă asta nu schimba cu nimic faptul că ea avea aproape şaptesprezece ani, iar el cincisprezece, şi

asemenea relaţii nu erau privite cu ochi buni la ei la şcoală, deşi în Talia nu ar fi existat niciun fel de obiecţii dacă s-ar fi logodit cu o fată chiar şi mai mare decât Georgia. Tot ce putea face era să se mulţumească cu o prietenie strânsă şi să spere că lucrurile aveau să se schimbe în timp. Îi era ruşine că, în sinea lui, se

— Maestra, a replicat el, ridicând-o cu bunăvoinţă în picioare. Eram în trecere.

Un ucenic a şters de praf un taburet şi s-a grăbit să i-l ofere ducelui.

— Nu ţin prea multe lucruri în atelier, a spus Giuditta. Dar vă pot oferi o cupă de vin.

— Mulţumesc, sunteţi nespus de amabilă, a acceptă Niccold, reprimându-şi sila când se aşează pe taburet şi acceptă cana de cositor. A băut cu grijă şi a trebuit să-şi mascheze surprinderea în legătură cu calitatea băuturii. Mmm… a mormăit el. Vin roşu bellezzan. Şi e chiar unul de colecţie. Aveţi un negustor bun de vinuri.

— A fost un cadou, a precizat Giuditta. De la ducesă.

Nu se putea abţine să nu se uite la blocul de marmură. Tot timpul ăsta în care schimba amabilităţi cu ducele şi l-ar fi putut dedica acelei bucăţi de rocă, încercând să afle ce ascundea în interiorul său.

Mintea ageră a ducelui a făcut imediat legătura.

— Ah, a spus el politicos. Vi s-a cerut pesemne s-o sculptaţi? Giuditta încuviinţă din cap.

— M-am dus la Bellezza să-mi fac schiţele şi ducesa o să vină să-mi pozeze când se va afla aici, în Giglia.

— Asta va fi înainte ori după nunţi?

— Înainte, Alteţa Voastră.

— Înseamnă că urmează să sosească în curând? Trebuie să mă grăbesc să-i trimit nişte daruri potrivite, fiind oaspete de onoare în Giglia, s-a gândit ducele. Mi-ar plăcea ca statuia s-o reprezinte ţinând în mână tratatul pe care sper că-l va încheia cu familia mea.

Îl deranja faptul că artista aceea ştia mai multe despre ducesă decât ştia el. Ce făcea reţeaua de spioni a

Ţipatului?

Dar şi-a mascat iritarea. Şi-a terminat vinul şi s-a ridicat, abţinându-se să-şi scuture de praf veşmintele sale de catifea, şi s-a îndreptat spre blocul de marmură. N-o mai văzuse pe tânăra ducesă de la dispariţia lui Falco şi de la plecarea ei precipitată din Remora, dar se gândise adesea la ea.

Arianna Rossi era o afacere neterminată. Îi sfidase dorinţele atunci când îl refuzase pe fiul lui, tot aşa cum îl sfidase şi mama ei, opunându-se oricărei alianţe cu di Chimici, dar trebuia să găsească o cale de a negocia cu ea. Marmura albă i-a amintit de pielea albă, imaculată, a ducesei şi a plecat de la atelierul sculptoriţei meditând la cât de neputincioase erau tinereţea şi inocenţa în faţa maturităţii şi experienţei.

Sulien l-a luat pe Sky să păşească cu el prin labirint. La început, Sky a fost sceptic. I se păreau un pic *new age* toate acestea, incantaţia, meditaţia şi mersul lent în tăcere. Dar a funcţionat. Păşise în labirintul de marmură în alb şi negru cu mintea învălmăşită toată.

Sulien îi povestise mai întâi despre William Dethridge.

— El a fost primul *stravagante*, un alchimist elizabetan care a încercat să obţină aur, dar în loc de asta, în urma unei explozii în laboratorul lui, a aflat secretul călătoriei în timp şi spaţiu.

— Şi laboratorul lui era acolo unde acum se află şcoala şi casa mea?

— Aşa s-ar părea, a spus Sulien. Atunci când am adus talismanul tău, la sfatul doctorului Dethridge şi al lui Rodolfo, l-am lăsat pe treptele unei case despre care presupun că e a ta.

Sky a zâmbit închipuindu-şi-l pe călugăr în Islington. Dar călugării şi călugăriţele şi oamenii de genul lor purtau rase şi în vremea lui, aşa că probabil nu atrăsese prea mult atenţia.

— Spuneţi că doctorul Dethridge şi Rodolfo v-au

sfătuit, dar cum aţi vorbit cu ei? Spuneţi că ei locuiesc amândoi în Bellezza acum, şi voi nu aveţi încă telefoane aici.

Sulien i-a arătat atunci o oglindă simplă, ovală, cu mâner, în care Sky nu şi-a văzut reflectat chipul său ciocolatiu, ci a bucura de faptul că Luciano era captiv pe vecie în cealaltă lume în urmă cu atâtea secole.

Şi acum totul se schimbase. Talia reapăruse în prim plan de îndată ce îşi auzise vechiul său nume. Numai gândul că Sky îl putea vedea iar pe fratele lui în Giglia în seara aceea făcea ca acest nou univers al său, cu şcoala, cantina şi sala de sport, să pară lipsit de substanţă.

— Doamne, sunteţi toţi aşa de tăcuţi! a spus Rosalind când s-a întors. Am crezut că nu e nimeni aici.

— Scuzaţi-ne, doamnă Meadows, a spus Georgia, lăsându-şi gândurile deoparte. Vorbeam despre campionatele de scrimă.

— Spune-mi Rosalind, te rog. Nu ştiam că eşti interesat de scrimă, Sky.

— Sunt, a spus el repede. Nicholas e căpitanul echipei noastre. Mă întrebam dacă aş putea învăţa şi eu.

Nicholas a intrat imediat în joc. Era firesc ca toţi să-şi dorească să o protejeze pe mama lui Sky, dar să se protejeze şi pe ei înşişi. Legătura ciudată dintre ei era aşa de fragilă, ca un copil nou născut, şi au profitat de şansa de a o apăra şi a-i prelungi existenţa.

— Cred că Sky ar fi bun, a spus el atunci. Am stabilit să-i dau nişte lecţii.

Chiar dacă Rosalind s-a mirat de ce asta îi făcea să fie aşa de tăcuţi, nu a spus nimic.

Când Sky a ajuns în Giglia, în dimineaţa următoare, Sulien îl aştepta. Era devreme, pentru că se culcase devreme în lumea sa, nerăbdător să viziteze iarăşi Talia. S-a trezit îmbrăcat deja în rasa negru cu alb de novice.

Se aflau amândoi în chilia lui Sulien, dar uşa dinspre laborator era deschisă şi pe acolo Sky a putut vedea cealaltă uşă deschisă ce dădea spre claustra. Soarele de

dimineaţă răzbătea năvalnic pe acolo, iar el a ieşit afară la lumină, fără a-l saluta pe călugăr. S-a întors şi a verificat: nici urmă de umbră. Apoi l-a rugat pe Sulien:

— Povestiţi-mi despre William Dethridge.

Ducele Niccolò fusese ocupat în acea dimineaţă cu arhitectul la palatal ducal. Planurile pentru transformarea apartamentelor private se desfăşurau bine. Apoi s-a dus în piazza din vecinătate pentru a vizita atelierele de sub birourile Breslei. Noua locuinţă a lui şi a lui Fabrizio trebuia să aibă decoraţiuni şi ornamente vrednice de nişte prinţi.

S-a oprit în atelierul lui Amolfo Battista pentru a comanda mese încrustate cu bucăţi de marmură şi pietre semipreţioase. De la argintarul de lângă el a comandat nişte suporturi sub formă de dragon cu aripile întinse. Şi apoi în atelierul unui giuvaiergiu, patru colane groase cu rubine şi perle pentru nepoatele şi verişoarele sale ca daruri de nuntă.

Încântat de achiziţiile sale, ducele s-a plimbat prin piaţa catedralei în drum spre fostul său palat. Şi s-a oprit în faţa atelierului Giudittei Miele. I-au revenit în minte amintiri dureroase, vag impregnate de plăcere. Ea îi sculptase o statuie în mărime naturală a băiatului său, Falco, ce era în acelaşi timp emoţionant de familiară, dar şi o mare operă de artă. Ducele preţuia arta şi o respecta pe sculptoriţă, dar ar fi avut cu totul altă părere despre ea dacă ar fi ştiut că era o *stravagante*.

Acum se decisese să-i facă o vizită. A găsit-o stând în aparenţă degeaba, uitându-se la un bloc de marmură. Ea şi-a observat ilustrul oaspete abia după câteva minute. Unul dintre ucenici, care se întreceau cu toţii în plecăciuni şi se grăbeau să-şi scoată beretele, a tras-o de mânecă pentru a o trezi din reverie.

— Alteţa Voastră, a spus ea cu o voce groasă, făcând o reverenţă, deşi hainele ei grosolane de lucru o cam incomodau.

Întrezărit o cameră întunecoasă, lambrisată, cu o

mulţime de instrumente ciudate. Sulien şi-a trecut mâna peste suprafaţa ei şi a închis ochii, concentrându-se. Şi atunci şi-a făcut apariţia un chip slab şi osos, cu ochii ca de şoim şi părul grizonant.

— Maestro, a exclamat Sulien. Daţi-mi voie să vi-l prezint pe noul nostru frate.

L-a îndemnat pe Sky să se uite în oglindă şi acesta s-a trezit faţă în faţă cu Rodolfo. A fost o experienţă tulburătoare. Cu excepţia călătoriilor sale între cele două lumi, Sky nu mai întâlnise până atunci nimic în Talia care să poată fi descris drept magic.

Rodolfo a fost cât se poate de cald şi de prietenos, dar Sky era conştient că stătea de vorbă cu un *stravagante* puternic – şi făcea asta prin intermediul unei oglinzi fermecate. Când a păşit în labirint câteva minute mai târziu, gândurile îi erau învălmăşite de-a binelea. Când a ieşit din labirint douăzeci de minute mai târziu, era foarte calm. Sulien se afla la cinci minute în urma sa.

— Incredibil, s-a minunat Sky.

— Era aici atunci când am venit eu, i-a explicat Sulien. Am dat de el sub covor într-o zi, însă ceilalţi călugări nu ştiau cum să-l folosească. Nu trebuie să crezi în asta – trebuie doar s-o faci. Eu străbat labirintul în fiecare dimineaţă şi seară doar ca să-mi pot afla echilibrul atunci când am nevoie.

Sky părea alarmat.

— Nu-ţi face griji, l-a liniştit călugărul. Nu mă aştept ca tu s-o faci aşa de des. Doar când simţi nevoia. Am vrut doar să ţi-l arăt.

Sky se simţi uşurat. Dar într-un fel ştia că dorea cu adevărat să mai încerce experienţa asta.

Ţiparul îşi aştepta stăpânul în faţa porţilor palatului di Chimici din Via Larga. În ziua aceea era un paznic nou, care nu-l cunoştea. Dar pe duce îl cunoştea foarte bine şi şi-a cerut scuze când a sosit Niccolò şi i-a făcut semn piticaniei respingătoare să-l urmeze.

— Voiam să-ţi vorbesc despre contactele tale din

Bellezza, i-a spus Niccolò.

— Ce coincidenţă, Alteţa Voastră, a adăugat mieros Enrico. Asta am venit şi eu să vă spun. Am primit un raport de la omul meu, Beppe, că ducesa va sosi în curând aici.

— Zvonuri, zvonuri, a spus Niccold iritat. Am aflat asta eu însumi azi. Probabil că ar fi trebuit să aflu mai devreme.

— Şi o să-i fie făcută o statuie, continuă Enrico netulburat.

— Da, da, da, de Giuditta Miele. Spune-mi ceva ce nu ştiu deja.

— Că tânărul ei iubit o va însoţi? riscă Enrico.

— Iubit? Te referi la ucenicul bătrânului vrăjitor?

— Da, preferatul tatălui ei – şi al ei de asemenea, dacă zvonurile sunt adevărate, a adăugat Enrico, îndrăznind să arunce o privire familiară.

În orice direcţie şi-ar fi îndreptat gândurile ori planurile ducele Niccold, părea să dea nas în nas cu Rodolfo sau cu misteriosul lui ucenic. Ştia că aveau o legătură cu dispariţia fiului său, şi bănuia că moartea acestuia nu era una reală, deşi ţinuse trupul lipsit de viaţă în propriile sale braţe şi-l văzuse aşezat în sicriu şi în mormânt. De aceea trebuia să-i pedepsească pe aceşti *stravaganti*. Numai gândindu-se la acel tânăr care era în viaţă, în vreme ce fiul lui zăcea în cavoul de marmură, deasupra căruia se înălţa statuia Giudittei Miele, se înfuria aşa de tare, încât era pe cale să-şi piardă minţile.

Enrico şi-a dat seama. N-ar fi pomenit numele bellezzanului dacă ducele nu ar fi ştiut celelalte informaţii. Acum a înţeles că trebuia să încerce să-i abată gândurile stăpânului său la lucruri mai vesele.

— Dacă-mi e îngăduit să vă întreb, înălţimea Voastră, a spus el, cum merg pregătirile de nuntă?

Niccold a tăcut o vreme, apoi a răspuns:

— Bine. Merg bine. Azi de dimineaţă am comandat mobilă şi bijuterii pentru tinerele cupluri.

Enrico s-a hotărât să-şi asume un mare risc.

— Mă întreb dacă Alteţa Voastră nu se gândeşte să se recăsătorească. De ce ar trebui să aibă parte doar cei tineri de toată distracţia? Prinţesa Beatrice va avea şi ea nevoie de un soţ într-o zi, şi un nobil distins ca Alteţa Voastră are nevoie de compania unei femei bune la bătrâneţe.

Privirea pe care i-a aruncat-o ducele a fost înspăimântătoare.

— Nu că Alteţa Voastră ar fi ajuns la bătrâneţe, a îngăimat Enrico, realizând că-şi făcuse greşit socotelile.

Ducele i-a făcut semn să se dea la o parte, apucându-se de gât, de parcă ar fi respirat cu greutate. Apoi şi-a recăpătat controlul şi şi-a privit iscoada cu altă expresie.

— Poţi pleca, a spus el.

Dar după ce a plecat Ţiparul, şi-a spus sieşi cu o voce stinsă: „Are dreptate. O să-mi iau o soţie. Şi ştiu şi cine va fi aceea”.

Capitolul 6

Rochii de mireasă

— Acum trebuie să mergem în afara oraşului, a spus Sulien atunci când el şi Sky au ieşit din labirint.

L-a condus pe băiat prin cele două claustre până în curtea pietruită, la locul unde se afla un car cu doi cai bătrâni şi liniştiţi.

— Unde mergem? a întrebat Sky când Sulien i-a făcut semn să se urce şi se pregătea să ia hăţurile.

— Să facem o vizită unor fraţi de sus, de pe deal, în Colle Vemale, i-a explicat Sulien plesnind din hăţuri. Avem de luat nişte plante.

Era un drum de un ceas, la început la şes, dar mai anevoios când urcară cărarea şerpuitoare de-a lungul unui deal abrupt la nord-est de Giglia. Perspectiva asupra oraşului dinspre costişa dealului era superbă, întreaga Giglie fiind dominată de marea catedrală şi de domul său uriaş. Aerul era mai proaspăt decât în vale şi Sky inhală parfumul florilor de pe câmpurile din jur.

Nu mai fusese niciodată la o plimbare cu carul tras

de cai. Asta făcea ca ritmul vieţii să pară mai domol şi, în vreme ce carul urca încet dealul, Sky avu sentimentul ciudat că până şi bătăile inimii i se domoliseră, aşa cum se întâmplase şi în labirint. Sulien l-a privit întrebător cu coada ochiului.

— Cum ţi se pare viaţa din secolul al XVI-lea? l-a întrebat el. Noi trăim altfel decât cei din lumea ta, dacă merită să mă iau după ceea ce am apucat eu să văd în treacăt de curând.

— E ciudat, a recunoscut Sky. Mă aşteptam să mi se pară cam plictisitoare, dar se pare că se întâmplă atâtea. Spuneţi-mi mai multe despre primejdii.

— Ne ia mult timp să învăţăm, a spus Sulien dând din cap. Vendetele de familie, ca aceea dintre Nucci şi di Chimici, continuă vreme de generaţii întregi, uneori mocnind latent, alteori izbucnind la suprafaţă, prin violenţă şi crimă. Acum întreg oraşul este asemeni unui cazan ce a dat în clocot. Aceste nunţi oferă prilejul perfect pentru crimă. Oraşul va fi plin de străini, procesiunea nupţială se va desfăşura pe străzi înţesate de gură-cască, admiratori, trecători, iar gărzile oraşului, oricât ar fi ele de numeroase, nu ar putea supraveghea chiar pe toată lumea. Ceea ce va însemna că un singur om înarmat cu un pumnal ar fi în stare să rezolve nişte răfuieli mai vechi.

— Şi *stravaganti* ce rol au? a întrebat Sky.

— În oraş vor fi cel puţin şase, a precizat Sulien. Tu şi cu mine, Giuditta şi cei trei din Bellezza, Rodolfo, Luciano şi doctorul Dethridge în persoană. Este de datoria noastră să facem ceea ce gărzile nu sunt în stare, să o protejăm pe ducesa Bellezzei şi să încercăm să menţinem pacea pentru toată lumea. Şi să ne ţinem cât mai departe de duce, de vreme ce el este împotriva *stravaganţilor*.

— Şi ce-ar trebui să fac eu ce alţii nu ar putea face?

— Asta nu ştiu. Fii cu ochii în patru şi aşteaptă momentul potrivit, a spus călugărul. Sunt convins că-şi va face el apariţia – altminteri nu te-ai afla aici – şi sunt aproape sigur că va fi în timpul nunţilor.

Francesca di Chimici şi tânăra ducesă deveniseră neaşteptat de bune prietene. Prima oară se întâlniseră atunci când tânăra prinţesă din Bellona fusese obligată să candideze contra Ariannei la alegerile ducale de după „asasinarea” fostei ducese şi trebuise de asemenea să se căsătorească cu bătrânul consilier Albani, de care scăpase când papa anulase căsătoria.

Dar atunci când s-au întâlnit în timpul vizitei prinţului Gaetano, care venise pentru a-i face curte ducesei, Arianna se dovedise amabilă cu tânăra pe care fusese învăţată s-o considere inamică. Era limpede că Francesca era şi nefericită, şi îndrăgostită de Gaetano, iar Arianna a făcut tot ce-a putut pentru a înlesni apropierea dintre cei doi veri.

Şi atunci când Gaetano, acţionând la porunca tatălui său, a reuşit să-i ceară în cele din urmă mâna Ariannei în Remora, ea a fost încântată să-l refuze şi să vadă bucuria din ochii lui când l-a trimis s-o ceară în schimb pe Francesca. Arianna îl plăcea foarte mult pe Gaetano, ceea ce a făcut-o să creadă că existau şi di Chimici simpatici, dar n-a vrut să se mărite cu el.

Cele două tinere se întorseseră la Bellezza împreună şi seam prieteniseră atunci când Francesca îşi împachetase lucrurile şi părăsise casa lui Albani, înainte de a se înapoia la Bellona. Şi acum ea se afla iar în Bellezza, ca invitată a ducesei. N-au discutat niciodată despre politică, iar Francesca habar n-avea că mama Ariannei era încă în viaţă. Nici măcar Gaetano nu ştia asta. În schimb discutau foarte mult despre haine.

— Data trecută nici măcar n-am avut parte de o nuntă adevărată, a spus Francesca. Şi speram ca acum să fie ceva cu totul special, însă trebuie să ne căsătorim în aceeaşi zi cu cei doi fraţi ai lui Gaetano şi cu vărul Alfonso şi o să fie un fel de circ. Patru cupluri, îţi poţi imagina? Numai asta nu-mi doream, să-mi împart ziua nunţii cu alte trei mirese!

— Dar tu vei fi cea mai frumoasă, sunt sigură! a

liniştit-o Arianna, aranjându-şi masca verde de mătase.

— Ah, de-aşa ceva nici că-mi pasă, a spus Francesca, aranjându-şi cât de bine a putut părul său negru prins cu ace şi împletit în cozi. Însă eu şi Gaetano vom fi cel mai puţin important cuplu din catedrală. Şi mi-am dorit atât de tare să fie ceva special.

— Prostii, a contrazis-o Arianna categoric. Veţi fi cei mai importanţi unul pentru celălalt şi pentru mine. Eu nu-l cunosc pe ducele de Volana şi nici pe viitoarea lui soţie, iar pe prinţii Fabrizio şi Carlo i-am întâlnit doar în treacăt, iar pe miresele lor nu le-am văzut niciodată. Sunt convinsă că toţi arată foarte bine şi sunt foarte distinşi, dar tu şi Gaetano sunteţi singurii di Chimici care sunt prietenii mei.

Francesca i-a zâmbit recunoscătoare.

— Am o idee, i-a spus Arianna. Ce aveai de gând să porţi?

Sulien şi Sky au tras într-un sătuc cu caii asudaţi şi gâfâind.

— O să fie mult mai uşor pentru ei la întoarcere, a spus călugărul. Drumul o să fie doar la vale şi plantele mele sunt o povară nespus de uşoară pentru un animal de tracţiune.

După o pauză de câteva minute, a mânat cele două mârţoage în susul unei poteci abrupte de dincolo de Colle Vemale, spre o mănăstire aflată chiar pe cuhnea dealului. De pe terasa de afară, liniştită, acoperită de iarbă, priveliştea asupra zonei era una splendidă. Sky putea zări nu numai oraşul şi domul catedralei aflate în vale, dar şi marele râu Argento, care-l străbătea şerpuind la vale din munţii îndepărtaţi. Dacă-şi ridica ochii, îi putea vedea firul albastru chiar în sus, până la izvoare.

— Argento are un debit mare pentru această perioadă a anului, a spus Sulien uitându-se în direcţia în care privea el.

— E fantastic aici sus, a recunoscut Sky. Totul e atât de îndepărtat, dar se vede aşa de clar. Am impresia că aş putea atinge clopotniţa catedralei dacă m-aş întinde un

pic.

Sulien zâmbi.

— Nu încă, l-a potolit el. Eşti deocamdată un *stravagante* începător.

Un călugăr în rasă cafenie s-a repezit să-i întâmpine.

— Bine aţi venit, a spus el. Bine aţi venit la San Francesco.

Călugărul trebuie să se fi referit la mănăstirea Sfântului Francisc, s-a gândit Sky. Deci, dominicanii purtau alb şi negru, iar franciscanii cafeniu. Câte alte ordine religioase mai trebuia să înveţe?

După prezentări şi instrucţiunile date unui novice al său să vadă de cai, fratele Martino i-a condus în interiorul micii sale biserici, care era răcoroasă după atâta soare şi mirosea a tămâie şi a ceară de lumânări. Dar n-au zăbovit acolo, îndreptându-se repede spre o uşă ce dădea spre un claustra. Când fratele Martin a deschis-o, Sky a fost orbit de lumină, copleşit de miresme şi aproape asurzit de cântecul păsărilor.

Claustrai era o grădină cu plante. Era chiar mai mic decât claustrai cel mic de la Santa-Maria-tra-le-vigne şi aranjat în jurul unei fântâni al cărei jet de apă strălucea în lumina soarelui. Garduri joase, strânse bine împrejur, înconjurau straturile de plante. Clădirea de lângă biserică era un mare adăpost pentru păsări, în care zburătoare precum cintezoii ciripeau de mama focului şi îşi fluturau aripile.

Martin a scos repede un săculeţ cu seminţe de la cingătoarea sa din frânghie albă şi le-a umplut jgheaburile. Cântecele lor melodioase s-au transformat imediat în gâlceavă aprinsă. Au părăsit zgomotosul claustra şi au intrat în trapeză, unde Martino le-a oferit oaspeţilor săi suc rece de struguri dintr-un urcior de lut. Sky l-a sorbit pe nerăsuflate.

După ce s-au răcorit, s-au dus într-o curte din spatele mănăstirii, unde carul era încărcat deja de nişte călugări tineri. Sacii de pânză răspândeau parfumuri înţepătoare şi

aromate.

— Fenicul, a indicat Sulien, consultând o listă. Lămâiţă, valeriană, buricul-apei, nalbă, mentă, brusture, limba mielului, păpădie, bergamotă. A dat ocol carului, zdrobind frunze uscate între degetele-i cafenii şi legând sacii mai strâns.

Sky se simţea ameţit. Parfumurile acelea îi aduceau aminte de casă şi de uleiurile pe bază de plante ale mamei sale. Ce căuta el acolo, deasupra oraşului aceluia renascentist, îmbrăcat în rasă de călugăr?

— Florile îmi sunt aduse de pe toate câmpurile din jurul Gigliei, l-a lămurit fratele Sulien. Însă plantele le iau eu însumi din Colle Vemale. Nu am încredere în nimeni altcineva că mi le-ar aduce cu proprietăţile lor intacte.

— Mă laşi să te ajut? o întrebă Arianna pe Francesca. Bunica mea locuieşte pe una dintre insule şi face o dantelă extrem de fină. Ea o face pentru toate rochiile deosebite de mireasă din lagună şi poate crea orice model. Vrei să mergem acolo şi s-o rugăm să ţi-o facă şi pe-a ta? M-aş bucura nespus să-ţi dăruiesc rochia drept cadou de nuntă. Şi n-am mai fost pe Burlesca de multă vreme.

Camillo Nucci era şi el interesat de ierburi şi plante, cel puţin de cele otrăvitoare. Fusese educat în spiritul urii faţă de familia di Chimici şi se vedea drept răzbunătorul de drept al tuturor ofenselor aduse clanului său, ca să nu mai punem la socoteală şi crimele de care se făcea vinovată familia ducelui Niccolò. Pe Camillo nu-l deranja că di Chimici ajunseseră să deţină şi mai multă putere, pe care şi-o extinseseră în toată Talia. El nu era interesat de politică. Tot ce-şi dorea era să-şi ia revanşa.

Nunţile apropiate aveau să ofere acoperirea perfectă pentru un complot contra clanului di Chimici. Oraşul era deja înţesat de negustori şi pelerini pentru Paşte, iar ceremoniile publice pentru căsătoriile prinţilor aveau să atragă încă şi mai mulţi. Cine-ar fi putut spune dacă o anumită otravă introdusă într-o mâncare servită familiei di Chimici provenea din oraş sau de la unul dintre numeroşii

lor inamici din afara Gigliei?

Acum se închisese între patru ochi cu un călugăr bătrân din Volana, discutând cu el despre proprietăţile ciupercilor sălbatice ce creşteau pe câmpurile şi în pădurile din jurul oraşului. Însă nu observase o haimana jerpelită, care-l urmărise la vechiul palat al familiei, de lângă Santa-Maria-tra-le-vigne şi care acum trăgea cu urechea printr-o crăpătură a uşii.

„De ce-o vrea Camillo Nucci să se intereseze de ciupercile otrăvitoare?” s-a întrebat Sandro. Îşi puse-n gând să-l informeze în această privinţă şi pe Ţipar, apoi porni în căutarea fratelui Tino.

Barcagiul le-a transportat pe ducesă şi pe prietena sa prin lagună, spre Burlesca. Îndeplinea o sarcină dublă, fiind şi scutier, şi ducesa mai avea şi un tânăr cavaler cu ea, înarmat cu un pumnal merlino înfricoşător. Luciano îşi purta arma la vedere, dar numai el ştia că şi Arianna avea unul al său, vârât într-o jartieră. Fraţii ei vitregi îşi îndepliniseră o veche promisiune şi i-l dăduseră când împlinise şaisprezece ani. Luciano nu se îndoia deloc că ea l-ar fi folosit dacă ar fi fost atacată.

— Am venit aici anul trecut cu Gaetano, a spus Francesca, fericită să-şi amintească.

Luciano s-a uitat curios la ea. Francesca nu făcuse niciodată vreo referire la faptul că viitorul ei mire făcuse curte unei alte fete cu o vară în urmă, o fată care devenise în scurt timp prietena sa cea mai apropiată. El însuşi realizase asta în timpul săptămânii în care se aflase în Remora, nefiind sigur dacă Arianna avea să-l accepte pe prinţul di Chimici. Şi sentimentele sale în această privinţă fuseseră unele complicate, de vreme ce şi el îl plăcuse pe Gaetano şi mai avusese şi nişte aventuri cu Georgia. Nu unele romantice, însă statutul lor comun de *stravaganti* făcuse ca relaţia lor să fie una specială şi îl făcuse să înţeleagă de ce compania fiului unui duce putea fi agreabilă pentru o ducesă.

— Uite, aici e casa lor, a arătat Arianna. Cea albă din

mijlocul celor colorate.

Barca a ancorat în port şi cei trei tineri s-au dus în sat, fiind priviţi cu interes. Două fete frumoase, bogat înveşmântate, amândouă mascate, n-aveau cum să nu atragă atenţia.

— Aceasta e tânăra ducesă, se şoptea. A venit să-şi vadă bunicii, fără îndoială.

Paola Bellini stătea în faţa căsuţei sale văruite în alb, ca de obicei, cu perniţa ei pentru dantelă. Fusese mamă şi bunică de ducesă, dar nu-şi dorea defel să trăiască în alt loc, fie el şi somptuos, decât în căsuţa ei albă, care îi fusese cămin în ultimii cincizeci de ani.

— Bunico! a strigat una dintre tinerele zvelte, mascate, venind în grabă spre ea. Avem nevoie de dantelă pentru o rochie de nuntă!

Ochii negri ai Paolei se îndreptară spre Luciano, dar el îi întâmpină privirea încruntându-se uşor.

— Pentru prietena mea Francesca, a continuat Arianna Un Dar îi văzuse privirea şi a început să se îmbujoreze toată.

Burlesca nu era singurul loc unde se discuta despre rochii de nuntă. În Fortezza, prinţesele Lucia şi Bianca îl bătuseră întruna la cap pe tatăl lor pe această temă.

— Fete! Fete! a exclamat prinţul Jacopo, spunându-i soţiei sale, prinţesa Carolina: De ce nu mi-ai dăruit decât fete? O să înnebunesc dacă mai aud un cuvânt despre satin, mătase, catifea şi brocart!

— Dar de tafta ce spui? a întrebat Carolina, netulburată. Şi eu care credeam că tu mi-ai dăruit fetele *mie*.

Era perfect conştientă că Jacopo ţinea la fetele sale, şi chiar dacă era trist la gândul că titlul său avea să fie luat de fiul unui alt di Chimici, nu le-ar fi dat nici pe toţi băieţii din Talia!

— Spune-le că pot avea tot ce-şi doresc, atâta timp cât eu nu trebuie să aud de asta, a spus prinţul mângâindu-şi câinele de vânătoare pe urechi.

— Dar cum rămâne cu bijuteriile? a întrebat prinţesa. Trebuie să aibă ceva special pentru nuntă. Ţine cont că Bianca va fi ducesă şi Lucia va deveni prinţesă de Remora într-o zi.

— N-avem noi în vistieria palatului destule încât să le dotăm cu de toate, fără a mai comanda altele? a întrebat Jacopo. Tu nici măcar nu porţi lucrurile alea.

Carolina a oftat.

— Moda se schimbă, dragul meu, a spus ea. Bijuteriile pe care le-am purtat eu la nunta noastră aparţinuseră mamei şi bunicii tale. Pe mine nu m-a deranjat, dar tinerele din ziua de azi simt altfel. E posibil să-şi dorească ceva deosebit, făcut în Giglia, unde se găsesc toţi bijutierii la modă.

— Atunci lasă-l pe vărul Niccold să le cumpere el, a bombănit Jacopo. Pare decis să dirijeze aceste nunţi.

Prinţesa Carolina a lăsat baltă discuţia pe tema aceasta. Ştia cum se simţea soţul ei din pricină că fiicele lor se căsătoreau în catedrala din Giglia. El asocia asta cu întâmplări nefericite. Dar n-ar mai fi fost ea soţia lui vreme de treizeci de ani de n-ar fi ştiut cum s-o scoată la capăt cu toanele lui Jacopo. Avea s-o chestioneze discret pe fiica lui Niccold, pe Beatrice, şi să afle dacă el intenţiona să le dăruiască bijuterii. Dacă nu, avea să comande ea însăşi ceva potrivit pentru fiicele ei.

Rinaldo di Chimici era un om schimbat. La îndemnul puternicului său unchi, intrase în sânul Bisericii. Acum era părintele Rinaldo şi avea şanse mari să ajungă cardinal în scurt timp. Bineînţeles că nu era preot de parohie. Era mult prea important pentru asta. Părăsise palatul familiei din Volana şi devenise capelanul papei, în Remora. Era foarte încântat să se afle aşa de aproape de capul Bisericii din Talia, care-i era şi unchi, şi viaţa de cleric în palatul papal i se părea confortabilă şi uşoară.

Şi scăpase în cele din urmă de Enrico, care se dusese în Giglia, ca spion al ducelui. Acum, părintele Rinaldo încerca să uite de vremea când fusese ambasador şi

ordonase asasinarea unei femei, a fostei ducese a Bellezzei, şi se pregătea să-l asiste pe papă la oficierea apropiatelor căsătorii din familia di Chimici.

Atât fratele, cât şi sora lui se căsătoreau – Caterina cu prinţul Fabrizio, care avea să devină într-o zi duce de Giglia şi cap al familiei di Chimici. Rinaldo era mulţumit de cursul pe care-l luase viaţa sa. Visase la un viitor în care să fie cumnat cu ducele Fabrizio al II-lea şi poate papă el însuşi. Era o perspectivă nespus de luminoasă faţă de ceea ce-i fusese dat să trăiască pe vremea când nu reuşise să atragă Bellezza în sânul familiei sale şi-l lăsase pe acel băiat brunet să-i scape printre degete. Iar dacă avea să fie papă, va deţine o poziţie mult mai importantă chiar şi decât a fratelui său Alfonso.

În Volana, ducele Alfonso se închisese cu sora sa Caterina între patru ochi, să discute tot despre nunţi. Era la fel de uşurat ca şi Rinaldo că ea făcea o partidă aşa de bună în familie, încât nu-l deranja că lui îi fusese atribuită Bianca, fiica mai mică a bătrânului Jacopo, deşi ea nu-i aducea niciun titlu. Pe lângă asta, Bianca era foarte frumuşică, iar Alfonso fusese cam singur în castelul lui de când moştenise titlul, cu patru ani în urmă.

Mama sa, ducesa Isabella, îşi lăsase deoparte hainele de văduvă îndoliată şi se lăsase antrenată în atmosfera premergătoare nunţilor.

— Trebuie să aflăm ce plănuiesc verii tăi, draga mea, i-a spus ea Caterinei. Ca mireasă a moştenitorului ducelui, tu trebuie să fii cea mai încântătoare, nu-i aşa, Fonso, dragule?

— Mireasa mea nu trebuie însă neglijată, mamă, a spus ducele blând. Cum ar părea dacă noua ducesă de Volana ar fi eclipsată de cumnata ei?

— Acestea sunt nişte chestiuni delicate, a spus văduva, acum în elementul ei. Dar nunţile vor fi în Giglia, unde prezenţa prinţului lor va conta mai mult ca a noastră.

— Totuşi, trebuie să facem cinste şi familiei noastre, a replicat Caterina, care, în sinea ei, nu avea nicio obiecţie

s-o eclipseze pe noua sa cumnată, deşi nu avea niciun motiv să n-o placă pe Bianca. Poate că ar fi trebuit să-i cerem sfatul ducelui Niccold?

Mama sa a pufnit într-un mod total nearistocratic.

— Cred că am primit destule sfiituri de la el.

Isabella ar fi preferat ca fiul ei să se căsătorească cu fiica ducelui, Beatrice, şi nu cu Bianca din Fortezza, dar s-a gândit că era înţelept să accepte planurile lui pentru familia lor. Şi, într-un fel, chiar îl înţelegea pe Niccold că nu era pregătit să se despartă încă de Beatrice a lui, după recentul său doliu.

Isabella oftă. Nu era încântată să-şi trimită fiica în Giglia, chiar dacă era o partidă aşa de bună pentru Caterina. Trebuia să înveţe să se mulţumească cunora sa.

— Sfinţi părinţi! a strigat Sandro când i-a văzut coborând din car. Unde aţi fost?

— La cules de plante, a răspuns Sulien. Şi trebuie să le despachetez şi să le depozitez rapid, aşa că poate voi doi aţi vrea să mâncaţi ceva la bucătărie.

Cei doi băieţi au intrat în căldura din bucătărie, unde fratele Tullio mânuia cuţitul şi polonicul, asistat de doi novici nervoşi. Era pornit să se arate aspru, dar află că îi trimisese Sulien.

— Ah, deci s-a întors farmacistul, a spus el. Frate Ambrogio, du-i ceva răcoritor în depozit. N-o să se mişte de acolo până nu-şi depozitează toate plantele lui. În ce vă priveşte pe voi doi, cred că trebuie să vă dăm ceva de mâncare.

Le-a dat pâine şi brânză de oaie, roşii şi nişte pere mici, care erau tot atât de dulci pe cât erau de tari.

— Ştii ce face cu plantele lui? l-a întrebat Sandro, după ce şi-au luat mâncarea afară în claustra şi au mâncat stând pe zidul său scund.

— Face leacuri, desigur, a răspuns Sky. Nu ţinea să se arate întotdeauna mai neştiutor decât Sandro.

— Ştii ce? a insistat micul spion.

— Păi, ştiu că face parfum din flori, a spus Sky. Şi tot

felul de loţiuni şi de poţiuni.

Sandro s-a bătut peste nas.

— Eşti pe-aproape, a spus el, dar nu numai poţiuni, ci şi otrăvuri.

Când s-au întors la palatul ducal din Bellezza, Arianna era obosită, dar încântată de acea zi. Era convinsă că rochia Francescăi avea să fie superbă.

Luciano a lăsat-o la uşă şi s-a întors acasă la el, cu doctorul Dethridge şi Leonora, în vreme ce Francesca s-a dus să-şi schimbe rochia pentru cină.

Arianna şi camerista sa, Barbara, discutau despre dantelă în iatacul său privat când a venit Rodolfo s-o vadă. Pe chipul său se citea o îngrijorare evidentă. Rareori îl văzuse Arianna aşa de tulburat.

— Am primit un alt mesaj de la ducele Niccolò, a informat-o el direct.

— Nu mai are niciun fiu nelogodit care să-mi ceară mâna, a spus Arianna, cu o detaşare mai mare decât ceea ce resimţea în sinea sa.

— De această dată nu e vorba de căsătorie, a spus Rodolfo. Vrea să ştie ce măsuri porţi. Niccolò di Chimici vrea să-ţi trimită o rochie pe care s-o porţi la ceremoniile de nuntă.

Capitolul 7

Mătrăguna

A doua zi, lui Sky i s-a părut foarte greu să se concentreze asupra lecţiilor de la şcoală. Sutien îl îndemnase să se întoarcă devreme acasă, iar el nu se împotrivise. Informaţiile lui Sandro îl şocaseră de-a binelea. Era oare posibil ca Sutien să folosească otrăvuri? Sau doar le prepară? Nici nu era prea mare diferenţă. Dacă le preparai, ştiai la ce urmau să fie folosite.

Sky încercă să-şi amintească ce-i spusese fratele Sutien în marele claustra la prima sa vizită: „Laboratorul e locul unde prepar leacurile şi parfumurile, bineînţeles”. Nu spusese nimic despre otrăvuri. Sutien era un om bun – Sky era sigur de asta. Dar oare în Talia secolului al XVI-lea

binele şi răul însemnau acelaşi lucru ca în Londra vremurilor noastre?

Se bucura că urma să ia în curând vacanţă de Paşte. Georgia îl avertizase că avea să fie obosit în cursul zilei dacă-şi petrecea toate nopţile călătorind în Talia, şi acum înţelegea ce dorise ea să spună.

Nicholas Duke se ţinuse de cuvânt şi îl aştepta pe Sky în sala de sport, în pauza de prânz. Georgia venise şi ea să se uite. Nicholas îi dădu lui Sky o mască cu plasă, să-şi protejeze faţa, şi o floretă cu un fel de buton în capăt.

— N-o să ai nevoie de vătuială într-o rundă de probă, a spus el. Promit să nu te rănesc.

„Nătărău mic şi arogant”, şi-a spus Sky, „o să-ţi arăt eu”. Dar Nicholas era foarte bun, şi Sky n-a reuşit să-l atingă deloc cu spada. La sfârşitul rundei era asudat şi gâfâia, iar

Nicholas părea la fel de relaxat ca la început. În timp ce Sky se ştergea pe faţa leoarcă de sudoare, se bucura că Alice nu venise cu Georgia să se uite la ei.

— Bun, a spus Nicholas. O să fii un spadasin bun.

Sky s-a oprit uluit.

— Ce vrei să spui? Am fost o catastrofă.

— Care crezi tu că e scopul scrimei? l-a întrebat Nicholas uitându-se la el cu atenţie.

— Să-ţi faci bucăţi adversarul, a răspuns Sky.

— Nu, a spus Nicholas. Scopul e să-l împiedici pe el să te facă bucăţi pe tine. Doar asasinii se luptă pentru a-şi ucide adversarul.

„Grozav”, s-a gândit Sky., Asta era exact ce-mi trebuia mie – un alt puşti care să mă înveţe cum stau lucrurile”.

— E adevărat că nu m-ai atins, a continuat Nicholas. Dar nu m-ai lăsat nici pe mine să te ating de prea multe ori. Apărarea ta e instinctivă şi e bine să te antrenezi cu aşa ceva.

— Uite, a spus Sky întorcându-se spre Georgia după sprijin. Doar n-o să învăţ eu scrimă, nu? Am inventat asta

numai pentru a explica de ce ne întâlnim.

Spre surprinderea lui, Georgia nu l-a susţinut.

— Nick şi cu mine credem că poate n-ar fi o idee rea pentru tine să înveţi, a spus ea. E adevărat că ne va oferi un pretext pentru a petrece timp împreună – eu îl urmăresc deseori la antrenamente şi la meciuri – dar credem că ţi-ar putea prinde bine pentru siguranţa ta în Talia.

Sky a simţit că-l ia cu fiori.

— Ce? Crezi că cineva ar putea încerca să mă ucidă?

— Şi de ce nu? a spus Nicholas, dând din umeri. Doar eşti un *stravagante*, nu? Hai să mergem să mâncăm ceva. Mi-e o foame de lup.

Rodolfo, Luciano şi doctorul Dethridge au lucrat împreună până noaptea târziu în laboratorul lui Rodolfo din Bellezza.

Luciano le fusese ucenic amândurora şi învăţase o mulţime de la cei doi bărbaţi. Deşi scăpase de ucenicie şi trebuia să se ducă la universitate în anul următor, simţea că încă mai avea multe de învăţat. Acum lucrau împreună pentru a vedea dacă ar fi fost posibil pentru *stravaganti* din cealaltă lume să călătorească şi în alte oraşe din Talia decât cele din care proveneau talismanele lor.

— Am putea trimite mai mult de un talisman fiecărui *stravagante*, a sugerat doctorul Dethridge, dar mie nu mi se pare în regulă să fac aşa ceva.

— Nici mie, a fost de acord Rodolfo. Dar limitează puterea *stravaganţilor* din cealaltă lume de a călători doar într-un singur oraş. Pe Luciano îl avem cu noi aici pentru totdeauna şi ne bucurăm de asta nespus, însă el este un membru al frăţiei noastre de aici acum şi nu un călător din cealaltă lume. Dacă am avea nevoie de Georgia în Bellezza? Sau de acesta nou, de Sky, care să vină încoace din Giglia?

— Sky? a întrebat Luciano interesat.

Nu exista decât o singură persoană cu acel nume la fosta lui şcoală. Îşi amintea de Sky Meadows din clasa a X-

a, dar bineînţeles că trecuse mai bine de un an de când se translatase el în Talia şi apoi se produsese acel decalaj de timp atunci când se stinsese Falco în Remora. Sky trebuia să fie acum în clasa a XII-a, a calculat el, cu Georgia.

— L-am văzut în oglinda fratelui Sulien, a precizat Rodolfo. De data asta este un băiat şi e maur, ca şi Sulien. Mă bucur că Sulien ne-a mai adus încă un *stravagante*. Tulburarea mocneşte în oraş.

— Da, a spus Dethridge. Acolo unde sălăşluiesc chimiştii vor fi în totdeauna primejdii. Mai ales în locul unde se află ducele.

— Am primit un mesaj de la el azi, a spus Rodolfo prudent, fără a se uita la Luciano. Vrea să-i trimită Ariannei o rochie pe care s-o poarte cu ocazia nunţilor.

Lui Luciano nu i-a picat bine.

— Aşa se obişnuieşte? a întrebat el.

— A mai trimis el daruri şi înainte, a spus Rodolfo. Este ceva obişnuit între nişte şefi de stat. Dar ţine ca ea să poarte rochia asta şi e un dar mult prea personal faţă de cele de dinainte.

— Şi ce înseamnă asta? a întrebat Luciano.

— Înseamnă ceva rău, poţi fi sigur, a spus Dethridge.

Luciano era de-acum obişnuit cu felul de-a vorbi al doctorului Dethridge şi era de acord cu el că orice punea la cale ducele Niccolò însemna ceva rău.

Alice îi aştepta la cantină şi a părut surprinsă că întâlnirea întâmplătoare din ziua precedentă dusese deja la lecţii de scrimă pentru Sky şi la o prietenie între cei trei. Dar n-o deranja, îi oferea prilejul de a-l cunoaşte mai bine pe Sky.

— Alice ştie de voi doi? l-a întrebat Sky pe Nicholas încet, în timp ce se întorceau la ore.

— Tu ce crezi? a întrebat Nicholas. Tu i-ai fi spus cuiva vreodată de Talia dacă n-ai fi ştiut că eu am venit de acolo?

— Trebuie să fie totuşi dificil, a spus Sky. Nu se miră de prietenia dintre voi?

— Georgia i-a spus că se simte răspunzătoare pentru mine, i-a explicat Nicholas – şi chipul i s-a crispat brusc de durere – şi Alice o crede pentru că se ştie că Georgia m-a găsit aici şi m-a dus la părinţii lui Luciano – Lucien, cum îl ştii tu.

Sky şi-a dat seama cum stăteau lucrurile cu Nicholas şi l-a compătimit. Tânărul băiat părea evident ataşat de Georgia, dar se temea că ea n-avea să simtă niciodată mai mult pentru el decât o simplă prietenie. A schimbat repede subiectul. Nu mai era mult până la cursurile de după-amiază şi amândoi aveau ore în clădiri diferite.

— Tu l-ai cunoscut pe fratele Sutien în vechea ta viaţă? a întrebat el. Crezi că ar putea fi implicat în prepararea otrăvurilor?

Spre surprinderea lui, Nicholas continuă să aibă aceeaşi expresie chinuită. A dat din cap.

— Nu, nu l-am cunoscut. Era un alt călugăr care se ocupa de farmacie când am fost eu ultima oară acolo. Dar ştiu că Santa-Maria-tra-le-vigne produce într-adevăr otrăvuri. Există un al doilea laborator secret, undeva în mănăstire. Familia mea a obţinut otravă de acolo în trecut.

Ducele Niccolò i s-a confesat întâi lui Carlo. Îşi încheiaseră întrunirea lor săptămânală de afaceri şi luau împreună prânzul în micul salon al vechiului palat, cu doar un singur servitor.

— Nunţile vor fi peste mai puţin de două luni, a spus ducele. Cu această ocazie voi face un anunţ important.

Carlo l-a privit aşteptând continuarea şi servindu-se cu polenta. Şi-a pus o porţie generoasă de tocană de mistreţ, dar a refuzat mâncarea cu ciuperci oferită de servitor.

— Legislaţia e deja pregătită, a spus Nicholas, lăsându-l pe servitor să-i adauge şi ciuperci la porţia sa mult mai mică de mâncare. Intenţionez să adopt titlul de mare duce al întregii Tuschii.

La orice s-ar fi aşteptat Carlo, dar nu la asta.

— Poţi face asta? a întrebat el, lipsit de tact.

Tatăl lui a ridicat din sprâncene.

— Nu văd de ce n-aş putea, a răspuns el. Avem membri de familie care conduc majoritatea oraşelor-state din regiunea Tuschiei, Moresco, Remora, Fortezza, iar ei n-ar comenta intenţia mea de a crea un asemenea titlu, fiind cap al familiei.

— Sigur că nu, tată, a spus Carlo repede. Îmi pare rău. Am fost doar surprins, asta-i tot.

Şi cei doi s-au apucat să-şi mănânce mâncarea în linişte, fiecare dintre ei fiind absorbit de propriile lui gânduri.

În acea noapte lui Sky i-a luat mult timp să se *stravagantizeze*. De obicei, n-avea nicio problemă să adoarmă. Avea atâtea lucruri de făcut acasă, încât adormea fără probleme. Însă în noaptea aceea s-a tot foit gândindu-se la otrăvuri, la scrimă, la iubire neîmpărtăşită şi la tot soiul de alte lucruri. În cele din urmă s-a sculat şi a luat nişte apă din frigider. L-a luat şi pe Remedy înapoi cu el în pat şi s-a întins din nou, cu motanul cuibărit în interiorul braţului său şi cu sticla de apă în mână.

Apoi s-a răzgândit şi a mutat pisica la picioarele lui. Nu se cădea ca fratele Tino să-şi facă apariţia în mănăstire cu un tigru în miniatură după el.

Imediat ce a ajuns la Santa-Maria-tra-le-vigne, Sky şi-a dat seama după lumină că era cam vremea prânzului. Sutien nu se afla în chilia lui, nici în laborator ori în farmacie. Sky se plimbă afară prin claustre. Totul era ciudat de tăcut. Putea auzi sunetul slab al cântărilor ce veneau dinspre biserică.

Şi atunci un mesager a dat buzna din curte în marele claustru. L-a luat pe Sky drept un novice şi l-a prins de braţ.

— Unde e fratele Sulien? Este nevoie urgentă de el în Via Larga – ducele Niccolò a fost otrăvit!

Sandro lua prânzul adus pentru el într-o tavernă de lângă piaţă. Ţiparul era într-o dispoziţie comunicativă, din pricina supei, a pastelor şi a unei mari cantităţi de vin

roşu.

— Ducele pune ceva la cale, a spus el. Ţine minte ceţi spun eu, Vrăbioiule. În curând o să fie făcut un anunţ.

Lui Sandro i-a atras atenţia agitaţia din colţul pieţei. Două persoane traversau piaţa în fuga mare, cu rasele în alb şi negru fluturându-le în vânt.

— Ia uite-i pe Sulien şi pe Tino. Ce naiba fac?

— E un singur mod de a afla, a spus repede Ţiparul, aruncând nişte arginţi pe masă. Haide!

Cei doi spioni, maestrul şi ucenicul, s-au dus în grabă după călugări. Era limpede încotro se îndreptau. Marele palat din Via Larga se afla aproape cu spatele spre piaţă şi o scurtătură ducea de la mănăstire prin piaţă spre el.

Atunci când Sulien şi Sky au ajuns la porţile palatului, afară se adunase un mic grup de oameni. În Talia veştile circulau rapid şi zvonurile-şi luaseră deja zborul. Ducele era mort, di Chimici fuseseră toţi otrăviţi. Nunţile fuseseră anulate.

Sky nici n-a avut timp să gândească. Atunci când servitorul ducelui sosise cu veştile lui alarmante, Sky îl găsise pe Sulien în biserică şi s-a dus în grabă cu el spre farmacie, să ia nişte sticluţe cu leacuri, înainte să dea fuga la palatul di Chimici. Acum îi conducea alt servitor, gâfâind, în sus pe scări, spre dormitorul ducelui, unde fusese dus după ce intrase în colaps.

În cameră mirosea urât a vărsături şi persoana din pat se zvârcolea pe cearşafurile murdare, în culmea agoniei. Fiii săi stăteau lângă el, frângându-şi mâinile, însă Sky l-a recunoscut doar pe Gaetano şi a presupus că tânăra care încerca să-i spele faţa ducelui era fiica lui, Beatrice.

— Cine era cu ducele atunci când a fost otrăvit?

— Eu eram, a răspuns unul dintre tineri. Luam prânzul împreună.

— Aţi mâncat aceleaşi lucruri? a întrebat Sulien, care se dusese deja la duce şi încerca să-i ia pulsul.

— Eu n-am mâncat ciuperci, a spus prinţul. Nu-mi

plac. Dar tata a mâncat.

— Şi când şi-au făcut apariţia simptomele otrăvirii?

— Aproape imediat. S-a plâns de dureri de stomac în vreme ce mâneam nişte fructe. Şi apoi a început să vomite.

— Îl puteţi ţine nemişcat, vă rog? a spus fratele Sulien. Aş vrea să-i examinez ochii.

Sky era impresionat de modul în care Sulien pusese stăpânire pe situaţie. Nu era loc de cuvinte reverenţioase ori de plecăciuni ceremonioase. Realiza că viteza era esenţială dacă era vorba să salveze viaţa ducelui.

— O să am nevoie de rufărie curată, a cerut călugărul după ce s-a uitat în ochii ducelui, care i se roteau alarmant în fundul capului. Şi pături. A mirosit vasul de lângă patul ducelui. Deschideţi ferestrele şi aerisiţi camera, a poruncit el.

Prinţii şi servitorii deopotrivă s-au grăbit să îndeplinească ceea ce le ceruse călugărul.

— Va trăi? au întrebat prinţii rugător.

— Nu e sigur, a răspuns Sulien. Dar dacă poate fi salvat, promit că o voi face. Acum, Tino, dă-mi sticluţa cu lichid violet.

Sky a cotrobăit prin desagă şi a găsit sticluţa cerută.

— O să am nevoie de un pahar cu apă de băut, a spus Sulien, şi Beatrice a turnat apa cu mâini nesigure.

Călugărul a destupat sticluţa şi a turnat patru sau cinci picături de tinctură violetă în apă, care s-a colorat în negruvineţiu. Lui Sky îi amintea de apa în care-şi spăla el pensulele de pictură la şcoală.

— Trebuie să bea toată asta, le-a indicat Sulien. N-o să fie uşor.

Ducele era încă chinuit de spasme, cu dinţii încleştaţi într-un rictus înfricoşător. A fost nevoie de toţi cei trei prinţi şi de Sky să-l poată ţine nemişcat, în vreme ce călugărul i-a introdus cu forţa lichidul violet în gură. Niccolò se zbătea ca o pisică sălbatică, iar Sky se întreba dacă nu cumva fusese otrăvit din nou. După ceea ce auzise de la Sandro, i-a trecut prin minte gândul îngrozitor că era

posibil ca Sulien să încerce să-l termine cu totul pe duce. Dar şi l-a alungat iarăşi, în vreme ce privea cum călugărul se urcase deasupra ducelui otrăvit pe pat, decis să-i vâre antidotul în trupu-i slăbit.

După câteva minute, zvârcolirile lui Niccold di Chimici au încetat, şi toţi cei din cameră păreau să-şi ţină respiraţia. Călugărul s-a sculat din pat şi şi-a netezit rasa. Paharul era gol.

— Acum îl puteţi lăsa, a spus Sulien. Prinţii l-au pus pe tatăl lor încet la loc pe perne.

Părul său alb i se lipise de cap şi ochii priveau fix, cu pupilele dilatate, dar stătea liniştit şi spasmele păreau să fi încetat.

— E im miracol, a exclamat Beatrice, făcându-şi cruce.

— Doar ştiinţă, a răspuns Sulien. I-am dat extract de beladonă, pentru a-i calma spasmele. Otrava era un soi de muscarină ce se găseşte în anumite specii de ciuperci. Va trebui să se odihnească şi nu trebuie să i se dea nimic altceva decât apă şi nişte lapte cald vreme de douăzeci şi patru de ore. E necesar să fie spălat şi schimbat şi învelit bine, iar camera trebuie aerisită.

— Bineînţeles, a spus Beatrice. îl voi spăla chiar eu.

Fratele Sulien le-a făcut semn prinţilor să-l urmeze în camera cealaltă, în vreme ce prinţesa şi servitorii roiau în jurul ducelui, care părea să doarmă. Sky şi-a urmat maestrul, încă şocat de lucrurile la care asistase.

— Vă suntem recunoscători pe vecie, părinte, a spus cel mai chipeş dintre prinţi, destul de scorţos, dar sincer emoţionat.

— Vă mulţumesc, Alteţă, a spus Sulien, revenind la plecăciunile obişnuite. Daţi-mi voie să vi-l prezint pe ucenicul meu, fratele Celestino. Tino, acesta este prinţul Fabrizio, moştenitorul ducelui, iar acesta este prinţul Carlo, fratele lui. Pe prinţul Gaetano l-ai cunoscut deja. Sky s-a înclinat înaintea fiecăruia pe rând şi ei înaintea lui.

— Vă suntem recunoscători de asemenea pentru

ajutor, a adăugat prinţul Fabrizio.

Prinţul Carlo s-a trântit brusc pe un scaun.

— Credeam c-o să moară, a spus el. A fost îngrozitor să-l văd aşa.

— Cine a pregătit mâncarea cu ciuperci, Alteţă? a întrebat Sulien grav.

— Nu ştiu, a răspuns Carlo. Presupun că a fost pregătită la bucătărie.

— Şi cine a servit-o? Ducele nu foloseşte degustători?

— Ba da, de obicei, a spus Gaetano. Azi a făcut-o, Carlo?

Fratele lui a dat din cap.

— Am prânzit singuri, serviţi doar de un singur valet.

— Care? a întrebat Fabrizio.

Carlo a dat din cap de parcă încerca să şi-l limpezească.

— Nu ştiu. Nu cred că am observat.

Sky s-a întrebat cum e să ai aşa de mulţi servitori, încât să nici nu observi care erau de serviciu. Oare prinţii aceia ştiau măcar numele unora dintre servitorii de la palat?

— Trebuie să aflăm, a spus Gaetano. Şi cine a gătit mâncarea. E posibil să fi fost un accident, frate Sulien?

— Nu e imposibil, a aprobat călugărul. Ciupercile sunt înşelătoare. Ar trebui să aflaţi când şi de unde au fost culese sau dacă au fost cumpărate de la piaţă. Dar e posibil de asemenea ca muscarina să fi fost introdusă în mâncare la bucătărie sau de către servitor, folosindu-se de ciupercile obişnuite pentru a masca gustul.

— Nucci se află în spatele acestui lucru, fără îndoială, a tras concluzia prinţul Fabrizio, încă alb la faţă din pricina şocului.

— Alteţa Voastră ştie cel mai bine, a spus Sulien calm. Dar cred că ar fi înţelept să întreprindeţi nişte investigaţii printre servitorii de la palat înainte de a face publice orice fel de acuzaţii.

— Aveţi dreptate, a consimţit Fabrizio. Aşa vom

proceda.

— Ce altceva trebuie să facem pentru tata? a întrebat Gaetano.

— Vă voi lăsa sticluţa aceasta, a răspuns Sulien. Să-i fie date doar trei picături dizolvate în apă dimineaţa şi seara. Nu mai mult. Mă voi întoarce mâine să văd cum se mai simte ducele.

— Mănăstirea voastră va fi mai bogată graţie strădaniei dumneavoastră de azi, a spus prinţul Fabrizio, strângându-i mâna călugărului.

Sandro şi Ţiparul au pătruns cu uşurinţă pe poarta palatului, însă un paznic le-a barat intrarea spre camera ducelui. Aşa că au trebuit să aştepte în curte, lângă nudul de bronz. Enrico murea de curiozitate să afle cum se simţea stăpânul lui.

— De ce l-au lăsat pe călugărul ăla sus? a întrebat el furios, plimbându-se în sus şi-n jos. Şi pe nătărăul ăla de novice, prietenul tău, când pe mine nu m-au lăsat cu niciun chip să mă apropii de el?

Cam după o jumătate de ceas Sulien şi Sky au coborât marea scară de marmură.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Enrico impacientat. Cum se simte ducele?

— Va trăi, l-a liniştit Sulien. Cel puţin de data asta. A fost otrăvit cu ciuperci.

Sandro şi-a adus aminte de discuţia la care trăsese cu urechea, dintre Camillo Nucci şi călugărul din Volana. Se decise să-i spună neapărat lui Enrico.

— Îl pot vedea pe duce? a întrebat Enrico.

— Nu pot spune, a răspuns Sulien. Asta depinde de gărzile şi de familia lui. Dar acum doarme. Nu cred că va vedea pe nimeni o vreme.

Enrico a întins-o, hotărât să-şi mai încerce încă o dată norocul cu gărzile, însă i-a spus lui Sandro să aştepte în curte. Sulien s-a dus la fântână să-şi stropească faţa cu apă rece.

Sky i-a şoptit lui Sandro:

— Vezi că nu-i un asasin? I-a salvat viaţa ducelui cu ceva care se cheamă beladonă. I-a oprit imediat spasmele.

Sandro s-a uitat ciudat la el.

— Ce mai e? a întrebat Sky.

— Nimic, a răspuns Sandro. Doar că beladona e şi ea tot o otravă. I se mai spune şi mătrăgună. Mă întreb de ce-o avea aşa ceva la îndemână fratele Sulien.

Capitolul 8

Două familii de acelaşi rang

Sky era tăcut la micul dejun târziu de sâmbătă dimineaţa, întrebându-se ce ar fi putut oare să-i spună el lui Nicholas despre ceea ce se întâmplase în Giglia. Cum s-ar fi simţit el dacă cineva i-ar fi dat vestea că mama sa, aflată în altă lume, fusese otrăvită?

— Cum merge scrima? l-a întrebat Rosalind.

— Bine, a răspuns Sky, ieşind din reverie. A fost chiar bine. Adică eu n-am fost prea bun, dar Nicholas crede că pot fi dacă mă antrenez mult.

— El chiar are de gând să te înveţe scrimă cu adevărat? a întrebat ea. Dacă ţii neapărat, n-ar trebui să-ţi plătim un profesor?

— E foarte scump, mamă, şi el e foarte bun, a spus Sky. Avem noroc că vrea s-o facă pe gratis.

Sky s-a sculat şi a strâns farfuriile, încărcând maşina de spălat vase şi ştergând masa. Apoi a verificat dacă Remedy avea mâncare şi apă.

— Ce-ai să mănânci la prânz? a întrebat el, deschizând frigiderul. O să mă întâlnesc cu Nicholas pentru o nouă lecţie – să-ţi fac un sandvici să-l mănânci mai târziu?

— Nu, dragule. Azi mă simt bine. Pot să-mi fac şi singură ceva când o să-mi fie foame.

Sky s-a uitat la mama sa. Era adevărat. Părea să se simtă într-adevăr bine. S-a aşezat iar jos la masă, luându-i o mână în mâinile sale.

— Chiar te simţi bine? Adică, arăţi mult mai bine.

Mama sa a dat din cap aprobator.

— Nu ştiu de ce, dar mă simt de parcă am ajuns la capătul unui lung tunel. Şi a fost într-adevăr unul lung, nu? Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine.

Sky s-a dus să-l întâlnească pe Nicholas la sala de sport, ferindu-se să stea şi să-i asculte mulţumirile. Dacă ar fi avut în continuare o viaţă obişnuită, acum s-ar fi simţit uşurat. Mama lui se simţea mai bine, vremea se încălzise şi peste câteva săptămâni avea să fie vacanţa de Paşte. Dar ca *stravagante* i se părea că totul se complicase. îl văzuse pe cel mai puternic om din Talia gata-gata să-şi dea duhul din pricina otrăvii şi nu mai ştia în cine putea avea încredere.

Pentru Camillo Nucci, cel mai mare din tânăra generaţie a familiei sale, era o chestiune de onoare să-i urască pe toţi di Chimici. Şi cea mai mare dorinţă a sa era să răzbune moartea unchiului său, Donato, care avusese loc înainte de a se naşte el. Tatăl lui, Matteo, era cel mai bogat din familia lor şi comandase cel mai somptuos palat în celălalt capăt al râului, în special pentru a-l scoate din sărite pe ducele Niccold. Era mai mare şi decât palazzo Chimici din Via Larga şi decât marele palat ducal din piaţa principală a oraşului.

Nucci era o familie la fel de veche şi aproape la fel de bogată ca şi di Chimici. Însă cele două clanuri se aflaseră în conflict dintotdeauna. Se pare că acesta debutase cu două sute de ani în urmă, când primul Alfonso di Chimici era prieten cu primul Donato Nucci. Cei doi tineri îi făceau curte aceleiaşi fete, frumoasa Semiramida. Ea era pe-atât de arogantă, pe cât era de frumoasă, iar cei doi pretendenţi nu se ridicau la rangul ei.

Era perioada când cele două familii abia făceau avere, Nucci din lână şi di Chimici din distilarea parfumurilor. Fiecare dintre ei i-a adus câte un dar Semiramidei. Al lui Donato era un şal de lână, călduros şi moale, dar nu extraordinar de elegant. Al lui Alfonso era o sticluţă de cristal, cu apă de colonie din esenţă de crin.

Semiramida era vanitoasă, era vară, şalul a fost pus

deoparte, cu parfumul şi-a dat pe la încheieturi şi, astfel, Alfonso a fost cel ales. Generaţii întregi după aceea, când un Nucci se întâlnea cu un di Chimici pe stradă, unul se ţinea de nas, iar celălalt behăia ca o oaie. Steaua familiei di Chimici a cunoscut o ascensiune rapidă. Banii pe care i-au făcut din vânzarea parfumurilor şi loţiunilor le-au adus atâta bogăţie, încât în scurtă vreme au devenit bancheri ai majorităţii caselor regale din Europa, practicând nişte dobânzi piperate la împrumuturile lor.

Alfonso a murit pe când avea vreo şaizeci de ani. Fiul lui cel mare, Fabrizio, s-a proclamat duce al Gigliei în decurs de optsprezece luni. Şi familia Nucci şi-a sporit averea, fermele lor extinse asigurându-le o prosperitate continuă. Dar n-au putut ţine niciodată pasul cu di Chimici, care-şi dădeau importanţă, purtau haine alese şi-şi cumpărau titluri aşa cum alţii îşi cumpără ghete.

Clanul Nucci ar fi putut să unească toţi susţinătorii lor pentru a forma un soi de opoziţie faţă de di Chimici în Giglia. Dar ei au preferat să comploteze împotriva rivalilor lor şi să-şi educe copiii în spiritul urii faţă de parfumieri şi bancheri.

Cu toate acestea, cele două clanuri erau aproape egale din punct de vedere social, fiind mai bogate decât orice altă familie din Giglia, şi se părea că vechile animozităţi aveau să fie date uitării când tânărului Donato i-a fost oferită mâna Eleanorei di Chimici. Dar disputa iniţială s-a reaprins şi mai tare după insulta adusă Eleanorei şi asasinarea lui Donato.

Prin urmare, Camillo Nucci a primit cu bucurie nedisimulată veştile legate de otrăvirea ducelui. Cel ce-l punea la curent era un bărbat care-şi scosese livreaua de servitor al familiei di Chimici şi care fugise imediat din Via Larga spre vechiul palat al familiei Nucci.

— Ai stat să-l vezi că i se face rău? a insistat Camillo.

— Da, a răspuns bărbatul. L-am servit eu însumi cu ciuperci, iar tânărul prinţ n-a vrut deloc, aşa cum aţi şi spus că se va întâmpla. Apoi, după ce-a fost strâns felul

principal şi mâncau fructe, ducele a început să se ţină de stomac. Am aşteptat până a început să vomite, apoi m-am gândit s-o şterg.

— Îl vor interoga mai întâi pe bucătar, nu mă îndoiesc, a spus Camillo. N-aş vrea să fiu în locul lui. Îi dădu o pungă plină cu arginţi. Bună treabă. Şi acum, ţi-aş sugera să-ţi iei o mică vacanţă pentru câteva săptămâni, poate la munte.

Camillo n-ar mai fi fost aşa de fericit dacă l-ar fi văzut pe ducele Niccold câteva ceasuri mai târziu, stând în capul oaselor în pat, într-o cămaşă de noapte albă imaculată, cu ochii strălucitori, cu mintea şi trupul intacte.

Fiii lui se adunaseră în jurul său, iar fiica sa era gata să-i îndeplinească orice nevoie, dar nu era pe patul de moarte, nu de această dată.

— Ce a spus bucătarul? l-a întrebat el pe Fabrizio.

— A jurat că ciupercile proveneau de la furnizorul lui obişnuit şi erau comestibile atunci când a trimis el mâncarea, a răspuns prinţul.

— Şi l-ai torturat pentru a te asigura că răspunsul lui era sincer? a întrebat ducele de parcă ar fi spus „Eşti sigur că nu plouă?”

— Da, tată, a spus Fabrizio. Nu eu personal, bineînţeles, şi nu mult. Era limpede că spunea adevărul. E în slujba familiei noastre de multă vreme.

— Nimeni nu e incoruptibil, a comentat ducele. Nimeni. Dar presupun că ai dreptate. Dar cu lacheul ce-i?

— Nimeni nu l-a mai văzut după ce ne-a fost servită masa, a răspuns prinţul Carto. Cel mai probabil otrava a fost pusă de el. Am trimis oamenii să cerceteze oraşul.

— Şi ce caută? a întrebat ducele. Un bărbat. Asta-i tot ce ne putem aminti în privinţa lui, nu-i aşa?

Carto tăcea.

— Haide să nu mai pierdem vremea cu servitorul, a spus ducele. Noi pe stăpânul lui îl vrem. Ştiu că am mulţi duşmani, dar aceasta nu e o lucrătură de-a *stravaganţilor*. Metodele lor sunt mult mai subtile. Clanul Nucci trebuie să

fi pus la cale acest atentat la viaţa mea.

Părea gata să sară din pat şi să-l prindă el însuşi pe vinovat.

— Acum odihneşte-te, tată, i-a recomandat Beatrice. Eşti încă slăbit şi trebuie să dormi ca să-ţi recapeţi puterile.

— Nu avem nevoie de vreo dovadă înainte de a-i acuza pe Nucci? a întrebat Gaetano. E doar o supoziţie că ei s-ar afla în spatele acestui atentat.

— Găseşte atunci dovada, i-a trântit-o ducele. Dar, între timp, dacă încă mai am trei fii loiali tatălui lor, sper ca această crimă să fie răzbunată.

Sky a aşteptat până când el şi Niccolò au făcut duş după lecţia de scrimă ca să-i spună despre duce. Era singurul moment când putea fi sigur că n-avea să fie şi Georgia prin preajmă. Nu credea că ea ar fi fost de acord să-i transmită asemenea veşti alarmante.

— Otrăvit? s-a mirat Nicholas, rămânând nemişcat sub duş. Se simte bine?

— Da, a spus Sky. O să-şi revină. Fratele Sulien i-a dat un antidot.

— Dar cine a făcut-o?

Sky a dat din umeri.

— Nu ştie nimeni.

— Pariez că a fost Nucci, a spus Nicholas în timp ce se ştergeau în vestiar. Nu mai pot suporta. Trebuie să mă duc acolo.

— În Giglia? a întrebat Sky surprins.

Nicholas a oftat.

— Dar nu pot, nu-i aşa? Talismanul meu e din Remora şi acolo m-ar duce. M-aş putea duce călare până în Giglia, dar mi-ar lua cel puţin jumătate de zi şi trebuie să revin în Remora în aceeaşi zi pentru a mă întoarce aici. S-a tras de părul ud, frustrat. Şi nu-i aşa de uşor să mă duc înapoi. Dar trebuie. Simt că înnebunesc gândindu-mă că familia mea e în primejdie. Ce s-ar întâmpla dacă cineva ar încerca să-l omoare pe Gaetano?

Carlo nu şi-a consultat fraţii. A luat un pumnal din scrinul din camera lui şi l-a ascuns în gheata sa de antilopă. Coborând scările palatului, a dat nas în nas cu omul pe care ştia că-l folosea ducele drept spion.

— Vino cu mine, i-a şuierat Carlo. Du-mă acolo unde se află Nucci.

Enrico recunoştea de la prima vedere o vendetă. N-a încercat deloc să-l calmeze ori să-l descurajeze pe prinţ. Dacă un di Chimici voia să omoare un Nucci, era treaba lor. Dacă el putea da o mână de ajutor, aveau să-i fie recunoscători, şi, indiferent dacă încercarea reuşea ori eşua, ar fi avut influenţă asupra încă unui di Chimici.

Cei doi au părăsit palatul urmăriţi de un vagabond inobservabil. Ţiparul şi-a recunoscut tânărul ucenic şi a zâmbit în sinea lui. Nu era rău deloc să mai aibă şi un martor.

S-a gândit că Nucci aveau să fie la palatul lor de lângă Santa-Maria-tra-le-vigne, deşi acela nu era locul potrivit pentru a duce la îndeplinire o răzbunare. El l-a sfătuit să aştepte în apropiere până ce-şi făcea vreunul apariţia. Era aproape vremea asfinţitului şi după ce se aprindeau torţele, toate familiile înstărite din Giglia se îmbrăcau în cele mai bune haine ale lor şi ieşeau la o „passeggiata” în jurul principalelor pieţe ale oraşului.

Carlo era un amator. Voia să-l înjunghie pe primul Nucci care ar fi apărut, de faţă cu toată lumea ce se adunase deja în piaţa cu cele două piramide alungite, din faţa mănăstirii de călugări. Dar Enrico a reuşit să-l oprească până ce şi-a făcut apariţia micul grup al fraţilor Nucci – Camillo şi mai tinerii Filippo şi Davide – care se îndepărtaseră destul de mult de palat.

Cei trei tineri mergeau pe o alee, scurtând drumul spre Piazza Ducale. Cei doi Nucci mai mari mergeau în faţă, în vreme ce Davide, care avea doar optsprezece ani şi era mândru că se putea plimba împreună cu fraţii lui mai mari, s-a oprit să mângâie un câine vagabond.

— Acum! i-a şuierat Enrico lui Carlo, iar acesta l-a

doborât pe băiat dintr-o singură lovitură.

Davide Nuci nici măcar n-a apucat să strige. A simţit lama cuţitului retrăgându-se dintre coastele lui şi sângele şiroindu-i după aceea. Înainte de a închide ochii, a văzut rânjetul de bucurie al asasinului şi i-a auzit paşii îndepărtându-se pe caldarâm. Camillo a observat că fratele lui mai mic rămăsese în urmă.

— Grăbeşte-te, Davide! a strigat el. Tinerele doamne aşteaptă!

S-a întors şi a văzut un trup contorsionat în celălalt capăt al aleii. Camillo şi Filippo au dat fuga înapoi acolo unde zăcea fratele lor în agonie. Au făcut tot ce-au putut pentru a-i opri sângele, dar şi-au dat seama că rana era fatală.

— Cine? a întrebat Camillo, luându-l pe Davide în braţe. Cine a făcut asta?

— Di Chimici, a fost ultimul lucru pe care a mai apucat Davide să-l rostească.

lOlf

Un căţel i-a lins sângele de pe caldarâm, în vreme ce fraţii lui îşi strigau durerea în amurgul ce se lăsase.

— Ce i-ai spus lui Nicholas? a şoptit Georgia. Nu e în apele lui.

Sky a informat-o cât de repede a putut despre otrăvirea ducelui.

— Nu trebuia să-i fi spus, a afirmat Georgia.

— Cum aş fi putut să nu-i spun când m-a întrebat ce s-a întâmplat în Giglia aseară? a întrebat Sky. Şi pe mine m-a tulburat, să ştii, să văd un om gata-gata să moară otrăvit.

— Da, numai că nu era tatăl tău, a spus Georgia şi a regretat imediat când a văzut expresia lui Sky.

Ştia că el n-o avea decât pe mama lui, ştia vag şi că identitatea tatălui său era învăluită într-un soi de mister şi că el nu vorbea niciodată despre asta. Toate fetele din anul lor ştiau asta. Şi ea făcuse o gafă. Şi nu era vorba că nu ştia ce înseamnă să nu ai tată. Chiar dacă tatăl ei vitreg,

Ralph, ajunsese să-i fie ca un tată adevărat, ea înţelegea cum stăteau lucrurile în familie şi câtă suferinţă personală putea să se ascundă acolo.

Şi-a pus mâna pe braţul lui Sky.

— Scuză-mă, a spus ea.

Şi atunci i-a văzut Alice. S-a gândit brusc că Sky nu era deloc interesat de ea. Voia s-o cunoască doar ca să se apropie de prietena ei cea mai bună. A făcut cale întoarsă cu obrajii roşii ca focul.

— La naiba! a exclamat Georgia văzând-o pe Alice. Azi toate-mi ies anapoda! Dar sunt aşa de îngrijorată în privinţa lui Nicholas. Spune că vrea să se ducă înapoi în Talia. Cred că regretă că a venit aici.

— Te simţi răspunzătoare pentru el? a întrebat Sky.

— Da. Dacă n-am fi fost eu şi Luciano, el nu s-ar mai afla acum aici. Am încercat să-l convingem că o să-i fie prea dor de familia lui, dar nici nu-ţi închipui cât de hotărât era. N-am mai întâlnit pe nimeni cu o voinţă aşa de puternică precum a lui. Şi pe atunci era doar un copil.

— Asta a fost tot?

Sky era surprins de propria sa îndrăzneală. Cu câteva zile înainte Georgia îi părea distantă şi intimidantă. Şi acum o întreba dacă fusese atrasă de un băiat cu doi ani mai mic decât ea.

Georgia nu s-a înfuriat.

— Nu, n-a fost totul. Cred că eu şi Nick vom fi mereu împreună, pentru că el e singurul care ştie cum a fost pentru mine în Talia. Nu poţi avea o experienţă ca aceea şi să-ţi trăieşti apoi viaţa ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Eu îl cunosc în întregime, şi el pe mine la fel. E atât de simplu.

— Pentru el nu-i aşa simplu, i-a dat Sky de înţeles.

— Nu-i simplu pentru nimeni, nu? a spus Georgia. De ce n-o inviţi pe Alice undeva?

Sky era cu totul şocat. Nu-şi închipuise deloc că discuţia avea să se îndrepte în această direcţie.

— Îţi doreşti asta de mult timp, nu-i aşa? l-a întrebat

Georgia. Să ştii că şi ea te place.

Sky a avut impresia dintr-odată că parcă răsărise soarele şi toate păsările cântau. Plămânii îi erau prea plini de aer pentru a putea respira bine. I-a zâmbit Georgiei şi ea i-a zâmbit la rândul ei.

— Du-te atunci, l-a îndemnat Georgia. Ea e acolo. Spune-i înainte să-şi facă idei greşite în privinţa noastră. Însă o să vreau să mai vorbim despre Nick.

În palatul Nucci domnea haosul. Pe Davide îl căraseră fraţii săi acasă, sângele lui pătându-le veşmintele scumpe, şi-l depuseseră în capela familiei. Acum mama şi surorile lor se puseseră pe plâns, şi bocetele lor răsunau pe toate străzile de prin preajmă. Bărbaţii au lăsat cadavrul în seama femeilor şi s-au adunat în cabinetul lui Matteo. Servitorii au adus vin şi Camillo a băut cu nesaţ.

Într-un colţ al minţii lui înnebunite de durere ştia că el era responsabil pentru moartea lui Davide. Niciun di Chimici nu l-ar fi înjunghiat dacă el nu l-ar fi otrăvit pe duce. Numai că el pur şi simplu nu putea să gândească aşa. Singurul mod de a-şi păstra luciditatea era să-şi spună că odioşii di Chimici loviseră iar. îl omorâseră pe fratele lor mai mic, aşa cum îl omorâseră şi pe unchiul lui, şi numai dacă vărsa mai mult sânge duşman avea să se simtă mai bine.

Servitorul care-i turna vin lui Matteo Nucci i-a şoptit stăpânului său ceva la ureche. Neguţătorul a tresărit şi şi-a fixat privirea asupra fiului său cel mare.

— Aud că azi a avut loc o tentativă de asasinare a ducelui Niccold, a spus el abia articulând cuvintele.

— Ha! a pufnit Camillo. Ceva mai mult de o simplă tentativă, aş zice eu.

— Mai bine n-ai mai zice nimic, i-a trântit-o tatăl lui. Ducele trăieşte. Iar fiul meu zace în capelă.

Camillo a rămas cu gura căscată.

— Imposibil!

Seara plăcută în care el ieşise în piaţă împăunându-se tot cu faptul că reuşise să scape oraşul de un tiran

arogant se transformase într-o noapte a disperării.

— Pari a şti multe despre asta, l-a descusut Matteo. Dar habar n-ai că ducele a fost lecuit de călugărul de la mănăstirea de aici. Unde ţi-a fost capul când te-ai gândit să otrăveşti pe cineva dintr-o familie care-i cunoscută drept una de chimişti? Ei au la discreţie leacuri pe care nu le are nimeni altcineva. Şi se mai încurcă ei cu otrăvurile? Nu, îşi plătesc poliţele cu pumnalul. Şi bătrânul a izbucnit în plâns.

— Iartă-mă, tată, a spus Camillo îndurerat. Dar îl voi răzbuna. Voi răzbuna moartea lui Davide. N-am să am linişte până ce nu va curge sânge di Chimici pe străzile Gigliei!

— Şi la ce bun aşa ceva? s-a auzit o voce din pragul uşii. Graziella Nucci îşi pusese deja hainele de doliu pe care avea să le poarte tot restul vieţii. O să mi-l redea asta înapoi pe Davide? Nu. Tot ce-ai să obţii o să fie încă şi mai multe decese în ambele familii, mai multe femei înlăcrimate, mai multă treabă pentru preoţi şi gropari. O invidiez pe Benedetta di Chimici pentru locul ei de sub pământ, unde nu are de ce să se mai teamă pentru moartea copiilor ei.

Camillo îşi iubea şi îşi respecta mama, dar cu toate că o respecta şi-i împărtăşea suferinţa şi îi promise că nu avea să se mai răzbune, era foarte hotărât să-şi încalce promisiunea.

Sandro era zguduit. Nu mai văzuse niciodată un om murind, iar acesta nu fusese cu mult mai mare ca el. A luat căţelul şi l-a dus acolo unde stătea. Nu prea avea chef să mănânce şi a fost bucuros să-i dea câinelui jumătate din porţia lui de ficat cu ceapă. Câinele a înfulecat tot şi a dat din coadă.

— Eşti la fel de rău ca mine, pe cuvânt, a spus Sandro. Doar un vagabond gata să facă orice pentru o masă.

Ştia că prinţul Carlo fusese cel care lovise, dar îl văzuse pe Ţipar conducându-l în acel loc şi făcându-i semn

atunci când băiatul rămăsese în urma fraţilor săi, ca un lup ce alegea un miel nevinovat.

Deci, stăpânul lui era şi un asasin, nu doar un spion. Ei bine, ar fi trebuit să ştie. Giglia era un oraş violent, obişnuit cu astfel de lucruri. Nu fusese el însuşi fascinat de omorul din piaţetă? Dar acum, că văzuse în realitate sânge pe caldarâm, imaginaţia lui macabră ajunsese la saturaţie.

Căţelul aţipise pe un covor.

— Pentru tine e acelaşi lucru, nu? a spus Sandro. Sânge şi sos. Dar acela era un băiat în came şi oase, ca Tino. Cineva cu un mamă şi un tată care-l iubeau. Nu ca noi. Nu cred că nouă ne-ar duce cineva lipsa.

A fost surprins să vadă că-i curgeau lacrimi pe obraz. Şi le-a şters îndârjit cu mâneca. Dar era bucuros că nu era singur în noaptea aceea. Chiar şi un căţel maidanez jigărit era o companie bună.

S-a întins pe covor lângă căţelul adormit.

— Se pare că ne-am pricopsit unul cu celălalt, a spus el căscând. Ţ i-aş da numele tânărului Nucci, dar nu ştiu cum îl chema. Totuşi, era şi el fratele cuiva. O să-ţi spun *Fratello*.

Când Sky s-a întors în Talia în acea noapte, l-a găsit pe Sulien plimbându-se în sus şi-n jos prin camera sa, cufundat în gânduri.

— A început, a spus el. Nucci au încercat să-l ucidă pe duce şi acum cineva a reuşit să-l omoare pe mezinul familiei Nucci. De-acum încolo, Giglia o să fie în stare de război civil.

Capitolul 9

Îngeri

În următoarea săptămână tensiunile au escaladat în Giglia. N-a mai murit nimeni, dar au existat o mulţime de conflicte între facţiunile Nucci şi di Chimici. Nu erau doar membrii de familie. Majoritatea celor din oraş erau de partea unuia dintre clanuri sau a celuilalt. De atâtea generaţii, sute de oameni îşi datorau mijloacele de trai uneia dintre cele două familii aflate în război. Acum în

fiecare noapte prin oraş bântuiau cete de tineri puşi pe scandal şi, când îşi întâlneau inamicii, izbucneau batjocurile şi insultele. În timpul zilei, mulţi tineri aveau ochii învineţiţi, capetele bandajate şi nasurile pline de sânge.

Vechiul palat Nucci era fortificat cu un vechi turn. Multe palate aveau turnuri asemănătoare, datând din zilele de odinioară, când viaţa din Giglia fusese şi mai violentă şi mai nesigură. Acum, de când Davide fusese îngropat, Matteo Nucci şi cei doi fii ai săi rămaşi în viaţă şi-au făcut o provizie suplimentară de arme, pentru a-şi apăra familia în cazul în care acele zile ar fi revenit.

Rudele s-au adunat de prin toată Talia în jurul familiei îndoliate şi palatul se umpluse de tineri puternici. Di Chimici urmau să se adune şi ei în oraş, pentru nunţi. Circulau zvonuri că Nucci avea să răzbune pierderea lui Davide de îndată ce se termina perioada de doliu.

Activităţile de spionaj ale lui Sandro s-au înmulţit, dar el nu era încântat. Se ţinea cât mai departe de Ţipar, dându-i doar raportul şi plecând. Nu mai voia să stea pe lângă el şi, cu siguranţă, nu-şi mai dorea aşa un tată. Sandro se ducea aproape în fiecare zi la mănăstirea Santa-Maria-tra-le-vigne, de unde putea spiona clanul Nucci şi unde-şi putea petrece mai mult timp cu fratele Tino.

Sky a fost uşurat când a sosit vacanţa de Paşte şi a văzut că mama sa se simţea din ce în ce mai bine. Asta însemna că putea sta şi el în pat până dimineaţa târziu, ca orice adolescent obişnuit, recuperând astfel nopţile albe ale escapadelor lui în Talia. Viaţa lui socială devenise şi ea mai normală. Ieşise de două ori cu Alice în oraş înainte de sfârşitul trimestrului, o dată la cinema şi altă dată la un cafe-bar, când au stat de vorbă ore-n şir şi au început să se simtă bine împreună.

Acum abia aştepta să petreacă mai mult timp singur cu ea. Însă se ivise o nouă problemă. Georgia, Alice şi Nicholas se întâlneau deseori împreună şi nu-i deranja ca Sky să li se alăture, dar atunci când era cu ei, era împărţit

între dorinţa de a fi cu Alice şi cea de a răspunde semnalelor nerăbdătoare de la ceilalţi doi, pentru a le da ultimele noutăţi din Giglia. Să se vadă cu ei separat era de asemenea dificil de aranjat. Slavă Domnului că exista scrima! Pe Alice o plictisea şi nu venise niciodată să-l vadă pe Nicholas exersând. Acum, că nu se mai puteau folosi de şcoală, Nicholas şi Sky îşi programau întâlniri regulate la sala de sport din zonă, şi era firesc ca Georgia să vină şi ea să se uite, întâlnirile de după aceea, de la cafenea, constituiau cele mai bune prilejuri pentru a face schimb de noutăţi.

Nicholas era într-o permanentă stare de agitaţie în legătură cu familia sa din Talia. Cu toate că Sky îl asigurase că ducele nu suferise niciun fel de repercusiuni în urma otrăvirii, Nicholas era neliniştit, iar veştile despre asasinarea lui Davide Nucci au înrăutăţit şi mai tare lucrurile. „Ce mai face Gaetano?”, care era întotdeauna prima sa întrebare, devenise şi mai presantă.

Şi ce era mai rău abia avea să urmeze acum. Georgia a aruncat bomba la prima lor lecţie de scrimă.

— Ştiţi că eu îmi petrec Paştele la Devon, cu Alice? Părinţii mei se duc la Paris.

— Dar Russell? a întrebat Nicholas.

Georgia a pufnit.

— De parcă aş mai sta cu el în aceeaşi casă! Două semestre la Universitatea din Sussex îl mai schimbaseră în bine, dar ea tot nu-şi dorea să-şi petreacă timp cu fratele ei vitreg. Oricum se întoarce în Grecia. Cred că are o prietenă acolo.

Sky era şocat. Şi fără Alice, şi fără Georgia. Încerca să-şi repete în gând: „Prietena mea pleacă”. Cel puţin suna mai normal decât: „Colega mea *stravagante* n-o să mai fie pe-aici”. Şi totuşi îl avea în continuare pe Nicholas. Însă după o zi, două, chiar şi certitudinea asta i s-a spulberat. Nicholas mai fusese cu Georgia în Devon înainte, unde călăreau tustrei, şi Alice îl întrebase dacă voia să meargă împreună cu ele de Paşte. Familia Mulholland n-a avut

nimic împotrivă, iar lui Nicholas nu i-a trecut prin minte nicio scuză convingătoare, aşa că se ducea şi el. Sky se simţea un pic rănit pentru că Alice îl invitase pe Nicholas şi nu pe el.

Rosalind a observat că era neobişnuit de tăcut.

— Ce mai e nou? a întrebat ea, după ce Sky a terminat de vorbit cu Nicholas la telefon.

— Toată lumea se duce în Devon în vacanţa asta, a spus el, încercând să pară pozitiv. Mai întâi Alice şi Georgia, şi acum şi Nick.

Rosalind căzu pe gânduri.

— Poate că-i vremea să-i facem şi noi o vizită bunicii? a sugerat ea.

Giuditta Miele nu părea prea conştientă de escaladarea tensiunilor din Giglia. Atunci când se apuca de o statuie, nu se mai gândea la nimic altceva zi şi noapte. Făcuse primele tăieturi atente cu dalta în blocul de marmură al ducesei. Tânăra se afla ascunsă acolo, undeva, în interior, aşa ştia ea, şi sarcina ei era s-o descopere. În ciuda ducelui Niccold, ducesa avea să fie înfăţişată ca un simbol al independenţei oraşului ei.

Giuditta se hotărâse s-o sculpteze aproape ca pe o efigie a unei corăbii, stând la prova vasului său oficial, aşa cum făcuse după Cununia ei cu Marea. Arianna avea să apară mascată, cu mantia şi părul fluturându-i în spate, cu privirea aţintită înainte, asupra oraşului său, reîntorcându-se acolo după ceremonia care îi asigurase acestuia prosperitatea pentru anul ce urma.

Acum sculptoriţa lucra toată ziua, modelând încet statuia pe care putea deja să şi-o închipuie. Tinerii ei ucenici o urmăreau, aducându-i mâncare şi băutură. Ei trebuiau să lucreze la un sarcofag de marmură, cu un model simplu, dar de efect. Era ca un coş uriaș, cu mânere din sfoară – un stil impus de un cavou al unui fost di Chimici, din biserica familiei lor, Sfântul Ambrozie. Nu era ceva dificil şi aveau şi ei ceva de făcut, dar toţi ucenicii din atelier erau mai interesaţi de ceea ce lucra Giuditta.

— Vino încoace, Franco, l-a chemat ea pe cel mai chipeş dintre ei. Stai drept, uitându-te pe fereastră. Prefă-te că eşti în largul mării, la prora unei corăbii.

Franco a pozat timid, încercând să arate ca un marinar.

— Nu, nu, a spus Giuditta, nemulţumită. Eşti o tânără fată. Nu sta cu picioarele aşa de ţepene. Eşti graţioasă, distinsă, dar şi sălbatică.

Era o sarcină grea, dar tânărul Franco a făcut tot ce-a putut. Avea pielea pală şi părul de un blond argintiu, neobişnuit. Mama sa provenea din nordul Europei. Era foarte solicitat de numeroşii pictori ai oraşului ca model pentru îngeri, însă el era departe de a fi angelic ori efeminat. O adora pe Giuditta, care era singura dintre artiştii pe care-i întâlnise ce rămăsese complet imună la farmecele lui.

— Mm, a mormăit Giuditta. Ce ai face cu mâinile?

— M-aş ţine de balustrada navei, maestra? a sugerat Franco la întâmplare.

— Bine, a spus Giuditta, înşfăcându-şi vraful de schiţe şi trasând iute câteva linii cu o bucată de cărbune. Acum te poţi întoarce la treaba ta.

Apoi şi-a spus în sinea ei: „Am nevoie de ducesă aici”.

La următoarea vizită în Giglia, Sky l-a găsit pe Sulien zâmbitor.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Sky.

— Întăriri, a răspuns Sulien misterios. Mâine ai putea sta mai mult? Asta ar însemna să dormi toată dimineaţa în lumea ta.

Sky s-a gândit la asta. În dimineaţa următoare, Rosalind avea un client, primul după atâta amar de vreme, şi stabilise să ia prânzul după aceea cu Laura, care lucra tot la Camera Comunelor. Era nespus de simplu să spună în noaptea aceea că voia să doarmă mai mult.

— Cred că da, a răspuns el. De ce?

— Ducele Niccold vrea să ne ducem la el la masă, la palat, a spus Sulien. Cred că vrea să ne mulţumească

pentru că i-am salvat viaţa. Şi va avea nişte musafiri de seamă.

Dar n-a spus mai mult, oricât a insistat Sky.

— Azi am nevoie de ajutorul tău în laborator, a spus călugărul. O să distilăm parfum din flori de narcise.

Ducesa Bellezzei se întreţinea cu nişte prieteni apropiaţi atunci când a sosit un mesager din Giglia. Doctorul Dethridge şi soţia sa Leonora, femeia pe care Arianna se deprinsese s-o considere mătuşa sa, veniseră împreună cu prietena cea mai bună a Leonorei, Silvia Bellini, mama Ariannei. Fosta ducesă deghizată stătuse şi ea deseori în acest salon de primire, întreţinându-se cu importanţi oaspeţi străini. Dar Silvia Bellini nu rata niciuna dintre zilele oficiale de sărbătoare şi nici veşmintele alese. Acum fără mască, se bucura de o libertate la care renunţase vreme de douăzeci şi cinci de ani pentru a conduce oraşul.

Aceste persoane şi încă alte câteva erau singurele din Talia care ştiau că fosta ducesă se afla în viaţă. Acum se delectau cu vinul alb, spumant, pentru care era renumit oraşul, şi făceau schimb de noutăţi. Însoţitorul permanent al Silviei, un servitor lungan, roşcovan, se proţăpise în spatele scaunului ei.

— Vrea să-ţi dea o rochie? întreba Silvia când şi-a făcut apariţia mesagerul. Mie nu mi-a trimis niciodată niciuna.

Guido Parola a tuşit, acoperind ultimele ei cuvinte, pentru ca servitorul de la palat să nu le audă. Silvia devenise imprudentă. Mesagerul care fusese introdus în salon, căra după el o cutie mare. S-a înclinat cât a putut de mult şi apoi i-a prezentat cutia tinerei ducese.

— Cu complimentele stăpânului meu, ducele de Giglia, a spus el. Alteţa Sa, ducele Niccold, vă roagă să purtaţi această modestă rochie la ceremoniile de nuntă ale fiilor săi.

Arianna şi-a ridicat mirată sprâncenele deasupra măştii trandafirii. Aşa de curând? şi-a zis ea. Dar i-a

mulţumit politicos mesagerului şi l-a trimis să primească o gustare, în vreme ce Barbara, camerista ei, a luat cutia. Cei prezenţi ardeau de curiozitate.

— S-o deschid, Alteţă? a întrebat Barbara.

Sfoara argintie cu ciucuri a fost desfăcută şi capacul a fost ridicat, în vreme ce Arianna s-a abţinut să nu se aşeze în patru labe şi să nu mototolească ea însăşi hârtia de împachetat. Barbara a ridicat rochia cu veneraţie. Era foarte grea.

— Oh, milady, a şoptit ea.

Era o rochie fabuloasă. Materialul era un brocart argintiu, ţ capăn, dar era aproape invizibil sub nestematele ce-l împodobeau. Fusta amplă era brăzdată de şiruri de perle şi ametiste, astfel că întreaga rochie strălucea asemeni lunii în amurg. Corsetul era strâmt şi decolteul adânc, de formă pătrată, iar mânecile erau bufante, după moda giglianã.

— E frumoasă, a spus Leonora.

— Nestematele se potrivesc cu ochii tăi, a fost de acord Dethridge.

— N-o să poţi sta jos cu ea, a remarcat Silvia aruncând o privire expertă asupra rochiei împodobite cu nestemate. Dar o să arăţi superb în ea – o poţi purta când îţi faci portretul. S-a uitat drept în ochii Ariannei, aşa de asemănători cu ai săi.

— Ce crezi despre asta? a întrebat Arianna.

— Cred că ar trebui să-i contactezi pe Rodolfo şi pe Luciano cât mai curând cu putinţă, a sfătuit-o Silvia.

Rodolfo şi Luciano erau deja în Giglia. Au intrat în oraş cât au putut de discret, însă toţi vizitatorii trebuiau să-şi spună numele la porţile oraşului în vremuri aşa de tulburi ca acelea, şi în scurt timp s-a răspândit zvonul că regentul Bellezzei şi asistentul lui sosiseră. S-au dus mai întâi acolo unde erau cazaţi şi apoi au ieşit să-i facă o vizită Giudittei.

Sculptoriţa i-a întâmpinat absentă şi Lucien a fost impresionat de ea. O zărise fugitiv atunci când venise să-i

facă nişte crochiuri Ariannei în Bellezza. Era singura femeie *stravagante* pe care o întâlnise, cu excepţia Georgiei, şi era cât se poate de diferită de ea. Era înaltă şi bine făcută, cu pieptul mare şi umerii lăţi. Părul ei castaniu era brăzdat de şuviţe cărunte – deşi era greu de spus dacă apăruseră din pricina vârstei ori a prafului de marmură – şi era legat lejer la spate, doar ca să nu-i intre în ochi. Hainele ei grosolane de lucru o făceau să arate ca o spălătoreasă mai degrabă decât ca o artistă şi ca o adeptă a ştiinţelor oculte.

— Salutare, surioară, a spus Rodolfo, şi Luciano a văzut cum sculptoriţa se transformă încet. Spiritul i s-a oglindit în ochi şi era ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un somn adânc.

— Rodolfo! a exclamat ea zâmbind, şi Lucien a văzut că era atrăgătoare, cu o inteligenţă vie şi acea încredere totală în sine pe care păreau s-o aibă toţi *stravaganti* talieni. Asta înseamnă că e şi ducesa aici?

— Nu încă, a spus Rodolfo. Îţi aduci aminte de ucenicul meu, Luciano, din timpul vizitei tale la Bellezza? Acum e *cavaliere* şi lucrează cu mine ca asistent al meu. Noi am venit primii, pentru a ne convinge că oraşul e sigur pentru ea.

— Am auzit că oraşul nu mai e sigur pentru nimeni, a replicat Giuditta, privirea reîntorcându-i-se înapoi spre marmură chiar şi în timp ce vorbea cu ei.

— Asta este statuia Ariannei? a întrebat Luciano.

— Asta va fi, a răspuns Giuditta. Încă încerc să dau de ea, dar ştiu că se află acolo. Haide, atinge-o. O cunoşti. Vezi dacă o simţi pe ducesă în interior.

Luciano s-a dus şi şi-a pus mâinile pe marmura albă. Era rece şi aspră. Doar marmura lustruită a statuilor finisate era netedă şi strălucitoare. A închis ochii şi s-a gândit la Arianna. Nu era greu s-o facă. Numai că el a văzut-o pe fata binevoitoare şi veselă de la începutul prieteniei lor, iar statuia aceea trebuia să fie una oficială, a unei persoane publice, a suveranei unui oraş, care lui îi era

străină.

— Nu, a spus el deschizând ochii. Îmi pare rău.

— E-n regulă, a spus Giuditta. Părea chiar amuzată. Asta nu înseamnă că ea nu se află acolo, doar că tu nu eşti sculptor.

Sulien era tot misterios când a sosit Sky în dimineaţa următoare. Îi fusese uşor să pretindă că era obosit când se dusese la culcare în lumea lui. Îşi petrecuse o mare parte a zilei practicând scrima, iar Nicholas era un instructor exigent.

— Sunt frânt de oboseală, mamă, o anunţase el luându-l pe Remedy în braţe să-l ducă cu el în pat. E în regulă dacă nu-mi pun alarma la ceas să sune?

— E bine, îl liniştise Rosalind. N-o să ne vedem până după-amiaza târziu. Adu-ţi aminte că iau prânzul cu Laura şi ea are întotdeauna o mulţime de bârfe de povestit.

Acum Sky se întreba cum avea să fie oare masa cu ducele şi ce altceva mai figura în program.

— Vino, l-a îndemnat Sulien. E timpul să mai cunoşti încă un *stravagante*.

Luciano şi Rodolfo se aflau în apartamentele lor închiriate şi Rodolfo îşi despachetase oglinzile. Acum le aranja, focalizând-o pe prima, ca de obicei, acolo unde-şi închipuia că se afla soţia lui.

— Silvia nu pare a fi în Padavia, a constatat el încruntat.

— Ştii cât de des se duce la Bellezza, a spus Luciano. Îşi asumă nişte riscuri teribile.

Rodolfo oftă.

— Asta-i firea ei şi aşa a fost mereu. A făcut o pauză. Ştii, Arianna seamănă mult cu ea. Năvalnică, convinsă că alegerile ei sunt corecte şi gata să-şi asume riscuri.

— Crezi că asta o să facă şi aici? a întrebat Luciano.

Nu putea uita cum fusese când îl părăsiseră pe duce în Remora, după dispariţia lui Falco. Niccold leşinase când au plecat ei în grabă din oraş, şi această invitaţie de nuntă era primul său semn de viaţă faţă de Bellezza de atunci.

— Ştii că n-aş lăsa-o să facă asta, a răspuns Rodolfo. Dar eu n-am să mă aflu mereu aici ca s-o îndrum. Într-o bună zi va trebui să înveţe să facă alegeri corecte de una singură. Îmi pot face o părere şi o pot sfătui în privinţa oricăror primejdii, însă ea trebuie să fie cea care hotărăşte dacă e bine să vină în Giglia ori nu.

Luciano a văzut palatul ducal din Bellezza conturându-se limpede în una dintre oglinzi. Învârtind mânerele şi levierele de dedesubt, Rodolfo a străbătut încăperile palatului până a găsit ceea ce căuta.

Bingo! şi-a zis Luciano, în vreme ce în oglindă apăruseră Arianna, camerista ei personală, Barbara şi Silvia, aflate în iatacul ducesei şi uitându-se toate la ceva ce nu se putea zări în oglindă. Păreau îngrijorate. Rodolfo s-a aplecat aproape de suprafaţa de sticlă şi apoi a focalizat o altă oglindă asupra casei Leonorei, din Piazza San Suliano. Imediat şi-a făcut apariţia faţa mare a lui William Dethridge.

— Maistre Rudolphe! a cârâit el. Eram pe punctul de a te căuta eu însumi.

— Ce este? a întrebat Rodolpho. Le-am văzut pe ambele ducese şi păreau îngrijorate. S-a întâmplat ceva?

Lui Sky nu-i venea a crede ce noroc avea intrând în *bottega* Giudittei Miele. Era interesat de sculptură de mult timp, dar nici măcar nu îndrăznise să se gândească s-o studieze, pentru că asta ar fi însemnat un an pregătitor la o şcoală de artă, urmat de cel puţin alţi trei ani pentru a-şi lua licenţa şi nu credea că Rosalind îşi putea permite. De fiecare dată când vorbeau despre universitate, ea îşi închipuia că avea să urmeze nişte cursuri de trei ani de engleză, de pildă.

Dar imediat ce a intrat în atelier, inima i-a tresăltat. Îi invidie pe ucenicii care lucrau la propriile lor proiecte, în vreme ce lucrarea monumentală a Giudittei era creată sub ochii lor. Atelierul era plin de machete şi de copii. Într-un colţ stătea un înger de lemn sculptat, ţinând un sfeşnic argintiu. Sky a tresărit uitându-se la înger şi apoi la unul

dintre ucenici. Semănau.

Încăperea era dominată de un bloc uriaş de marmură, în spatele căruia lucra Giuditta. îl dăltuia cu furie, şi Sky s-a întrebat dacă făcea cumva un alt înger. Părea a se contura ceva ce semăna cu o pereche de aripi. Chipul sculptoriţei se ivi de după blocul de marmură, albit de la praful pe care-l făcea. Şi părul ei semăna cu cel al statuilor sale, ţeapăn şi lipit de cap. Când i-a văzut pe cei doi călugări, a coborât de pe scara ei pentru a-i întâmpina.

— Aţi venit după îngerul vostru? l-a întrebat ea pe Sulien, şi Sky a avut sentimentul nespus de ciudat că, dacă aceşti doi *stravagante* ar fi fost amândoi singuri într-o încăpere, nici nu s-ar fi sinchisit să vorbească.

— Şi ţi-am adus cerul [Sky = cer în lb. engleză – n.tr.], a spus Sulien. Acesta este Celestino – fratele Tino îi spunem noi. Vine de foarte departe.

Giuditta s-a uitat bine la el. Dacă ar fi fost altcineva, s-ar fi simţit stânjenit.

— Ai un chip frumos, a spus ea, iar el şi-a simţit brusc bărbia prinsă între degetele ei prăfuite şi faţa i-a fost întoarsă spre lumină.

— Îmi plac contururile şi unghiurile ei, a spus ea. Dar nu-i un chip de călugăr. Şi ar fi aşa de păcat să-ţi tunzi părul acela călugăreşte!

Sky s-a simţit privit până în străfunduri, recunoscut ca fiind un *stravagante* şi un fals călugăr şi având gânduri prea puţin pioase faţă de fete. Dar nu-l deranja. Giuditta îi amintea de Georgia în chip amuzant. Nu vorbea aiurea, spunea doar ce gândea. Şi a ştiut imediat că era sinceră şi de încredere.

— Mi-aş fi dorit în schimb să vă fiu ucenic, a spus el sincer, şi a observat râsul pe înfundate al celor patru tineri care-şi lăsaseră uneltele jos şi-l priveau curioşi.

— Artă şi religie? a întrebat Giuditta. Aici nu le separăm. Vino şi uită-te la marmura asta, a spus ea, şi l-a dus la blocul de piatră la care lucra.

— E un alt înger? a întrebat Sky.

— Nu, a răspuns Giuditta. Acelea nu sunt aripi. Sunt părul şi mantia ducesei. L-a dus în partea cealaltă a statuii. Acum pune-ţi mâinile aici, în jos, cam pe la jumătate. O poţi simţi?

Sky şi-a pus şovăielnic mâinile pe marmură. N-o văzuse niciodată pe Arianna, dar Georgia îi povestise despre ea. Şi-a închipuit că atingea marmura cam pe la nivelul mijlocului ei. Se aşteptase să-şi imagineze că-şi plimbă mâinile în jurul taliei ei subţiri, un gest neobişnuit de familiar faţă de o persoană necunoscută şi de vază, chiar dacă era o statuie.

S-a încruntat. În minte i-a apărut limpede o pereche de mâini albe, aproape îndepărtându-l. A deschis ochii nerealizând că până atunci îi avusese închişi. S-a trezit uitându-se drept în ochii căprui ai sculptoriţei.

— M-a respins, a spus el. Mâinile ei sunt aici, îndepărtându-mă, i-a arătat el. Giuditta a zâmbit.

— Se odihnesc pe balustrada unei corăbii, a precizat ea. Dar numai eu şi ucenicii mei ştim asta. Şi acum şi tu, frate Tino. Cred că trebuie să fii şi tu un artist de soiul nostru.

Sulien şi Sky au cărat îngerul de lemn la mănăstire. Era înfăşurat într-o pânză grosolană, dar avea dimensiunea şi forma unei persoane, dacă nu ţineai cont şi de aripi. Lui Sky i s-a părut că parcă ar fi cărat un cadavru pe străzile din Giglia.

— E rochia, a spus Dethridge. A sosit. Şi valorează o avere. Ducesa m-a rugat să-ţi spun. E înspăimântată. Şi mama ei aşijderea. Ele cred că-i un semn rău.

Capitolul 10

Treabă de bărbat

Sky a părăsit *bottega* Giudittei în al nouălea cer! Ea credea într-adevăr că şi el putea ajunge sculptor, la fel ca ea! Iar acest lucru era atât de important, încât i-a luat o vreme să realizeze că mai aveau ceva în comun: erau amândoi *stravaganti*.

— Eşti tăcut, a spus Sulien zâmbind, în vreme ce

cărau îngerul la mănăstire. Să înţeleg că ai învăţat ceva din vizita asta a noastră?

— Da, a răspuns Sky, dar mă face să-mi doresc să aflu mai mult. Adică ce înseamnă că dumneavoastră şi cu mine şi cu Giuditta facem cu toţii parte din această frăţie? Dumneavoastră sunteţi călugăr, ea e sculptoriţă, eu sunt elev. Cum de ne face asta să fim la fel şi ce avem noi în comun cu acest misterios Rodolfo şi cu un băiat care înainte a trăit în lumea mea? Sau cu Georgia şi Falco, care acum e Nicholas?

— Nu toţi *stravaganti* sunt savanţi practicanţi, a spus Sulien încet, verificând să nu fie auziţi de nimeni. Rodolfo da, şi doctorul Dethridge, dar mulţi alţii au alte profesii. În Remora, de pildă, e un maestru de echitaţie, iar în Volana un muzician. Însă noi toţi îi cunoaştem pe cei din Bellezza şi comunicăm prin intermediul unui sistem de oglinzi. În ce-i priveşte pe cei din lumea ta, töt ce ştim e că talismanele par a alege potenţiali *stravaganti* care dintr-un anumit motiv nu simt fericiţi acolo.

S-a oprit şi s-a întors să se uite la chipul lui Sky.

— În ce te priveşte, am impresia că era adevărat atunci când te-a găsit talismanul. Dar nu ştiu dacă încă mai e.

Rodolfo îl rugase pe William Dethridge s-o viziteze pe ducesă iar şi s-o facă să ţină rochia în faţa oglinzii, în camera ei. Şi acum el şi Luciano se holbau la ea.

— Nu poate purta aşa ceva, a spus Luciano hotărât. Nu poate accepta un dar aşa de scump de la duce sau de la oricine altcineva, cu excepţia ta, poate.

— Eu nu mi-aş putea permite, a replicat Rodolfo supărat. Uită-te numai la nestematele acelea! O să fie mai bogat înveşmântată decât oricare dintre miresele din familia di Chimici.

— Doar nu vrei să spui că ar purta-o la ceremoniile de nuntă?

— Nu văd cum poate evita asta fără a-l ofensa pe duce, a explicat Rodolfo. Şi aşa cum stau lucrurile, trebuie

să avem grijă să nu-l ofensăm.

— De-asta mergem diseară? a întrebat Luciano. Nu prea înţeleg de ce trebuie să mergem şi să-l întâlnim la palatul său, ar putea să ne otrăvească pe amândoi.

— Ar putea, încuviinţă Rodolfo. E în stare de asta şi ar avea şi mijloace, dar nu cred c-o va face. Nu uita că e încă fascinat de organizaţia noastră şi vrea să ne afle toate secretele. Ar putea mai degrabă să ne tortureze, nu să ne ucidă.

— Grozav, a spus Luciano. Atunci chiar că n-avem de ce să ne facem griji deloc!

Sandro aştepta la Santa-Maria-tra-le-vigne. Părea pierdut, tândălind în jurul claustrului mic, uitându-se la călugării ce pliveau grădina.

— N? ai de lucru azi? a întrebat Sulien.

Sandro a dat din umeri.

— Nimic nou, a spus el.

— Ai vrea să faci ceva pentru mine? l-a întrebat Sulien. Eu şi fratele Tino o să preparăm lichior.

Lui Sandro i s-au luminat ochii. Avea să stea în laboratorul care-l fascinase întotdeauna. Şi Ţiparul n-avea cum să i-o interzică.

Enrico îi ceruse să afle tot ce putea despre călugărul farmacist. Însă Sandro se hotărâse să nu-i spună stăpânului său nimic din ceea ce afla.

Lista de formule a lui Sulien progresa lent. Acum făcea un nou lot de lichior Vignales, pentru care mănăstirea era renumită şi a cărui reţetă era secretă pentru toată lumea, cu excepţia celorlalţi călugări. Sandro şi Sky s-au simţit amândoi onoraţi să le fie încredinţat chiar şi o parte din mister.

— Cum de ştiţi să-l preparaţi dacă nu aveţi şi o reţetă? a întrebat Sky.

— S-a transmis din gură-n gură, de la foştii călugări până la mine, a precizat Sulien. Eu l-am făcut sub îndrumarea bătrânului frate Antonino, predecesorul meu, de mai multe ori. Dar reţeta n-a fost scrisă niciodată.

Le-a luat ore întregi să umple un soi de cazan cu zahăr, alcool fermentat din struguri şi diferite plante şi condimente, fratele Sulien instruindu-i pe băieţi să i le aducă din borcanele colorate din ceramică. Sky şi-a dat repede seama că Sandro nu ştia să citească şi Sulien avea grijă să-i dea instrucţiuni pe care să le poată şi înţelege – „te rog, adu-mi borcanul albastru din capătul din stânga al raftului de jos” sau „anasonul se află în borcanul verde, înalt, cu dop roz” şi tot aşa. Lui Sky îi spunea doar: „am nevoie de scorţişoară” sau „adu-mi rădăcina de ghimbir”.

Vraful de foi de pergament cu reţetele parfumurilor, loţiunilor, elixirelor, fineturilor şi infuziilor se mărea treptat, dar lichiorul de Vignales era o completare importantă-Cei trei au lucrat continuu ore-n şir, până ce în cazan a început să clocotească un lichid albastru, vâscos, lipicios, care lui Sky i se părea că semăna la miros cu siropul de tuse. Însă Sulien i-a asigurat pe amândoi că era o băutură extrem de preţuită şi de scumpă, iar ei puteau cu siguranţă să confirme cât de tare era. Sandro, care nu mâncase nimic toată ziua, începuse să ameţească.

— Destul, a spus Sutien. Acum îl putem lăsa să se răcească şi îl vom pune în sticle mâine. Pesemne că e târziu. Acum, fratele Tino şi cu mine trebuie să luăm masa cu ducele, dar tu, Sandro, caută-ţi ceva de mâncare mai prin preajmă. Du-te la fratele Tullio şi spune-i că m-ai ajutat pe mine toată după-amiaza şi că îl rog să-ţi dea ceva de mâncare. A luat o sticlă cu albastrul Vignales de pe raft. Din precedentul lot, a explicat el. Ducele va fi încântat să-l primească în dar.

— Iată una pe care am făcut-o mai devreme, a murmurat Sky.

— E minunat, nu-i aşa? i-a spus Sandro lui Sky, şi acesta a fost surprins că puştanul zdrenţăros, aşa de colţuros şi de cinic atunci când se aflau pe-afară şi explorau străzile Gigliei, era aşa de impresionat de călugărul blând şi erudit.

— Parcă spuneai că-i un asasin, a şoptit el.

— Nu cred că poate fi, tu ce părere ai? a întrebat Sandro tot în şoaptă, şi Sky a apucat doar să dea din cap înainte să pornească spre palatul ducelui.

— De ce îi invităm noi pe aceşti şarlatani de bellezzani? a întrebat Fabrizio, scuturându-şi o urmă invizibilă de praf de pe cămaşa sa albă, şifonată. Credeam că sunt inamicii noştri.

— Dacă tu-ţi închipui că diplomaţia înseamnă să ai de-a face doar cu cei care-ţi plac, atunci chiar că n-ai învăţat nimic de la mine, i-a replicat tatăl său cu severitate. E adevărat că Rodolfo e *stravagante* şi în ce-l priveşte pe asistentul lui, aşa cum îi spune el acum, e ceva sinistru. N-am uitat că a fost implicat în dispariţia lui Falco – cum aş putea? Dar pentru moment avem alte probleme pe cap, mai aproape de casă decât *stravaganti*. Nu ei au încercat să mă otrăvească.

— Nucci pun ei la cale ceva, sunt sigur, a spus Fabrizio. Nu vor lăsa moartea lui Davide nerăzbunată mult timp.

Şi tatăl, şi fiul ştiau cine era responsabil pentru tragedia aceea, dar n-ar fi pomenit o vorbă despre asta, nici măcar când erau singuri, între ai lor. Expresia „şi pereţii au urechi” e posibil să fi fost inventată pentru a descrie palatul di Chimici din Via Larga.

— Pe lângă asta, a continuat ducele, de parcă nici nu s-ar fi gândit la Nucci, trebuie să-l tratez cu tot respectul cuvenit pe tatăl ducesei.

— Aş! a exclamat Carlo. De parcă ea ne-ar fi arătat nouă cine ştie ce politeţe refuzându-l pe Gaetano şi ştergând-o din Remora chiar atunci când s-a stins bietul Falco.

Niccolò s-a răţoit la el şi Carlo s-a întrebat dacă nu cumva mersese prea departe.

— N-am să accept niciun cuvânt împotriva ducesei, a spus Niccolò. Şi mă aştept ca voi toţi să vă purtaţi cu tatăl ei cu acelaşi respect pe care i l-aţi arăta ei.

Gaetano şi-a amintit cât de mult îi luase să-şi

convingă tatăl că Arianna nu intenţionase să-i ofenseze refuzând cererea în căsătorie cu un di Chimici şi plecând în grabă spre propriul ei oraş. În ce-l privea pe el însuşi, n-avea niciun motiv să nu fie poli. icos cu Luciano, care îi era prieten, ori cu Rodolfo, pentru care nutrea o admiraţie profundă. Nu se putea abţine să nu se întrebe ce mai punea la cale tatăl său.

Sky se simţea agitat mergând spre palatul di Chimici cu fratele Sulien. Una era să-l exploreze cu Sandro, ceea ce făcuse de mai multe ori, sau să se ducă acolo pentru o urgenţă, ca în ziua în care fusese otrăvit ducele, dar să se ducă acolo ca invitat al acestuia era cu totul altceva. Garda de la poartă i-a introdus în curtea cu statuia din bronz a lui Mercur, de unde un alt lacheu i-a însoţit spre sălile de primire ale ducelui.

Sky nu le mai văzuse şi era uluit. Lacheul a deschis uşile duble din lemn şi i-a introdus într-o încăpere cu mult mai grandioasă decât orice văzuse el vreodată. Dar uimirea i s-a transformat curând în fascinaţie. Era evident că ducele era un mare promotor al artei.

Toţi pereţii erau acoperiţi de tablouri, în genul celor despre care învăţase de la profesorul lui de pictură că se numeau *trompe l œil* – care creează iluzia realităţii. Pilaştri, coloane, scări şi balcoane, toate păreau să se ivească chiar din pereţi, dar creau nişte efecte picturale bidimensionale. Zei şi zeiţe se sprijineau de balcoane şi nimfe dansau în jurul coloanelor, urmărite de satiri. Sky a rămas cu gura căscată, până când o voce cultivată l-a trezit din reverie.

— Văd că novicele vostru este pasionat de artă, frate Sulien, a remarcat ducele.

— Într-adevăr, Alteţă, a spus Sulien. E nespus de impresionat de toate splendorile din oraşul familiei voastre.

Sky a observat că ducele Niccolò îşi revenise complet. Era a treia oară când îl vedea şi era un personaj impresionant, înalt şi bine clădit, cu trăsături aristocratice

tipice – pomeţi bine definiţi şi nas subţire. Părul său alb şi barba grizonantă erau tunse scurt şi-i stătea bine aşa. Era îmbrăcat într-o haină din catifea stacojie, pe deasupra unei cămăşi brodate cu dantelă şi avea bretele negre, „ca un pirat de spiţă aleasă”, şi-a zis Sky.

Călugărilor le-au fost prezentaţi apoi prinţii şi prinţesa, de parcă nici nu s-ar fi cunoscut în acea luptă nebună pentru a-i salva viaţa ducelui. Şi parcă aşa şi era, atât de diferiţi erau ei acum, îmbrăcaţi în veşmintele lor elegante şi cu manierele lor alese. Sky înregistra fiecare detaliu, pentru a-i povesti apoi lui Nicholas acasă: prinţesa Béatrice, aşa de distinsă şi de graţioasă în rochia ei din satin negru, încă în doliu după fratele său, Fabrizio, trufaş și chipeş, dar politeţea întruchipată, Carlo, cam nervos, şi Gaetano, la fel de urât, dar şi de fermecător ca totdeauna.

Ducele i-a condus spre o a doua încăpere, la fel de somptuos decorată, şi Sky a văzut două persoane, care-i aşteptau acolo.

— Îmi daţi voie să vi-l prezint pe senatorul Rodolfo Rossi, regentul Bellezzei, a spus ducele. Domnule senator, aş dori să vă prezint pe unul dintre cei mai distinşi savanţi ai noştri, fratele Sulien, de la Santa-Maria-tra-le-vigne, şi pe fratele novice Celestino. Poate aţi auzit ce mare serviciu mi-au făcut recent, când m-am simţit rău după ce am fost otrăvit.

S-au înclinat şi au schimbat politeţuri în şoaptă, deşi Rodolfo şi Sulien erau de fapt vechi prieteni.

— Şi acesta este asistentul meu, *cavaliere* Luciano Crinamorte, a spus Rodolfo, prezentându-l celor doi călugări. Cred că el şi fratele Tino sunt cam de aceeaşi vârstă.

— Şi apropiaţi ca vârstă de asemenea de fiul meu mezin, Gaetano, a adăugat ducele.

Sky a văzut cum chipul ducelui se crispează uşor de durere, şovăind asupra cuvântului „mezin”, dar Gaetano i-a luat pe el şi pe Luciano, sub pretextul că vrea să le arate un tablou frumos, ducându-i departe de ceilalţi, în vreme

ce servitorii au adus vin.

Deci aceasta era surpriza lui Sulien – ca Sky să îl întâlnească pe misteriosul Luciano! Cei doi s-au recunoscut imediat, deşi unul dintre ei era îmbrăcat ca un călugăr dominican, iar celălalt ca un nobil bellezzan.

— E ciudat, nu? a reflectat Luciano, în vreme ce Gaetano se prefăcea că le explică tabloul.

— Incredibil, a spus Sky.

Era chiar vechiul Lucien Mulholland în came şi oase, teafăr şi nevătămat. Părea în largul lui în acel spaţiu grandios şi prieten cu Gaetano, care atunci a pus întrebarea lui obişnuită: Ce mai face fratele meu?

— E bine, a răspuns Sky. Îmi dă lecţii de scrimă.

— Bună idee, a spus Luciano. Aici trebuie să fii în gardă. Gaetano n-o să se supere dacă spun că tatăl şi fraţii lui sunt nişte persoane periculoase – chiar dacă astă-seară se poartă ireproşabil.

Gaetano a dat din cap mâhnit.

— Dar nu-i numai familia mea. Clanul Nucci se strânge în vechiul lor turn şi mă tem de ceea ce ar putea pune la cale cu ocazia ceremoniilor nupţiale.

— Ce face Georgia? a întrebat Luciano. O cunoşti şi pe ea la fel de bine ca pe Falco, nu?

— E bine, a răspuns Sky. S-a dus în Devon cu prietena ei Alice. Se duc amândoi, adică şi ea, şi Nicholas. Ştii că acesta este noul nume al lui Falco?

— Da, a spus Luciano. Georgia i l-a găsit, atunci când am plănuit translatarea lui. Încă tot nu-mi vine a crede că noi am reuşit să facem asta. Falco mai ales, bineînţeles. Totul s-ar fi dus de râpă de n-ar fi fost aşa de hotărât.

— Tot aşa e, a spus Sky. De fapt, vrea cu disperare să vină încoace şi să-şi vadă familia. Dar asta ar fi curată nebunie, nu? Chiar dacă talismanul l-ar putea aduce în Giglia, ar fi recunoscut. Şi se presupune că a murit!

— Ar fi minunat să-l revăd, a oftat Gaetano.

— Eu şi Rodolfo ne ocupăm de problema asta a talismanelor, a precizat Luciano, împreună cu doctorul

Dethridge. Ştii cine e?

— Bunicul tuturor, a răspuns Sky maliţios.

— Avem atâtea să ne spunem, a afirmat Luciano. Pot veni să te văd mâine la mănăstire?

Sky a apucat doar să-i spună că da, când s-a anunţat că masa era servită şi ducele i-a condus într-un salon chiar şi mai somptuos decât celelalte. Numai că, văzând masa, Sky s-a neliniştit. Acasă lua masa în bucătărie cu Rosalind, ori mâncau cu farfuriile în poală, în faţa televizorului. Iar acolo era o masă lungă, cu blat de marmură, cu candelabre de argint, pocale de vin şi un obiect ornamental uriaş tronând în mijloc.

Din fericire, i s-a indicat să stea pe un scaun între Luciano şi Gaetano, faţă în faţă cu Beatrice, şi, cu toate că nu putea vorbi despre lucrurile care-l frământau, poziţia sa nu era tocmai rea. Rodolfo şi-a petrecut aproape tot timpul discutând cu Sulien şi cu ducele. Sky ştia că ceilalţi *stravaganti*, mai mari, erau supuşi aceloraşi constrângeri ca şi el şi Luciano, ceea ce l-a făcut să se simtă mai bine.

Servitorii aduceau vin roşu întruna, şi Sky l-a băut pe al său încet, observând că ceilalţi doi băieţi l-au dat cu uşurinţă pe gât. Nu era sigur că-i plăcea, dar nu mai exista nimic altceva de băut şi unele feluri de mâncare erau chiar sărate. A observat un servitor în plus, care stătea tot timpul în dreapta ducelui şi degusta toate felurile de mâncare şi vinul înainte să se atingă Niccolò de ele. Era pesemne degustătorul lui. Ce meserie frustrantă, s-a gândit Sky. Fie te ţineai de gât şi te prăbuşeai pe jos cu dureri cumplite de vintre, fie mâncarea şi băutura erau bune, dar nu puteai gusta mai mult de o înghiţitură din ele.

Mâncarea era mult mai uşor de recunoscut decât se temuse Sky. La început, o supă verde – de urzici, spunea Gaetano – dar care era surprinzător de gustoasă. Şi apoi un soi de peşte alb, rece, marinat în oţet. Acesta nu era la fel de bun, dar lui Sky îi era foame. Următorul fel de mâncare era un rizoto, cu ceea ce a reieşit că era came de raţă. Dar în mod şocant, era decorat cu mici bucăţele de

staniol – nu ca acela în care înfăşori curcanul în lumea lui Sky, ci mai degrabă ca ambalajul subţire pe care-l văzuse la dulciurile indiene. Atunci când servitorii au adus un soi de pizza dulce, cu stafide, zahăr şi scorţişoară, însoţită de un vin dulce, ameţitor, Sky era deja sătul.

A observat că Luciano era atent la ceva. Ce spusese oare ducele? Tocmai întrebase de ducesă, s-a gândit Sky, însă era cam ameţit, deşi băuse puţin vin.

— Fiica mea e foarte bine, mulţumesc, spunea Rodolfo.

— Fermecătoare fată, a declarat Niccold. Pentru mine a fost o mare dezamăgire că a refuzat să facă parte din familia noastră.

Luciano şi Gaetano au devenit amândoi tensionaţi şi Gaetano a început să se îmbujoreze.

— Nu că nu m-aş bucura nespus pentru Gaetano că se căsătoreşte cu verişoara lui, a continuat ducele încet.

— Într-adevăr, Francesca di Chimici este de asemenea o fată încântătoare, a recunoscut Rodolfo.

— I-am trimis un dar, a spus Niccolò.

— Francescăi? a întrebat Rodolfo, de parcă n-ar fi ştiut despre ce era vorba.

— Ducesei, a precizat Niccolò. O rochie neînsemnată, pe care sper că-mi va face onoarea s-o poarte la nuntă.

— Onoarea va fi de partea ei, simt sigur, a spus Rodolfo.

— Spuneţi-mi, a continuat ducele nonşalant, credeţi că tinerei ducese i-ar displăcea la fel de tare toţi membrii familiei mele?

Toată lumea de la masă a fost surprinsă. Sky s-a gândit că era posibil ca ducele să propună vreun alt nepot ori văr de-al lui, dar toţi ceilalţi ştiau că alegerea unor pretendenţi din familia di Chimici era foarte limitată. Nunţile aproape că aveau să-i răpească pe cei mai doriţi bărbaţi din familia lor.

— Mă gândeam, continuă ducele, să mă recăsătoresc eu însumi. Şi cred că e posibil să fi greşit trimiţând ducesei

un pretendent atât de tânăr şi de neexperimentat s-o curteze, oricât de mult ţin eu la Gaetano. Poate că în acest caz se adevereşte justeţea zicalei: „Nu trimite niciodată un tânăr să facă o treabă de bărbat”. Ce credeţi că ar spune fiica voastră dacă i-aş propune să devină Mare Ducesă şi soţia mea?

În jurul mesei s-a lăsat liniştea, dar Sky a observat că Rodolfo şi-a îndreptat privirea drept asupra lui Luciano, ţintuindu-l în loc doar prin intensitatea mesajului transmis de ochii săi. Şi el şi Luciano păliseră, însă cel care a luat primul cuvântul a fost fratele Sulien.

— Asta înseamnă că vă luaţi titlul de Mare Duce, Alteţă? s-a interesat el. Vă putem transmite felicitările noastre?

Era clar că majoritatea copiilor săi nu ştiuseră ce avea ducele de gând. Doar Carlo părea mai puţin impresionat.

— Voi face un anunţ public în privinţa intenţiilor mele în noaptea de dinaintea nunţilor, la dineu, a precizat ducele. Asta este în ce priveşte noul meu titlu. Cred că e momentul potrivit pentru a deveni Mare Duce de Tuschia.

— Atunci trebuie să vă felicităm, Alteţă, a spus Rodolfo cu diplomaţie, ridicându-şi pocalul ca pentru un toast. În ce-o priveşte pe fiica mea, sunt sigur că va asculta intenţia voastră cu toată cinstea cuvenită atunci când va sosi în Giglia.

Fabrizio se simţea confuz. Nu avea nimic împotrivă să moştenească un titlu mai important atunci când murea tatăl său, dar planul lui Niccold de a se recăsători îl îngrozea. Nu-şi dorea o mamă vitregă mai mică decât el, chiar dacă era frumoasă, şi îşi dădea seama că Gaetano şi Beatrice îi împărtăşeau părerea. Niciunul dintre ei nu se îndoia că tatăl lor avea să fie acceptat. Cine putea refuza un asemenea bărbat şi un asemenea titlu?

Pentru Luciano, restul serii a fost un veritabil supliciu. Abia aştepta să părăsească palatul. De fapt, cei patru *stravaganti* au plecat împreună de la palat după

ceremonii plicticoase, şi Gaetano abia a apucat să le şoptească faptul că avea să se întâlnească cu ei în ziua următoare la mănăstire.

Sky ştia că pe Luciano îl ţinea încă în frâu forţa tăcută a voinţei maestrului său până ce se îndepărtară de Via Larga. Dar de îndată ce acel control a dispărut, Luciano a explodat:

— Deci asta era semnificaţia rochiei! Şi a somptuosului dineu! Ar trebui să fim impresionaţi. Dar eu n-am s-o las niciodată pe Arianna să se căsătorească cu monstrul acela! O să-l ucid eu însumi mai întâi!

Capitolul 11

Pumnale scoase

Sky s-a trezit în toiul după-amiezii cu o mică mahmureală. Era surprins să vadă că mai putea simţi încă gustul vinului dulce de desert pe care-l băuse în starea de surescitare cauzată de anunţul ducelui. S-a sculat, şi-a făcut duş și s-a spălat pe dinţi îndelung şi a mai băut şi două pahare de apă înainte să vină Rosalind.

Tocmai se întreba ce să mănânce şi cum s-ar numi acea masă, când a auzit cheia mamei lui în uşă. Era într-o dispoziţie bună, dar obosită.

— Ceai! a gemut ea, trântindu-se pe scaun epuizată.

— Cum a decurs prânzul? a întrebat Sky în timp ce-i făcea ei ceai şi pregătea nişte pâine prăjită cu marmeladă pentru el.

— Bine, a spus Rosalind. Laura e întotdeauna tonică. Ştii, acum e consilier. Pariez c-o să ajungă ea însăşi membră a Parlamentului într-o zi, în loc să lucreze pentru ei.

— Poate o să fie chiar prim-ministru? a sugerat Sky. Închipuie-ţi că atunci ar exista nişte legi care ar declara că e ilegal să nu existe petreceri în fiecare weekend.

Rosalind a chicotit.

— Nu ştiu de unde-şi ia toată energia. Înainte îmi închipuiam că fura dintr-a mea. Apropo, ăsta e micul tău dejun? Ştiu că ai spus că vrei să stai mai mult în pat, dar

sper că n-ai vrut să fie chiar până la patru.

Sky a zâmbit şi atât.

— Vrei şi tu? a întrebat el. Nu-şi putea da seama dacă se simţea obosit din pricină că petrecuse o zi şi aproape o noapte întreagă în Giglia sau odihnit pentru că petrecuse şaisprezece ore în pat.

Atunci a sunat telefonul. Era Nicholas. Sky a luat aparatul în camera lui.

— Cum a decurs cina cu familia mea? a fost prima întrebare a lui Nick.

— Cred că bine, a răspuns Sky. Adică n-a fost nimic otrăvit, iar eu nu mi-am vărsat supa. Dar încă mă mai simt un pic mahmur.

— Cine altcineva a mai fost acolo?

— Luciano şi Rodolfo. Luciano m-a recunoscut imediat.

— E drăguţ, nu?

— Da. Îmi pot da seama ce-a văzut Georgia la el.

La celălalt capăt al firului s-a lăsat o tăcere nefirească.

— Deci, ştii de asta? a spus Nicholas încet.

— Am impresia că se vede de la o poştă.

— Ca la tine şi la Alice?

— Touché, a spus Sky. Nu-ţi face griji, n-are niciun viitor cu el captiv în trecut, dacă îţi dai seama ce vreau să spun.

— Eu n-aş fi aşa de sigur, l-a contrazis Nicholas. Şi ea ţine la fel de mult să se întoarcă acolo ca şi mine, dacă se poate face ceva în privinţa talismanelor.

— Luciano a spus ceva despre asta. Cred că Rodolfo şi doctorul Dethridge studiază cazul.

— Cred că singurul lucru care o împiedică e faptul că Luciano este îndrăgostit de Arianna, a spus Nicholas.

— Ah… în privinţa asta, tatăl tău a făcut un anunţ la cină care nu i-a picat prea bine lui Luciano, l-a informat Sky.

Sandro nu s-a mai întors la locuinţa sa. Şi-a pierdut

vremea pe la mănăstire cu câinele lui, simţindu-se părăsit în vreme ce

&

Sulien şi Tino se aflau la palatul di Chimici, şi în cele din urmă s-a cuibărit într-un colţ al laboratorului lui Sulien, înfăşurat bine în mantia subţire, cu Fratello dormind la picioarele sale. Farmacistul a dat de ei după ce Sky s-a *stravagantizat* înapoi acasă.

Fratele Sulien l-a învelit pe băiat cu propria lui rasă neagră, groasă, şi nu l-a trezit nici atunci, nici când s-a sculat el în zori pentru a traversa labirintul. Sandro abia începuse să se foiască atunci când călugărul s-a întors de la biserică.

— Micul dejun? a întrebat Sulien, şi l-a dus pe băiat în trapeză, pentru nişte terci cu miere şi lapte cald încă, de la caprele mănăstirii. Fratello a fost lăsat în curte, dar Sandro a cerut un os pentru el de la fratele Tullio.

Abia după ce s-au săturat amândoi, au şi vorbit.

— Ai zice că te-ai mutat aici, a remarcat Sulien, cu chef de vorbă.

— Doar pentru o noapte, s-a scuzat Sandro. Mâine tot trebuie să mă duc înapoi la palatul Nucci, aşa că, mi-am zis, de ce să mă mai întorc acasă?

— Şi unde-i acasă? a întrebat Sulien.

Sandro a dat din umeri.

— N-am cu adevărat o casă. În orice caz, familie n-am. Stau doar cu chirie aproape de locul unde aţi fost aseară.

— Ştiu că ai fost găsit prin preajma orfelinatului de lângă Duomo, a spus Sulien. Mama ta n-a fost căutată niciodată?

— Nu ştiu nimic de aşa ceva, a răspuns Sandro. Probabil c-a fost încântată să scape de mine. Presupun că era o fată nemăritată sau poate o prostituată.

— Eşti încă amărât în privinţa asta, a remarcat Sulien. Vino cu mine. Vreau să-ţi arăt ceva, dacă nu trebuie să te duci imediat la treabă.

L-au luat pe Fratello şi s-au îndreptat în direcţia Domului, dar au cotit la stânga, spre o piaţetă numită Limbo. Era tăcută şi pustie, cu o bisericuţă veche în colţ. În centrul ei se găsea un mic cimitir, plin de mici pietre funerare albe.

— Ştii ce-i aici? a întrebat Sulien.

— Da, e locul unde îi îngroapă pe copii.

— Pe cei nebotezaţi, al căror suflet se află în purgatoriu, a dat din cap Sulien. S-au născut morţi sau au murit prea repede după naştere pentru a mai fi botezaţi şi primiţi în biserică.

— Ce încerci să-mi spui? a întrebat Sandro.

— Există vieţi care au început prost, ca a ta, şi există altele care nu încep deloc, ca ale acestor copii inocenţi, i-a explicat Sulien. Dar toţi ne aflăm în purgatoriu dacă nu lăsăm ca vieţile noastre să înceapă şi să ne ducă undeva.

— Trebuie să mă întorc la Nucci acum, a spus Sandro. Dar Sulien îl pusese pe gânduri.

— Nu cred, a spus Georgia categoric. Dacă nu l-a acceptat ea pe Gaetano, care e un tip aşa de drăguţ, n-o să-l accepte pe duce. Arianna îi urăşte pe di Chimici, şi pe el mai mult decât pe toţi ceilalţi.

Însă chiar în timp ce spunea asta, un gând afurisit i s-a strecurat în minte. Dar dacă se mărita într-adevăr cu ducele înseamnă că devenea inaccesibilă pentru Luciano.

— Ştiu asta, a spus Sky. Dar Rodolfo are impresia că n-are cum să-l refuze. Şi el are oricum de gând să se proclame Mare Duce, indiferent ce-o mai însemna şi asta.

— Înseamnă că familia mea va fi încă şi mai importantă în Tuschia, a replicat Nicholas înţepat.

Erau în camera lui Sky şi discutau despre ultima lui vizită în Talia.

— Îmi pare rău, Nick, a spus Georgia. Dar trebuie să încetezi să te mai gândeşti la ei ca la familia ta. Acum David şi Vicky sunt familia ta, nu di Chimici, şi nu am cum să-ţi menajez sentimentele de fiecare dată când vorbim

despre ei. Ştii doar de ce e în stare tatăl tău.

— Nu-i uşor să nu mă mai gândesc la cei din Talia doar pentru că nu-i mai văd deloc, i-a întors-o Nicholas, uitându-se la Georgia până ce fata s-a îmbujorat.

— Important e că – după părerea mea – asta o să însemne un bucluc mai mare, a spus Sky domol. Luciano n-o să renunţe la Arianna fără luptă – în sensul propriu al cuvântului. Rodolfo a fost în stare să-lţ ină-n frâu ieri, dar asta n-o să dureze mult. Arianna o să sosească în curând în oraş, pentru a poza Giudittei, sculptoriţa, şi atunci lucrurile vor deveni critice.

— Gaetano ce părere are? a întrebat Georgia.

— Nu ştiu, a răspuns Sky. Vine mâine să mă vadă. Şi Luciano la fel.

— Asta e insuportabil, a spus Nicholas. Trebuie să găsesc un nou talisman şi să mă întorc în Giglia. Nu poţi să-mi aduci tu ceva? Ai fi putut lua o lingură ori altceva de la masă de la tata.

Sky îşi şi imagină ce-ar fi zis ducele dacă l-ar fi prins furându-i din argintăria din palat.

— Nu fi absurd, Nick! a spus Georgia, chiar oţărâtă. Ştii că Sky nu e pregătit pentru a face asta – doar *stravaganti* talieni pot aduce talismane dintr-o lume în cealaltă.

— Dar tu ai făcut asta pentru mine, i-a amintit Nick.

— Nu era acelaşi lucru, a spus Georgia exasperată. Acela era inelul pe care-l purtam în permanenţă în Talia. Dar fiindcă tot a venit vorba, am făcut-o pentru că tu erai aşa de disperat să vii încoace, îţi aduci aminte?

A fost singura dată când Sky i-a văzut pe cale să se certe. Nicholas se îmbujora, mâinile îi erau încleştate, şi Georgia arăta de parcă ar fi vrut să-l pocnească.

— Şi acum sunt disperat să mă duc înapoi! a replicat Nicholas. Şi tu eşti la fel, recunoaşte-o!

Luciano nu dormise toată noaptea. Se tot foise în aşternut gândindu-se la ceea ce avea să facă dacă Arianna se prefăcea măcar că ia în seamă propunerea ducelui.

Simţi că-şi pierde minţile închipuindu-şi-o pe ea mare ducesă a lui Niccold, purtând în fiecare zi rochii precum monstruozitatea aceea împodobită cu nestemate, pe care o primise pentru nunţile fraţilor di Chimici.

De când devenise ducesă, Arianna pe care o cunoscuse el şi cu care explorase canalele Bellezzei părea să se fi îndepărtat de el. Era tot prietenoasă şi caldă faţă de el, chiar pusă pe flirt câteodată, însă numeroasele ei îndatoriri oficiale şi stilul ei de viaţă grandios o făceau să-i pară din ce în ce mai străină. Şi el ce era? Un cavaler din Bellezza, care aştepta să se ducă la universitate. Nu avea nici măcar un titlu aristocratic adevărat, ca di Chimici, şi nici măcar o slujbă care să-l facă bogat.

În acea clipă îşi dorea să se întoarcă înapoi în Bellezza, s-o apuce pe Arianna de mână şi s-o conducă râzând spre o barcă cu care să se ducă să dea iama prin oalele pline cu raci ale fraţilor ei vitregi de pe Merlino, sau să se îndoape cu prăjituri acasă la bunicii ei, în Burlesca. Dar era inutil. În câteva zile, Arianna avea să sosească în Giglia, însoţită de Dethridge şi de Silvia, care nu se putea ţine departe multă vreme de locul unde era acţiune sau de Rodolfo. Şi acolo, Arianna trebuia să fie ducesă pe de-a-ntregul, cu cameristele, şi croitoresele, şi coaforul, şi lacheii, şi gărzile ei, iar el avea să fie doar un admirator în plus, pe care trebuia să-l includă în program.

Luciano s-a sculat şi s-a îmbrăcat, a coborât scările şi l-a găsit pe Rodolfo luându-şi deja micul dejun servit de gazda lor.

— Deci nici tu n-ai putut dormi, i-a spus Rodolfo. Nu mă miră. Ne aflăm în ape tulburi.

Gazda lor, prinzând din zbor ultimele cuvinte, a ţinut să-i lămurească:

— Într-adevăr, domnii mei, Argento nu a mai avut aşa un debit mare în primăvară de vreo sută de ani, sau, cel puţin, aşa spun oamenii din oraş. E din pricina ploilor abundente pe care le-am avut în iarnă. Se spune că ar exista un real pericol de inundaţii de Paşte.

— Atunci sper ca ducele să se înece, a declarat Luciano posomorât.

Gazda a părut şocată să audă asemenea cuvinte revoltătoare în propria sa casă.

— Nu-i daţi nicio atenţie tânărului meu prieten, l-a liniştit Rodolfo. A băut prea mult vin la duce aseară. Şi acum are nevoie de o cafea şi de nişte ouă.

Bărbatul a ieşit în grabă.

— Fii atent la ceea ce spui, Luciano, l-a avertizat Rodolfo. Oraşul e plin de spioni.

Rochia de nuntă a Francescăi era gata. Fusese confecţionată dintr-o dantelă albă, spumoasă, pe deasupra unui corset din satin şi a unei jupe largi, în care avea să arate ca o adevărată prinţesă. Tocmai o proba în sufrageria bunicii Ariannei şi cele două tinere şi bătrâna admirau tustrele efectul.

— Gaetano e un bărbat norocos, a constatat Arianna zâmbind. Nimeni n-o să aibă ochi pentru altă mireasă decât pentru tine.

— Şi tu ce-ai să porţi, Arianna? a întrebat-o Paola Bellini, care auzise de cadoul ducelui.

— Oh, bunico, nu ştiu, a spus Arianna. Măcar de-aş putea să fac ce-mi place mie şi să uit de diplomaţie.

— Atunci presupun că ai să porţi una dintre vechile tale rochii de bumbac şi ai să te duci desculţă, a spus Paola.

— Unchiul tău mi-a trimis o rochie, Francesca, i-a explicat Arianna. Nu-i pomenise de asta până atunci prietenei sale. Şi e mult prea scumpă şi prea somptuoasă ca s-o accept fără a-i acorda lui vreo favoare în schimb. Şi favoarea pe care o are el în vedere e să semnez tratatul lui cu Bellezza. Sunt sigură de asta.

— Dar tu n-ai s-o faci, nu? a întrebat-o Francesca.

— Nu, nu pot. Mama şi-a petrecut toată viaţa opunându-i rezistenţă şi le sunt datoare şi ei, şi oraşului, să continui lupta, a răspuns Arianna. Şi totuşi, dacă nu voi purta rochia, ducele va fi ofensat şi nici aşa ceva nu-i de

dorit.

— Înţeleg, a spus Francesca. Eşti într-o dilemă.

— Mi-e prea greu să mă hotărăsc, a recunoscut Arianna. Nu vreau s-o port, dar nu mai pot face ceea ce vreau eu; O să-i întreb pe tata şi pe dottore Crinamorte ce părere au.

„Şi pe mama”, şi-a zis ea în sinea ei.

La scurt timp după ce s-a reîntors Sky în Giglia, şi-a făcut apariţia şi Luciano la mănăstire. Erau amândoi nedormiţi şi au ieşit afară, să stea la soare, pe zidul din marele claustra. Luciano s-a uitat la umbra sa şi a oftat.

— Uneori aş vrea să nu-mi fi fost dat niciodată caietul, a suspinat el cu amărăciune.

— Caietul? a întrebat Sky.

— Acesta a fost talismanul meu, cel ce m-a adus în Talia, i-a explicat Luciano.

— Dar dacă nu s-ar fi întâmplat aşa, asta nu înseamnă că…? a ezitat Sky.

— Că aş fi fost mort? a întrebat Luciano. Ba da. Dar cred că e posibil să se întâmple oricum. Nu văd cum pot ieşi viu din această situaţie. Dacă ducele va încerca să se căsătorească cu Arianna, o să-l omor – aş zice „ori aş muri încercând” asta, ca un erou de modă veche, doar că în cazul meu va fi probabil „şi”, nu „ori”, iar eu nu sunt un erou.

— Atât de mult ţii la ea? a întrebat Sky. Atât de mult încât ţi-ai da viaţa pentru ea?

Luciano nu i-a răspuns imediat.

— Îţi poţi imagina cum mi-a fost mie să renunţ la familia şi la viaţa mea din cealaltă lume? a întrebat el în cele din urmă. Să părăsesc tot ce ştiam şi să fiu aruncat înapoi în timp cu patru sute de ani, să trăiesc în trecut, în lumea asta?

— Nu tocmai, a recunoscut Sky.

El văzuse că fostul Lucien se simţea cât se poate de bine în Talia, şi abia acum i-a trecut prin minte ce sentimente trebuie să fi încercat el atunci când îşi părăsise

fosta sa viaţă.

— Oh, ştiu că mi-a fost oferită o a doua şansă, că am o viaţă în loc să fiu mort, aşa cum mi s-a întâmplat în lumea cealaltă, a continuat Luciano. Şi nu simt nerecunoscător, crede-mă. Dar a trebuit să devin o cu totul altă persoană, cu alte perspective de viitor, şi doar oamenii de aici au făcut ca asta să fie posibil. Mai ales Arianna. Dacă m-aş gândi că ar urma să devină soţia ducelui, cred c-aş înnebuni de-a binelea.

— Dar nu crezi c-o să-l accepte, nu? a întrebat Sky.

El nu-şi putea imagina o fată de şaptesprezece ani preferând un bărbat cu părul alb, de cincizeci de ani, în locul chipeşului Luciano, dar n-o cunoştea pe Arianna şi îşi închipuia că o ducesă nu putea acţiona întotdeauna după placul inimii.

— Cred că e puţin probabil, a răspuns Luciano. Dar nu imposibil. Nu putea uita că nu-i respinsese curtea lui Gaetano chiar de la început. Însă dacă-l refuză, vieţile noastre vor fi şi mai mult în primejdie, aici, în bastionul clanului di Chimici, cu toată lumea înarmată şi gata de luptă.

Cineva a ieşit în claustrul luminat de soare să li se alăture. Era Gaetano.

— Despre ce luptă e vorba? a întrebat el.

Ţiparul era încântat de sine însuşi. În preajma palatului se răspândise zvonul că ducele avea să se căsătorească cu frumoasa şi tânăra ducesă a Bellezzei şi Enrico s-a gândit imediat că el îi dăduse ideea stăpânului său. Era încântat de asemenea de planurile ducelui de a-şi lua un nou titlu. Acum va avea prilejul să se laude că era mâna dreaptă a Marelui Duce. Şi odată ce Bellezza intra în alianţă cu ei, n-avea să mai dureze mult până ce şi celelalte oraşe taliene o să-i urmeze exemplul. Enrico era sigur că Marele Duce avea să fie rege al unei Talii unite într-o bună zi. Dacă nu acest Mare Duce, poate următorul.

Şi-a pus în gând să-i intre în graţii prinţului Fabrizio. Singura lui nemulţumire era că reţeaua sa de spionaj nu

lucra aşa de eficient pe cât ar fi vrut el. Dorea informaţii relevante despre ceea ce punea la cale familia Nucci. La urma urmei, iniţiaseră o tentativă de asasinare a unui di Chimici înainte să fie Davide ucis, aşa că plănuiau ei cu siguranţă altceva. Singura întrebare era dacă aveau să aştepte până la ceremoniile nupţiale, când tot clanul di Chimici avea să fie în oraş, ori aveau să acţioneze înainte.

Acesta era genul de activitate care îi plăcea lui, să adune informaţii, să urmărească suspecţi şi poate să aibă şi şansa de a-i băga cuiva cuţitul între coaste şi să fie răsplătit generos pentru asta. Făcuse în aşa fel încât să-i fie indispensabil ducelui şi se aştepta la un viitor promiţător. E adevărat că părea să-şi fi pierdut influenţa asupra celui mai tânăr spion al său, care devenise posac şi evaziv, dar avea atâţia alţii.

Un singur lucru îi lipsea şi acesta era mângâierea şi compania unei femei. De când dispăruse logodnica sa, Giuliana, într-un chip aşa de misterios în Bellezza, Enrico se ţinuse departe de femei. Nu găsea nicio explicaţie pentru ceea ce se întâmplase. Erau gata să se căsătorească în câteva zile, Giuliana îşi comandase rochia de mireasă şi părea foarte entuziasmată în privinţa nunţii. Apoi, fără un cuvânt, dispăruse.

Singura explicaţie la care se putea gândi era că îşi găsise pe altcineva şi fugise cu el, cineva care era o partidă aşa de bună, încât fusese în stare să-l părăsească nu doar pe el, ci să-şi părăsească toată familia, fără a-şi lua niciun rămas-bun. Aşa de bine îşi ticluise înşelătoria, încât tatăl ei venise şi-l ameninţase pe Enrico pentru că-i luase fata.

Dar asta s-a întâmplat cu ceva vreme în urmă, acum însă fusese influenţat de decizia ducelui de a se recăsători. Dacă un văduv îndurerat era în stare s-o facă, la fel de bine o putea face şi un tip abandonat ca el, şi acum Enrico era gata de o nouă idilă.

— Doar nu vorbeşti serios, a spus Gaetano. Eşti doar supărat. E posibil să nu se ajungă la nimic.

— Nu vorbesc doar ca să mă aflu-n treabă, a replicat Luciano. Vorbesc serios. O să-l omor dacă încearcă să se căsătorească cu ea. Îmi pare rău că e tatăl tău, dar o voi face.

Cei trei tineri erau încă în claustra. Sky era impresionat de cât de apropiat părea Luciano de Gaetano. Aflase el ceva de la Georgia despre povestea prieteniei dintre ei, datând din Remora, şi ştia că ceea ce se întâmplase cu Falco crease o strânsă legătură între ei.

— Tu ce crezi, Sky? a întrebat Luciano.

— Ce ştiu eu? a spus el. Eu nu mi-am cunoscut tatăl niciodată. Nu-mi pot imagina ce înseamnă pentru Gaetano să te audă că-l ameninţi pe al lui.

— Eu mă tem mai tare pentru tine decât pentru tata, a zis Gaetano. Dacă-l superi, te poate elimina dintr-o clipire. Nici măcar nu te-ar lăsa să te apropii de el.

— Poate că Luciano ar trebui să ia şi el lecţii de scrimă, a sugerat Sky.

Glumea, încercând să destindă atmosfera. Dar ceilalţi doi s-au întors imediat spre el.

— Ai putea să-mi dai lecţii, Gaetano? a întrebat Luciano.

— Bineînţeles, a spus prinţul. Ai mai încercat înainte?

— Puţin, în Bellezza, a răspuns Luciano. Am făcut un pic de floretă şi spadă cu Guido Parola.

— Ăsta cine mai e? a întrebat Sky.

Luciano a zâmbit pentru prima oară de la dineul ducelui.

— E un asasin reformat, pe care-l cunosc din întâmplare, a răspuns el, aducându-şi aminte de prima dată când îl întâlnise pe bellezzanul roşcovan, atunci când acesta încercase s-o asasineze pe fosta ducesă. Lucrează pentru prietena lui Rodolfo, Silvia.

— Pare a fi un profesor bun, a spus Gaetano. Dar ar trebui să începem de îndată. Mă duc să aduc nişte florete şi ne întâlnim tot aici.

— Eşti sigur că nu te deranjează? a întrebat Luciano.

Ţine cont c-o să vreau să folosesc ceea ce mă înveţi tu împotriva ducelui.

Gaetano a zâmbit strâmb.

— Să sperăm că n-o să se ajungă la asta, a spus el. Dar vreau să fii în stare să te aperi.

Sky n-a stat mult în Giglia; era prea obosit. Aşa că a prins câteva ore bune de somn şi s-a trezit doar când a sunat telefonul, de dimineaţă. A auzit-o pe Rosalind răspunzând şi apoi bătând la uşa lui.

— E totul aranjat, l-a anunţat ea, intrând în camera lui. Cenuşăreasa o să meargă la bal!

— Despre ce vorbeşti, mamă? a întrebat Sky, frecându-şi ochii somnoroşi. Dar era încântat s-o vadă aşa de fericită.

— Mâine plecăm la Devon pentru Paşte, a spus Rosalind. S-o vizităm pe bunica. Şi tu îţi poţi vedea prietenii cât stăm acolo. Casa Alicei e la mai puţin de treizeci de kilometri distanţă. Ce părere ai?

Capitolul 12

Parfum de pini

Palatul Nucci de dincolo de râu era aproape terminat, în ultima săptămână fuseseră angajaţi lucrători în plus pentru a termina etajul al doilea, şi alţii se ocupau de realizarea splendidelor grădini, cu fântânile, grotele şi aleile lor întinse. Oraşul avea să asiste la o etalare a bogăţiei familiei di Chimici la ceremoniile lor de nuntă, iar Matteo Nucci era hotărât să nu se lase nici el mai prejos.

Se răspândise zvonul că noul palat avea să fie mai mare şi mai frumos decât orice avea ducele Niccold şi oamenii se obişnuiseră să-şi facă veacul prin preajma lui, să se uite la lucrători. Mutarea familiei Nucci fusese anunţată pentru ziua de după nunţile din familia di Chimici şi o parte din mobila lor era deja depusă la parter, în vreme ce lucrătorii terminau de pus ţiglele pe acoperiş.

Printre acei gură-cască se afla şi Enrico, care n-avea de gând să-i spună ducelui ce văzuse. Sandro îl adusese să vadă că noul palat era aproape gata.

— Este un afront intenţionat la adresa Alteţei Sale, a răbufnit Enrico. Un mod de a spune că Nucci sunt mai grozavi decât di Chimici şi cel puţin la fel de bogaţi. Ducelui n-o să-i placă.

— Totuşi, e o modalitate mai bună de a afirma asta decât ucigând oameni, nu? a protestat Sandro. Să construieşti o casă mai mare şi mai frumoasă. S-a aplecat să-şi mângâie câinele pe urechi.

— Ascultă-mă acum, Vrăbioiule, a spus Ţiparul. Să nu crezi cumva că dacă-şi construiesc o casă au renunţat la ideea de a ucide. Or să-l răzbune ei pe Davide, nu-ţi face griji.

Trăsura ducelui a fost trasă pe ţărmul de dincolo de Bellezza, aşteptând-o pe ducesă. La câţiva paşi în spatele ei era o trăsură mai puţin impozantă, cu un lacheu roşcovan stând la uşă. În ea şedea o femeie elegantă, între două vârste, într-o mantie de călătorie, împreună cu camerista sa.

— Încă o călătorie, Susanna, a spus ea. Şi asta e cea mai primejdioasă.

— Da, milady, încuviinţă Susanna. Ducele va fi mult mai vigilent în oraşul lui de baştină decât în Remora, în plus, nu va mai fi distras de agonia fiului său.

— Atunci eu trebuie să fiu şi mai vigilentă, a conchis Silvia. Vreau să ştiu ce mai pune la cale, mai ales în privinţa Bellezzei.

— Vine ducesa, a spus Susanna, care fusese anunţată de Guido Parola.

Vasul roşu-argintiu ancora la ţărm. Mandolierii care vâsliseră începuseră acum să care cufere pe pietriş, la trăsurile pentru bagaje. Un bărbat cu părul alb conducea o persoană zveltă pe un pasaj din scânduri, spre drum. În urma lor venea un mic alai de gărzi. Erau urmaţi de camerista ducesei, Barbara, care supraveghea aranjarea bagajelor şi-l muştruluia pe un tânăr mandolier voinic, ce căra o cutie lungă, argintie.

William Dethridge şi Arianna s-au oprit lângă trăsura

padoviană şi Guido Parola a deschis uşa.

— Bună dimineaţa, draga mea, a întâmpinat-o Silvia. Şi dumneavoastră, doctore. Sper că aţi lăsat-o pe Leonora în siguranţă?

— În perfectă siguranţă, buna mea doamnă, a spus Dethridge. Dar era un pic neliniştită din pricina călătoriei mele cu tânăra ducesă. Nu-i place când lipsesc de acasă.

— Sunteţi norocos în căsnicie, a spus Silvia puţin gânditoare.

— Să sperăm că di Chimici vor fi şi ei la fel de norocoşi, a comentat Arianna. Sunt sigură că cel puţin Gaetano şi Francesca vor fi fericiţi împreună.

— Dacă ambiţia ducelui le îngăduie, a spus Silvia.

— Oricum, abia aştept să văd Giglia, a zis Arianna. Gaetano vorbea aşa de frumos de ea.

— Bine, atunci hai să plecăm, le-a îndemnat Dethridge. Avem un drum lung înainte.

Ducele a primit raportul lui Enrico în tăcere, dar imediat după aceea a trimis să fie chemat arhitectul său.

— Cum avansează lucrările la palat? a întrebat el imediat ce acesta şi-a făcut apariţia.

— Excelent, Alteţă, a răspuns Gabassi. Camerele simt gata şi aveam de gând să vă spun că am putea începe să mutăm mobila cea nouă acolo.

— Bine, bine, a spus Niccold. Atunci hai să începem. O să mă mut împreună cu prinţul Fabrizio şi cu Beatrice înainte de nunţi şi serbările le vom găzdui în piazza de afară.

După ce a plecat Gabassi, Ducele s-a dus spre o fereastră ce dădea spre curtea principală. „Alei şi grote, chiar aşa”, a bombănit el. „Nucci e un ţăran în sinea lui şi vrea să aducă satul la oraş. O să-i arăt eu cum îşi foloseşte averea un nobil adevărat”. Sună din clopoţel pentru a-l rechema pe Enrico. Ţiparul nu ajunsese departe.

— Vreau să-l ajuţi pe prinţul Fabrizio să se mute în apartamentele sale din palatul ducal, i-a indicat ducele. Şi pe prinţesa Beatrice. Aş vrea să ne mutăm în noua

reşedinţă până la sfârşitul săptămânii.

— Cu siguranţă, Alteţă, a spus Enrico, frecându-şi mâinile.

Avea prilejul să se facă util moştenitorului ducelui şi frumoasei principessa. Ea nu se arătase prea amabilă faţă de el în trecut, dar poate că acest lucru se putea schimba.

Gaetano s-a întâlnit cu Luciano în apartamentul acestuia. Adusese două florete. Încercaseră ei câteva pase cu o zi înainte, în claustrai mănăstirii lui Sulien, dar acum se apucau de adevăratul antrenament. S-au îndreptat spre o piaţă din vecinătate, unde aveau suficient spaţiu pentru a exersa. Piaţa purta numele frumoasei Biserici a Bunei Vestiri, care ocupa o latură a sa, cu loggia sa cu porticuri. Piaţa în sine era suficient de largă pentru scrimă, dacă rămâneai în zona dintre cele două fântâni ornamentale, şi un mic grup de oameni s-a adunat în scurt timp pentru a-i urmări pe cei doi tineri.

— Nu le da nicio atenţie, l-a sfătuit Gaetano, conducându-l pe Luciano în spate, spre una dintre fântâni. Dacă vei fi atacat, vei avea întotdeauna ceva care să te distragă. N-o să fie ceva frumos organizat, după toate regulile etichetei.

— Nu ei mă deranjează, a spus Luciano gâfâind. Nu-şi imaginase că scrima era o activitate aşa de solicitantă. Ci tu. Eşti prea bun. Putem face o pauză?

Gaetano şi-a pus arma în teacă.

— Foarte bine, a spus el. Cinci minute.

S-au aşezat pe marginea fântânii, afundându-şi batistele în apă. Mica gloată s-a împrăştiat.

— E adevărat că sunt bun, a spus Gaetano, fără a se făli. Dar şi tata e bun. Şi aşa sunt toţi bărbaţii înarmaţi pe care i-ai putea întâlni. Nobilii talieni sunt învăţaţi de la o vârstă fragedă să lupte – gândeşte-te la Falco – iar asasinii o fac de parcă ar fi deprins asta odată cu laptele supt de la sânul mamei.

— Atunci eu n-am prea mari şanse, nu? a întrebat Luciano, stropindu-se cu apă rece pe faţă. Tot ce se

întâmplă aici o să se vadă în următoarele câteva săptămâni. Chiar dacă exersăm în fiecare zi, n-am să pot ţine pasul.

— Tot ce încercăm noi să facem, îi explică Gaetano cu răbdare, e să te învăţ să te aperi. Dacă eşti atacat, sângele o să ţi se aprindă şi curajul împreună cu mişcările pe care le-ai învăţat îţi pot salva viaţa.

— Adrenalină, a şoptit Luciano.

— Dar asta nu înseamnă că ar trebui să-ţi pierzi capul, l-a avertizat Gaetano. Dacă-ţi pierzi controlul, vei fi cu siguranţă ucis.

— Dar dacă vreau să atac eu pe cineva?

— Pe tata? s-a mirat Gaetano. Nu ţi-o recomand. Nu cu o spadă, în orice caz.

— Dar cu ce altceva pot încerca? Cu otravă? Are degustători, din câte am văzut, şi pe lângă asta, pare o laşitate prin comparaţie cu lupta directă.

— Nu te poţi aştepta să te sfătuiesc eu cum să-l omori pe tata, a replicat Gaetano. Indiferent ce a făcut sau ce are de gând să facă. N-ar fi mai bine să vorbim cu Arianna şi să afli ce crede ea despre căsătorie?

— Ducele n-a cerut-o încă, a spus Luciano. Dar ea o să sosească aici într-o zi, două, şi cred că Rodolfo o să-i spună ce plănuieşte tatăl tău de îndată ce va ajunge ea aici. Nici nu-i aşa uşor. În perioada cât ai curtat-o tu, nu mi-a spus nimic. Cred că o cerere în căsătorie din partea unui di Chimici contează din punct de vedere politic, nu sentimental, pentru Arianna.

— Cred că şi-n ce-l priveşte pe tata tot din punct de vedere politic contează, a recunoscut Gaetano mâhnit. Mă îndoiesc că ar putea s-o deosebească pe Arianna de propriile lui nepoate dacă nu i-ar fi prezentată drept ducesa Bellezzei.

Un băiat jigărit, cu un câine încă şi mai jigărit, ţinut de o sfoară, îi priveau pe cei doi tineri în vreme ce discutau. El îi văzuse duelându-se în timp ce trecea prin piaţă în drumul lui de la locuinţa sa la Piazza della

Catedrale. Apoi l-a recunoscut pe prinţul di Chimici şi asta i-a stârnit curiozitatea.

Sandro cunoştea Piaţa Bunei Vestiri. Era fascinat nu de biserică, ci de orfelinatul uriaş situat pe una dintre laturile pieţei. Ospedale della Misericordia avea aceleaşi porticuri ca şi biserica, dar într-unul dintre ele se afla faimoasa Ruota degli Innocenţi – Roata Inocenţilor – şi asta era ceea ce-l atrăgea pe Sandro.

Un spaţiu larg, deschis, ca o fereastră, cuprindea o roată orizontală de metal, acţionată dintr-o parte de un mâner. Mamele disperate, cu prea multe guri de hrănit sau fără bărbat, veneau, de regulă noaptea, şi îşi puneau copiii pe roată, învârtind de mâner până ce poverile lor patetice ajungeau în Ospedale. Ţipetele copilului o trezeau în cele din urmă pe călugăriţa care stătea de veghe noaptea şi copilul era primit la orfelinat.

Uneori, unul era norocos şi o femeie bogată, fără copii, venea şi îşi alegea un copil sănătos şi vesel, de obicei băiat, şi-i oferea o viaţă de lux şi desfătare. La orfelinatul lui Sandro nu se întâmplase asta. Femeile de acest fel se duceau întotdeauna mai întâi la surorile de la Misericordia. Uneori se întrebase de ce mama lui îl lăsase în Piazza della Catedrale în loc să-l ducă la Roata Inocenţilor de la celălalt orfelinat din oraş. Oare asta însemna că nu voia să-l ia altă mamă?

Asemenea gânduri îl făceau pe Sandro să evite Piaţa Bunei Vestiri săptămâni la rând, dar era mereu atras înapoi spre ea ca de un magnet. Aşteptă puţin, să vadă dacă prinţul şi prietenul lui aveau să înceapă să se dueleze din nou, apoi renunţă şi se întoarse spre palatul Nucci.

Sky apucă să se întâlnească cu Nicholas şi Georgia înainte ca aceştia să ia trenul cu Alice spre Devon. Nicholas adusese o pereche de florete.

— Adu-le tu, de vreme ce vii cu maşina, a spus Nicholas. Şi o să le folosim atunci când o să ne putem întâlni. Casa Alicei e uriaşă.

— N-o să fie prea încântată dacă dau pe-acolo şi noi

ne petrecem vremea făcând scrimă, nu? a spus Sky. Dar a pus floretele sub patul său.

— Ai aflat ceva mai mult despre talismane? a întrebat Georgia. Pot Luciano şi Rodolfo să le facă să meargă şi pentru alte oraşe?

— Nu ştiu, a răspuns Sky. Nu l-am mai văzut pe Rodolfo de la cina ducelui, iar Luciano pare să fie cu gândurile în altă parte.

— Arianna, a spus Georgia încet.

— Mai degrabă ducele, a comentat Sky. Gaetano îl învaţă să se dueleze, aşa cum mă înveţi şi tu pe mine, Nick.

— Fratele meu îl învaţă pe Luciano cum să se lupte cu tata? a întrebat Nicholas. Ochii săi mari, căprui, erau larg deschişi. Sky zâmbi.

— Ei, nu tocmai. Cred că el speră să nu se ajungă la asta. Dar Luciano e destul de îndemânatic cu armele. Spune că l-a învăţat un tip din Bellezza, pe nume Parola.

Georgia a pufnit.

— Acela trebuie să fie Guido, asasinul. A încercat s-o ucidă pe ducesă atunci când l-a întâlnit Luciano.

— Pe Arianna? a întrebat Sky surprins.

Nu-şi putea imagina că Luciano s-ar fi împrietenit cu cineva care încercase să-i facă vreun rău Ariannei.

— Nu. Pe mama ei, fosta ducesă. Acum lucrează pentru ea, ca bodyguard şi lacheu.

Georgia îi povestise de mai multă vreme lui Nicholas că misterioasa Silvia, pe care o întâlnise în Remora, era în realitate ducesa pe care cel de-al doilea asasin al clanului di Chimici se presupunea că o aruncase în aer, în camera ei de audienţe, dar Sky nu ştia că femeia era încă în viaţă.

— Poţi fi sigur c-o să-şi facă apariţia şi în Giglia, a spus Georgia. Uită-te numai după o femeie între două vârste, fascinantă, care e prin preajma lui Rodolfo. Aceea e ea.

— Cine e o femeie fascinantă între două vârste? a întrebat Rosalind, băgând capul pe uşă. Cred că nu eu.

— Nu e o persoană pe care s-o cunoşti tu, a răspuns

Sky repede.

— Trebuie să plecăm, a zis Georgia. Vrei să vii s-o vezi pe Alice mâine la plecare, la gară?

— Nu, a spus Sky, brusc stânjenit. O s-o sun pe mobil.

Atunci când Sky ieşi din chilia lui Sulien în dimineaţa următoare, în Giglia, Sandro îl aştepta.

— Vino să vezi cum se înalţă palatul Nucci, a spus el imediat. Dacă fratele Sulien se poate dispensa de tine.

Căţelul jigărit al lui Sandro, Fratello, aştepta afară, legat de un inel metalic din perete. Sări în sus şi lătră bucuros când îşi văzu stăpânul, dar salutul de bun venit i se adresa şi lui Sky.

— Pentru ce sunt acele două coloane de lemn, Sandro? s-a interesat Sky. M-am întrebat deseori.

— Sunt… obeliscuri, a răspuns Sandro, străduindu-se din răsputeri să rostească cuvântul corect. Le folosim drept marcatoare atunci când sunt curse de trăsuri în jurul pieţei.

— Curse de trăsuri? a întrebat Sky. Mi-ar plăcea să văd aşa ceva.

Cei doi băieţi şi câinele au mers prin centrul oraşului prin lumina strălucitoare a soarelui de primăvară. Sky se obişnuise cu mirosul gunoiului din rigole şi cu amestecul de magherniţe şi palate grandioase. S-au uitat amândoi în sus, la domul marii catedrale, cu aceeaşi admiraţie. Era aşa de mare, încât îl puteai vedea de pe aproape orice stradă din Giglia, dar construcţia masivă părea întotdeauna surprinzător de aproape.

Au luat-o pe o stradă lăturalnică de lângă piaţă, pentru a traversa Piazza Ducale, unde era mare forfotă în jurul palatului ducat. Lucrătorii cărau tapiserii şi piese de mobilier în palat, pe intrarea principală impozantă.

— Se mută ducele, l-a anunţat Sandro. Data următoare când o să te mai invite la cină, aici o să fie.

— De ce se mută? a întrebat Sky.

Sandro a dat din umeri.

— Vrea să locuiască deasupra magazinului, cu prinţul

Fabrizio, pentru a urmări toate legile ce sunt adoptate. Şi de aici o să poată urmări şi clanul Nucci – ei vor fi exact de cealaltă parte a râului.

Şi-au continuat drumul, trecând de birourile Breslei şi de magazinele bijutierilor, şi au traversat Ponte Nuovo. Sandro s-a oprit pe la mijlocul podului, lăsându-l pe Fratello să amuşine prin jurul prăvăliilor măcelarilor şi pescarilor, care erau înşirate pe ambele părţi. Mirosul de sânge era îngrozitor. Sky s-a dus să stea într-unul dintre balcoanele arcuite din mijlocul podului, uitându-se dincolo de râu. Nivelul apei era foarte ridicat. Sandro a venit lângă el.

— Argento o să se reverse în primăvara asta, a spus el, convins.

— Cum? în oraş?

— Se întâmplă adesea, a zis Sandro. Deşi de regulă toamna. Acest pod era de obicei măturat de ape altă dată, când era din lemn. De-asta l-au construit pe acesta din piatră.

— Nu pare prea nou, a remarcat Sky, uitându-se la cărămizile murdare, la pavajul pătat de sânge şi la prăvăliile de alimente dărăpănate.

— E aici de două sute de ani ori chiar de mai mulţi, a spus Sandro. A rezistat inundaţiilor în tot acest timp.

Au mers apoi pe strada de pe celălalt mal al râului, trecând pe lângă una dintre numeroasele bisericuţe ce marcau cartierele Gigliei. La câteva străzi distanţă se vedea deja spaţiul rural înconjurător. Doar palatul uriaş al familiei Nucci şi grădinile sale geometrice separau oraşul de câmpurile din jur.

Sky era impresionat. Părea mai. mare şi mai spectaculos decât palatele ducelui. Şi, cu toate că era construit în stil renascentist, din câte-şi dădea el seama, era aşa de modern şi de nou, încât făcea ca grandoarea reşedinţelor di Chimici, cu capelele lor cu fresce şi sălile lor de recepţie cu picturi bidimensionale, să pară demodată şi sufocantă. Aici, doi lucrători se ocupau de

mutarea mobilei şi draperiilor.

— Hai să mergem în grădină, a spus Sandro.

— E voie? a întrebat Sky.

— Pe băieţii ca mine ori pe călugări nu-i bagă nimeni în seamă, l-a liniştit Sandro.

Au trecut de marea intrare principală a palatului, din vârful unei coline, şi s-au îndreptat spre ceea ce avea să fie într-o zi poarta spre grădină. Aici totul era inovativ – alei răsfirate, cu copaci proaspăt plantaţi, înconjurând mici havuzuri cu statui. Şi din loc în loc treceau şi pe lângă câte o grotă frumoasă, înconjurată de viţă-de-vie şi plante agăţătoare sculptate în piatră, împânzite de statui cu zei şi nimfe.

Au străbătut întreg locul, urcând panta povârnită până ce au ajuns în spatele palatului. Într-o parte, cupola catedralei domina cerul albastru. În cealaltă parte se întindeau câmpuri de narcise şi asfodel. Aerul era proaspăt, încărcat de parfumul florilor şi al pinilor bătrâni ce se înşirau pe aleea din spatele palatului.

— Uau! a exclamat Sky.

— De data asta chiar că le-a reuşit, s-a minunat Sandro. Nu cred că ducele o să-i lase să stea prea mult pe-aici.

Ducele stătea la fereastra noilor sale apartamente din vârful palatului ducal, de unde priveliştea se întindea dincolo de râu. Şi de acolo avea o panoramă clară asupra noului palat al familiei Nucci şi asupra vastelor sale grădini. Putea să vadă că locul fremăta de activitate, ceea ce indica faptul că familia negustorului de lână începuse să se mute în noua sa reşedinţă. Era impresionat şi dezgustat în egală măsură, dar n-avea de gând să arate că era impresionat.

— Lată-i pe ciobani, a mârâit el. Cel puţin n-o să ducă lipsă de carne de oaie la masă. Pot începe să pască practic de la marginea grădinii lor de prost gust.

— Chiar aşa, stăpâne, l-a aprobat Enrico, ducându-se la fereastră lângă duce. Sper că nu vă strică priveliştea.

— Îmi place să le văd pe furnici construindu-şi muşuroiul, a replicat Niccolò. Dar de aici îmi pare că aş putea arunca o oală cu apă clocotită peste el. Să mai încerce ei să întreprindă ceva împotriva familiei mele şi asta am să le fac.

— Fabrizio e aici, tată, l-a anunţat Beatrice, intrând în cameră. Să trimit să-l cheme sau vrei să fie condus spre apartamentele sale?

— O să cobor şi o să-l însoţesc eu însumi, a spus ducele Niccold. Aceasta e o zi mare pentru familia noastră. Ne-am mutat în centrul oraşului, acolo unde ne e locul. Să-i lăsăm pe alde Nucci să se joace în grădinile lor, ca nişte ţărănoi şi ţopârlani ce sunt. Politica se face în săli de consiliu, nu prin poieni.

Sky stătea întins pe iarba încă netunsă de sub pini, inspirând parfumul puternic, dulceag. Sandro şi Fratello se trântiseră jos lângă el, bucurându-se de umbra din miezul dimineţii însorite.

— L-am văzut pe tânărul prinţ duelându-se ieri, a spus Sandro, cu chef de vorbă.

— Pe care dintre ei? a întrebat Sky, deşi îşi închipuia cine era.

— Cel urât, a precizat Sandro.

— Gaetano?

— Da, a spus Sandro. Recunosc că e cel mai bun dintre ei. Deşi nici puştiul nu era mai prejos, cel care a murit.

— L-ai cunoscut pe prinţul Falco?

— N-aş putea zice că l-am cunoscut, a spus Sandro. Băieţii de teapa mea nu prea ajung ei să se tragă de şireturi cu prinţii. Dar era simpatic. Iubea animalele, mai ales caii, până când a avut accidentul ăla. După aia era o epavă, bineînţeles.

Sky s-a întrebat ce-ar fi crezut Sandro dacă l-ar fi putut vedea pe Nicholas acum.

— Oricum, fratele lui, Gaetano, cel care era mai apropiat de Falco, îl învăţa pe un tânăr nobil să se dueleze.

Nu ştiu ce fel de nobil o fi fost – să mă ierţi – că venea dintr-aşa o familie de avea nevoie de lecţii. Pesemne o fi străin. Dar se descurcă binişor.

— Cred că e Luciano din Bellezza, a spus Sky prudent. L-am întâlnit când am fost cu Sulien la duce.

— Oh, Bellezza, s-a mirat Sandro, de parcă asta ar fi contat. Am auzit că acolo nici măcar n-au cai. Nu-i de mirare că nobilii lor au nevoie de ajutor de la giglieni. Pesemne că-s cât se poate de neciopliţi.

Sky s-a întors pe burtă, departe de băiatul cu faţa murdară şi haine zdrenţăroase, pentru a-şi ascunde zâmbetul.

— Ce păcat, totuşi, a spus Sandro. Arăta mult mai bine ca prinţul nostru, însă nu-mi pot imagina că l-ar accepta vreo fată bellezzană, dacă are nevoie să se şlefuiască atâta, numai dacă nu cumva n-or fi şi ele la fel de necioplite.

— Aşa crede şi ducele, a spus Sky. Are de gând s-o ceară în căsătorie pe ducesa Bellezzei, însă cred că ea nu e nici pe departe necioplită. Şi mai cred că ea îl preferă pe Luciano.

— Da? s-a mirat Sandro, ridicându-se. E foarte interesant.

Sky speră că nu-l luase prea tare gura pe dinainte.

Capitolul 13

Talismane

Lucia di Chimici era o roşcată cu pielea albă, ca tatăl ei, prinţul Jacopo, aşa că nu voia să fie îmbrăcată în alb la nuntă.

— Eu pe lângă tine aş arăta ca o mumie, i-a spus ea surorii sale Bianca, aceasta fiind brunetă ca mama lor. O să port auriu.

Era o alegere îndrăzneaţă pentru o taliană, pentru că aurul era un metal mai puţin preţuit decât argintul în lumea lor, şi exista riscul de a părea ieftină. Dar n-avea să fie nimic ieftin în ce privea rochia de nuntă a Luciei. Taftaua aurie avea să fie brodată cu smaralde şi avea să-şi

lase părul roşcat-închis parţial despletit şi parţial împletit cu funde aurii şi verzi.

Urma să arate mai spectaculos decât Bianca, ce-şi alesese un satin alb, simplu, căruia îi dădeau somptuozitate diamantele şi perlele. Pe tatăl lor l-au cam luat un pic frisoanele când a auzit cât costau, dar era mândru de frumuseţea fetelor lui şi n-a fost nevoie să-l bată prea tare la cap soţia sa.

— Ele vor fi cele mai frumoase mirese, s-a mândrit Carolina. Şi e în joc onoarea Fortezzei.

În cursul numeroaselor probe, cele două surori au avut o grămadă de timp pentru a discuta despre apropiatele lor nunţi. La început erau prea entuziasmate de grandoarea ceremoniei, cu toate festivităţile sale, şi de ocazia de a purta rochii superbe, ca să se mai gândească şi la altceva decât la ziua aceasta în sine. Dar pe măsură ce a trecut vremea, a început să se facă resimţită şi importanţa schimbării ce intervenea în viaţa lor. Niciuna dintre ele nu mai trăise în afara Fortezzei şi acum urmau să plece amândouă de acasă. Bianca urma să locuiască la Volana, cu Alfonso, ca soţie a lui şi ducesă. Iar Lucia urma să trăiască în Giglia, cu Carlo, şi să locuiască, aşa cum i se spusese, cu verii ei Gaetano şi Francesca, în palatul di Chimici din Via Larga.

Spre deosebire de Bianca, Lucia avea avantajul că ea şi Carlo fuseseră ataşaţi întotdeauna unul de celălalt, de pe vremea când erau toţi mici şi se jucau împreună în palatul de vară din Santa Fina. La douăzeci şi trei de ani, el era doar cu un an mai mare ca ea şi se potriveau de minune. Nu era ea tocmai îndrăgostită de el, dar era chipeş și inteligent. Şi rolul de soţ i se potrivea îndeajuns încât s-o satisfacă.

Bianca, la douăzeci de ani, era cu şapte ani mai mică decât viitorul său soţ. Diferenţa păruse enormă în verile acelea lungi când Alfonso şi fratele lui cel slăbănog, Rinaldo, erau băieţii cei mai mari şi ea îi purta încă veneraţie.

Dar şi el era chipeş şi se arătase nespus de încântat să se însoare cu ea, ceea ce constituia o recomandare excelentă. Şi se bucura că ducele Niccolò îl alesese pe el drept soţ pentru ea şi nu pe Rinaldo, pentru că ar fi trebuit să se supună oricum deciziei lui.

Cele două prinţese au discutat toată primăvara despre viitorul lor în dinastia di Chimici, imaginându-şi copiii pe care urmau să-i aibă şi oraşele-state pe care urmau să le conducă.

— Ducele Niccolò vrea ca Gaetano să aibă Fortezza atunci când va muri tata, a spus Lucia. Sunt sigură că de-asta avem parte de nişte soţi aşa de sus-puşi. Astfel încât să nu-şi dispute Fortezza între ei.

— E trist pentru tata să se gândească la asta, a constatat Bianca. Să i se stingă numele în propriul său oraş. Eu sper să avem băieţi, tu nu?

— Eu nu văd de ce fetele n-ar trebui să moştenească un titlu, a spus Lucia. Uită-te la Bellezza, unde au mereu numai ducese.

— Dar ele sunt alese, i-a atras atenţia Bianca. Titlul nu e moştenit, ca în cazul nostru.

— Totuşi, aceasta e fiica fostei ducese, nu? a spus Lucia. Se ajunge la acelaşi lucru.

Nu se punea problema ca Rosalind să poată conduce tot drumul din Islington până în Devon, deşi se simţea mult mai bine. Şi era prea puţin probabil ca maşina lor să meargă până acolo, oricum. Fiesta rablagită aparţinuse tatălui Rosalindei. Când decedase el, în urmă cu patru ani, mama sa i-o dăduse ei, dar viaţa la Londra era mai dificilă pentru maşină decât într-un sătuc din Devon şi acum era într-o stare de uzură accentuată. Laura urma să-i ducă ea cu noul ei Rover. Profita de ocazie să-şi viziteze şi ea familia.

— Dacă sar calul, spune-mi că pot veni să stau cu tine, dragă, îi spuse ea Rosalindei, în vreme ce conducea cu mare viteză pe autostradă, cu fereastra deschisă şi fumând de zor.

— Bineînţeles, a asigurat-o Rosalind zâmbindu-i lui Sky. Nu ne-ar deranja.

Sky ştia ce gândea ea. Bunica sa n-o plăcea pe Laura şi n-o plăcuse niciodată. Iute şi fluşturatică, aşa o descria ea. Sky o auzise odată pe mama sa întrerupând-o pe bunica lui din tiradele ei, spunându-i calm:

— E ridicol să fii aşa de lipsită de respect faţă de cea mai bună prietenă a mea. Mai ales având în vedere că după părerea ta eu sunt o mamă singură, iar ea e cea cu un serviciu respectabil şi un venit decent. Bineînţeles că nu ştia că Sky asculta.

Laura n-a fost prea încântată să le vadă bagajele, mai ales cutia cu florete a lui Sky. Dar pe ea nimic n-o ţinea mult şi a rearanjat lucrurile în portbagaj, îngrămădindu-le pe cele în plus în spate, lângă Sky.

— E vremea să înveţi şi tu să conduci, i-a strigat ea peste umăr, trimiţând vălătuci de fum în spatele maşinii. O să mă apuc să te învăţ eu în Devon, dacă ai permisul temporar.

Întâmplător, Sky îl avea. Trecuse proba de teorie şi testele. Dar numai până acolo ajunsese. Mama lui nu-şi putea permite lecţii de şofat şi, până de curând, nici nu se simţise aşa de bine încât să se gândească să-l înveţe chiar ea.

La următorul punct de service, Laura şi-a cumpărat un pachet de ţigări şi i-a luat lui Sky o pereche de boxe mari şi roşii. Nu pierdea niciodată vremea degeaba. Rosalind se simţea îndeajuns de bine pentru a conduce ea următoarea porţiune de drum şi Sky s-a aşezat în faţă, cu ea, în vreme ce Laura s-a întins în spate şi a adormit pe loc, părând mult mai tânără cuibărită peste bagaje şi fără ţigară în gură.

— Ce fel de instructoare de şofat crezi c-o să fie? a întrebat-o Sky pe mama sa.

— Interesantă, a răspuns Rosalind, şi au izbucnit amândoi în râs. Oh, abia aştept pauza asta, a continuat ea. Am impresia că parcă n-aş mai fi respirat aer curat de ani

întregi. Sunt sigură că n-aş mai fi fost aşa de bolnavă dacă n-am fi locuit la Londra.

— Doar nu vrei să te muţi înapoi la Devon, nu? a întrebat-o Sky surprins.

Rosalind a dat din cap.

— Nici gând, a spus ea. O fi aerul mai curat, dar câteva zile petrecute cu bunica ta mă fac să-mi doresc să mă întorc în fum.

— Nu-i ea chiar aşa de rea, a spus Sky.

— Nu cu tine. Tu eşti băieţelul ei cu ochi albaştri. Ceea ce-i foarte ciudat având în vedere că-i ai căprui!

Era adevărat. Părinţii Rosalindei fuseseră înspăimântaţi când le spusese că aştepta un copil, deşi nu mai era ceva aşa de neobişnuit pentru fetele nemăritate. Apoi băieţelul ciocolatiu, cu buclele lui castanii, o cucerise pe Joyce Meadows şi ea suferise când se mutaseră la Londra. Aceea fusese ideea soţului ei.

Geoffrey Meadows, iar ea le sugerase deseori că i-ar fi plăcut ca ei să se întoarcă acasă.

Până atunci, Sky se gândise că asta ar fi fost un dezastru, dar exact spre Devon se îndrepta el în viteză, iar fata pe care o plăcea şi încă două persoane care însemnau mult pentru el acum făceau acelaşi lucru. Şi până în urmă cu câteva săptămâni nici măcar nu vorbise vreodată cu ei.

— E enormă, a exclamat Arianna uitându-se la cupola catedralei.

Oricât de frumoasă era bazilica Santa Maddalena din Bellezza, cu domurile şi mozaicurile ei de argint, nu putea rivaliza cu Santa Maria del Giglio în ce priveşte mărimea şi grandoarea.

Arianna stătea la ambasada bellezzană în Borgo Sant' Ambrogio. Era stânjenitor de aproape de palatul di Chimici din Via Larga şi a respirat uşurată aflând că ducele se mutase mai departe, înspre centrul oraşului. Ambasadorul ei refuzase, cât mai diplomatic posibil, în numele său, toate propunerile adresate ei şi suitei sale, de a sta la unul dintre aceste palate, pe motiv că, fiind prima vizită a

ducesei Bellezzei în Giglia în aproape douăzeci de ani, ambasada trebuia să aibă privilegiul de a se ocupa de ea.

Ducesa stătea pe balconul celui mai frumos dormitor al ambasadei, uitându-se dincolo de Borgo, spre catedrală. Peste câteva săptămâni, trebuia să participe la grandioasele nunţi şi încă nu ştia ce să facă cu rochia de la duce. Barbara tocmai o despacheta, netezindu-i cute invizibile de pe fusta brodată cu nestemate, deşi era mult prea ţeapănă pentru a se şifona, chiar şi într-o călătorie lungă. S-a auzit o bătaie în uşă.

— Pot intra? a întrebat doctorul Dethridge, introducându-şi capul grizonant pe uşă. V-au sosit oaspeţii.

A fost urmat de Rodolfo şi de Luciano. Arianna s-a bucurat să-i vadă pe amândoi. Poate că vizita ei în Giglia era ea o bătaie de cap diplomatică, dar cel puţin avea să fie înconjurată de oameni pe care îi iubea, care mai erau şi *stravaganti* pe deasupra. S-ar fi simţit mult mai bine dacă tatăl ei şi Luciano ar fi locuit la ambasadă.

În altă parte a oraşului, alţi doi *stravaganti* discutau despre siguranţa ducesei. Giuditta Miele era în vizită la fratele Sulien, la laboratorul lui, bând ceai de nalbă.

— Rodolfo a convocat o întrunire a membrilor frăţiei pentru această după-amiază, a informat-o Sulien. Cu doctorul Dethridge care tocmai a sosit în oraş vom fi cinci. Şase dacă îl socotim şi pe tânărul Celestino.

— Asta nu va fi de ajuns, a concluzionat Giuditta. îl ştii pe ucenicul meu Franco? Cel frumuşel.

Sulien încuviinţă din cap.

— I-a pozat lui Bruno Vecchietto, care a pictat îngeri în tot palatul cel nou al familiei Nucci. Şi i-a spus lui Franco că răul mocneşte cu siguranţă. Sala lor de arme e plină de aşa ceva. Şi ei nu sunt genul milităros.

— Dar nu există niciun motiv să presupunem că violenţa lor o va afecta pe tânăra ducesă, nu? a întrebat Sulien. Di Chimici sunt inamicii lor şi, de vreme ce Bellezza se opune planurilor ducelui, ar trebui să-mi închipui că familia Nucci ar fi de partea Ariannei.

— Violenţa nu ţine niciodată cont de nimic, Sulien, a spus Giuditta. E de ajuns ca tinerii să fie înarmaţi cu săbii şi pumnale ca să li se urce sângele la cap şi poate să iasă un adevărat masacru. Poţi fi sigur că Arianna va fi apărată în aşa un haos?

— Şi tu ce-ai vrea să facem? a întrebat-o călugărul. Rodolfo o să fie deschis la sugestii.

— Dacă ar mai fi existat încă o facţiune redutabilă care ar fi putut ajuta la menţinerea ordinii… a spus Giuditta.

— Nucci ar fi putut fi utili, s-a gândit Sulien, dar nu de când cu asasinarea lui Davide. Dacă vor vedea un prilej de a-i ataca pe di Chimici, vor fi aşa de acaparaţi de ţelul lor, încât nu vor ţine cont de ducesă.

— Avem nevoie de mai mulţi *stravaganti* aici, a afirmat Giuditta. I-aş spune lui Rodolfo să-i convoace pe confraţii noştri din toată Talia. Dacă se ajunge la o încăierare, nu de spadasini avem noi nevoie, ci de cei care pot comunica şi fără cuvinte şi o pot înconjura pe ducesă cu gândurile lor mai degrabă decât cu muşchii lor.

Sky s-a dus în cămăruţa în care dormea întotdeauna la bunica lui. De această dată, părea mai mică decât oricând.

— Măi să fie! a spus bunica lui, uitându-se la el. Nici hainele n-o să te mai încapă. N-aveam idee că ai crescut aşa de mult.

— Puseu de creştere, bunico, a glumit Sky. Nu-ţi face griji, o să fiu bine.

— Data viitoare am să-ţi dau dormitorul din spate şi o s-o las pe Rosalind să doarmă aici, a spus bunica sa. Nu te putem lăsa să-ţi înghesui aici mădularele tale tinere. Eşti sigur că încapi în patul ăla? Nu-i nici măcar unul pentru o persoană în toată firea.

A fost plăcut să-i fie dată atenţie o vreme, dar Sky era nerăbdător s-o vadă pe Alice. În dimineaţa următoare, după micul dejun, a convins-o pe Rosalind să-l ducă cu maşina Laurei până în Ivy Court. Părinţii Laurei locuiau la

mică distanţă de bunica lui şi Rosalind era chiar încântată să conducă pe distanţe mici, pe drumuri pe care le cunoştea bine.

Se anunţa o zi frumoasă de primăvară şi văzduhul era înmiresmat de parfumul florilor. Lui Sky îi amintea de Giglia. Mai ales atunci când au luat-o pe drumul spre Ivy Court şi a simţit parfumul inconfundabil al pinilor.

— Greieraşule, a spus Rosalind. Prietena ta pesemne că e înstărită bine!

Sky aproape că nici n-a băgat de seamă că ea vorbise pentru prima oară de Alice ca de prietena lui. Inima i se înmuie. Ivy Court era o casă de ţară elizabetană, din cărămidă roşie, cu coşuri impunătoare şi alee circulară de pietriş. Se părea că existau şi o mulţime de clădiri anexe. Nicholas spusese că Alice dispunea de spaţiu berechet, dar pe un ton nespus de firesc. Sky s-a gândit că pentru Nicholas, care fusese prinţ în cealaltă viaţă, nu era nimic anormal.

Cea care şi-a făcut apariţia de după colţ a fost Georgia. Era îmbujorată şi arăta foarte bine, ceea ce lui Sky nu-i mai trecuse prin minte până atunci.

— Oh, bună, i-a întâmpinat ea zâmbind. Bună, Rosalind. Tocmai am făcut o plimbare matinală călare.

— Se vede că ţi-a plăcut, a spus Rosalind.

— Da, a fost grozav. Aerul de aici e cu totul special. Intraţi să faceţi cunoştinţă cu tatăl Alicei. Eu o să pun de cafea. Alice şi Nicholas încă mai ţesală caii.

„*Caii*?” s-a întrebat Sky. „Are mai mult de unul?” A intrat în casă ca un zombi.

Paul Greaves stătea în bucătărie citind ziarul. Era destins şi prietenos şi a intrat imediat în vorbă cu Rosalind, în vreme ce Georgia a umplut un ibric uriaş şi l-a pus pe plita încinsă, bej. Era o încăpere confortabilă, dezordonată, dar nicidecum modestă. Sky s-a gândit la bucătăria din apartamentul lor, unde-şi luau ei mesele. Şi acolo existau o masă de lemn şi scaune, dar cu siguranţă că în casa aceasta exista şi o sufragerie adevărată.

Georgia a făcut şase căni pline cu cafea veritabilă, a adus şi nişte chifle fierbinţi, şi, atunci când a terminat, Alice şi Nicholas au intrat şi ei înăuntru, mirosind vag a grajd şi având părul ciufulit şi feţele radioase. Sky nici că ar fi putut să se simtă mai stânjenit. Dar Alice i-a zâmbit veselă, iar el s-a gândit din nou cât de norocos era că-l plăcea o fată aşa de minunată.

— Ai adus floretele? a întrebat Nicholas, abia respirând.

— Sunt încă în maşină, a răspuns Sky, bucuros că cel puţin veniseră cu Roverul cel nou şi nu cu vechea Fiesta a bunicului său.

— Bine, a spus Nicholas. O să ne apucăm după cafea.

— De ce să vă apucaţi? a întrebat Alice. Să nu-mi spui că voi doi aveţi de gând să vă petreceţi vacanţa făcând scrimă?

— Scrimă? s-a mirat Paul. Şi tu eşti spadasin, Sky?

— Nu la fel de bun ca Nick, a răspuns Sky. Dar învăţ.

— E obsedat, a precizat Rosalind. Numai asta face în timpul liber.

— E un sport frumos, a spus Paul. Mi-ar plăcea să-l pot practica şi eu. Pare de-a dreptul fascinant şi îndrăzneţ.

Alice a râs.

— Vrei să fii îndrăzneţ, tată?

Atunci a fost rândul lui Paul să se îmbujoreze puţin şi Sky şi-a dat seama cu cine semăna Alice. A observat că şi mama lui se uita cu admiraţie, ceea ce l-a alarmat un pic.

— Ştii doar ce romantic de modă veche sunt, a spus Paul, cuprinzând-o pe Alice cu braţul. Asta înseamnă să fii un avocat de provincie, care locuieşte în casa în care s-a născut, a explicat el. Mă gândesc deseori cât de plicticoasă trebuie să pară viaţa mea din afară, deşi mie-mi place ce fac.

— Şi casa e superbă, l-a complimentat Rosalind.

— Alice îmi spune că şi tu te-ai născut pe aici, prin zonă, a spus Paul, şi apoi cei doi s-au apucat să discute lucruri de genul „unde-ai fost la şcoală?” ori „l-ai cunoscut

pe cutare ori cutare?” Ceea ce însemna că ceilalţi puteau s-o şteargă.

— Doar n-o să vă apucaţi de scrimă? a întrebat Alice. Ea de-abia aştepta să fie singură cu Sky.

El avea inima îndoită. Nesigur şi din nou neîncrezător în sine, şi lui i-ar fi plăcut să fie singur cu Alice. Dar trebuia să vorbească şi cu Nicholas şi Georgia, care erau evident nerăbdători să-l chestioneze despre ultimele întâmplări din Giglia.

— Haide, Nick, l-a chemat Georgia, sărindu-i în ajutor. Hai să-i lăsăm singuri. Sunt sigură că Alice ar vrea să-i arate lui Sky împrejurimile.

— Trebuie, într-adevăr, să avem mai mulţi *stravaganti* aici, a spus Rodolfo, fiind de acord cu Giuditta.

— Atunci trimite mesaje în Remora, Bellona şi în toate celelalte oraşe, a sugerat ea. Confraţii noştri din Fortezza, Moresco şi Volana ar putea ajunge rapid încoace.

— Mai există o cale, a spus Rodolfo. Una care n-ar lăsa celelalte oraşe descoperite. E şi aşa destul de rău că Bellezza nu-i apărată.

— Am încercat să schimbăm natura talismanelor, a spus William Dethridge.

— Cum? a întrebat Sulien.

— Ştiţi cum aduc *stravaganti* din fosta mea lume încoace, nu-i aşa? a explicat Luciano. E o restricţie pe care am încercat s-o depăşim.

— Astfel încât Celestino să poată ajunge în Bellezza, de pildă? a întrebat călugărul.

— Da, deşi aici e nevoie de el, a răspuns Rodolfo. Dar mai sunt încă doi pe care i-am putea aduce aici.

— Deci, aţi reuşit? a întrebat Giuditta.

— Nu, a răspuns Rodolfo. Nu încă.

S-a dus la fereastră. El şi Luciano se mutaseră la ambasadă, să fie mai aproape de Arianna, iar el prezida întrunirea *stravaganţilor* într-unul dintre elegantele sale saloane de primire.

Luciano s-a întrebat dacă Rodolfo îi spusese Ariannei

de planul de căsătorie ale ducelui. Nu şi-a putut face curaj să-l întrebe. Rodolfo părea foarte preocupat de protecţia fiicei sale la ceremoniile nupţiale.

— Vă daţi seama de tensiunea din oraş? i-a întrebat Rodolfo pe Sulien şi pe Giuditta. Nu cred că ne putem baza pe succesul experimentelor noastre. Cred că va trebui să duceţi voi înşivă două talismane noi.

Rosalind a rămas la prânz la Ivy Court. Nici nu-şi mai putea aduce aminte de când nu-i mai plăcuse cineva aşa de mult ca Paul. Şi nu numai pentru că era un bărbat atrăgător. Era cald şi prietenos şi părea sincer interesat de ea şi dornic să-i arate casa şi împrejurimile, nu pentru că voia să-şi dea aere, ci pentru că-i erau dragi.

Prânzul s-a dovedit a fi o masă încropită din lucruri găsite în frigider şi în cămară. Sky era cel mai priceput bucătar dintre ei, ceea ce nu era surprinzător, dar în cele din urmă au ajuns să mănânce un amestec comestibil de orez şi mazăre, cu ceea ce Sky spunea că era chilii con carne. Era foarte cald şi Paul a adus bere rece din pivniţă – era genul de casă care avea pivniţă. Şi frigiderul său era bine aprovizionat cu cutii mari de îngheţată – pasămite vreo condiţie de-a Alicei când venea să stea acolo.

— O să trebuiască să iei mai multă, cu patru adolescenţi în casă, a spus Alice.

— O să comand un coş întreg în fiecare zi, a replicat Paul cu emfază, şi Sky a fost încântat că fusese aşa de uşor acceptat drept un alt prieten de-al Alicei, care urma să fie şi el prin preajmă. Dar era încă ameţit din pricina turului casei şi al împrejurimilor. Oh, nu semăna cu o reşedinţă a familiei di Chimici, însă era cea mai mare casă în care fusese el în afara Taliei.

După prânz, Rosalind a anunţat fără tragere de inimă că trebuia să se întoarcă la mama sa.

— La ce oră să-l iau? l-a întrebat ea pe Paul.

— Oh, nu-ţi face griji, a liniştit-o Paul. O să-l aduc eu înapoi la ce oră vrei.

— Mulţumesc. Va fi mai uşor atunci când Sky va

putea să conducă, a spus Rosalind. Ar trebui să ia nişte lecţii în vacanţa asta, aşa că nu trebuie să-l laşi să-şi petreacă toată vremea aici.

— Ţi-aş putea da eu nişte lecţii, Sky, s-a oferit Paul. E loc suficient să înveţi elementele de bază pe terenul de aici, fără a ieşi pe drum. E o fază ciudată, nu? i-a spus el Rosalindei. Nu sunt îndeajuns de mari încât să conducă, dar sunt suficient de mari încât să iasă pe cont propriu şi ajungi să-i duci peste tot.

Rosalindei nu prea i-a venit la îndemână să-l aprobe. Asta ar fi însemnat că făcea mereu atâtea pentru fiul ei, dar în realitate era exact pe dos.

— Acum, dacă voi, porumbeilor, vreţi să vă lăsaţi dezlipiţi, Sky şi cu mine am putea face totuşi puţină scrimă, le-a spus Nicholas lui Sky şi Alicei.

Georgia i-a lăsat cu ale lor, plină de nobleţe, în vreme ce ea s-a dus să stea de vorbă cu Alice, iar cei doi băieţi au putut discuta în sfârşit despre Giglia.

— Azi-noapte nu m-am mai dus, a mărturisit Sky. Sper să mă pot *stravagantiza* de la bunica. O să încerc diseară.

— Georgia a putut ajunge în Remora de aici, l-a încurajat Nicholas. Ce s-a mai întâmplat ultima oară când te-ai dus?

— Nu cine ştie ce, a răspuns Sky. Am văzut palatul Nucci. E uriaş.

— Nucci? s-a mirat Nicholas. Au o casă lângă Santa-Mariatra-le-vigne, nu-i aşa? Cea cu turn?

— Da, dar se mută în asta nouă şi luxoasă de pe celălalt mal al râului. Nu cred că ducele e prea încântat de asta.

— Sunt convins, a spus Nicholas. El crede că luxul i se cuvine doar lui.

Ţinea încă floreta, dar nu-i venea să se apuce de scrimă. Era prea cufundat în gânduri.

— Cum o să ajung eu acolo? a întrebat el. Trebuie să pot vedea eu însumi ce se întâmplă acolo.

— Dar n-ai fi recunoscut? l-a întrebat Sky. Chiar dacă s-ar putea face ceva în privinţa talismanelor?

— O să-mi las barbă, a glumit Nicholas. Au râs amândoi.

— Atunci, mai bine te-ai apuca de pe-acum, i-a sugerat Sky. Ai început măcar să te bărbiereşti?

— Numai pentru asta şi am să te fac praf, a spus Nicholas. *En garde*!

Statuia ducesei era aproape gata, cu excepţia mâinilor şi a feţei. Se afla în atelierul Giudittei, părând o pasăre gata de zbor, cu mantia şi părul de marmură fluturându-i în spate, în vântul invizibil.

— E minunată, a spus Arianna.

Purta o mantie de catifea cenuşie, cu o glugă trasă peste chipul mascat, şi era însoţită de Barbara şi de două gărzi. Franco, ucenicul cu chip angelic, o sorbea din priviri pe Barbara, netulburat de cei doi bellezzani înarmaţi.

— N-am mai sculptat niciodată până acum un chip mascat, a mărturisit Giuditta.

— E păcat, a spus Arianna. Dar aşa trebuie să apar eu într-o statuie publică.

— Totuşi, aş vrea să vă văd chipul, a spus sculptoriţa. Mi-ar fi de folos dacă aş ști ce am acoperit.

— Atunci, toţi ceilalţi trebuie să se uite în altă parte, a poruncit Arianna. Gărzile mele ştiu care e pedeapsa şi ar executa-o pe dată.

Giuditta le-a cerut ucenicilor ei să se întoarcă cu spatele, şi aşa au şi făcut, supravegheaţi de Barbara şi de gărzi. Arianna şi-a desfăcut masca şi Giuditta i-a privit îndelung chipul, schiţându-l iute cu o bucată de cărbune. S-a plimbat în jurul ducesei timp de douăzeci de minute, desenându-i chipul din mai multe unghiuri. În cele din urmă, a spus:

— E destul pentru astăzi. Mulţumesc, Alteţă.

Arianna s-a simţit expediată. Era convinsă că Giuditta abia aştepta să se reapuce să lucreze la statuia de marmură. Şi-a pus la loc masca şi mantia. Atmosfera din

atelier s-a destins şi a fost convinsă că l-a văzut pe unul dintre ucenici făcându-i cu ochiul cameristei sale.

După ce a plecat, Franco a venit să se uite la schiţe.

— Nu are cum să fie interzis şi să te uiţi la o schiţă cu chipul ei, a spus el, şi ceilalţi ucenici s-au îngrămădit şi ei în jur.

— E tot pe-atât de frumoasă pe cât se spune, a afirmat unul dintre ucenici.

— E OK, a spus Franco. Dar mie-mi place mai mult camerista.

— De unde-ţi poţi da seama? Şi ea purta mască.

Dar Giuditta n-a dat nicio atenţie sporovăielii lor. Era preocupată de macheta pe care avea s-o facă pentru capul ducesei. Celălalt lucru pe care consimţise să-l facă îi ieşise cu totul din minte.

Capitolul 14

Tablouri pe pereţi

Sky a luat sticla albastră de parfum în mână cu un oarecare tremur. Nu se mai *stravagantizase* cu o noapte înainte şi era prima oară de când începuseră aventurile lui în Talia când lipsea de acolo. Nu prea-i venea să creadă că putea ajunge la fel de uşor din Devon ca de la Londra. Totul părea atât de diferit acolo – vizita la Ivy Court nu-l răvăşise doar pe el. Mama lui fusese neobişnuit de vioaie în acea seară, vorbind despre Paul şi Alice, în vreme ce el se retrăsese mai tare în el însuşi. Putea să-şi închipuie genul de băiat de care s-ar fi îndrăgostit cu adevărat Alice – blond, bogat şi ştiind să călărească încă de când începuse să meargă – iar el nu îndeplinea niciunul dintre aceste criterii.

Ar fi fost o uşurare să se întoarcă la noii săi prieteni din Talia şi la identitatea sa alternativă, ca frate de mănăstire novice şi *stravagante* misterios, implicat până peste cap în politici şi strategii. Ducea două vieţi paralele de săptămâni întregi, şi nimeni din cei ce-l cunoşteau din lumea lui, cu excepţia Georgiei şi a lui Nicholas, n-ar fi crezut că lunganul deşirat, cu cozi împletite, îşi petrecea

nopţile colindând printr-un însemnat oraş renascentist îmbrăcat în rasă de călugăr dominican.

La început, pentru el fusese ca un joc – un soi de deghizare şi interpretare a unui rol, care-i scotea în evidenţă latura sa exuberantă ce-i fusese suprimată ani în şir. Şi constituise şi o bine-venită pauză în sarcina lui de a face totul în casă. Dar pentru că Rosalind a continuat să se simtă tot mai bine, iar el scăpase de unele treburi casnice, a început să se implice tot mai mult în ceea ce făcea în Talia. Nu era vorba doar de aventuri şi de interpretarea unui rol; fusese trimis acolo cu o misiune. Numai că nu era încă sigur care era aceea.

Cu cât petrecea mai mult timp cu fratele Sulien, cu atât îl respecta şi-l admira mai mult. Îşi dădea seama că Luciano îl idolatriza pe Rodolfo şi se întreba dacă aşa se întâmpla întotdeauna cu *stravaganti*. Georgia nu povestise mare lucru despre cel pe care-l întâlnise ea în Remora, dar Sky ştia că se numea Paolo şi că Georgiei încă îi era dor de el şi de familia lui.

Însă lui Sky nu-i plăcea numai compania confraţilor săi *stravaganti*. îl plăcea şi pe prinţul Gaetano, care-l făcuse să se simtă mai în largul său decât tatăl lui Alice, deşi trăia într-un palat şi era cu mult mai bogat decât orice ginere la care ar fi visat Paul Greaves. Şi apoi mai era şi Sandro, la celălalt capăt al scării, fără alt statut decât acela de căţel care se ţinea după el. Un călugăr novice îi era cu mult superior lui Sandro, tot aşa cum un prinţ îi era superior lui Sky. Sandro nici măcar nu ştia să citească.

Însă era oricum prietenul său, pentru că îl plăcea. Sky s-a întrebat în vreme ce stătea treaz, cu sticla de parfum în mână, dacă Sandro fusese vreodată curios de unde venea el. Nu-l întrebase niciodată. Îi era îndeajuns că se afla acolo. Acela era unul dintre lucrurile care-i conveneau în privinţa lui Sandro.

În realitate, Sandro exact asta se întreba. Îşi petrecea tot mai multă vreme prin preajma mănăstirii Santa-Maria-tra-levigne şi din ce în ce mai puţină cu

Ţiparul. Din noaptea asasinării lui Davide, admiraţia sa pentru stăpânul său începuse să pălească. Bineînţeles că Enrico îi dădea de mâncare şi-i oferea şi un adăpost, ori cel puţin îi dădea bani cu care să-şi cumpere aceste lucruri. Dar aceea era doar plata pentru serviciile aduse de Sandro.

Fratele Sulien îi oferea mâncare şi adăpost fără a dori nimic în schimb şi Sandro îl iubea pentru asta. Şi mai era încă ceva. Avea un secret al lui. Din ziua în care-i ajutase pe Sulien şi pe fratele Tino să facă Vignales în laborator, Sandro încerca să înveţe să citească.

Sulien îl învăţa alfabetul dintr-o Biblie mare, cu anluminuri. Lui Sandro îi plăceau pozele care înconjurau literele de la începutul fiecărui capitol. „A, de la Adam”, cu ilustraţii cu Adam şi Eva, cu mărul şi şarpele, care semănau cu o altă imagine pe care o văzuse într-o capelă, de cealaltă parte a râului. Sandro nu înţelesese atunci frescele, dar acum Sulien i-a spus poveştile legate de toate acele imagini.

Adam şi Eva fuseseră tare nefericiţi. Sandro îi înţelegea. Atunci când nu l-au mai ascultat pe Dumnezeu, au fost alungaţi din Grădina Edenului pentru totdeauna. Un înger le bara calea şi asta începea cu „î”. Sandro ştia de asemenea cum arăta „S”, pentru că era litera cu care începea numele regelui Solomon, al lui Sulien şi al lui. Şi ce era mai uimitor era că numele lui începea şi cu „A”, pentru că era prescurtarea de la Alessandro. Descoperea repede tainele limbii şi farmecul poveştilor. Şi dacă-şi imaginase că templul lui Solomon semăna cu Santa Maria del Giglio, poate că nici măcar nu conta.

Nimeni nu-i mai spusese poveşti înainte. Călugăriţele de la orfelinat aveau prea multe pe cap. Ele îl învăţaseră catehismul, aşa că ştia cuvintele, dar habar n-avea ce însemnau. Sau că aveau legătură cu ceva despre care existau şi poveşti. Oricum, lecţiile lui cu Sulien nu semănau deloc cu cele ale călugăriţelor.

Farmacistul, după ce-l învăţa o literă, îi arăta cum s-o

găsească pe recipientele sale, şi atunci când lui Sandro îi oboseau ochii de la citit, îl ducea în biserică şi-i spunea poveşti despre picturile de acolo. Erau două pe care Sandro le ştia de-acum, despre bietul om ce fusese răstignit pe o cruce de lemn. Una dintre picturi era pe o cruce uriaşă pictată, care atârna între jilţurile călugărilor şi stranele comunităţii. Era aşa de tristă, cu picăturile acelea de sânge care-i curgeau de la mâini şi de la picioare şi care păreau atât de reale.

Sandro o prefera pe cealaltă, care era o frescă ce reprezenta aceeaşi scenă tristă, dar cu tatăl acelui om deasupra lui şi cu un porumbel între ei doi. Sandro îşi închipui că trebuie să fi fost o mângâiere pentru roşcovanul de pe cruce să-i aibă şi pe ei acolo, în vreme ce suferea.

— Nu e numai pentru el o mângâiere, ci pentru noi toţi, i-a explicat fratele Sulien. Vezi tu, acel Tată e şi al tău, şi al meu.

— Nu, a spus Sandro. Eu n-am tată – doar ştii asta.

— Îl ai pe acesta, a spus Sulien. Toţi îl avem. Şi şi-a jertfit propriul fiu pentru noi.

— Nu şi pentru mine, a spus Sandro.

— Ba da, chiar şi pentru tine, a încercat să-l convingă Sulien.

Apoi se duceau şi se uitau la ceva mai vesel, ca frescele din capela Sfintei Fecioare, ce prezentau minunea înfăptuită de ea. Primul Alfonso di Chimici, pe când era deja un parfumier bogat, fusese dus într-o zi bolnav la liturghie şi fusese transportat până la infirmerie. Călugării nu ştiau cum să-l ajute, dar călugărul-farmacist a avut o viziune cu Sfânta Fecioară şi ea l-a sfătuit să-i dea struguri necopţi din via lor. În câteva zile, Alfonso s-a vindecat şi a dăruit mănăstirii o mare sumă de bani pentru a construi o infirmerie.

Lui Sandro îi plăcea această poveste, pentru că era despre un călugăr care vindeca un di Chimici.

— La fel ca tine cu ducele, i-a spus el lui Sulien. Şi a

avut un final fericit, spre deosebire de majoritatea poveştilor cu di Chimici.

Atunci când Sky a ajuns în cele din urmă în chilia lui Sulien, a răsuflat uşurat. Călugărul nu se afla acolo. În cameră era linişte şi Sky a rămas întins pe pat o vreme, aşteptând să i se domolească pulsul. Şi-a întins membrele prin rasa de novice şi a simţit că-şi intră în rolul său de giglian, fratele Tino. Un tânăr fără familie, istorie ori responsabilităţi. A simţit brusc că-i era foame şi a plecat spre trapeză.

Acolo i-a găsit pe Sulien şi pe Sandro mâncând cu poftă lapte cald, înspumat, cu scorţişoară, din nişte boluri, şi chifle proaspete.

— Ah, frate Tino, vino şi ia loc lângă noi, l-a poftit Sulien, mutându-se mai încolo pe bancă.

Majoritatea celorlalţi călugări terminaseră de mâncat, aşa că era loc suficient.

— Ce mai e nou? a întrebat Sky, turnându-şi lapte dintr-o cană mare de lut.

— Niccold di Chimici ne-a dăruit o fermă, l-a informat Sulien.

— Într-adevăr, a spus Sky. De ce?

— Pentru că i-am salvat viaţa, a răspuns Sulien. Prinţul Fabrizio mi-a trimis actele. E doar o fermă mică, pe celălalt mal al râului Argento, dar fratele Tullio e încântat, pentru că acolo poate cultiva mai multe legume.

„Oho!” şi-a zis Sky. „Ce grozav e să fii aşa de bogat încât să-i poţi da cuiva o fermă în dar drept mulţumire!”

— Şi ducesa a sosit, a adăugat Sandro, care ardea de nerăbdare să spună şi el ce ştia. Am văzut-o.

— Şi cum arată? a întrebat Sky.

Sandro a dat din umeri.

— Greu de spus. Poartă mască. Dar are o siluetă frumoasă şi un păr bogat.

— Ai s-o vezi tu însuţi, Tino, a spus Sulien. Suntem invitaţi la ambasada bellezzană pentru micul dejun. Nu mânca prea multe chifle acum.

— Dar „noi” nu mă include şi pe mine, s-a plâns Sandro, ştergându-se la gură cu mâneca. Eu n-am maniere pentru aşa ceva. Ne vedem mai târziu.

Când au ajuns la ambasadă, Rodolfo îi aştepta. I l-a prezentat lui Sky pe William Dethridge şi elizabetanul i-a întins ambele mâini băiatului, studiindu-l cu atenţie, cam în acelaşi fel în care o făcuse şi Giuditta Miele.

— Da, a spus el în cele din urmă. Merge. Spune-mi, cum o mai duce tânărul George?

Sky şi-a dat seama abia după câteva clipe că se referea la Georgia, fiind furat de modul de a vorbi al doctorului Dethridge.

— E bine, a spus el. Dar nerăbdătoare să se întoarcă în Talia. Aproape la fel de nerăbdătoare ca şi Falco, a adăugat el încet. Avem ceva noroc cu talismanele?

Cel care i-a răspuns a fost Sulien.

— Eu şi Giuditta o să ne ducem iar în lumea ta cu nişte talismane pentru Georgia şi tânărul prinţ. Unele care îi vor aduce aici.

— Singura problemă e că vor trebui să renunţe la cele vechi, a specificat Rodolfo. Cum crezi că vor răspunde ei la ideea asta?

— Cred că Georgiei n-o să-i placă, a spus încet cineva, şi Sky a realizat că ducesa intrase pe tăcute în cameră. A sărit în picioare derutat.

O tânără frumoasă, cu o rochie verde de mătase, se apropie. Nu avea nicio îndoială că era frumoasă, chiar dacă purta mască, în spatele acesteia străluceau nişte ochi violeţi şi părul strălucitor şi bogat – într-adevăr bogat, Sandro, şi-a zis Sky – îi cădea pe umeri în bucle atent aranjate. Era urmată de o femeie între două vârste, elegantă, care s-a oprit să discute cu Rodolfo şi pe care Sky n-a recunoscut-o.

— Alteţă, a bâiguit Sky, schiţând o plecăciune.

— Spune-mi Arianna, te rog, i s-a adresat ea, luându-l de mână şi ducându-l să stea pe un scaun lângă ea. Eşti prieten cu Georgia şi cu Falco şi membru al frăţiei din care

face parte şi tata. Eşti bine-venit în Talia.

— Trebuie să-i întrebi pe tineri, a spus Dethridge. Întreabă-i dacă ar renunţa la vechile lor talismane pentru a călători spre acest mare oraş, unde e nevoie de ei.

— Dar ei nu sunt la Londra acum, a spus Sky. Sunt cu mine în Devon, în vacanţa de Paşte. De-acolo am venit eu în seara asta – adică azi.

— Paşte? s-a mirat Sulien. Nu mi-a trecut prin minte să te întreb. În lumea voastră e deja Paştele?

— Azi a fost Vinerea Mare acolo, a spus Sky. În Talia când e?

— Peste patru săptămâni, a spus Rodolfo.

— Asta e din cauză că portalul are un alt decalaj de timp? a întrebat Sky.

— Nu, a spus Sulien. E din pricină că Paştele e o sărbătoare cu dată variabilă şi lumea ta e cu mai bine de patru sute de ani înaintea noastră. Ar fi fost imposibil să coincidă datele Paştelui.

— Pot totuşi să-i întreb în privinţa talismanelor, s-a oferit Sky. Dar nu trebuie să veniţi la Londra până nu ne întoarcem noi.

— E o întârziere nedorită, a spus Rodolfo. Înseamnă că vom avea mai puţin timp să-i familiarizăm cu oraşul înainte de nunţi.

— Dar n-avem ce face, a constatat Sulien. Când vă întoarceţi acasă?

Sky calculă.

— În patru zile, a spus el. O să vin şi o să vă spun în noaptea în care ne întoarcem, şi apoi, în ziua următoare, puteţi veni. Pot să mă uit după voi, a adăugat el, simţindu-se ciudat la gândul că sculptoriţa şi călugărul aveau să-şi facă apariţia la uşa casei lui. Trebuia să se asigure că Rosalind era plecată.

Chiar atunci şi-a făcut apariţia Luciano, cu ochii strălucindu-i şi îmbujorat în obraji. Sky şi-a dat imediat seama că se duclase cu Gaetano.

— Bună! l-a salutat el pe Sky şi apoi şi pe ceilalţi mai

ceremonios, sărutându-i mai întâi mâna ducesei.

— Arăţi bine, l-a complimentat ea zâmbind din spatele măştii.

— Mă simt bine, a spus el simplu.

Sky s-a uita la ei şi a compătimit-o pe Georgia. Ce încurcătură!

— Ce crezi, Luciano? l-a întrebat Arianna, de parcă i-ar fi citit gândurile lui Sky. Georgia ar renunţa la calul ei înaripat pentru un alt talisman?

— Îi va fi greu, a spus el. Ei îi plac caii şi e singura ei legătură cu Remora şi cu Merla.

— Nu avem de ales decât să încercăm, a conchis Rodolfo. Noi avem nevoie de ea aici. Nu sunt la fel de sigur în privinţa lui Falco. E o afacere riscantă. Dacă e recunoscut de cineva din familia lui, cu excepţia lui Gaetano, care ştie ce a făcut, n-avem de unde şti ce se poate întâmpla.

— Însă el e cel care ar accepta mai degrabă un alt talisman de aici, a spus Luciano. Giglia e oraşul lui, la urma urmei, nu Remora.

Luciano s-a dus înapoi la mănăstire cu Sky şi cu Sulien.

— De ce vorbeşte doctorul Dethridge aşa? a întrebat Sky.

— Cum? a zis Sulien.

— Asta-i din cauză că Tino şi tatăl meu vitreg vin din aceeaşi lume, dar din cu totul alte secole, a explicat Luciano. Eu m-am obişnuit, însă alţi vorbitori de engleză din lumea noastră au impresia că doctorul Dethridge vorbeşte o limbă tare arhaică.

Arianna avea de gând să-şi schimbe rochia, dar Rodolfo a oprit-o.

— Trebuie să-ţi mai spun încă ceva, a început el, dar a aşteptat aşa de mult să-i spună ce era, încât Arianna s-a gândit că uitase de prezenţa ei acolo. Silvia îşi aţintise privirile asupra lui, aşteptându-i veştile.

În cele din urmă, el i-a luat mâna Ariannei într-a sa şi

a spus oftând:

— Ducele Niccold are de gând să te ceară în căsătorie.

Arianna a simţit că înţepeneşte. Nu era ca şi cum ar fi auzit că o cerea în căsătorie Gaetano. Era ca şi cum ar fi fost o pasăre plăpândă în jurul căreia se învârtea prin aer un şoim, fără a fi în stare să întrevadă nicio şansă de scăpare.

— Dacă ai să porţi la nunţi rochia pe care ţi-a trimis-o el va crede că eşti dispusă să accepţi propunerea lui, a spus Silvia.

— Când? a întrebat Arianna. Când o să mă ceară?

— Cred că în noaptea din ajunul nunţilor sau poate chiar la ceremoniile de nuntă, astfel încât să poată face anunţul în faţa întregii sale familii, a fost de părere Rodolfo.

— Atunci sunt prinsă în cursă, a spus Arianna cu amărăciune. Ce-o să facă atunci când am să-l refuz?

— Nu te grăbi aşa, a sfătuit-o Silvia. Nu trebuie să-l refuzi imediat.

— Silvia! a exclamat Rodolfo. Doar nu vorbeşti serios.

— Ba vorbesc foarte serios, a spus Silvia. Cel puţin când e vorba ca fiica şi soţul meu să scape teferi din oraşul ăsta. Poate că ar trebui ca Arianna să pretindă că îi acceptă propunerea. Aşa vom câştiga timp ca să ne gândim cum o scoatem la capăt.

Arianna se cutremură. Ducele i se părea respingător. Nu era urât, deşi era mult mai în vârstă faţă de ea, şi era un om educat, civilizat, care preţuia artele. Era fabulos de bogat şi îi putea oferi orice şi-ar fi putut dori ea vreodată. Cu excepţia libertăţii sale şi a oraşului său. Dar era un asasin. Iar ea nu-l iubea, n-avea cum s-o facă. Însă mama ei sugera că n-ar fi trebuit să-l refuze pe loc.

Şi mai rău era că Ariaima îşi imagina că Luciano ştia de acel lucru şi nu spusese nimic. Ce altceva să fi însemnat exerciţiile lui de scrimă? Era patetic. Nici nu ştia dacă să râdă ori să plângă. Luciano împotriva ducelui. Regretă din

suflet că veniseră în Giglia.

În dimineaţa următoare, Paul a venit să-l ia chiar el pe Sky. Prietenii lui ieşiseră să călărească, a explicat el. I-a spus şi că un singur cal era al Alicei, cel pe nume Truffle. De Conker, calul pe care-l călăreau Georgia şi Nicholas pe rând, avea grijă pentru un prieten de-al său.

Nu vedea nimic ciudat în prietenia dintre Georgia şi Nicholas, care era mai mic decât ea cu doi ani, şi nici în privinţa ataşamentului fiicei sale faţă de Sky. Stătea în sufrageria bunicii lui Sky la fel de relaxat ca şi în propria sa bucătărie, vorbind despre cai şi bând o cafea mult mai proastă decât a lui. Sky realiză că-l plăcea foarte mult pe tatăl Alicei. Era genul de persoană care se simţea ca acasă oriunde şi accepta pe toată lumea aşa cum era.

Paul n-a prea vorbit cu Rosalind, dar a privit-o în repetate rânduri, şi Sky s-a întrebat ce părere avea. Încercă s-o vadă pe mama sa aşa cum i se părea probabil lui Paul. O femeie blondă, slabă, cu pielea palidă, ochi albaştri, expresivi, sărită bine de treizeci de ani, zâmbitoare. S-a întrebat dacă şi lui Paul i se părea la fel de fragilă cum i se părea lui. Sky simţi brusc nevoia puternică de a o apăra. În toţi cei şaptesprezece ani ai săi, ea nu avusese nicio relaţie, din câte ştia el. Avea să se întâmple asta acum? Şi tocmai cu tatăl Alicei, dintre toţi oamenii! Sky nu-şi putea închipui cum avea să afecteze asta relaţia lui cu Alice.

Când au ajuns la Ivy Court şi au văzut că ceilalţi erau încă afară, Paul i-a oferit lui Sky şansa de a conduce Shogūnul lui prin curte. Maşina părea uriaşă din spatele volanului, dar Sky a reuşit s-o conducă fără să se blocheze şi a schimbat chiar şi vitezele dintr-o singură mişcare. Se afla încă la volan când au terminat de făcut un tur complet şi au revenit în faţa casei. Alice aştepta cu degetul mare ridicat.

— E vreo şansă de-o plimbare? a întrebat ea zâmbind.

— Nu până nu faci un duş, a spus Paul. Nu vreau ca

maşina mea să duhnească a grajd. Ştii, trebuie să mă duc cu ea la birou.

Dar chiar şi aşa, mirosind un pic a grajd, Alice l-a sărutat pe Sky în fugă când el a ieşit din maşină. Şi, deoarece el a avut impresia că pe tatăl ei nu-l deranja, a îmbrăţişat-o şi a sărutat-o şi el.

— Te poţi duce să termini odată cu scrima aia în vreme ce fac eu duş, a spus ea. Nick zice că el nu se oboseşte acum, altminteri o să aibă nevoie de încă unul după ce terminaţi. Te aşteaptă în curte.

Sky s-a dus în spate şi l-a găsit pe Nicholas vorbind cu Conker. Sky era un pic speriat de cai, nu avusese niciodată de-a face cu ei, şi acela i s-a părut de-a dreptul uriaş. Dar era un animal frumos, cu gâtul său arcuit şi coama lungă. Văzându-l pe Nicholas cu el, Sky îşi aminti cât de puţin ştia despre călătoria Georgiei în Talia şi de perioada când prinţul mezin di Chimici luase hotărârea decisivă.

— Mi-e dor să am propriul meu cal, a mărturisit Nicholas, uitându-se în sus. Vreau să spun că înainte de accident obişnuiam să-i am mereu în preajmă.

— Dar cel puţin acum poţi călări din nou, a spus Sky. Şi n-ai fi fost niciodată în stare să faci asta dacă ai fi rămas în Talia. Şi nici scrimă, dacă tot e vorba pe-aşa.

— De-asta am şi făcut-o, i-a dat dreptate Nicholas, dar a oftat aşa de adânc, încât Sky s-a hotărât să-i spună imediat de planurile *stravaganţilor*.

— Mi-ar părea rău să renunţ la pana Merlei, bineînţeles, a spus Nicholas, cu ochii strălucindu-i. Dar aş face-o dacă mi-ar putea aduce ceva din Giglia călugărul tău.

— Aşa mă gândeam şi eu, a spus Sky.

— Când vor veni? l-a întrebat Nicholas nerăbdător.

— De îndată ce ne întoarcem la Londra, a precizat Sky.

— Deci, aş putea să mă întorc acasă în mai puţin de-o săptămână?

— Aşa cred.

— Grozav! Nicholas şi-a ridicat mâna în aer, apoi s-a oprit. Dar Georgia?

— Ei bine, tu crezi că ea ar fi dispusă să renunţe la talismanul ei? a întrebat Sky. O cunoşti mai bine ca mine.

— Cred că i-ar fi foarte greu, a spus Nicholas. Ştii, i-a fost furat de două ori de nesuferitul ei frate vitreg. Prima oară i l-a spart şi a doua oară l-a ţinut vreme de aproape un an. Nu ne mai puteam duce înapoi şi era îngrozitor. A fost aşa de fericită când şi-a regăsit calul. Înseamnă mult pentru ea.

— Mai mult decât să-l revadă pe Luciano? a întrebat Sky încet, dar Nicholas n-ar fi ştiut ce să răspundă.

Giuditta terminase macheta cu capul ducesei. Părul era doar sugerat, pentru că îl sculptase deja. Macheta o făcuse pentru chip.

— Remarcabil! a exclamat Rodolfo, care o însoţise pe Arianna când a pozat ultima oară. Ai surprins-o atât de plină de viaţă!

— Vreţi să vă ţineţi de spătarul acestui scaun, Alteţă? a întrebat sculptoriţa. Aş vrea să vă schiţez mâinile ca şi cum v-aţi ţine de balustrada unei nave.

Arianna era tare încântată de această postură, care n-o împiedica să vorbească. Giuditta era taciturnă ca de obicei, dar atelierul ei era în mod cu totul neobişnuit gol, aşa că Arianna şi Rodolfo puteau vorbi cu ea despre chestiuni private.

— E adevărat că vă duceţi în fosta lume a lui Luciano? a întrebat-o Arianna pe sculptoriţă.

— Da. Vă rog să nu vă strângeţi degetele. Mulţumesc.

— Giuditta a mai fost şi înainte, bineînţeles, de mai multe ori, a specificat Rodolfo. Dar nu ca să ducă un talisman unui *stravagante*.

— Ce-o să fie? a întrebat Arianna, şi a văzut ochii întunecaţi ai Giudittei privind în sus surprinşi.

— Nu ştiu încă, a răspuns Rodolfo în locul ei. Trebuie să fie ceva din Giglia şi Giuditta trebuie să-l aleagă ea

însăşi.

— Crezi că Georgia o să vină? l-a întrebat Arianna pe Rodolfo.

— Cred c-o să vrea, a răspuns el, părând dus pe gânduri. Ea e şi curajoasă, şi loială. Dar ar însemna să renunţe la legătura ei cu Remora şi nu-i va fi uşor.

Giuditta asculta, deşi părea complet absorbită de munca ei. Deci, fata asta pe care trebuia s-o aducă ea avea să fie greu de convins. Giuditta sperase că, de vreme ce Georgia era deja o *stravagante*, treaba era aproape rezolvată. Acum înţelegea că lucrurile nu stăteau deloc aşa.

— Să renunţ la calul zburător? a întrebat Georgia. De ce-aş vrea să fac asta? Pesemne că ei au luat-o razna!

— E singura modalitate de a te aduce în Giglia în acest moment, a explicat Sky. Şi toţi par a crede că o să fie nevoie de tine acolo. Şi de Nicholas.

Georgia era flatată, dar sacrificiul pe care trebuia să-l facă o copleşea.

— Nu pot lua celălalt talisman şi să las calul aici? a întrebat ea.

— Nu merge aşa, a spus Sky. Nu mă întreba de ce. Ei ştiu mult mai multe decât mine despre asta. Dacă doctorul Dethridge spune că asta e situaţia, n-o să-l contrazic eu.

— Şi vor veni încoace în câteva zile, de îndată ce ne întoarcem noi la Londra?

Vestea a aruncat o umbră asupra celor trei pentru tot restul weekendului, făcându-i să fie nervoşi şi neliniştiţi. Alice a sesizat această stare, dar nu şi-o putea explica. Îşi petrecuse aşa de bine timpul împreună cu Sky la început, dar acum, în mod inexplicabil, parcă-şi dorea să stea mai mult cu Nicholas şi Georgia decât cu ea. Şi Georgia era distantă şi tăioasă. Singurele momente când lucrurile păreau în ordine erau acelea în care se duceau să călărească.

În ce-l privea pe Nicholas, era mai indispus decât îl văzuse Alice vreodată. În mod normal, se înţelegeau bine.

La început, ei îi fusese greu să-l accepte, dar el şi Georgia erau aşa de apropiaţi, încât cu vremea Alice ajunsese să-l accepte aşa cum era. Dar acum devenise aşa de tăcut, şi, de fiecare dată când erau toţi împreună, nimeni n-avea nimic de spus în afară de Alice. Paul nu prea stătea pe acolo. Părea să-şi petreacă mai tot timpul cu mama lui Sky.

În cele din urmă, Alice nu s-a putut gândi decât la o singură explicaţie a comportamentului lor, şi s-a hotărât să le-o spună verde-n faţă. Era în după-amiaza de dinaintea plecării lor şi vremea se încălzise foarte tare. Băieţii îşi încheiaseră exerciţiile de scrimă şi erau tolăniţi pe pajiştea din spatele casei. Georgia îi urmărise ca de obicei. Şi Alice se uita la ei de la fereastra dormitorului său.

Cei trei discutau aprins. Ce aveau să-şi spună când ei nu-i adresau niciun cuvânt? Imediat ce-a ajuns ea în grădină, ei au tăcut.

— Nu-i nevoie să vă opriţi, le-a transmis Alice. Mi-am dat seama ce trebuie să fie. Dacă voi doi vreţi să fiţi împreună, e în regulă, le-a spus ea lui Sky şi Georgiei.

Apoi s-a întors pe călcâie şi s-a dus înapoi în casă, ca să n-o vadă plângând.

Capitolul 15

Oaspeţi

Luciano făcea progrese la scrimă. Reuşise să-l dezarmeze pe Gaetano de două ori şi să-i pună floreta la gât. Era rapid, se deplasa cu uşurinţă şi anticipa mai bine mişcările adversarului. Atunci când nu exersa în pieţele şi parcurile din Giglia, se lupta adesea cu atacatori imaginari, cu arme invizibile, învârtindu-se şi răsucindu-se prin spaţioasele camere goale ale ambasadei bellezzane. Multe statui şi oglinzi erau ameninţate de iscusinţa lui tot mai mare.

— Eşti chiar de speriat şi fără sabie, a spus Arianna, venind singură la el într-una dintre aceste ocazii.

El s-a oprit derutat. Nu mai fuseseră singuri amândoi de când venise Arianna în Giglia, şi s-a intimidat. Acolo, la ambasadă, ea era în primul rând suverana oraşului său, iar

el se simţea mai străin de ea caniciodată. Încă nu ştia dacă Rodolfo îi spusese despre planurile de căsătorie ale ducelui şi nu era în stare să întrebe.

— De ce faci toate astea? l-a întrebat ea atunci. Ştiu că Gaetano te învaţă să te duelezi. Ştii de vreo primejdie de care mie nu vrei să-mi spui?

Luciano n-a spus nimic. Dacă Rodolfo n-o anunţase, atunci avea el motivele lui. Sau dacă îi spusese, poate că ea nu vedea în asta niciun pericol. În zilele de odinioară ar fi întrebat-o pur şi simplu, dar acum ea era ducesă, iar el trebuia să se gândească înainte de a vorbi.

— Bineînţeles, dacă tu crezi că e mai bine pentru mine să nu ştiu… a spus ea, întorcându-şi capul pentru ca el să nu vadă tristeţea de pe chipul ei.

O durea faptul că Luciano nu mai avea încredere în ea. Vechiul Luciano, de la începutul prieteniei lor din Bellezza, n-ar fi fost în stare să ţină niciun secret faţă de ea. Ar fi vrut să-i împărtăşească temerile ei legate de oferta ducelui, dar n-avea cum să aducă ea vorba despre asta, nu putea vorbi, dintre toţi, tocmai cu Luciano despre faptul că era cerută în căsătorie de un alt di Chimici.

— Nu e nimic, a replicat Luciano înţepat. Numai că, ştii, Rodolfo, doctorul Dethridge şi Sulien par siguri că la ceremoniile de nuntă se va întâmpla ceva rău. Chiar şi Gaetano pare să creadă acelaşi lucru. Vreau doar să fiu pregătit în cazul în care intervine ceva.

— Şi de-asta îşi doresc ei mai mulţi *stravaganti* aici? Chiar dacă a-l aduce pe Falco înapoi ar reprezenta un mare risc?

— Da, a răspuns Luciano. Cred că Sulien şi Giuditta se duc mâine să ducă talismanele.

— Împreună? E ceva neobişnuit, nu?

— Nu cred că s-a mai întâmplat vreodată aşa ceva, dar Giuditta n-a mai dus niciodată vreun talisman şi e un pic tensionată, aşa că Sulien s-a oferit să meargă împreună cu ea.

— Giuditta tensionată? Arianna râse şi Luciano zâmbi

şi el.

— Ştiu, a spus el. E greu să-ţi închipui că pe ea ar speria-o ceva.

— Mie femeia asta îmi dă fiori, a recunoscut Arianna. Mă bucur că e de partea noastră.

— Şi eu, a spus Luciano. Mă face să mă simt ca de cinci ani. Dar nu cred c-o face intenţionat – numai că e prea absorbită de munca ei, încât nu mai vede nimic altceva mai important.

— Ei bine, probabil că *stravagantizarea* o consideră totuşi importantă, altminteri n-ar fi făcut asta.

— Cum mai merge cu statuia?

— Bine, cred, a răspuns Arianna. Mai am de pozat de câteva ori până la nunţi.

— O să te întorci imediat după aceea în Bellezza? a întrebat-o Luciano.

— Da. I-am invitat pe Gaetano şi pe Francesca să se întoarcă acolo pentru luna lor de miere. Acolo a şi început povestea lor de dragoste – deşi Gaetano trebuia să mă curteze pe mine pe atunci.

— Te-ai gândit vreodată să-l accepţi? a întrebat Luciano. Nu mai îndrăznise să întrebe înainte, dar acum chiar voia să afle.

— A trebuit să iau asta în considerare, Luciano, a răspuns Arianna serios. Ca ducesă trebuie să mă gândesc la oraşul meu, nu la mine, a adăugat ea, făcând referire mai mult la cererea în căsătorie care urma, nu la cea care fusese.

Lui Luciano răspunsul ei nu i s-a părut unul liniştitor.

Carlo fusese tensionat de când îl asasinase pe Davide. Aparenta lipsă de reacţie a clanului Nucci îl speria, şi mergea tot timpul însoţit de o gardă de corp. Mireasa lui urma să sosească în oraş în câteva săptămâni cu sora şi părinţii ei, iar unchiul lui, Jacopo, va dori să ştie cum avea să fie asigurată securitatea fetelor lui. Carlo nu ştia răspunsul.

La nunta lui cu Lucia urmau să fie prezenţi şi câţiva

membri ai familiei Nucci, atunci când toate cele patru cupluri aveau să-şi facă intrarea în marea catedrală. Fiecare cuplu urma să aibă propriii invitaţi şi era posibil să aducă şi nişte gărzi înarmate la procesiune. Mirii aveau să poarte şi ei, toţi, săbii, ca parte a ţinutei lor de ceremonie. Dar părea de neimaginat că ar fi putut fi loviţi în catedrală. Carlo simţi că-l trec fiorii numai gândindu-se la asta.

— Aş fi preferat ca aceste nunţi blestemate să se fi terminat şi să fi fost deja căsătoriţi cu toţii! i-a mărturisit el lui Fabrizio.

— Nu aşa se vorbeşte de apropiata ta nuntă, a spus fratele său râzând. Luciei nu i s-ar părea deloc romantic.

— Ştii doar ce vreau să spun! a zis Carlo. N-am nimic împotrivă să mă însor cu Lucia, dar cu cât aud mai multe despre planurile tatii pentru această ocazie, cu atât mai sigur sunt că familia Nucci va lovi din nou.

— Totuşi, ce-ai vrea să facă el? a întrebat Fabrizio. Trei prinţi di Chimici şi un duce care se căsătoresc în aceeaşi zi nu reprezintă chiar ceva de ici de colo!

— Ştiu, dar tata s-a hotărât să facă din asta cea mai grandioasă etalare a avuţiei şi puterii familiei di Chimici din toată istoria Taliei! Şi poate să mai şi anunţe că se proclamă Mare Duce şi că se căsătoreşte cu ducesa Bellezzei.

— Ştiu, a încuviinţat Fabrizio. Am şi eu aceleaşi temeri ca şi tine. O să stârnească clanul Nucci şi pe aliaţii lor. Însă şeful iscoadelor tatii încearcă să afle tot ce se poate şi el se va ocupa şi de securitatea noastră la nuntă.

— Tiparul? a întrebat Carlo neliniştit. Sper că ştie ce face.

Sky se simţea îngrozitor. Încercase să-i explice Alicei că pe el nu-l interesa Georgia deloc şi într-un fel se împăcaseră. Dar nu-i putea oferi nicio explicaţie pentru că-şi petrecea atâta timp cu Georgia şi Nicholas. Nu era numai secretul lui, aşa că n-a izbutit să fie convingător. Vacanţa lor însorită degenerase în suspiciune şi gelozie.

Şi pentru ca lucrurile să stea şi mai rău, Rosalind nu

observase nimic în neregulă şi a vorbit încântată despre Paul Greaves tot drumul spre casă. Laura părea aproape la fel de iritată ca şi Sky. O cunoştea pe fosta soţie a lui Paul Greaves, Jane, mama Alicei. Erau amândouă consiliere în Islington şi au făcut parte cam din aceleaşi comitete. Şi, de vreme ce Jane era prietena Laurei, ea nu era în stare să creadă că Paul putea fi o persoană de treabă.

— Ştii de ce au divorţat? a întrebat ea, conducând prea repede, ca de obicei, cu fereastra deschisă, astfel încât trebuia să strige ca să acopere tot zgomotul.

— Pentru că era un ucigaş în serie? A făcut orgii acasă la el? A bătut-o? i-a sugerat Rosalind, deranjată de atitudinea atotştiutoare a Laurei.

— Pentru că era autoritar şi n-o lăsa pe Jane să-şi conducă propria sa viaţă, a răspuns Laura. Era întotdeauna convins că el avea dreptate în orice privinţă.

— Alice zice că s-au despărţit pentru că erau prea diferiţi, a intervenit Sky.

Aşa nefericit cum se simţea în privinţa relaţiei lui, nu voia ca Laura să-i strice fericirea mamei sale. Nici nu-şi putea aminti de când n-o mai văzuse aşa de relaxată cum fusese în acel weekend prelungit.

Când au ajuns înapoi la Londra, Rosalind era epuizată şi s-a dus direct la culcare. După o convorbire telefonică nu prea mulţumitoare cu Alice, Sky i-a urmat exemplul şi s-a trântit în pat, pentru o scurtă incursiune în Talia, în viaţa lui de acolo – atât cât să-l anunţe pe Sulien că se întorseseră.

În dimineaţa următoare s-a sculat devreme, a pregătit micul dejun, hotărât să fie primul la uşă când urmau să sosească talienii. Nu ştia cum avea s-o convingă pe mama lui să plece de acasă. Remedy se încovrigă în jurul picioarelor lui, pe de o parte bucuros de reîntoarcerea lui, şi pe de altă parte, supărat că fusese hrănit de o vecină atâta timp. Sky îl ridică şi îşi puse pe umăr motanul ce torcea. Atunci sună soneria.

Erau Nicholas şi Georgia. Rosalind a venit şi ea la

bucătărie, părând o tânără ciufulită, în cămaşa de noapte.

— Oh, bună, i-a salutat ea zâmbind. Nu puteţi sta nedespărţiţi, nu? Alice nu-i şi ea cu voi?

Toţi au îngăimat câte ceva stânjeniţi şi Sky a căutat s-o dreagă oferindu-le cafea şi pâine prăjită musafirilor, în timp ce mama lui s-a dus să-şi facă duş.

— Nu ştiu cum am să scap de ea, a spus el. E aşa de obosită după drumul de ieri. Nu pot s-o dau afară din casă pur şi simplu.

— Poate că ar trebui să-i aşteptăm noi afară, a sugerat Georgia.

— O să pară cam ciudat, nu? a spus Nicholas. Să stăm la intrare toată ziua.

— N-o să fie toată ziua, l-a lămurit Sky. Vor veni încoace în dimineaţa asta.

Cineva a bătut încet în uşa de la intrarea în clădire.

— Prea târziu, a spus Georgia. Pariez că ei sunt.

Sky a ieşit din apartamentul său şi a tras cu urechea. De afară, din faţa uşii de la intrare, se auzeau voci şi apoi uşa s-a deschis. Gill, vecina sa de sus, cea care îi dăduse de mâncare lui Remedy, intră în clădire. Avea un ziar sub braţ şi o pungă de hârtie în mână, de la o patiserie din zonă. Sky putea simţi mirosul croissanţilor calzi.

— Sky, a spus Gill. Aici, afară, e un soi de preot care întreabă de tine. Să-l las să intre?

Beatrice se adapta la noua sa locuinţă din palatul ducal. Avea o cameră mult mai mare decât cea veche, din palatul di Chimici, şi un salonaş cochet cu pereţii cu tapet de mătase verde, lângă apartamentul tatălui ei, şi tot cu vedere spre râu.

Beatrice era mai ocupată ca oricând, transformând încăperile somptuoase şi elegante într-un loc în care să se simtă acasă, şi în scurt timp avea să primească oaspeţi la vechiul lor palat din Via Larga. Rudele lor de pe tot cuprinsul Taliei se adunau în Giglia pentru a lua parte la ceremoniile de nuntă.

Ultima oară când se reuniseră aşa de mulţi membri

de familie în oraş fusese cu ocazia funeraliilor lui Falco, şi Beatrice dorea să alunge acea amintire, primindu-i cu căldură la acest fericit eveniment. Se întreba dacă şi tatăl ei avea aceeaşi idee, pentru că auzise de planurile lui grandioase pentru serbări;

trei zile de banchet, turniruri, carnavaluri şi procesiuni – iar Beatrice, fiind singura femeie din familia sa, trebuia să supravegheze totul în calitate de gazdă.

Avea foarte puţin timp pentru sine şi, cu toate că era încântată de ajutorul pe care i-l oferise Enrico, agentul secret al tatălui său, se săturase să-l tot vadă ţinându-se scai după ea tot timpul.

În acea zi, la o săptămână de când se mutase în noua sa casă, Beatrice stătea la fereastra sufrageriei sale, bucurându-se de câteva momente de singurătate. Vremea se încălzise. În curând avea să vină aprilie şi mai erau doar trei săptămâni până la nunţi. Observă că râul se umflase foarte tare, aducându-şi aminte cât de ploioasă fusese iama. Acum, cel puţin, ploile păreau să fi încetat. Ar fi fost o adevărată pacoste pentru mirese să aibă rochiile ude, s-a gândit ea. S-a uitat dincolo de râu, unde se afla noul palat Nucci, cu grandioasele sale grădini din spate.

Beatrice oftă. Nu înţelegea de ce lucrurile se înrăutăţiseră în aşa hal între familiile lor. Îşi amintea de o vreme când se vizitau unii pe alţii foarte civilizat. Deşi erau rivali, având un trecut sângeros, erau totuşi cele mai înstărite familii din oraş și asta însemna cel puţin nişte relaţii de ochii lumii. Îi veni să zâmbească amintindu-şi de o zi din copilărie când băieţii familiei Nucci şi cele două surori ale lor îi vizitaseră în Via Larga. Cei mari purtau discuţii interminabile şi beau vin, iar copiii fuseseră trimişi toţi în curte, precum nişte căţeluşi. Camillo Nucci şi propriul ei frate, Fabrizio, puseseră la cale un plan de a îmbrăca statuia de bronz a lui Mercur din mijlocul grădinii.

Ea a fost cea care a adus eşarfele, colierele şi cămăşuţa din camera mamei ei, dar Camillo, Fabrizio şi Carlo l-au îmbrăcat, în vreme ce ea îi privea împreună cu

Filippo Nucci şi ceilalţi copii mai mici. Se întâmplase înainte să se fi născut Falco, iar Davide era doar un bebeluş în braţele surorii sale mai mari, s-a gândit Beatrice, amintindu-şi cu drag cât de caraghios arăta Mercur înveşmântat aşa şi cum i-au mai certat ducele şi Matteo Nucci.

Acum Davide şi Falco muriseră amândoi, iar familiile lor se duşmăneau. În cele câteva ocazii când trecuse pe lângă vreun membru al familiei Nucci pe stradă, acesta îşi ferise privirea, deşi Graziella plânsese împreună cu ei după dispariţia lui Falco, iar Beatrice trimisese un mesaj de condoleanţe atunci când ei l-au pierdut pe Davide.

O bătaie în uşă a trezit-o din reverie.

— Cofetarul e aici, Alteţă, anunţat-o Enrico. Vrea să discutaţi despre marţipan.

— O să vin îndată, a spus Beatrice.

Era nevoie de o mare cantitate de zahăr pentru a-i îndulci pe membrii celor două familii când, inevitabil, aveau să se revadă.

În prag stăteau Sutien şi Giuditta. Fratele Sulien arăta exact ca un călugăr din orice mănăstire de azi. Veşmintele lui erau ca o uniformă care nu se schimbase în decursul a mai bine de patru sute de ani. Dar Giuditta numai a persoană din zilele noastre nu arăta. Purta o mantie lungă, din catifea verde, cu o glugă dată pe spate, peste hainele ei obişnuite de lucru, şi Sky era sigur că zărise praf de marmură în părul ei. Dar era la fel de calmă şi de impasibilă ca şi în Giglia, nemişcată ca una dintre statuile ei.

— Putem intra? a întrebat Sulien, şi Sky n-a fost în stare să le spună nu.

Au traversat micul coridor spre bucătărie şi Sky s-a trezit făcând prezentările între cei patru *stravaganti*. Giuditta l-a recunoscut pe tânărul prinţ di Chimici, oricât de schimbat era, dar Nicholas n-o mai întâlnise până atunci. Cei doi giglieni se uitau cu curiozitate prin bucătărie când a intrat Rosalind, care tocmai ieşise de sub

duş, şi a dat cu ochii de ei.

— Doamne sfinte! a exclamat ea surprinsă. Avem o mulţime de musafiri matinali în dimineaţa asta. Cine sunt prietenii tăi, Sky?

Sky n-avea nicio poveste ticluită la îndemână. Sperase că avea s-o scoată pe mama sa din casă înainte de a sosi *stravaganti*. Dar, în mod surprinzător, cea care i-a scos din încurcătură a fost Giuditta.

— Eu sunt Giuditta Miele, sculptoriţa, s-a prezentat ea, întinzându-i mâna. Şi acesta este *fratello* Suliano Fabriano. El l-a adus pe fiul dumneavoastră la atelierul meu şi am văzut că e interesat de sculptură.

A fost cel mai lung discurs pe care-l auzise Sky rostit de ea şi îşi dădu seama că era plin de lacune. Dar mama sa a fost politeţea întruchipată şi s-a legat de ceea ce putea pricepe şi ea.

— Da, e foarte dotat pentru artă. A fost întotdeauna una dintre materiile lui preferate. Vă pot oferi o cafea, doamnă Miele? Şi frat…

— Vă rog să-mi spuneţi Sulien, a spus călugărul cu un zâmbet seducător. Sky aşa-mi spune. Eu chiar aş vrea nişte cafea.

Sky se apucase deja să spele cafetiera.

— Opera dumneavoastră mi-e cumva cunoscută, doamnă…? începu Rosalind s-o întrebe pe Giuditta.

— Giuditta, a spus sculptoriţa. Mă îndoiesc. Se află în altă parte.

— În Italia? a întrebat Rosalind. Vorbiţi bine engleza amândoi. Încerca să-i încadreze pe cei doi străini în cadrul ei de referinţă. Cum l-a dus oare acel călugăr chipeş pe fiul ei la atelierul sculptoriţei dacă acesta era în Italia? Şi cum de ajunsese Sky să-l cunoască? Păreau prieteni vechi.

Nicholas le sări în ajutor.

— Are o reputaţie extraordinară, a adăugat el. Giuditta Miele este unul dintre cei mai faimoşi artişti din Europa.

— Într-adevăr? s-a mirat Rosalind. Vă rog să-mi

iertaţi ignoranţa.

Georgia stătea şocată, consternată de ciudăţenia situaţiei. S-a întrebat ce-ar fi făcut ea dacă Paolo, maestrul de cai, *stravagantele „*ei*”* din Remora, şi-ar fi făcut apariţia la ea acasă şi s-ar fi aşezat să bea o cafea în bucătărie. Aducându-şi aminte cât de anapoda înţelesese mama ei, Maura, relaţia sa cu bătrânul anticar care-i vânduse talismanul cu căluţul zburător, era gata să izbucnească într-un râs nebun.

Nicholas i-a tras un ghiont pe sub masă, iar ea s-a prefăcut că tuşește. Atunci a sunat telefonul şi Rosalind s-a dus în sufragerie să răspundă.

— Slavă Domnului! a răsuflat Georgia. Credeam c-o să izbucnesc în râs. N-ai cum să scapi aşa uşor, Sky. O să-şi dea ea seama că e ceva cusut cu aţă albă. Doar n-ai prieteni sculptori şi călugări care locuiesc în Italia despre care nu i-ai spus niciodată mamei tale nimic.

— Dacă vrei, pot s-o fac să uite că ne-a întâlnit, a sugerat Sulien. Dacă crezi că ar fi mai liniştitor pentru ea?

— Doar nu vrei să spui cu una dintre poţiunile tale, nu? a întrebat Sky temător.

— Nu i-aş da niciodată nimic care să-i facă rău, l-a liniştit Sulien. Însă nu, mă refer la ceva mai simplu.

Rosalind reveni în bucătărie, frumoasă şi îmbujorată.

— Îmi pare nespus de rău, dar va trebui să plec. Un prieten a sosit pe neaşteptate în oraş și vrea să mă vadă. Sunt sigură că Sky o să se ocupe de dumneavoastră.

Lui Sky i-a şoptit:

— E Paul. A venit aseară cu trenul de noapte. Vrea să ne întâlnim la clubul lui. O să te descurci pe-aici?

— Sigur, a spus Sky. Apoi a întrebat nedumerit: clubul lui?

Rosalind s-a abţinut să nu râdă. S-a dus să-şi ia geanta şi jacheta, apoi şi-a luat la revedere de la cei din bucătărie. În timp ce dădea mâna cu Sulien, el a privit-o fix în ochi şi a spus nişte cuvinte pe care nimeni de acolo, poate cu excepţia Giudittei, nu le-a putut înţelege.

Rosalind a dat uşor din cap, cu ochii săi albaştri brusc înceţoşaţi. Apoi şi-a luat la revedere de la cei trei tineri, de parcă nu mai era nimeni altcineva în încăpere, şi a plecat.

— Uf! a răsuflat Sky uşurat. A fost îngrozitor. Noroc cu Paul.

— Pierdem vremea, a spus Giuditta. În ciuda aparentei sale siguranţe, nu se simţea în largul ei în afara lumii sale.

— Prinţe Falco, i s-a adresat Sulien. Am venit pentru că am aflat că vrei să te întorci înapoi în Talia.

— Şi încă cum, a spus Nicholas nerăbdător. Abia aştept să mă întorc.

— Dar talismanul pe care-l ai te duce doar în Remora, a precizat călugărul. îl ai la tine?

Nicholas a scos din geacă pana neagră, lucioasă, cam de dimensiunea uneia de lebădă, şi a pus-o pe masă. Era frumoasă. Sulien a scos din buzunar ceea ce iniţial părea o pană identică şi a pus-o lângă cealaltă. Apoi Sky a văzut că era un condei deosebit. Nicholas l-a luat de jos şi s-a uitat cu admiraţie la el. Avea un luciu albăstrui.

— Înţelegi că dacă îl iei trebuie să renunţi la celălalt talisman? l-a întrebat Sulien.

Nicholas a încuviinţat din cap. Părea fascinat de condei. Sulien a luat pana neagră şi a pus-o în rasa sa.

— E simplu, nu-i aşa? a spus Georgia, şi Sky a văzut c-o privea mânioasă pe Giuditta. Presupun că acum dumneavoastră îmi veţi oferi mie ceva şi eu ar trebui să vă dau calul meu înaripat?

A scos din buzunar un pacheţel înfăşurat în folie şi s-a apucat să-l desfacă. Giuditta n-a spus nimic. Nu-i spusese nimic Georgiei nici până atunci. În cele din urmă, calul înaripat a fost aşezat pe masă între ele. Sky n-o văzuse niciodată pe Merla, fantasticul cal înaripat pe care călăriseră Georgia şi Nicholas în Remora, dar a văzut cât de mult însemna figurina aceea micuţă pentru Georgia. Ea se abţinu să nu plângă:

— Îmi puteţi oferi ceva în locul lui?

— Nimic, i-a răspuns Giuditta. Schimbul poate fi făcut doar dacă *stravagantele* doreşte. Am adus într-adevăr un nou talisman pentru tine, dar dacă nu vrei să renunţi la dreptul tău de a călători în Remora, eu n-am cum să te conving.

Georgia nu se aşteptase la asta. Era sfâşiată între curiozitatea de a vedea ce-i adusese sculptoriţa şi dorinţa ei de a păstra căluţul înaripat. Dar părea o grosolănie să ceară să vadă noul talisman dacă tot n-avea de gând să-l accepte.

Giuditta a scos ceva dintr-un buzunar al salopetei ei de lucru şi a pus pe masă acel obiect, fără un cuvânt. Era o figurină fină reprezentând un berbec.

— L-am făcut chiar eu, a spus ea impasibilă.

— Pentru mine? a întrebat Georgia. Giudita a încuviinţat din cap. Pot să-l ţin?

Georgia luă micuţul animal. Era foarte diferit de talismanul ei – în stil renascentist, spre deosebire de figurina ei care era etruscă, mai sofisticat, cu coame micuţe, curbate, şi bucle de lână sculptate meticulos. Şi a impresionat-o faptul că această artistă talentată, deşi dură, îl făcuse special pentru ea.

— E frumos, a spus ea simplu, dându-i-l înapoi.

— Dar nu-l iei?

Georgia a scuturat din cap cu amărăciune.

— Georgia, a spus Nicholas luând-o de mână. Dacă-l iei ne-am putea duce diseară în Giglia împreună! Ţi-aş putea arăta oraşul meu. Şi am putea să-l revedem pe Gaetano. Nu ţi-ar plăcea?

Georgia plângea în tăcere.

Giuditta s-a ridicat.

— Nu încerca s-o obligi, a spus ea aspru. Un *stravagante* refractar nu ne-ar fi de niciun folos în vreme de primejdie. Sulien, cred că ar trebui să plecăm.

A luat berbecul, dar Sky nu credea că era ofensată. În orice caz, părea a fi de partea Georgiei. Giuditta l-a întrebat dacă putea să se întindă la el în pat pentru a se

stravagantiza în Talia şi Sky a condus-o spre camera lui. Sulien urma să vină şi el după ce dispărea ea. Când Sky s-a întors la bucătărie, l-a găsit pe Sulien punându-i Georgiei miere pe o felie de pâine prăjită şi îndemnând-o s-o mănânce.

— Tremuri, draga mea, a spus el. Ai trecut printr-un calvar şi trebuie să mănânci ceva dulce pentru a-ţi reveni.

— Nu mai fiţi aşa drăguţ, vă rog, a îngăimat Georgia cu gura plină de firimituri şi de miere lipicioasă. Ştiu că vă stric toate planurile. Iar berbecul era chiar frumos. Dar eu nu pot renunţa la căluţ.

— Atunci trebuie doar să ne facem alte planuri, a spus Sulien.

În vreme ce Beatrice vorbea de bomboane şi migdale poleite, ducele îi dădea o comandă specială unui bijutier de la atelierele din vecinătate. Coroana Marelui Duce de Tuschia trebuia să rămână un secret, sub ameninţarea pedepsei cu moartea. Avea să fie una de argint, cu crinul giglian în mijloc, cu un rubin mare, pe care Niccolò deja îl avea. De jur-împrejur se înălţau vârfuri de argint, fiecare dintre ele terminându-se cu un crin în miniatură, şi toată coroana avea să fie împodobită cu nestemate pătrate şi rotunde.

Bijutierul mai avea o sarcină tainică: o coroană mai mică pentru o Mare Ducesă, identică cu cea purtată de soţul şi stăpânul ei. Şi dacă bijutierul se întreba cine avea s-o poarte de vreme ce ducele era văduv, îşi preţuia prea tare viaţa pentru a-şi rosti gândul cu voce tare. În plus, avea să fie tare ocupat. Ducele mai comandase şi un colier fix pe gât, cu perle şi diamante, un pandantiv de purtat la mânecă, sub forma unei mandole bellezzane, şi două zgărzi de argint „suficient de mari cât pentru un dulău”.

— Ce soi de câine e, Alteţă? riscă să întrebe bijutierul. Aş putea să-mi dau seama de mărime?

— Nu sunt pentru câini, i-a răspuns ducele cu aroganţă. Am comandat două pisici pestriţe din Africa. Zgărzile sunt pentru ele.

— Nu contează deloc, spunea Nicholas pentru a nu ştiu câta oară, dar Georgia era de neconsolat.

Sulien şi Giuditta plecaseră amândoi. Sky îi dăduse Georgiei ceai îndulcit, să-şi revină, dar ea era încă într-o stare de plâns.

— Vreau într-adevăr să merg cu tine în Giglia, mai mult decât orice, spunea ea. Dar nu pot renunţa la şansa de a mă întoarce în Remora să-i revăd pe Paolo, pe Cesare şi familia lor, şi caii. Asta m-a ajutat să nu înnebunesc atunci când mă teroriza Russell.

Soneria a sunat din nou şi Sky s-a dus să răspundă.

— Înţeleg, pe cuvânt, a liniştit-o Nicholas. Nu voiam să fac să-ţi fie ţie mai greu. Ştii că n-aş face nimic care să te supere.

Cineva îl urma pe Sky în bucătărie. Era ultima persoană pe care se aşteptase s-o găsească la uşa sa.

— Bună, Georgia, a spus Luciano.

Capitolul 16

Harta oraşului

Papa era în toane proaste. Era obişnuit să fie tratat ca o persoană mai puţin importantă decât fratele său mai mare, ducele. Aşa fusese toată viaţa. Dar era papă, la urma urmei, şi prinţ de Remora pe deasupra, şi credea că ar fi putut fi consultat în privinţa aranjamentelor pentru aceste nunţi, mai ales că el urma să le oficieze. Acum capelanul său, nepotul lui, Rinaldo, îi spunea că trebuia să se ducă în Giglia la scurt timp după oficierea liturghiei din duminica Paştelui în catedrala din Remora, ca să ajungă acolo la timp pentru marele turnir de a doua zi.

În realitate, proasta lui dispoziţie era cauzată în mare parte de faptul că trecuseră aproape patru săptămâni din Marele Post şi nu mai luase nicio masă decentă din Marţea lăsatului Secului. Şi abia aştepta masa din duminica Paştelui. Papa era un mare mâncău şi Postul Mare era un fel de chin pentru el.

— O să am o indigestie teribilă dacă voi merge cu trăsura după masa din duminica Paştelui, s-a plâns el.

— Dar, Sanctitatea Voastră, l-a liniştit Rinaldo, care cunoştea slăbiciunea unchiului său, nu v-aţi dori să pierdeţi niciunul dintre ospeţele organizate de fratele vostru, ducele. Mi-a spus chiar el că acestea vor fi grandioase. Poate că dacă luaţi un prânz uşor după liturghia de duminică v-aţi putea simţi bine în călătorie? Sunt sigur că ducele vă va trata cu mare pompă atunci când veţi ajunge în Giglia.

Papa se înmuie.

— Povesteşte-mi despre ospeţe.

Georgia era de-a dreptul isterică.

— Ştiu eu de ce-ai venit! i-a şuierat ea lui Luciano. S-au gândit că tu m-ai putea convinge să schimb talismanul. Pariez că ai berbecul la tine şi ştiu că e frumos, dar n-am să-l iau. Nu-i drept să-mi ceri aşa ceva! Şi se gândea încontinuu: „E Luciano, după atâta timp, şi eu sunt aşa de roşie la faţă şi de plânsă, pesemne că arăt îngrozitor”.

— N-am să-ţi cer asta, a asigurat-o Luciano calm. Am venit să-ţi spun că eu m-am gândit la o altă cale. N-am niciun berbec.

Vocea lui era răguşită, de parcă-l durea gâtul, şi Georgia a fost cuprinsă brusc de remuşcări, amintindu-şi cât de greu îi era lui să se *stravagantizeze* în această direcţie. S-a întrebat dacă fusese nevoit să se ducă mai întâi la vechea lui locuinţă şi dacă părinţii lui îl văzuseră.

— Dă-i şi lui nişte ceai dulce de-al tău, i-a spus ea lui Sky. Pare să aibă nevoie.

Luciano acceptă ceaiul şi s-a uitat cu admiraţie la Nicholas, în vreme ce Georgia fugi la baie să repare dezastrul făcut de atâta plâns.

— Arăţi grozav, Falco. Abia dacă te-aş fi recunoscut.

— Mulţumesc, a spus Nicholas. Crezi că în Giglia o să fiu recunoscut? Vreau să spun că sunt cu un an mai mare decât ar trebui să fiu, şi sunt în viaţă când se ştie că am murit.

— Cred că n-o să ai probleme, l-a încurajat Luciano, decât cu membrii familiei tale. Ei te-ar recunoaşte, dar ar

trebui să te vadă de aproape.

— I-am zis lui Sky că am să-mi las barbă, a spus Nicholas. Dar nu pot aştepta atâta. Vreau să mă duc în Giglia diseară.

— Fără Georgia? a întrebat Sky.

Nicholas se plimba de colo-colo prin mica bucătărie.

— Bineînţeles că nu vreau să mă duc fără ea! Dar tu ai să fii acolo, nu-i aşa? Iar ea nu pare să se răzgândească.

— De-asta am şi venit, l-a liniştit Luciano.

Georgia s-a întors. Acum era calmă şi pregătită să audă ideea lui.

— E nespus de simplu, a explicat Luciano. Deşi ne-am gândit că n-ai avea timp să ajungi din Remora în Giglia şi înapoi în cursul unei singure *stravagantizări* de o noapte, e ceva ce-am uitat cu toţii.

L-au privit toţi nedumeriţi.

— Ne-am gândit să vii cu trăsura ori călare, pe drumul dintre cele două oraşe, a continuat el. Călătoria ar dura câteva ceasuri în fiecare sens pe drumul din secolul al XVI-lea – nu e ca o autostradă. Dar distanţa dintre Remora şi Giglia nu-i chiar aşa de mare dacă o străbaţi călare pe un cal zburător.

Georgia şi-a dat seama imediat, însă ceilalţi doi rămăseseră încă pe gânduri. L-a îmbrăţişat pe Luciano, nemaifiind stânjenită, ci radioasă, iar el i-a zâmbit.

— Extraordinar, a exclamat ea. Asta e! M-aş putea duce la Paolo acasă şi i-aş vedea pe Cesare şi pe toţi ai lui şi caii, apoi aş zbura cu Merla spre Giglia. Şi aş face acelaşi lucru şi înapoi, înainte de a se însera în Talia. Mi-aş putea păstra talismanul şi totuşi aş putea veni în Giglia!

Apoi s-a repezit la Nicholas şi l-a făcut să danseze cu ea în jurul bucătăriei. Toţi erau surâzători. Ai fi zis că urmau să plece într-o vacanţă incitantă şi încântătoare.

— Când putem pleca? a întrebat Nicholas.

— Staţi un pic, l-a oprit Sky. Trebuie să plănuim asta aşa cum se cuvine. După câte înţeleg eu, amândoi trebuie să găsiţi nişte haine potrivite acolo, iar ale lui Nicholas, cel

puţin, trebuie să fie un fel de travesti. Iar Georgia cum o să aterizeze cu un cal zburător drept în mijlocul oraşului? în Giglia nu prea au piste de aterizare şi ea nici n-a mai fost acolo – de unde o să ştie cum să dea de noi?

Observaţiile lui i-au mai domolit pe toţi un pic.

— Îl putem contacta pe Paolo să-i spunem că Georgia se duce în Remora, a sugerat Luciano. Rodolfo poate face asta prin intermediul oglinzilor lui. Şi sunt sigur că putem aranja noi ceva şi în Giglia, dar Sky are dreptate. N-ai cum să vii diseară, Falco. O să trebuiască să plănuim travestiul şi povestea ta de acoperire.

— Ce-ar fi dacă ar fi şi el tot un călugăr novice, ca mine? a întrebat Sky. Rasa mea neagră are o glugă pe care şi-o poate trage peste faţă dacă e prin preajmă cineva care l-ar putea recunoaşte. Şi Sulien se poate ocupa de asta.

— Unde o să sosesc? a întrebat Nicholas. Singura dată când am mai fost, m-am trezit în grajd la Paolo, pentru că talismanul meu era o pană de-a Merlei, dar condeiul nu ştiu de unde provine.

— Cred că Sulien l-a adus de la el din chilie, a spus Luciano. Dar am să verific asta şi ideea cu călugărul novice. Îi pot spune lui Sky când vine diseară.

— Asta-i prea frustrant! a spus Nicholas. Am talismanul şi tot nu pot veni! Cât o să mai dureze?

— Nu mai mult de o zi, două, l-a liniştit Luciano. Trebuie să-i spun lui Gaetano şi noi, *stravaganti*, trebuie să discutăm unde ar trebui să te duci şi unde ar trebui să fii în timpul nunţilor. Şi Paolo va trebui să pregătească nişte haine pentru Georgia. Nicholas nu-i singurul care s-a schimbat de când a plecat din Talia.

Georgia a simţit că începe să se îmbujoreze. Luciano nu fusese în Remora atunci când se duseseră ea şi Nicholas acolo, în urmă cu şase luni, şi aflaseră că între lumile lor apăruse un decalaj de un an în plus. Ştia că nu mai era fata ciudată, cu pieptul plat, care făcuse o pasiune secretă pentru Lucien Mulholland. Admiraţia continuă a lui Nicholas şi creşterea încrederii în sine pe care i-o oferiseră

aventurile ei din Remora o făcuseră să fie o cu totul altă persoană. În toate privinţele în afară de una. Doar văzându-l pe Luciano stând în bucătăria lui

Sky, îmbrăcat în cea mai simplă cămaşă albă pe care o găsise şi cu nişte pantaloni din catifea neagră, a fost cuprinsă de un val de disperare ca înainte. De singurul băiat pe care-l iubise vreodată o separau sute de ani şi o barieră dimensională pe care ea nu putea s-o înţeleagă. Şi totuşi, el venise înapoi să-i împărtăşească ideea sa, când ar fi putut să i-o explice lui Sky în Talia.

— Am purtat o rochie de-a Teresei când am fost acolo ultima oară, a spus ea repede, pentru a-şi ascunde sentimentele. Cred că aş putea face asta din nou.

Luciano a încuviinţat din cap.

— Am putea aranja asta. Şi-a trecut mâna peste faţă, brusc obosit. Mai bine m-aş duce înapoi. Pot să mă întind la tine în pat, Sky, pentru a mă *stravagantiza* acasă?

— Simte-te ca acasă, l-a invitat Sky, arătându-i drumul. Azi a fost ca un terminal de aeroport acolo.

Când Sulien a ieşit din labirintul lui în dimineaţa următoare, s-a trezit că era aşteptat de două personaje viu colorate în strană. Un tânăr şi o tânără, înalţi, cu păr lung, negru, îmbrăcaţi în straie pestriţe, înzorzonate, specifice *manoushilor*. Sulien le-a făcut semn să-l urmeze în claustra. Pe aceştia doi nu-i mai întâlnise până atunci, însă îi cunoştea pe alţii din tribul lor. Atunci şi-a dat seama că tânărul era orb. Femeia i-a vorbit:

— Fratele Sulien? Rodolfo ne-a trimis.

Sulien a dat din cap.

— Eu sunt Raffaella, a spus femeia. Şi el e Aurelio. Rodolfo crede că s-ar putea să ai nevoie de noi.

Înainte să apuce să întrebe de ce, a venit la ei şi Luciano, ciufulit şi cu chipul obosit. Se vedea că-i cunoştea pe *manoushi*. Aurelio şi-a înălţat capul frumos înspre el de îndată ce i-a auzit vocea. Dar înainte ca cei doi să se salute, şi-a făcut apariţia şi Sky. S-au dus toţi cinci în laboratorul lui Sulien. Luciano le-a înfăţişat problemele

legate de aducerea Georgiei din Remora în Giglia.

— O să vină pe *zhou volou*? a întrebat Aurelio. Putem avea noi grijă de cal pentru ea, cât timp e ocupată cu ceea ce trebuie să facă în oraş.

— Unde ar putea ateriza? a întrebat Sky. Ea nu cunoaşte Giglia.

— În jurul oraşului e câmp, a spus Raffaella. Trebuie doar să stabilim un loc potrivit. Trebuie să fie undeva unde să putem ţine calul zburător ascuns la loc sigur, până ce se întoarce Georgia după el.

— Trebuie să fie undeva, într-un loc pe care ea să-l poată găsi uşor, după nişte repere simple, a explicat Luciano. Ai putea să-i desenezi o hartă, Sky, în care să-i arăţi ce să caute.

— Râul şi catedrala sunt cele două repere principale, pe care va putea să le zărească clar de pe cer, a spus Sulien. Ele îi vor ghida drumul când va veni din Remora.

— Dar palatul cel nou al familiei Nucci? a sugerat Sky. Pariez că şi el se vede de la mare înălţime.

— E sigur să aterizezi în preajma lui? a întrebat Aurelio. Nu de Nucci vă temeţi?

— Din ce-am aflat, nu se vor muta în acel palat decât în ziua de după nunţile fraţilor di Chimici, a răspuns Sulien. Până atunci vor sta în casa lor din apropiere… Pe lângă asta, noi avem o mică fermă acolo. Aparţinea familiei di Chimici, dar Niccolò a donat-o recent mănăstirii. Merla Georgiei ar putea fi ţinută acolo în siguranţă.

A adus hârtie şi condei şi a desfăcut un pergament cu o hartă a Gigliei. Au venit toţi cu idei până ce au făcut o schiţă în mare, pe care Sky putea să o memoreze şi să i-o reproducă Georgiei.

— Şi cum rămâne cu Nicholas? a întrebat Sulien prudent, uitându-se la *manoushi*. Nu prea ştia ce să creadă despre aceste două persoane, dar era tentat să aibă încredere în ei, iar Luciano se vedea că-i cunoştea.

— Ştiţi ce s-a întâmplat cu prinţul Falco? i-a întrebat Luciano.

— Ştim că n-a fost ceea ce s-a spus, a mărturisit Raffaella. Prietena noastră Grazia din Remora ne-a spus că l-a văzut câştigând Stellata dedicată lui, pe *zhou volou*.

— Mulţi de acolo au spus că o fantomă a alergat în cursa aceea, a adăugat Aurelio. Dar un *manoush* poate deosebi spiritele de oameni în viaţă. Presupun că acum trăieşte în cealaltă lume, cea cunoscută de voi, *stravaganti*.

— Ai dreptate, a spus Sulien. Se va întoarce şi el cu Georgia aici, pentru a întări rândurile noastre în perioada tulbure ce ne aşteaptă. Chiar eu i-am dus un alt talisman pentru a veni încoace – unul dintre condeiele mele. O să vină aici, Sky. Puteţi veni împreună.

Rodolfo şi Paolo au dat cu ochii unul de celălalt în oglindă. Arianna şi Silvia priveau şi ele în tăcere.

— Deci o s-o revedem pe mica noastră campioană? a întrebat Paolo.

— Nu pentru mult timp, a spus Rodolfo. O s-o ia pe Merla, dacă eşti de acord, şi o să pornească în goană spre Giglia. N-o să aibă timp să zăbovească în Remora.

— Va fi oricum o plăcere, chiar dacă una fugitivă, s-a consolat Paolo. Şi nu va fi doar o singură *stravagantizare*, din câte înţeleg.

— Va trebui să se familiarizeze cu oraşul dacă tot e vorba să ne fie de folos atunci când o să se ivească primejdia, a spus Rodolfo.

— Şi o să aibă nevoie de haine? a întrebat Paolo.

— Nişte haine femeieşti potrivite, ca şi înainte, a precizat Rodolfo. Luciano îmi spune că a crescut.

— Deci, Georgia se întoarce, a spus Arianna atunci când Rodolfo s-a dezlipit în sfârşit de oglinzi.

— Te deranjează? a întrebat el.

— Nu, dacă ai tu nevoie de ea, a răspuns Arianna.

— Am nevoie de toţi, a spus Rodolfo. Şi chiar şi cu ei, cu opt *stravaganti* în oraş, tot nu ştiu dacă va fi de ajuns.

— Aş fi preferat să se fi terminat totul, a suspinat Arianna. Şi noi să ne fi întors înapoi la Bellezza, departe de ghearele ducelui.

— Legat de asta, te-ai gândit ce faci cu rochia? s-a interesat

Rodolfo.

Rosalind părea mulţumită de ea însăşi atunci când s-a întors de la întâlnirea cu Paul. Dacă-şi mai amintea că bucătăria ei fusese plină de *stravaganti* atunci când plecase, n-a pomenit nimic despre asta.

— Cum a fost la *club*? a tachinat-o Sky.

— A fost bine, a răspuns ea. Dar n-am stat acolo. Paul trebuia să se întâlnească cu un coleg de serviciu la Londra, însă după ce am băut o cafea, am plecat şi am ajuns să luăm prânzul împreună în Soho.

— Chiar îţi place tipul, nu? a întrebat-o Sky.

— Da, a recunoscut Rosalind. Asta complică situaţia dintre tine şi Alice? Am observat că aveţi, se pare, probleme.

— Nu din cauza ta, a liniştit-o Sky. Deşi e cam ciudat când tatăl prietenei tale îi face curte mamei tale. Am avut o neînţelegere în Devon. Alice a avut impresia că eu o prefer pe Georgia.

— Nici nu mă miră, a spus Rosalind. Îţi petreci o groază de timp cu ea. Dar ea nu-i împreună cu Nicholas? M-am întrebat adesea.

— Nu-i aşa simplu, a răspuns Sky. Îmi pare rău. Sunt lucruri pe care nu ţi le pot spune pentru că sunt secretele lor.

Rosalind n-a insistat. Însă Sky era nefericit. Noile evenimente din Talia însemnau că urma să-şi petreacă şi mai mult timp cu Georgia şi Nicholas şi secretele lor comune aveau să sporească. Cum putea el să-i explice Alicei? Ea era deja suspicioasă, şi, oricât ar fi încercat, nu-şi putea da seama cum avea să aibă o relaţie normală cu o fată când îşi petrecea fiecare noapte călătorind în altă lume.

Prima problemă a apărut chiar în ziua următoare. Se afla acasă la Nicholas, punându-l în temă cu planurile de a-l aduce pe el în Giglia.Georgia era şi ea acolo, şi cei doi

băieţi au încercat să-i deseneze o hartă a oraşului. Dar Sky se străduia să-şi amintească schiţa lui Sulien, iar Nicholas o ţinea una şi bună că el pricepuse anapoda.

— Temă la geografie în vacanţă? a întrebat Vicky Mulholland văzându-i aplecaţi peste masă. Sunteţi pasionaţi.

— Vicky, aveţi nişte hărţi ale Italiei? a întrebat Nicholas.

— Da, sunt pe undeva, a răspuns Vicky. Lasă-mă să mă gândesc. Da, sus, în birou la David. Vrei să le aduc?

— Le găsesc eu, a spus Nicholas. Mulţumesc.

— Vin şi eu cu tine, s-a oferit Georgia.

— Vrei o cafea, Sky? l-a întrebat Vicky, şi el s-a dus cu ea în bucătărie.

Acum că îl cunoscuse pe Luciano, Sky era fascinat de Vicky Mulholland. Avea acelaşi păr negru şi ondulat ca şi fiul ei, dar era scundă şi vioaie. Nicholas şi Sky erau mult mai înalţi ca ea. În vreme ce o urmărea cât de iute se mişca prin bucătărie, râşnind cafea, aranjând cănile, punând nişte biscuiţi pe o farfurie, s-a întrebat cum reuşise să suporte să piardă un fiu şi să dobândească altul în chip misterios.

Ce-ar fi făcut Rosalind dacă el ar fi murit şi la un an după aceea un altul asemănător cu el şi-ar fi făcut apariţia, având nevoie de o locuinţă?

— Cum merge scrima? a întrebat Vicky.

— Ce? Oh, da, foarte bine, mulţumesc, a spus Sky. Eu nu sunt nici pe departe aşa de bun ca Nick, bineînţeles, dar e un profesor bun.

— Mă bucur să aud asta, a spus Vicky turnând cafeaua în căni. A fost un pic cam neliniştit în ultima vreme. Mă bucur că are ceva care să-l ţină ocupat. Avu o ezitare. Ştii cum a ajuns să locuiască el la noi?

Sky s-a simţit prins pe picior greşit. Tocmai se gândise la asta şi ceea ce ştia el era foarte diferit de viziunea soţilor Mulholland asupra evenimentelor.

— A fost abandonat, nu? De nişte solicitanţi de azil

ori ceva de acest gen?

— Nu cred că a fost neapărat abandonat, a spus Vicky încet, dar a fost ceva de genul acesta. Fusese foarte grav rănit şi cred că era şi speriat. Îşi pierduse memoria. Doar că… e într-adevăr o prostie, nu-mi place să-l întreb de asta ca să nu-l supăr, dar în ultima vreme m-am întrebat dacă nu cumva şi-a amintit ceva, dacă nu cumva se gândeşte la vechea lui viaţă.

Îl privi pe Sky cu ochii ei mari şi întunecaţi, atât de asemănători cu ai lui Luciano şi cu ai lui Nicholas, şi s-a simţit nespus de stânjenit. Era mai aproape de adevăr decât îşi imagina ea.

— Ţie ţi-a spus ceva?

N-a mai fost nevoie să-i răspundă pentru că s-au întors Nicholas şi Georgia triumfători, fluturând un vraf de hărţi. Dăduseră de o mină de aur, găsiseră o hartă a Italiei şi una veche, deteriorată, a Florenţei. Şi-au dus cafelele în sufragerie şi au înşirat hărţile printre foile lor de hârtie. Vicky a plecat cu cana ei de cafea, părând uşor melancolică. Era o complicaţie în plus, dar Sky a trebuit s-o lase deoparte, fiind absorbit de schiţa oraşului, ce semăna şi nu semăna cu Giglia.

— Florenţa se află aproape la nord de Siena, a spus Georgia. Aşa că, dacă Giglia şi Remora sunt poziţionate la fel, trebuie să-mi stabilesc itinerarul şi să zbor practic drept până ajung la zidurile oraşului.

— Şi ai să vezi râul traversându-l cam prin mijloc, a adăugat Nicholas, cu Santa Maria del Giglio pe malul îndepărtat.

— *Manoushii* cred că ar trebui să aterizezi înainte să ajungi la râu, a spus Sky. E o spărtură în zidul sudic, între câmpuri, acolo unde încep grădinile palatului Nucci. Ei te vor aştepta acolo dacă stabilim o zi şi o oră.

— Şi vor avea grijă de Merla? a întrebat ea.

— Da, s-au oferit. Păreau să ştie totul despre ea, a precizat Sky.

— S-au aflat acolo atunci când am câştigat Stellata,

şi-a amintit Georgia. Şi Cesare a zburat pe deasupra Campo-ului călare pe Merla. Sunt sigură că Aurelio a văzut-o, chiar dacă e orb. Mai degrabă o las în seama lor decât a oricui altcuiva din afara Remorei.

— Acum trebuie să afli cum să ajungi de acolo până într-un loc unde să ne întâlnim, a spus Nicholas. Era îmbujorat şi entuziasmat, încercând să dea de vechea sa casă în spaţiul oraşului modern. Oh, e aşa de frustram!

— Asta nu e Giglia deloc!

— Bineînţeles că nu, a intervenit Sky. E Florenţa. E un alt oraş, dintr-o altă lume, aflată la patru sute de ani distanţă. La ce te aşteptai?

Dar Nicholas a studiat harta în continuare.

— Mergi din locul unde se află acest nou palat de care spune Sky înspre râu şi vei ajunge la un pod de piatră, Ponte Nuovo.

— Ia-te după miros, a sfătuit-o Sky. Pute. E plin de măcelari şi de negustori de peşte.

— Apoi traversează podul şi ia-o la dreapta. Şi vei ajunge într-o piaţă, situată pe stânga, a spus Nicholas, ignorându-l pe Sky şi, închizând ochii, vizualizând o plimbare pe care o făcuse adesea când era mic. Acolo îşi au atelierele argintarii, sub birourile Breslei. Ia-o la stânga şi traversează piaţa aceea spre următoarea – e una imensă. Aceea e Piazza Ducale, plină de statui.

— Asta trebuie să fie acolo unde azi se află Piazza della Signoria în Florenţa, a spus Sky, arătându-i-o pe hartă.

Treptat au pus cap la cap un itinerar de la locul de aterizare al Georgiei spre piaţa cu marea catedrală.

— Cred că ar trebui să ne întâlnim în atelierul Giudittei, a sugerat Sky, dacă ne primeşte.

Georgia s-a simţit stânjenită.

— Trebuie? Probabil că mă dispreţuieşte pentru că am complicat lucrurile când aş fi putut pur şi simplu să vin chiar acolo, cu talismanul făcut de ea.

— E în centru, a spus Sky hotărât. Şi aproape de ceva

din Giglia ce poţi repera foarte uşor. E în partea de nord a catedralei, acolo unde se află domurile mici. Şi e un teritoriu al *stravaganţilor*, nu e aproape nici de Nucci, nici de di Chimici, aşa că ar trebui să fim în siguranţă.

Georgia a reţinut totul. Acum era şi ea entuziasmată. Nu se aşteptase să iubească oraşul acela aşa cum iubea Remora, dar fusese locul de baştină al lui Falco şi acolo era Luciano acum.

Cineva a intrat, dar ei nici nu s-au uitat în sus, presupunând că era Vicky. Dar era Alice. Fuseseră aşa de prinşi de discuţia lor, încât nu auziseră soneria.

— Cred că e timpul să-mi spuneţi şi mie ce se petrece, a spus ea încet, iar ei şi-au ridicat privirile, simţindu-se aşa de vinovaţi, de parcă ar fi fost prinşi plănuind jefuirea unei bănci. E ceva în care sunteţi implicaţi toţi, a zis Alice. Şi nu plec până nu-mi spuneţi ce este.

Capitolul 17

Duşmanul duşmanului meu este prietenul meu

— Deci, tu şi Georgia sunteţi călători în timp şi Nicholas e din altă dimensiune? a întrebat Alice calm. Ca în *Buffy*?

— Mai degrabă ca în *Roswell High*, a răspuns Sky. În locul în care e şcoala noastră îşi avea primul *stravagante* laboratorul în secolul al XVI-lea. De aceea talismanele ajung mereu în zona asta.

— Bine. Vă mulţumesc că mi-aţi lămurit asta, a spus Alice. Era aşa de calmă, încât celorlalţi le-a fost greu să-şi dea seama că abia îşi stăpânea furia. Şi acum aţi vrea să-mi spuneţi ce se întâmplă cu adevărat?

După ce a ajuns acasă la soţii Mulholland şi le-a cerut explicaţii, a fost nevoie doar de câteva schimburi de priviri pentru a înţelege că nu aveau altă soluţie decât să-i spună adevărul. Însă ea nu-i credea.

— Nu te condamn că nu ne crezi, i-a spus Georgia. Nici eu n-aş fi crezut dacă aş fi fost în locul tău. Dar e adevărat. Eu mi-am găsit talismanul în magazinul de

antichităţi al lui Mortimer Goldsmith, în urmă cu doi ani. Atunci am început să mă duc în Talia şi acolo l-am întâlnit pe Nicholas, care pe atunci era Falco.

— Eu m-am hotărât să vin aici pentru că nu puteam merge normal în lumea aceea, a lămurit-o Nicholas. Îţi aminteşti cum eram înainte de operaţii? Am avut un accident îngrozitor de călărie şi în Talia n-aveam cum să mă vindec.

— Iar eu m-am prefăcut că l-am găsit în faţa acestei case, a continuat Georgia.

— Şi tu chiar încerci să-mi spui că ai ţinut ascunsă de mine toată povestea asta cu Talia tot timpul de când ne-am împrietenit? a întrebat-o Alice.

— N-am vrut, a spus Georgia. Dar nu m-ai fi crezut. Nici acum nu mă crezi. Şi pe niciunul dintre noi!

— Dă-mi voie să-ţi arăt talismanul, a intervenit brusc Nicholas, scoţând condeiul din cămaşa sa.

Au trecut câteva momente şi Georgia a scos şi ea căluţul înaripat. Sky a făcut şi el acelaşi lucru cu sticla de parfum. Cele trei talismane şedeau pe masă, printre hărţile schiţate şi cănile de cafea. Alice era vizibil zguduită.

— Nu înţeleg, a spus ea. Toate astea provin din cealaltă lume, după cum spuneţi voi. Dar Nicholas nu se duce acolo, nu? Dacă ce mi-aţi spus este adevărat, el a venit de acolo aici. Talismanul lui ar trebui să fie un… nu ştiu, un *Gameboy* ori altceva!

Au zâmbit toţi auzind asta, chiar şi Alice, care s-a aşezat brusc jos.

— Nici măcar nu ştiu de ce încerc eu să folosesc logica în acest caz, a spus ea. E aşa de nebunesc chiar şi să aduci doar vorba de asta.

I-au explicat că Nicholas folosise inelul de argint pe care-l purta Georgia în sprânceană pentru a se *stravagantiza* din lumea lui şi se întorsese acolo doar o dată, folosind o pană a unui cal zburător. Şi că pana de scris era un talisman nou, care o să-l ducă în Giglia.

— Spuneţi că au venit aici doi vizitatori din lumea

cealaltă? a întrebat Alice.

— Aşa ajung talismanele aici întotdeauna, i-a explicat Sky. *Stravaganti* le aduc din Talia ca să ne putem ducem noi acolo. Ştiu că pare ireal, dar e adevărat. De-asta am petrecut atâta vreme cu Nick şi Georgia. Am aflat de ei când eram acolo.

— Bine, atunci dovediţi-o, i-a provocat Alice. Luaţi-mă cu voi data viitoare când vă duceţi.

— Nu poţi veni cu noi aşa, pur şi simplu, a spus Nicholas. Ţi-am explicat că un talisman trebuie să fie adus de un *stravagante* din Talia înainte ca cineva de aici să se poată duce acolo.

— Atunci cum aş putea crede ceva din ce-aţi spus voi dacă nu pot vedea cu propriii mei ochi? a întrebat Alice.

— Bine, cred că aş putea să-l întreb pe Sulien când mă duc acolo diseară, a spus Sky. Sperăm că Georgia şi Nicholas vor putea să se întoarcă acolo mâine.

— Adică tu te duci acolo diseară? a întrebat Alice.

— Da, a răspuns Sky. Mă duc acolo aproape în fiecare noapte atâta timp cât pot.

— El n-o să te lase să aduci un alt talisman, a spus Nicholas.

— Cum poţi fi aşa de sigur? s-a interesat Alice. Cum de tu, Sky şi Georgia sunteţi aşa de speciali, iar eu nu sunt vrednică să primesc unul dintre flecuşteţele voastre? De ce să nu fiu şi eu o *stravagantel* Oh, Doamne, nici nu-mi vine să cred că întreb aşa ceva. N-are cum să fie decât o poveste trăsnită, pe care aţi inventat-o voi!

— De ce am inventa noi o poveste pentru a te ţine pe tine departe? a întrebat Georgia. Uite, talismanele par a ajunge la persoane nefericite sau chiar bolnave. Prima persoană din şcoala noastră care s-a dus acolo a fost Lucien – fiul soţilor Mulholland. Ştii, băiatul de careţ i-am povestit. Şi el era aşa de bolnav, încât a murit.

— Dar voi îmi spuneţi că el încă trăieşte în Talia asta a voastră? a spus Alice.

Georgia s-a uitat în jur nervoasă.

— Vorbeşte încet, a apostrofat-o ea. Doar nu vrei să audă Vicky. Ea nu ştie nimic despre asta.

— Bine, a spus Alice cu amărăciune. Dacă-i vorba să fii nefericit, atunci mă încadrez. Cum credeţi voi că te simţi când ai un prieten care e mereu ocupat să se vadă cu cea mai bună prietenă a ta sau să se dueleze cu ea… sau ce-o mai fi şi Nicholas? Şi atunci când ceri o explicaţie, tot ce obţii e doar o poveste de adormit copiii.

Sulien i-a arătat lui Sky al doilea set de haine de novice, pe care le pregătise pentru Nicholas.

— Când vă *stravagantizaţi*, ar trebui să ajungeţi amândoi aici, a spus el. Aş vrea să treacă şi el prin labirint înainte să-l duci în oraş. Aşa cum l-am văzut eu în lumea voastră, cred că va fi mult prea agitat pentru a fi şi vigilent. Şi vreau să plece de aici într-o dispoziţie calmă.

Sky a încuviinţat din cap. Şi el străbătuse labirintul de câteva ori şi întotdeauna îl liniştise. I-ar fi făcut bine lui Nicholas. Ar fi vrut să fi putut face şi el asta iar, după cearta cu Alice. Dar aveau prea multe de pus la punct. Şi nu era tocmai pregătit să-i spună lui Sulien de ea.

— O să fie cam aglomeraţie în chilia ta de dimineaţă, a glumit el. Mai ales dacă se află şi Sandro pe-aici.

Sulien a zâmbit.

— Într-adevăr, el petrece foarte multă vreme pe-aici.

— Cum o să-i spunem lui Nicholas când o să-şi facă apariţia ca novice? a întrebat Sky. Doar nu-i putem spune Falco!

— Nu, nici fratele Niccolò măcar. Tu la ce te gândeşti?

— O să-l întreb. În Remora e totul aranjat? Şi cu *manoushii* la fel?

— N-aveţi niciun motiv să nu veniţi toţi trei mâine de probă, a spus Sulien. Vă puteţi întâlni la atelierul Giudittei, aşa cum am stabilit.

— O să fie aşa de ciudat să-i am pe amândoi aici, s-a gândit Sky. Într-un fel, eu mă gândeam că ăsta e locul meu de-acum.

— Tânărul prinţ te va ajuta să-l cunoşti şi mai bine, a spus Sulien. Dar Georgia o să aibă nevoie de ajutorul vostru pentru a se orienta prin oraş.

— Are nevoie de un Sandro, a replicat Sky.

— Chiar aveam de gând să vorbesc cu tine despre el, a spus Sutien. Crezi că ştie ce eşti?

— Nu cred, a răspuns Sky. N-a pomenit nimic despre niciun *stravagante*.

— Dar pe prinţul Falco îl cunoaşte din vedere, a spus Sutien. Şi va fi dificil să-i ţii departe unul de altul. Totuşi, aş prefera ca Sandro să fie de partea noastră decât să lucreze pentru di Chimici. Are spirit de observaţie foarte bun.

Sky amânase asta prea mult.

— În lumea mea a apărut o mică complicaţie, a început el.

Warrior îşi aniversa împlinirea a cincizeci de ani pe 1 aprilie, de Ziua păcălelilor, şi resimţea ironia. Loretta dădea o petrecere pentru el şi, în mod bizar, invitase pe toate fostele lui iubite (cel puţin pe cele pe care le ştia ea) şi pe numeroşii săi copii şi nepoţi.

— Femeia asta e o sfântă, a spus Gus, devenind chiar sentimental din pricina şampaniei. Să se împace cu tine şi cu toţi plozii tăi.

Cântăreţul a mormăit doar. Ştia cât de norocos fusese cu Loretta, dar nu intenţiona să-i dea dreptate lui Gus decât dacă era vorba de un contract.

— Numai că nu-s ei chiar toţi, nu? l-a provocat Gus, înghiontindu-l pe Warrior între coaste. Mai e încă unul de care ea nu ştie.

Warrior i-a aruncat o privire urâtă.

— Nu-mi mai vorbi aşa! s-a răstit el.

Dar Gus i-a dat de gândit. Fusese un tată rău pentru majoritatea copiilor săi, dar în mod special pentru Sky Meadows. Nici măcar nu-l întâlnise vreodată. Sky împlinise recent şaptesprezece ani şi avea o nouă pozâ de-a lui. Băiatul era îndeajuns de mare încât să ajungă el însuşi

tată, s-a gândit

Warrior. La vârsta aceea el avusese, firește, primul copil, deși nu ar fi recomandat așa ceva.

Era brusc copleșit de sentimentul că îmbătrânea.

— Loretta, i-a spus el soției sale în seara aceea, după ce unii dintre musafiri au plecat acasă și cei care stăteau la vila lui hollywoodiană se duseseră la culcare. Vreau să mă întorc în Anglia. Vreau să văd pe cineva.

— Asta chiar că-i o complicație, a spus Sulien după ce l-a auzit pe Sky. Nu cred că s-a mai oferit vreodată cineva din lumea ta să fie *stravagante* și să vină în Talia. Va trebui să-l întreb pe doctorul Dethridge despre asta.

Nu părea deranjat de ideea ca Alice să vină în Giglia.

— Dar n-ar fi prea periculos? a întrebat Sky. Adică, ea nu se poate lupta, și voi toți păreți a crede că se vor ivi probleme.

— E periculos pentru voi toți, a spus Sulien. Nu va fi la fel de pricepută să se *stravagantizeze* ca tine, ori ca Georgia, și nici n-o să cunoască orașul așa de bine ca Falco, dar, dacă ceilalți sunt de acord, mai are două săptămâni până la nunți să se obișnuiască.

— Poate că nu-și va dori să mai vină după aceea, s-a îndoit Sky. Ar trebui doar să se convingă că-i spunem adevărul.

— Nu cred că doctorul Dethridge va fi de acord să ducem un nou talisman pentru o singură călătorie, a spus Sulien. Dar nu-ți face griji. Nu se poate decide nimic până nu vorbesc cu ceilalți.

Era atât de neobișnuit pentru Sky și Sulien să fie singuri în acele zile, încât Sky s-a hotărât să-l mai întrebe încă ceva. Se aflau în chilia lui Sulien. Și călugărul lucra la colecția sa de rețete și formule atunci când sosise el. Părea aproape gata. Sky s-a uitat la ceea ce scria. Era un leac pentru oboseală.

— O să am nevoie de asta în curând, a spus el încercând să zâmbească. Toată bătaia de cap cu Alice și venitul aici noapte de noapte mă epuizează.

Sulien îi cercetă chipul.

— Dacă ajunge să fie prea mult pentru tine, trebuie să-mi spui, a zis el grav. Nu vreau să te îmbolnăveşti.

— Mă simt bine, pe cuvânt, a spus Sky stânjenit. Şi mama se simte mult mai bine. Voiam să te întreb – este oare din pricina venirii mele aici? Ar putea ca asta s-o ajute să se vindece de boala ei?

Sulien părea gânditor.

— Nu cred, a spus el în cele din urmă. La urma urmei, ea nu vine aici. Şi noi n-avem în Talia boala de care suferă ea, decât dacă-i vorba de boala somnului. Dar din ce mi-ai spus despre ea, înţeleg că se poate ameliora brusc după o perioadă de timp?

— Aşa au tot spus doctorii, s-a lamentat Sky. Lasă-i ceva timp, spuneau ei.

— Şi asta s-a întâmplat, l-a liniştit Sulien. Fii mulţumit. Acum de ce nu te duci să-l găseşti pe Sandro?

Sky era bucuros să iasă în oraş. I-a găsit pe Sandro şi Fratello la locul lor obişnuit, învârtindu-se pe lângă palatul Nucci. Lui Sandro i s-a luminat chipul văzându-l pe Sky.

— Ciao, Tino! l-a salutat el.

— Ce mai e nou? a întrebat Sky.

— Nimic, a spus Sandro vorbind mai încet. N-a ieşit încă niciun Nucci azi afară.

— Tu trebuie să stai şi să-i aştepţi? a întrebat Sky.

Sandro a dat din umeri.

— Nu există reguli în privinţa asta. Atâta timp cât continui să-i furnizez mici informaţii stăpânului meu.

Dar în acel moment, Camillo a ieşit din palat şi s-a uitat în direcţia lor.

— Repede, a spus Sandro. Prefă-te că vorbim.

— Păi, chiar vorbim, i-a zis Sky zâmbind.

— Nu, vreau să spun despre ceva serios! i-a explicat Sandro. Astfel încât să nu se prindă că-l pândesc.

Camillo Nucci s-a uitat în jurul său, a privit o clipă căţelul, s-a încruntat şi apoi a plecat spre catedrală.

— Haide, a spus Sandro. O să-l urmărim de la

distanţă.

Cei doi au traversat străzile aglomerate şi Sky şi-a făcut griji în privinţa venirii Alicei. Cerul era la fel de albastru cum părea să fie mereu în Talia şi soarele-i încălzea hainele. Era chiar prea cald. La fiecare fereastră şi în fiecare prag erau jardiniere şi ghivece pline cu flori roşii şi trandafirii şi plante agăţătoare verzi. Iar parfumul lor plutea în aer, acoperind mirosurile urâte ce veneau dinspre rigole şi de pe stradă.

Sandro a cules o floare şi şi-a prins-o la pălărie. Când au ajuns în piaţa catedralei, au apucat să-l vadă pe Camillo dispărând pe uşa bisericii Santa Mana del Giglio.

— Nu-l putem lua pe Fratello acolo, nu? a întrebat Sky.

— Vino cu mine, a spus Sandro misterios.

Au mers mai departe, dând ocol catedralei spre atelierul Giudittei, şi s-au oprit în faţa unei uşi lăturalnice. Sandro l-a legat pe Fratello de balustradă şi căţelul s-a aşezat cu botul pe labe. Sandro s-a strecurat pe uşă făcându-i semn lui Sky să-l urmeze. Dar în loc să meargă în catedrala care avea ecou, l-a condus pe Sky în sus, pe o scară de piatră. Au urcat până au rămas amândoi fără suflare, oprindu-se doar o dată, pe un fel de platformă, înainte de a-şi continua urcuşul pe scările în spirală. Abia atunci când Sky şi-a zis că aveau să-i explodeze plămânii, au ajuns într-un balcon îngust, ce înconjura baza domului. Doar o balustradă de lemn îi oprea să nu cadă în gol.

Sandro s-a aplecat neglijent peste balustradă.

— E bine? a întrebat el.

Lui Sky îi sări inima din loc. De acolo de sus putea vedea podeaua catedralei, împodobită cu asemenea modele, încât arăta de parcă era acoperită cu covoare de marmură. Îi aducea aminte de labirintul lui Sulien. În acel moment nu se oficia nicio slujbă, dar în catedrală erau tot timpul vizitatori. Oamenii păreau minusculi de la înălţime şi a observat că doar câţiva dintre ei s-au uitat şi în sus. Era locul ideal pentru un spion. Sandro l-a înghiontit.

— Uite-l pe Camillo, a şoptit el arătând spre pălăria roşie, inconfundabilă, a acestuia.

Camillo părea să măsoare cu paşii lungimea culoarului de la uşa catedralei până la altar. De jos n-ar fi părut ciudat, dar de acolo de sus ai fi zis că punea ceva la cale.

— Acesta ar fi un loc bun pentru arcaşi, a spus Sandro.

— În timpul unei nunţi? a întrebat Sky.

— Atunci se aşteaptă di Chimici să aibă loc atacul, a explicat Sandro. Vor avea arcaşi aici, sus, de jur-împrejur, ţine minte ce-ţi spun.

Camillo părea să-şi fi terminat măsurătoarea.

— Vrei să mergem până în vârf? a întrebat Sandro.

— Poţi ajunge şi mai sus de-aici? s-a mirat Sky.

Sandro l-a dus până la jumătatea circumferinţei bazei domului şi dincolo de o altă uşă. Au reapărut scările şi Sky şi-a dat seama că urcau, chiar în interiorul domului, sute de trepte – aşa de multe, încât le-a pierdut şirul – până ce au ajuns în lanternoul de marmură albă din vârf.

Cei doi băieţi s-au aşezat pe traversele de lemn, cu picioarele bălăngănindu-li-se pe margine. Sky ar fi vrut să fi adus nişte apă. Rasa se lipea de el după năduşeala unui asemenea urcuş. Dar acolo era o briză bine-venită şi priveliştea merita tot efortul.

Dedesubt se întindea întreg oraşul. Putea vedea Piazza Ducale şi râul şi noul palat al familiei Nucci, de cealaltă parte, cu întinderea verde a grădinilor lor. Putea zări chiar şi aleea cu pini unde fusese cu Sandro cu doar o săptămână înainte. Şi dincolo de asta se înălţau zidurile oraşului şi pajiştile cu flori ce-l înconjurau, alternând cu câmpuri verzi pe care zburdau nişte oi, ce păreau nişte pete albe.

În ziua următoare, dacă planurile lor mergeau bine, Georgia avea să aterizeze undeva pe acolo cu Merla. Sky s-a întrebat dacă avea să aibă şi el şansa vreodată să vadă calul zburător.

Rainbow Warrior avea două case în Anglia: o vilă în Gloucestershire, unde nu stătuse niciodată, dar pe care o vedea ca pe un element important al imaginii lui, şi un apartament în Highgate. De fiecare dată când se ducea în turneu în Anglia îşi petrecea puţin timp în nordul Londrei, şi acolo s-a decis să stea câteva zile după ziua sa de naştere. Într-un impuls de moment, a rugat-o pe Loretta să-l însoţească. Nu se simţea în largul lui să-i vorbească despre Sky, dar s-ar fi simţit şi mai prost dacă şi-ar fi întâlnit fiul de unul singur.

Era ciudat pentru el să se întoarcă în ţara sa natală fără să aibă concerte. Bineînţeles că-şi putea vizita mama. Îi luase mult timp s-o convingă să-şi lase casa unde se născuse el şi îşi petrecuse doar câţiva ani în cea pe care i-o cumpărase în Esher înainte să trebuiască s-o ducă la un azil. Acum o cam luase razna un pic şi îi scandaliza pe unii dintre cei de acolo cu limbajul pe care-l folosea uneori.

Dar mai erau şi fraţii şi surorile lui, însă el nu ţinea ca ei să ştie că se afla în oraş. Le dăduse o mulţime de bani de-a lungul anilor şi niciunul dintre ei nu realizase nimic în viaţă. Unul dintre ei avea o carieră făcută fără tragere de inimă, ca producător de discuri. Celălalt era şomer şi cerea mereu de pomană. Sora lui era o femeie acră, invidioasă pe succesul lui, mereu nemulţumită şi de slujba ei de asistentă medicală, şi de soţul ei, şi de casa pe care i-o cumpărase el în Clapham.

Îl lua peste picior pentru articolele din *Hello*, numeroasele lui mariaje şi albumele lui regulate. Dar cumpăra revista, accepta să-i fie plătit avionul să se ducă la nunţi şi se lăuda prietenelor ei atunci când albumele se vindeau bine.

Uneori Warrior se gândea că singura persoană pe care o întâlnise şi care nu-i ceruse niciodată bani era Rosalind, care fusese în stare să crească un copil de una singură. Totuşi el îi trimisese o mulţime de bani prima oară. Dar nici ea, nici fiul ei nu se aşteptau la nimic din partea lui, şi asta îl intriga. I-a cerut asistentei lui

personale să-i facă rezervările la avion imediat.

— Pot să te întreb ceva? a spus Sky când a rămas singur cu Sulien.

— Bineînţeles.

— Ai spus prima dată când am venit aici că ducele Niccold di Chimici e periculos şi-i urăşte pe *stravaganti*.

— E adevărat.

— Dar el pare să fie mai degrabă împotriva familiei Nucci acum. Asta înseamnă că noi şi Nucci suntem de aceeaşi parte a baricadei?

— Dacă Nucci ar şti ceva despre noi, poate că ar vrea ca noi să-i ajutăm în vendetta lor împotriva clanului di Chimici, a spus Sulien. Dar *stravaganti* nu pot fi implicaţi în asemenea dispute. Noi suntem împotriva lui Niccold deoarece credem că vrea să pună mâna pe toată Talia. Familia Nucci a încetat cu mult timp în urmă să mai fie interesată de guvernarea Gigliei, ca să nu mai vorbim de Tuschia, ori de Talia în întregime. Ei vor doar să răzbune moartea lui Davide.

— Îmi dau seama că ar fi grav ca Niccold să conducă el toată Talia, pentru că e un om rău, a pus Sky încruntat. Dar ar fi o idee proastă ca Talia să fie stăpânită toată de cineva? Adică, în lumea mea, Italia e o singură ţară, nu o puzderie de mici ducate.

— Ştiu că pesemne ai impresia că noi ne băgăm nasul în politică, a replicat Sulien. Dar nu-i aşa. Noi apărăm portalul spre lumea ta pentru ca indivizii de teapa lui di Chimici să nu-l folosească în stilul lor.

— În ce stil, mai precis? a întrebat Sky.

— Dacă Niccold ar deţine secretul călătoriei în timp şi spaţiu, n-ar respecta regulile stabilite de noi, i-a explicat Sulien. Ar lua aur ieftin de aici şi l-ar folosi pentru a cumpăra arme şi medicamente care n-au fost încă inventate aici.

Sky îşi putea închipui asta – di Chimici erau răi şi aşa, înarmaţi cu spade şi pumnale, dar gândul că ar putea dispune de un arsenal de arme chimice era înspăimântător.

— Eu nu pot face nimic până nu hotărăsc *stravaganti* ceva, i-a spus Sky Alicei în ziua următoare la telefon.

— Dar voi mergeţi totuşi toţi diseară, şi tu, şi Nicholas, şi Georgia?

— Da, e totul aranjat, a răspuns Sky.

— Atunci eu o să mă duc măcar la Georgia când se *stravagantizează* ea, a spus Alice.

— Deci ne crezi, a spus Sky.

— Nu ştiu, i-a spus Alice. Îmi doresc asta. Nu vreau să mă gândesc că m-aţi minţi. Dar pare atât de incredibil.

De îndată ce a terminat de vorbit cu Sky, Alice a sunat-o pe Georgia şi s-a dus la ea acasă.

Maura O'Grady era obişnuită s-o găsească pe Alice la ei acasă atunci când se întorcea de la lucru, şi dacă se gândea că lucrurile erau un pic tensionate între cele două fete o punea pe seama hormonilor de creştere şi a stresului legat de testele din semestrul următor. N-avea chiar nicio obiecţie ca Alice să stea la ei peste noapte. De fapt, era chiar uşurată că Georgia îşi petrecea mai mult timp cu prietena ei cea mai bună. O deranja că fiica ei se vedea aşa de des cu Nicholas.

După o cină cu mâncare chinezească comandată – spre mulţumirea Georgiei, pentru că Maura era o bucătăreasă îngrozitoare – fetele s-au dus devreme la culcare. Au spus că aveau de gând să se uite la filme în camera Georgiei.

— Deci, cum procedaţi mai exact? a întrebat Alice. Doar ţineţi talismanul în mână şi spuneţi abracadabra?

— Nu, a răspuns Georgia, evitând să intre în detalii. Trebuie să adormi cu el în mână gândindu-te la locul din Talia unde te duci.

— Şi cum o să fie după ce pleci?

— Cred că la fel. Corpul meu se va afla în continuare aici, în Talia am alt corp, fără umbră.

Alice a dat din cap.

— Deci n-ai să-mi poţi dovedi că ai. fost plecată undeva?

— O să-ţi povestesc totul când mă întorc, a spus Georgia. Şi-l poţi suna pe Sky imediat să verifici totul. Atunci ai să vezi că nu inventăm nimic.

Dar în sinea ei şi-ar fi dorit ca Alice să nu se fi aflat acolo. Urma să-i fie greu să adoarmă când era privită de prietena ei cea mai bună.

A doua zi, dis-de-dimineaţă, Cesare era în grajd, ca de obicei, dar se tot uita în sus, la podul de fân. Îngâna încetişor un cântec, în vreme ce umplea jgheaburile cailor cu apă cu o găleată şi scotea paiele murdare. Arcangelo, armăsarul roib, era agitat şi şi-a plecat gâtul, pufăindu-i lui Cesare în urechi.

— Ştiu, băiete, a spus Cesare râzând. Ea se întoarce.

Tatăl lui, Paolo, a venit cu un vraf de haine.

— Nu-i încă niciun semn? a întrebat el.

Cesare a dat din cap. O pisică cenuşie s-a strecurat pe uşa grajdului şi a sărit pe scara ce ducea spre pod. S-a auzit un foşnet şi pisica s-a oprit, cu urechile ciulite. Trapa podului s-a ridicat şi şi-a făcut apariţia un cap roşiatic.

— Giorgio, a strigat Cesare, apoi s-a oprit derutat. Adică, Georgia. Îmi pare bine să te văd!

Capitolul 18

Zborul

În vreme ce Alice dormea şi Georgia trecea dintr-o lume în alta, Sky îşi petrecea noaptea la familia Mulholland. Nick era aşa de extaziat că se întorcea în Giglia, încât l-a ţinut şi pe el treaz tot vorbind despre asta. Apoi a amuţit, şi Sky, îngrijorat că Nicholas avea să ajungă în Giglia înaintea lui, s-a tot foit vreme îndelungată, incapabil să adoarmă, ceea ce-l împiedica să alunece în cealaltă viaţă a sa.

Gaetano stabilise cu Sulien să vină la mănăstire devreme, astfel încât să fie acolo când sosea fratele său. Trecuseră şase luni de când Falco se stinsese în Talia. Gaetano îl revăzuse la o lună după aceea, călare pe calul înaripat, şi i se spusese că pentru Falco trecuse un an în plus.

Însă nu ştia la ce să se aştepte. Erau atâtea pe care nu le înţelegea în legătură cu portalul magic dintre cele două lumi, şi-i era greu să creadă că frăţiorul său mai mic îl ajunsese din urmă cu un an şi era acum teafăr de-a binelea, în stare să umble fără ajutor şi să călărească. Dar se agăţa de un singur lucru: Falco se întorcea acasă.

Sulien era treaz şi aştepta în chilia sa. Era o încăpere goală – doar cu un pat de campanie, un scrin, o masă şi un scaun – zugrăvită în alb şi dominată de un crucifix mare de lemn. Patul era gol şi Sulien stătea pe scaun. S-a ridicat atunci când a intrat Gaetano, dar el i-a făcut semn să se aşeze la loc.

— Eu o să stau pe jos, i-a spus el, şi s-a aşezat cu spatele sprijinit de perete. Cât crezi că o să dureze până ajung?

— Depinde de cât de greu reuşesc să adoarmă în lumea lor, i-a explicat Sulien. Probabil că pentru fratele vostru nu va fi uşor. E posibil ca Sky să ajungă înaintea lui.

Stăteau amândoi aşteptând tăcuţi. Gaetano îşi sprijinise braţele pe genunchi şi îşi acoperise capul cu mantia. Pesemne a aţipit un pic, dar a fost trezit de un oftat. În patul lui Sulien se afla cineva care se întindea şi căsca. Un tânăr cu păr negru, ondulat, lăsat liber. Şi-a întins picioarele lungi peste marginea patului şi s-a ridicat drept ca bradul.

Gaetano s-a sculat în picioare, înţepenit de atâta aşteptare. Sulien a ieşit din chilie, în vreme ce cei doi fraţi se îmbrăţişau.

Georgia salutase toţi caii din grajd. Majoritatea o cunoşteau – Arcangelo, Dondola, Starlight şi miraculoasa Merla. Iapa neagră înaripată se maturizase acum pe deplin, era lucioasă şi puternică. Georgia nu se îndoia că putea s-o ducă până în Giglia.

— Am mers cu ea până departe, a anunţat-o Cesare. Şi eu sunt mai greu ca tine.

Nu se putea abţine să nu zâmbească. Era aşa de încântat s-o revadă pe Georgia.

— Tare aş fi vrut să fi putut zăbovi şi să mă pui în temă cu toate noutăţile, a spus ea cu jind. Dar trebuie să plec imediat dacă e vorba să mă întâlnesc cu ceilalţi în Giglia. Ne vedem diseară.

Paolo şi Cesare au dus-o pe Merla în luncă, de unde-şi putea lua zborul. Iapa se bucura că era scoasă afară în zorii zilei calde de primăvară şi îşi întinsese deja aripile. Georgia urma să călărească fără şa, aşa că a fost încântată să fie ajutată să încalece.

Odată aşezată pe spatele Merlei, s-a uitat în jos spre prietenii săi, tristă să-i vadă atât de puţin, dar fericită să fie înapoi în Talia şi să zboare iar cu Merla.

— Mergi în pace, i-a urat Paolo.

Şi Cesare a pocnit-o pe Merla peste crupă. Tânăra iapă a pornit-o la trap, apoi la galop, înainte de a-şi desface aripile puternice. Din câteva bătăi domoale din aripi a ajuns sus, şi Georgia a văzut Oraşul Stelelor micşorându-se dedesubt, în aura trandafirie a dimineţii. S-a agăţat de coama Merlei, gata de o nouă aventură.

Când Sulien a revenit în chilia sa, cei doi fraţi stăteau pe pat îmbrăţişaţi. Le-a zâmbit.

— Bine ai venit, prinţe Falco, l-a întâmpinat el.

— Vai, nu mai sunt Falco, a spus acesta revenind la vechiul său mod de-a vorbi.

— Cum să-ţi spunem? a întrebat Gaetano. Va trebui să ai un nume cât timp eşti aici.

— Ce zici de Benvenuto? i-a propus băiatul. Dacă sunt bine-venit, într-adevăr.

— Fratele Benvenuto, într-adevăr, a spus Gaetano.

— Şi acum trebuie să-ţi dau hainele în care să te schimbi, a spus Sulien deschizând scrinul şi scoţând o rasă.

— Sper să-i vină, a comentat Gaetano. Acum e mai înalt ca mine.

Îmbrăcat în rasă, Nicholas arăta ca un călugăr dominican novice. A încercat să-şi tragă gluga peste faţă şi Gaetano l-a asigurat:

— Acum nu te-ar mai recunoaşte nimeni, nici măcar familia ta. Eşti mult mai înalt şi bineînţeles că ei nici nu s-ar aştepta să te revadă.

— Deci, te-ai descurcat? a întrebat Sky.

Întorcându-se, cei doi l-au văzut gata îmbrăcat în rasă, în patul lui Sulien.

Cei doi novici s-au uitat unul la altul. Nicholas abia aştepta să iasă pe străzile din Giglia, dar voia şi să-şi petreacă timpul cu fratele său şi a fost nevoie ca ceilalţi să-i aducă aminte cât de periculos era să fie văzut cu Gaetano.

— Te-oi fi schimbat tu foarte mult de când ai plecat, dar nu cred că vrei să facă nimeni vreo legătură văzându-vă împreună, le-a recomandat Sulien.

Gaetano a rămas să ia micul dejun cu ei şi s-au întâlnit cu Sandro în trapeză. Băiatul nu părea să-l recunoască pe Falco.

— Încă un novice, a spus el suspicios când Sulien i l-a prezentat pe fratele Benvenuto. Câţi o să mai aveţi?

— Atâţia câţi sunt chemaţi, a răspuns Sulien. În casa Domnului e întotdeauna loc pentru toţi.

Sandro se simţea oarecum gelos pe noul novice. El considera că fratele Sulien era al lui şi nu-i surâdea deloc că trebuia să-l împartă cu alt călugăr tânăr. Iar acest Benvenuto părea a fi şi prieten la cataramă cu fratele Tino, care era tot descoperirea sa.

Atunci când Gaetano a plecat şi cei doi novici s-au dus în oraş, Sandro s-a ţinut după ei, împreună cu câinele lui.

— Unde vă duceţi? i-a întrebat el.

— Avem o comandă din partea fratelui Sulien pentru Giuditta Miele, i-a răspuns Sky. Hai să ne vedem mai târziu aici!

Sandro şi-a dat seama că i se dăduseră papucii şi a rămas bosumflat în piaţa din faţa mănăstirii.

Era o zi superbă şi soarele o încălzea pe Georgia pe partea dreaptă, în vreme ce zbura spre nord cu Merla.

Purta o rochie maro-roşiatică, lungă, de-a Teresei, şi se simţea ciudat să călărească îmbrăcată aşa. Dar şi-o suflecase în jurul ei şi îşi lăsase picioarele goale la soare. Au zburat peste câmpuri şi pajişti, oamenii din Tuschia zărindu-se minusculi dedesubt, lucrând pământul şi culegând legume, ca figurinele din ceaslov. Peisajul de ţară era uşor ondulat de mici coline verzi, acoperite de chiparoşi şi ferme din cărămidă cu acoperişuri de teracotă. Putea zări cirezi în miniatură, turme de oi şi firele albastre ale râurilor şerpuind între malurile verzi.

După cam trei sferturi de oră de zbor continuu călare pe Merla, Georgia a ajuns să vadă în depărtare semnele unui mare oraş, mult mai întins ca Remora. Era înconjurat de pajişti cu flori în toate culorile. Georgia le simţea parfumul chiar şi de la înălţimea aceea. Oraşul era înconjurat de ziduri groase de apărare şi Georgia s-a uitat după o crăpătură printre ele, care i-ar fi indicat unde să aterizeze.

I-a şoptit ceva Merlei la ureche şi iapa a început să coboare. A aterizat la marginea unei câmpii de clopoţei, unde o aşteptau două persoane la fel de colorate ca florile. Georgia a descălecat, şi-a scuturat fusta şi a dat mâna cu *manoushii*. Merla a nechezat uşor în chip de salut şi a plecat veselă cu ei.

— O să avem mare grijă de ea, i-a promis Aurelio, mângâind nasul Merlei. O ducem la o mică fermă ce aparţine mănăstirii.

I-a arătat Georgiei un şir de clădiri de pe câmp, apoi Raffaella a condus-o până la drum.

— E în direcţia aceea, înspre râu, a spus ea. Ştii încotro s-o iei de acolo?

— Da, a răspuns Georgia. Mulţumesc. O să mă întorc înainte de lăsarea serii.

S-a îndreptat spre oraş. În dreapta ei se înălţa impunătorul palat Nucci, strălucind de nou ce era, înconjurat de vastele sale grădini. Vedea prima părticică de oraş și era impresionată. Trecând de bisericuţă, a ajuns

pe podul de piatră şi a zâmbit când a simţit mirosurile ce-au năpădit-o. S-a oprit şi s-a uitat dincolo de râu. Arăta ca o carte poştală de vacanţă, din Italia. Dar n-avea timp să mai zăbovească. Trebuia să ajungă la locul de întâlnire.

Giglia era foarte diferită de Remora, plină de clădiri mari şi de pieţe. Georgia a urmat traseul pe care-l avea în minte şi a traversat piaţa cea mare, cu statui. În scurt timp, a ajuns la catedrală, a cărei cupolă domina oraşul, zărindu-se de la mare distanţă. A cotit-o atentă spre capătul estic. Cum să-şi dea seama care era atelierul Giudittei în grămada aceea de clădiri pipernicite?

Statuia ducesei era terminată. Sky şi Nicholas o priveau cu admiraţie. Nicholas n-o mai văzuse niciodată pe ducesă. El era deja pe ducă atunci când venise Arianna în Remora, iar Sky o întâlnise o singură dată. Dar amândoi îşi dădeau seama că statuia era o capodoperă.

Doi ucenici de-ai Giudittei lustruiau marmura albă. Arianna stătea indiferentă la mângâierile lor, ţinându-se de balustrada navei sale de ceremonie. Părea mândră şi independentă, puţin probabil să cedeze la insistenţe şi intimidări. Creatoarea sa stătea în faţa statuii, aproape ca o imagine în oglindă a determinării.

— A redat-o pe ducesă întocmai, a şoptit Nicholas.

— Dar mai frumoasă, a adăugat Sky.

— Poate, a spus Nicholas. Dar şi Giuditta e frumoasă în felul ei.

— Să nu te audă că spui asta. Nu cred că-i place să fie flatată, l-a atenţionat Sky.

— Asta-mi aduce aminte de Georgia, a spus Nicholas. Mă întreb dacă a ajuns cu bine.

— Mă duc să mă uit după ea, a spus Sky.

Fusese primul test pentru Nicholas deghizat în călugărul Benvenuto, să se ducă la atelierul Giudittei. Nimeni nu-i dăduse prea mare importanţă pe stradă. Avea impresia că unul dintre ucenicii Giudittei – un băiat blond, cu bucle angelice – se uitase prea mult la el, dar a pus asta pe seama curiozităţii şi atât. Acum, Nicholas o privea

fascinat pe Giuditta. Ştia că ea-i sculptase statuia memorială şi se simţea tare ciudat gândindu-se la asta.

Sky s-a postat în faţa atelierului, la adăpostul catedralei, asigurându-se că stătea în uşă, astfel încât să nu se observe că n-avea umbră. În curând a avut satisfacţia de a zări în depărtare o figură familiară, cu părul vopsit în şuviţe. Nu putea s-o salute cu voce tare, pentru că ar fi părut ciudat ca un novice să salute o tânără atrăgătoare pe stradă, dar a închis ochii şi şi-a concentrat gândurile spre ea, contând pe faptul că erau amândoi *stravaganti*, pentru a o ghida spre el.

A deschis ochii şi a văzut-o pe Georgia îndreptându-se spre el, cu o uşurare întipărită pe chip. I-a făcut semn să intre în atelier. Franco a privit-o cu admiraţie pe vizitatoare şi Sky a văzut-o brusc pe Georgia prin ochii lui. O fată înaltă şi zveltă, într-o rochie simplă, roşcată, cu părul ei vopsit strident, putea fi luată drept o nobilă travestită ori o femeie de stradă. Oricum, nu părea o prietenă potrivită pentru doi călugări novici. Giuditta trebuie să se fi gândit la acelaşi lucru, pentru că le-a făcut vânt tuturor ucenicilor din atelier şi le-a spus să ia o pauză lungă.

Stravaganti au rămas singuri. Dar nu pentru mult timp. O femeie între două vârste, bine îmbrăcată, a intrat înainte ca ei să apuce să se salute bine între ei. Avea aerul unei femei bogate, care trecuse pe acolo pentru a comanda poate un bust al soţului său decedat, şi era însoţită de un servitor înalt şi roşcovan. Sky a avut impresia că parcă o mai văzuse. Inima i s-a strâns din pricina întreruperii, însă Giuditta n-a încercat să-i dea şi acelei nobile papucii. Iar aceasta s-a dus drept la Georgia şi i-a spus:

— Acum nu cred c-am mai putea să te prezentăm drept băiat, Georgia. Şi a îmbrăţişat-o.

Sky şi Nicholas s-au uitat unul la altul. Apoi au înţeles amândoi. Aceea nu putea fi decât fosta ducesă a Bellezzei, mama Ariannei, cea pe care lumea o credea moartă, asasinată de un spion al clanului di Chimici, în

sala ei de audienţe. Şi Sky şi-a amintit unde o mai văzuse: la ambasada bellezzană, cu Arianna şi Rodolfo. Georgia a făcut prezentările. Silvia i-a luat mâna lui Nicholas într-ale sale şi s-a uitat la el.

— Noi avem ceva în comun, prinţe Falco, a spus ea cu o voce joasă, melodioasă. Despre amândoi se crede că am fi morţi. Sper ca travestiul tău să fie la fel de bun ca al meu.

Apoi s-a întors spre Sky

— Iar tu eşti noul *stravagante*, a spus ea. Ni te-ai alăturat într-o perioadă foarte primejdioasă.

— Ştiu, a spus Sky. Nucci şi nunţile.

— Şi noua ameninţare la adresa ducesei din partea ducelui, a adăugat Silvia, arătând cu capul spre statuie. Ai surprins-o foarte bine, Giuditta. La cârma navei oficiale.

— Sau doar figura galionului, a replicat o voce din uşă.

Guido Parola şi-a dus mâna la mânerul spadei când a intrat o persoană cu părul alb. Nicholas s-a ascuns în umbră, trăgându-şi gluga peste faţă.

— Bună dimineaţa, maestra, i-a spus ducele sculptoriţei. Bună dimineaţa, frate Celestino. Sper că stăpânul tău se simte bine? Bun. Nu mă prezinţi fermecătoarei tale cliente, Giuditta? Cu siguranţă că ştie ceva despre frumoasa suverană a Bellezzei.

— Aceasta e signora Silvia Bellini din Padavia, a spus Giuditta destul de sincer. Cred că signora a văzut-o pe ducesă când a vizitat oraşul.

— Chiar aşa e, Alteţă, a confirmat Silvia, jucând brusc rolul unei femei zăpăcite şi prostuţe, năucită de prezenţa ducelui.

A făcut o plecăciune şi i-a făcut semn servitorului ei să se încline în faţa lui. Fostul meu soţ avea relaţii în Bellezza şi am văzut-o pe tânăra ducesă acolo în nişte ocazii oficiale. Şi-a dus mâna la inimă, de parcă îi palpita din pricina onoarei de a se afla în prezenţa Ducelui.

— Încântat, a răspuns ducele, sărutând cealaltă mână

a Silviei. Vă rog, nu mă lăsaţi să vă întrerup discuţia cu maestra – eu am venit doar să mă uit la capodopera pe care a creat-o şi căreia i s-a dus deja faima în tot oraşul.

„Slavă Domnului că Lucian nu-i aici”, şi-a zis Sky. „Probabil că el ar fi încercat să dea de pământ cu ducele”. Şi-aşa, Guido Parola încă-şi ţinea mâna pe spadă. Ducele Niccold s-a dus spre statuie şi i-a mângâiat obrazul de marmură. Tensiunea din atelier era insuportabilă.

— Aşa deci, a spus el. E clar că *nu* ţine un tratat în mână.

— Eu am făcut-o aşa cum am văzut-o, Alteţă, a precizat Giuditta.

— Mi-am terminat treaba aici, Alteţă, s-a scuzat Silvia, făcându-i semn pe tăcute lui Sky să plece.

— Şi eu, a spus Sky, urmându-i exemplul. O să ne întoarcem la mănăstire.

— Dar cealaltă încântătoare doamnă? a întrebat ducele, nedezlipindu-şi ochii de pe statuie. Deci o observase pe Georgia.

— Pozează pentru mine, a răspuns Giuditta. Poţi lua o pauză acum şi întoarce-te atunci când se întorc ucenicii, i-a spus ea.

Au ieşit toţi încet din atelier, scăpând de prezenţa ducelui şi lăsându-l singur cu sculptoriţa. De îndată ce au ajuns afară, Silvia le-a făcut semn celorlalţi s-o urmeze şi i-a dus într-o tavernă din apropiere. În vreme ce ei s-au prăbuşit pe banchetele de lemn, ea a comandat vin roşu, deşi era încă dimineaţă, şi toţi l-au sorbit cu nesaţ atunci când le-a fost adus.

— A fost ciudat, a spus ea veselă, dar Sky a văzut că mâna cu care ţinea cupa îi tremura.

Parola îşi luase vinul şi se postase la uşă. Acum că Nicholas îşi dăduse gluga jos, se vedea că era alb la chip şi speriat.

— Nu l-aş fi recunoscut, a spus el. Aş fi zis că aici au trecut câţiva ani în plus, pare aşa de bătrân.

— Se zice că e din pricina dispariţiei tânărului prinţ

Falco, a spus Silvia încet.

— Slavă Domnului că nu l-a observat pe Nicholas, a răsuflat Georgia uşurată.

— Nu l-a menţionat, a spus Silvia. Dar asta nu-i deloc acelaşi lucru.

Alice s-a trezit brusc în toiul nopţii. Dormea în patul Georgiei şi Georgia era în sacul de dormit, pe jos. S-a uitat spre prietena sa. Pieptul i se mişca încet în ritmul respiraţiei. Georgia îi spusese că nu era nimic de văzut când se *stravagantiza*. Dar, cu toate acestea, Alice s-a uitat cu atenţie la ea.

Pe urmă i-a fost greu să adoarmă la loc. A stat aşa parcă ore-n şir, imaginându-şi-i pe cei trei în lumea lor secretă. Era prea ireal să creadă că trupurile lor dormeau în lumea noastră, în vreme ce altele, alternative, trăiau nişte aventuri în alta. N-avea cum să creadă dacă nu trăia ea însăşi această experienţă. Şi dacă era adevărat, i se făcea teamă. Talia părea un loc atât de primejdios! Sky nu-i spusese chiar toată povestea, dar vorbise destul despre înjunghieri şi otrăviri încât s-o înspăimânte.

Alice s-a întrebat ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi încercat s-o trezească pe Georgia. Se simţea teribil de singură.

În după-amiaza aceea *stravaganti* au avut o întrunire în apartamentele închiriate de Silvia. Sky se simţea vinovat că-l neglijase pe Sandro, dar nu putea lipsi de la întâlnire. Şi începuse să-şi dea seama că nu putea să-şi facă apariţia la mănăstire cu Georgia după el. Pentru prima dată, travestiul său de novice îl încurca.

Silvia a realizat şi ea asta. I-a dat Georgiei o eşarfă să-şi acopere părul. Dar, mai întâi, William Dethridge a îmbrăţişat-o, iar Rodolfo şi Sulien au salutat-o. Pentru ea, cea mai plăcută a fost îmbrăţişarea lui Luciano, lungă şi sinceră, deşi era doar ca între prieteni.

— Opt din frăţia noastră se află în camera aceasta, a spus Rodolfo. E o onoare să vă avem pe toţi aici. Putem nădăjdui să salvăm oraşul în momentele de cumpănă.

— Hm, a îngăimat Sky. N-ar fi mai bine dacă am avea nouă?

Sulien aflase deja de Alice, şi bineînţeles că Georgia şi Nicholas ştiau de ea, dar tot mai rămâneau patru pe care să-i convingă că ar fi trebuit să mai aducă încă un talisman în lumea lor. Luciano, cel puţin, ştia cine era Alice, dar ceilalţi au fost surprinşi de ideea că cineva se oferea să vină în Talia.

— E singurul mod în care o pot convinge că nu minţim, le-a explicat Sky.

Se simţea stânjenit că trebuia să vorbească despre prietena lui cu acei oameni în toată firea, distinşi; Georgia i-a sărit în ajutor, încurajată de faptul că se afla din nou în preajma lui Luciano.

— Alice e cea mai bună prietenă a mea, a povestit ea simplu. Şi a fost tare nefericită pentru că îşi închipuia că Sky era interesat de mine şi din cauză că el îşi petrecea o groază de timp cu mine şi cu Nicholas, cu scrima şi cu toate discuţiile despre Talia.

— Deci, tainele şi problemele noastre au dus la apariţia acestei probleme în viaţa ta? a întrebat Rodolfo. Tu eşti gata să-ţi rişti viaţa în Talia pentru a-i salva pe alţii, iar noi n-am făcut nimic pentru tine. Cred că ar trebui să-ţi îndeplinim rugămintea. Ce părere au ceilalţi?

— Cu cât suntem mai mulţi, cu atât mai bine din punctul meu de vedere, a răspuns Luciano într-o doară.

Avea impresia că întreaga afacere a *stravaganţilor* din lumea lui le scăpase de sub control. Urma să-şi facă apariţia acolo toată lumea de la şcoala lui? în cazul ăsta, ar fi putut închiria un autocar interdimensional.

— Staţi puţin, a spus Dethridge. Dacă fata vine aici, cine o să-i ducă talismanul? Doar nu poate veni la o mănăstire de franciscani.

— Atunci cred că trebuie să fiu eu aceea, s-a oferit Giuditta. Am mai făcut-o şi înainte.

Georgia se simţea nespus de stânjenită. Toată lumea din încăpere ştia că ea refuzase talismanul Giudittei şi nu

suporta ideea ca Alice să primească berbecul ce fusese făcut pentru ea.

— O să-i duc ceva din atelierul meu, a continuat Giuditta. Şi ea o să vină acolo. Dar eu aş fi de părere să vină doar o singură dată, pentru a vedea că prietenii ei spun adevărul.

Sandro se săturase de spionat. Nu mai credea deloc să existe vreun pericol din partea familiei Nucci, cu toate armele lor şi tumul lor de apărare. Încercarea lor de a-l otrăvi pe duce şi pierderea mezinului lor erau de-acum de domeniul trecutului, şi lui Sandro i se părea o pierdere de vreme. Era sătul să-şi facă veacul pe lângă vechiul lor palat. Ar fi preferat să se ducă să exploreze oraşul împreună cu fratele Tino.

Apoi şi-a amintit că Tino plecase cu noul novice, fără a-i arunca măcar o privire, şi se simţea iritat. Fratello era, la urma urmei, singurul lui prieten, se gândi el, şi se aplecă să-şi mângâie câinele. Şi s-a trezit uitându-se la o pereche de picioare în pantofi negri cu catarame de argint. Duhoarea din jur şi lătratul lui Fratello l-au avertizat că era stăpânul lui.

— Cum merge treaba, Vrăbioi mic? l-a întrebat Enrico vesel. Se întâmplă ceva cu prietenii noştri de acolo?

— Nimic, a răspuns Sandro. N-am chiar nimic de raportat. Nu pot să mă duc în altă parte?

— Acum e momentul când o să se întâmple totuşi ceva, după experienţa mea, a spus Enrico. Dar la mănăstire? Acolo se petrece ceva interesant?

Cel mai interesant lucru de la mănăstire în ce-l privea pe Sandro era că învăţase să citească, dar nu voia ca Ţiparul să afle asta.

— A mai venit încă un novice, a spus el. Fratele Benvenuto.

— Încă unul? s-a mirat Enrico. În curând vor avea mai mulţi novici decât călugări. Poate că ai face bine să nu-l scapi din ochi pe ăsta – anunţă-mă dacă se întâmplă ceva dubios. Nu sunt deloc sigur că Sulien e devotat familiei di

Chimici.

Sandro n-a spus nimic. Ştia acum ce putea însemna să fii loial cruzilor di Chimici şi mai ştia că nu era o idee bună să nu-şi îndeplinească datoria.

— Acum, cu Alice ori fără Alice, a zis Rodolfo, noi trebuie să ne facem un plan pentru zilele nunţilor.

— *Zilele*? a întrebat Georgia. Vreţi să spuneţi că va dura mai mult de o zi să se căsătorească?

— Ceremonia în sine nu durează mai mult decât o slujbă obişnuită, i-a explicat Sulien. Însă în ajun va fi un mare turnir, iar seara va fi un banchet, în ziua nunţilor vor fi diferite spectacole publice şi procesiuni, iar în ziua următoare o petrecere de final.

— Şi noi trebuie să rămânem în gardă în tot acest timp, a spus Dethridge.

— Cum, mai exact? a întrebat Nicholas.

— Un cerc de putere, a spus Giuditta. Dacă noi toţi cei opt ori nouă *stravaganti* putem înconjura potenţialele ţinte graţie minţilor noastre înlănţuite, ne dăm seama de unde vine primejdia şi le apărăm.

— Şi cine sunt potenţialele ţinte? a întrebat Sky.

— Mă tem că nu ştim asta, a recunoscut Rodolfo. Preocuparea mea de căpetenie este fiica mea, dar pot fi în primejdie oricare dintre membrii familiilor di Chimici şi Nucci.

— Şi dacă izbucnesc violenţele, atunci poate fi rănit oricine, a adăugat Dethridge. Într-o biserică sau o piaţă, oriunde se află o mulţime de oameni – simpla scoatere a unui cuţit poate duce la un haos general.

— Aşteptaţi o clipă, a spus Georgia. Cred că pot să-mi închipui ce-i cu cercul minţilor înlănţuite şi mi-ar plăcea să fac asta. Dar dacă vedem că ameninţarea vine din partea unei anumite persoane, ce putem face noi în această privinţă? Pot *stravaganti* să dezarmeze un om înarmat prin intermediul gândurilor lor?

— Nu, a răspuns Rodolfo. De aceea Luciano a luat lecţii de scrimă. Noi şi aliaţii noştri trebuie să fim pregătiţi

să ne apărăm şi pe noi înşine şi să-i apărăm şi pe ceilalţi.

— Gaetano va fi pregătit, a spus Luciano.

— Dar el o să se căsătorească atunci, a protestat Georgia. Cât ne poate fi el de folos? Doar nu vă aşteptaţi ca el să întrerupă ceremonia, să se bată puţin şi apoi s-o reia?

— O să mergem toţi înarmaţi la ceremoniile de nuntă, a spus Giuditta.

— Şi Guido, aici de faţă, n-o să fie ocupat cu altceva, a continuat Silvia. E un tip foarte priceput la aşa ceva.

Sky şi-a dat seama că acela era asasinul de care-i povestise Luciano.

— Dar nu cred că tu vei fi invitată la nuntă, Silvia, a spus Rodolfo zâmbind. Ducele nu te cunoaşte şi ar trebui să-i fii recunoscătoare pentru asta.

— În privinţa asta, l-am întâlnit pe duce chiar azi de dimineaţă şi cred că era dispus să se lase vrăjit, a spus Silvia. Dar ce-mi pasă mie de invitaţii? O să fiu acolo şi invitată, şi neinvitată.

Sandro şi Ţiparul s-au dus în centru, dar câinele stătea numai pe lângă Sandro, ferindu-se de Enrico. În timp ce se apropiau de catedrală, Enrico l-a prins brusc de mânecă pe Sandro.

— Ăla e? a şuierat el.

Doi călugări dominicani ieşeau din palat. Sandro a dat din cap.

— Acela e cel nou, care e cu fratele Tino.

Novicii era însoţiţi de o tânără cu înfăţişare izbitoare, cu părul vopsit în şuviţe. Apoi au ieşit Luciano şi Rodolfo, împreună cu un bătrân cu părul alb, pe care Sandro nu-l cunoştea. În fine, a ieşit şi Giuditta Miele, discutând cu fratele Sulien.

— Asta e ceva ce merită raportat, s-a bucurat Enrico. Ce pun, oare, la cale? Şi cine-i mai exact acest nou novice?

L-a tras pe Sandro înapoi într-o firidă. S-au ascuns în vreme ce cei de la palat au traversat pe partea cealaltă a străzii. Enrico a căscat gura.

— Ia uite, a spus el. Uită-te la noul novice! N-are umbră! Şi nici fratele Tino al tău! Cred că ducele s-ar putea să fie extrem de interesat de asta.

Capitolul 19

Florile oraşului

Georgia s-a trezit simţindu-se înţepenită şi confuză. Zburase înapoi spre Remora imediat după întrunirea *stravaganţilor*. Petrecuse câteva clipe plăcute cu Cesare şi fraţii lui mai mici, şi a adormit rapid în vechiul ei pod. I-a luat câteva minute să se obişnuiască cu faptul că revenise în camera sa.

— În sfârşit, a exclamat Alice când a văzut că Georgia deschide ochii. Ea îşi făcuse duş și era gata îmbrăcată. Ştii cât e ceasul? Părinţii tăi au plecat deja la lucru.

Georgia s-a ridicat în capul oaselor buimacă.

— Lasă-mă un minut, a spus ea.

— Ai visat frumos? a întrebat-o Alice.

Georgia simţea că nu prea-i plăcea această nouă versiune agresivă a prietenei sale. Însă Alice tot mai avea nevoie să se convingă că ceea ce-i spuseseră ceilalţi era adevărat şi că putea avea încredere în continuare în Sky. Georgia s-a hotărât să treacă peste asta.

— M-am dus în Remora, am zburat apoi spre Giglia şi i-am întâlnit pe ceilalţi acolo, i-a povestit ea. Am văzut-o pe fosta ducesă în atelierul sculptoriţei şi pe urmă a venit ducele Niccold. Am avut o întrunire a *stravaganţilor* la Silvia acasă şi apoi m-am întors. S-a întins. Acum pot să mă duc să-mi fac duş?

— L-ai văzut pe ştii tu, pe Luciano? a întrebat Alice.

Georgia a dat din cap.

— El era unul dintre *stravaganti* care au fost acolo. Dar nu vreau să vorbesc despre asta.

— Destul de plauzibil, a spus Alice. Să aduc ceva să mâncăm, nu? apoi putem trece pe la Nick.

Sandro era neliniştit. Nu-i plăcuse ideea de a-i împărţi pe fratele Tino şi pe Sulien cu nimeni altcineva, dar nu voia ca tânărul novice să pice în plasa Ţiparului.

Ştia de ce era în stare stăpânul său. Dar îl nedumerea problema cu umbrele. Asta nu era ceva firesc, nu? Toată lumea avea umbră, chiar şi Fratello. S-a despărţit de Ţipar cât de repede a putut şi s-a dus drept la mănăstire.

Călugării se aflau toţi la rugăciune. Era ceasul vecerniei. Sandro n-avea voie să ia şi câinele înăuntru, aşa că a aşteptat în faţa uşii principale a bisericii până ce a auzit că s-au oprit cântările. Apoi a băgat capul pe uşă şi a strigat încet. Sulien l-a auzit şi a venit la el.

— Ai probleme? a întrebat el încet, văzând întristarea băiatului.

— Ce înseamnă, frate, când cineva n-are umbră? E ceva necurat?

Sulien nu i-a răspuns direct.

— Leagă-ţi câinele şi vino înăuntru, i-a spus el.

Nu plecaseră toţi călugării din biserică. Sandro a văzut că Sulien s-a îndreptat spre un culoar lateral şi a dat deoparte un covor ros, dezvelind o figură ciudată, circulară, în negru şi alb. Între timp, călugării formaseră o coadă, aşteptând să păşească în interiorul cercului. Sandro nu mai văzuse aşa ceva. Sulien a venit la el acolo unde stătea, în strană, şi i-a spus:

— Uită-te ce fac ei. Vreau să străbaţi şi tu labirintul în faţa mea.

— De ce? a întrebat Sandro. Ce sens are?

— Poţi să-mi spui chiar tu după aceea, l-a îndemnat Sulien.

Fetele s-au dus pe jos până acasă la familia Mulholland, în tăcere. Vicky le-a dat drumul înăuntru.

— Mă tem că nu s-au sculat încă, a spus ea. Să-i chem?

— Păi, dacă sunteţi sigură că s-au sculat, a ezitat Georgia.

— E târziu, a spus Vicky. E vremea să se scoale. De ce nu puneţi voi ibricul la fiert?

Douăzeci de minute mai târziu, Nicholas şi Sky au venit şi ei în bucătărie. Spre uşurarea tuturor, Vicky se

dusese la cumpărături. Băieţii erau obosiţi, dar după câteva căni de ceai şi multă pâine prăjită, căpătaseră şi ei chef de vorbă. Atunci Alice era gata-gata să explodeze.

— Ei bine, i-a spus ea lui Sky. Am auzit versiunea Georgiei despre noaptea trecută. A voastră care e?

Sky nici n-o mai putea recunoaşte; părea aşa de rece.

— Nick a ajuns primul în Giglia, a povestit el. Şi când am ajuns eu în chilia lui Sulien, el era deja acolo cu fratele lui. Ne-am dus la atelierul Giudittei şi atunci a venit şi Georgia. Şi-a făcut apariţia şi Silvia, mama Ariannei.

— Împreună cu bodyguardul ei, a adăugat Nicholas.

— Apoi a sosit ducele, a spus Sky.

— Tata, a precizat Nicholas. Venise să se uite la statuia Ariannei.

Alice a observat că avea cearcăne la ochi.

— Pe urmă ne-am dus toţi la o tavernă şi am băut nişte vin, a spus Sky. A fost un soi de şoc să dăm nas în nas cu ducele în felul acela.

— După-amiaza am avut o întrunire a *stravaganţilor*, a continuat Nicholas.

— Şi i-am întrebat în privinţa ta, Alice.

— Oh, da? Şi ei ce-au spus?

— Au fost de acord, a răspuns Sky. Giuditta a zis că ar trebui să-ţi aducă ea talismanul.

— Bine, felicitări, a spus Alice. Poveştile voastre se potrivesc perfect.

— Nu sunt poveşti, a insistat Georgia. Sunt relatări referitoare la ceea ce am făcut noi în realitate. Şi, în ce mă priveşte, m-am săturat de faptul că nu ne crezi.

Alice a părut surprinsă.

— De câte ori să-ţi mai spun că nu sunt deloc interesată de Sky? a spus Georgia, înfierbântându-se un pic pe tema asta. De ce aş inventa toate astea despre Talia? De ce ar face-o oricare dintre noi?

— Încetaţi amândouă, s-a răstit brusc Nicholas. Nu mai pot suporta să tot discutaţi în contradictoriu dacă ţara mea există sau nu! Tata a fost otrăvit şi ceilalţi membri ai

familiei mele ar putea fi atacaţi oricând. Nu-mi mai pot pierde vremea pe tema asta cu Alice. Fă ce vrei. Ne crezi ori nu ne crezi. Eu vreau să discutăm despre întoarcerea acolo.

— Păi, ne putem întoarce diseară, a spus Sky.

— Nu, a zis Nicholas. Eu nu mă refer la seara asta. Vreau să spun permanent.

Sandro a păşit de probă cu un picior în labirint. Nu pricepea de ce ţinea Sulien să-l străbată el, dar treptat, în vreme ce picioarele sale urmau conturul întipărit în marmură, simţea că se liniştește. S-a uitat în jos, înaintând târşâit în urma călugărului îmbrăcat în alb şi negru, până ce culorile labirintului şi cele ale veşmintelor lui s-au contopit. Când s-a trezit în mijloc, a căzut în genunchi, brusc obosit. I-ar fi plăcut să rămână acolo pentru totdeauna.

Şi-a dat seama că Sulien îl urmase. Ultimul dintre călugări terminase de străbătut drumul înapoi din centru. Sandro observă că stătea în genunchi pe figura unei femei. Veşmintele şi părul ei erau conturate cu negru pe marmura albă şi avea un chip aşa de frumos, încât îi veni să plângă. În jurul capului avea douăsprezece stele. Sandro s-a ridicat şi a străbătut încet, în tăcere, drumul înapoi spre lumea de afară. Lumina începea să pălească în Talia şi cerul privit de la ferestrele bisericii se întuneca.

— Trebuie să-l iau pe Fratello, i-a spus el lui Sulien. O să se simtă singur.

— Adu-l în claustra, i-a zis călugărul. Puteţi dormi amândoi în laborator în noaptea asta.

— Atunci ai să-mi explici ce-i cu umbrele? l-a întrebat Sandro.

— Da, a răspuns Sulien.

— Stăpâne, tocmai mă întrebam dacă s-ar putea ca Nucci să se fi aliat cu alţi inamici de-ai voştri.

— Mai mult ca sigur, sunt tentat să cred, a spus ducele. La ce inamici te referi?

Enrico nu ştia cum să procedeze. Atunci când el şi

ducele se întorseseră din Remora, după cursa ţinută în cinstea lui Falco, ducele fusese obsedat de o grupare condusă de regentul Bellezzei. Enrico ştia că se numeau *stravaganti*, dar habar n-avea ce însemna asta. Îşi închipuia că era o grupare puternică a unor magicieni şi se temea de ceea ce ar fi fost Rodolfo în stare să-i facă.

Ştia că tânărul lui asistent, Luciano, nu studiase doar ştiinţa cu el, şi se temea şi de acesta. Cândva existase ceva ciudat în ce-l privea, dar asta nu mai era valabil. Enrico pusese el însuşi mâna pe Luciano şi ştia că pe vremea aia nu avea umbră.

Fostul său stăpân, Rinaldo di Chimici, fusese foarte interesat de acest lucru, deşi se dusese pe apa sâmbetei atunci când fusese adus în atenţia Senatului popular din Bellezza. Enrico nu a aflat niciodată ce însemna acel lucru. Era unul dintre lucrurile pe care le îngropase în străfundurile minţii sale, aşa cum făcuse şi cu dispariţia logodnicei lui. Fapt sigur era că Luciano avea umbră acum, la fel şi Rodolfo. Trebuie să fi avut ceva de-a face cu puterile lor magice. Însă acum el văzuse alţi doi oameni fără umbră în Giglia şi amândoi aveau legătură cu călugărul maur care-l salvase pe duce când fusese otrăvit.

Deci, fusese o dublă cacealma? Oare Sulien căutase să câştige bunăvoinţa ducelui ca să-l trimită pe lumea cealaltă altă dată? Acesta era genul de lucruri la care era de aşteptat să se priceapă şi el, şi în mod normal ar fi fost încântat să întreprindă investigaţii. Dar orice legătură cu magia îl scotea din sărite. Se temea de deochi.

— Ei bine? a întrebat ducele. Ai informaţii ori nu?

— La Santa-Maria-tra-le-vigne e un călugăr, stăpâne, a început Enrico şovăind.

— Asta nu prea are importanţă, a spus ducele. Cred că l-am zărit cu tânărul frate Celestino în atelierul sculptoriţei. Ce-i cu el?

— Cât de sigură este Alteţa Voastră de loialitatea călugărilor de acolo? a întrebat Enrico.

— Destul de sigur, a spus ducele. Fratele Sulien mi-a

salvat viaţa de curând.

— Doar că… nici acest nou novice – Benvenuto îl cheamă, după informaţiile mele –, nici fratele Tino nu par a avea umbră.

Ducele a tăcut. Amintirile lui despre evenimentele din Remora erau tulburi, din pricina durerii şi – bănuia el – a magiei. Dar ştia că era ceva extrem de preţios în informaţia aceea. Ceva ce avea legătură cu dispariţia fiului său. Nu crezuse nicio clipă că Falco se sinucisese. Acel Luciano şi prietenul lui, grăjdarul, care părea să fi dispărut, aveau ei ceva de-a face cu asta. Însă ducele avea un plan al său ca să-l aranjeze pe Luciano.

— Investighează asta, a spus el tăios. Află tot ce poţi despre acest Benvenuto şi adu-mi personal informaţiile. Nu mai vorbi cu nimeni altcineva despre asta.

Anunţul făcut de Nicholas i-a surprins pe toţi.

— M-am săturat să fiu Nicholas, a declarat el simplu. Nu vreau nici măcar să fiu fratele Benvenuto. Vreau să fiu iar Falco, să trăiesc în oraşul meu, cu familia mea.

— Numai că nu poţi da timpul înapoi, a spus Georgia. Tu în Giglia eşti mort şi îngropat – cu o statuie făcută de marea Giuditta Miele deasupra.

— De unde ştii că nu pot? a întrebat Nicholas. Când m-am translatat aici, lumea asta a luat-o înainte cu un an. Poate dacă m-aş duce înapoi, s-ar mişca în direcţia opusă.

— Dar n-ai ajunge să fii ca înainte, tot cu piciorul zdrobit? a întrebat Sky.

— E mai rău de atât, a spus Georgia, care şi-a închipuit totul într-o clipă. Ar trebui să moară în lumea de aici. Eşti într-adevăr pregătit să le faci asta lui David şi lui Vicky, Nicholas?

— E posibil să existe o cale să le fie şi lor bine, a mormăit el.

— Încetaţi! a strigat Alice. Mă înnebuniţi! Bine, vă cred în privinţa acestei lumi alternative a voastră. Nu-i nevoie s-o ţineţi una şi bună cu moartea.

— Uite, eşti obosit, şi din cauza asta te gândeşti să te

întorci în lumea ta, a spus Sky. Ne putem duce înapoi diseară, în fiecare noapte dacă vrei. Dar n-ai cum să te întorci să trăieşti în Talia ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Te-ai întrebat vreodată de unde vine fratele Tino? a întrebat Sulien.

— Ai spus că e din Anglia, a răspuns Sandro.

— Aşa şi este, a spus călugărul. Într-un fel. Şi el, şi Benvenuto vin din Anglia, dar dintr-una care e cu sute de ani înaintea noastră.

Sandro şi-a făcut semnul norocului, pentru a îndepărta spiritele rele. Era ultimul lucru pe care se aştepta să-l audă de la un om al bisericii. Sulien zâmbi.

— N-ai de ce să te temi, l-a liniştit el. Sunt oameni cumsecade. Şi fac parte din aceeaşi grupare ca mine.

— Câinii lui Dumnezeu? a întrebat Sandro.

— *Stravaganti*, a spus Sulien.

— Ce-i asta?

— Nişte călători în timp şi spaţiu, i-a explicat Sulien. În acest moment s-au adunat mai mulţi în oraş. Ei bine, noi plănuim să salvăm oraşul de vărsările de sânge la festivităţile de nuntă ce se apropie.

— Deci, fratele Tino nu e deloc un novice? a întrebat Sandro. E măcar călugăr?

— Nu, a recunoscut Sulien. Mă tem că asta a fost doar o poveste care să-i ofere lui o acoperire aici.

Sandro s-a simţit surprinzător de încântat.

— Povesteşte-mi despre umbre, i-a cerut el. Ai spus că şi tu eşti unul dintre aceşti călători, dar tu ai umbră. Am văzut-o.

— Avem umbră în lumea în care trăim, pentru că aici se află trupurile noastre adevărate. Doar în lumea în care călătorim nu avem umbră.

— Şi tu unde te duci?

— În lumea lui Tino, a spus Sulien. Acolo n-am nicio umbră. Sunt doar un călător.

— Eu aş putea merge? a întrebat Sandro.

— Cine ştie? a spus Sulien. Poate într-o zi. Dar n-ai cum să-l iei pe Fratello cu tine. Câinii nu se pot *stravagantiza*. Oricum, ceea ce ţi-am spus eu e un secret. Ar fi foarte periculos pentru noi dacă l-ar mai afla şi altcineva, mai ales di Chimici.

— Chiar şi prinţul Gaetano? a întrebat Sandro.

— Nu, a spus Sulien. Gaetano ştie de noi. Dar tu nu trebuie să mai spui nimănui altcuiva. Ţi-am dezvăluit cel mai mare secret al nostru, pentru că cred că putem avea încredere în tine. Te-ai schimbat în ultimele luni şi nu cred că mai eşti un om al familiei di Chimici aşa cum ai fost. N-ai face nimic care să ne pună pe mine şi pe fratele Tino în pericol, nu-i aşa? Dar trebuie să ai grijă cu omul acela de la palat, care lucrează pentru duce.

— El ştie deja de umbre, a spus Sandro, dornic să se arate vrednic de încrederea lui Sulien. V-am văzut pe toţi ieşind din palat în oraş azi. Tino şi Benvenuto au ieşit primii şi Enrico a observat că ei n-aveau umbră.

— Atunci suntem deja în pericol, a concluzionat Sulien. Trebuie să le spun şi celorlalţi.

Nicholas era aşa de agitat, încât au plecat toţi patru de la el de acasă şi s-au întors în apartamentul lui Sky. Georgia era chiar îngrijorată în privinţa lui Nicholas. Întoarcerea lui în Talia prezentase întotdeauna un pericol, dar ea nu-şi închipuise niciodată că avea să-l afecteze atât de mult. Îngrijorarea legată de el şi problemele cu Alice îi stricau bucuria că se întorsese ea însăşi în Talia. Îi era dor de zilele de altă dată când nu ştia decât ea de *stravagantizare*.

Sky i-a lăsat să intre şi a auzit-o pe mama sa vorbind cu cineva. Însă Giuditta Miele era ultima persoană pe care se aştepta s-o vadă la masa lor din bucătărie. A simţit că i se strânge inima. Ce-or fi găsit ele două de discutat?

— Oh, bună, dragule, l-a întâmpinat Rosalind. Ai o musafiră. Te aşteptam. Salut şi vouă, gaşcă veselă. Simţiţi-vă ca acasă – o să mai aduc un scaun. S-a dus în dormitor să mai aducă unul.

— Alice, a spus Sky. Ea e Giuditta Miele. Ţi-am vorbit de ea.

— Pe Alice am venit s-o văd, a precizat Giuditta. I-am adus ceva.

A scos o foaie de hârtie mai mică decât o coală A4, cu o schiţă desenată cu roşu.

— Oh, asta e Georgia, nu? a întrebat Rosalind, întorcându-se cu scaunul. E foarte reuşită.

— Mulţumesc, a spus Giuditta.

Alice a luat schiţa, care o înfăţişa pe Georgia ascunzându-se de privirile oamenilor în spatele unei coame lungi de păr vopsit în şuviţe.

— Aţi făcut-o să arate în stil renascentist, a remarcat Rosalind, în ciuda părului ei. Cum aţi reuşit?

— Am desenat ceea ce am văzut, a răspuns Giuditta simplu.

— Ei bine, trebuie să vă las singuri, a spus Rosalind. Trebuie să-i fac o vizită unui client. Sky o să aibă grijă de voi.

— Acesta e talismanul meu? a întrebat Alice după ce a plecat Rosalind. Schiţa cu Georgia?

— Da, a spus Giuditta. O să te aducă în atelierul meu din Giglia.

— Şi urmează să vin diseară? a întrebat Alice şocată.

Nu se mai îndoia deloc că prietenii ei îi spuseseră adevărul şi nu era aşa de sigură că mai voia să se ducă în Talia. Părea să nu aducă nimic bun. Dar ceilalţi se uitau la ea nerăbdători, de parcă s-ar fi întâmplat ceva minunat, aşa că a spus doar „mulţumesc”.

Oriunde se ducea Beatrice, agentul tatălui ei se ţinea scai după ea. Începuse să creadă că ducele îi poruncise acelui om să o ajute în mod special, dar ea şi-ar fi dorit din suflet să nu fi făcut aşa ceva. Enrico puţea îngrozitor – de parcă s-ar fi frecat cu ceapă – şi stătea prea aproape de ea. Beatrice se obişnuise să-şi dea cu mai multă apă de colonie, ce provenea de la farmacia mănăstirii, astfel că era învăluită într-un nor de parfum al ei. Deşi reuşise să

ţină mirosul urât al bărbatului la distanţă, de bărbat tot nu scăpase.

În ziua aceea încerca să comande florile care erau necesare pentru nunţi. Şi nu era o treabă aşa uşoară. Beatrice a pornit spre grădina familiei, un lot întins de pământ de lângă vechiul lor palat, unde ducii, începând chiar cu Fabrizio I, cu o sută de ani înainte, cultivaseră flori în inima oraşului. Avea o cheie de la poarta de fier în legătura ce-i atârna la cingătoare, aşa că a intrat în grădină, lăsându-l şi pe Enrico să intre, fără tragere de inimă.

— Raiul pe pământ! a exclamat el. Uitaţi-vă numai la culorile acelea!

— Mie-mi place pentru că miroase frumos, a spus Beatrice.

— Eu n-am avut niciodată cine ştie ce simţ al mirosului, a zis Enrico vesel. Dar îmi plac florile. Sunt o mulţime în oraşul ăsta, dar n-am mai văzut niciodată ceva asemănător cu această grădină.

Grădina era plină de albine şi fluturi. Grădinarii lucrau la straturi de toate formele – semiluni, cercuri, octogoane, romburi, trifoi – despărţite de alei pietruite. Beatrice se îndreptă însă drept spre sere, unde ştia că se afla grădinarul şef. Acolo se aflau plante ce înfloreau în mod normal mai târziu în cursul anului, cum erau trandafirii, garoafele şi lăcrămioarele, şi care erau făcute să înflorească timpuriu şi să împodobească masa ducelui. Acolo se aflau şi flori exotice colecţionate de tatăl ei, care nu erau preferatele ei, din pricină că aveau petalele cărnoase şi nu miroseau. Dar necesitau o îngrijire specială, aşa că grădinarii cu experienţă se ocupau de ele.

— Principessa! a exclamat şeful grădinii, îndreptându-se spre ea şi ştergându-şi mâinile de un şorţ grosolan. Suntem onoraţi. Ce pot face pentru Alteţa Voastră?

— Am venit să discutăm despre florile pentru nuntă, a spus Beatrice.

— Cred că eu am să aştept afară, dacă nu vă deranjează, Alteţă, a spus Enrico, ştergându-şi fruntea cu o batistă de dantelă. E prea cald pentru mine aici.

Beatrice l-a privit uşurată plecând. Era într-adevăr înăbuşitor de cald în seră, dar era bine că scăpa de prezenţa acelui om.

— Avem nevoie de flori pentru fiecare mireasă, bineînţeles, a spus prinţesa. Şi pentru însoţitoarele lor. Catedrala trebuie să fie practic inundată de flori şi o să mai avem nevoie de flori şi pentru palat şi pentru procesiunea spre biserică, ce urmează după ceremonia de nuntă.

— Noi nu putem furniza atâtea flori de aici, a explicat grădinarul. Putem furniza cele mai alese flori pentru mirese şi pentru masa festivă. Celelalte vor fi aduse de pe pajiştile din afara oraşului, culese chiar în ziua respectivă.

Beatrice s-a aplecat să miroasă o orhidee albă, cu pete purpurii. N-avea niciun parfum, ca de obicei. Brusc, a avut o viziune cu nunta tatălui ei, probabil de peste câteva luni, cu tânăra şi frumoasa ducesă. Şi-ar dori el ca ea să poarte florile acelea lipsite de viaţă, ceroase, ca pe unele pline de viaţă, dar tot aşa cum sunt statuile faţă de oamenii vii? Şi apoi? Avea să-i poarte ducesa de grijă tatălui ei aşa cum o făcuse ea?

Beatrice se temea că nu va mai avea loc în marele palat ducal, odată ce acesta se pricopsea cu o mare ducesă. O durea să se gândească la micul ei salonaş cu vedere spre râu, transformat într-o garderobă pentru o mamă vitregă mai tânără cu câţiva ani decât ea. Cel mai bine ar fi fost să se fi mutat într-un cămin al ei, cu un soţ. Dar cu cine? Singurul văr din familia lor rămas necăsătorit după apropiatele nunţi ar fi fost Filippo de Bellona, fratele Francescăi, dacă nu-l punea la socoteală şi pe vărul Rinaldo. Beatrice se strâmbă numai gândindu-se la el. Dar Filippo era acceptabil, s-a gândit ea, era un om bun şi nici urât nu era. Avea să încerce să afle dacă planurile tatălui ei ţ inteau în direcţia aceea. Toate astea i-au trecut prin

minte cât timp a mirosit o orhidee.

Urmau să se *stravagantizeze* separat în noaptea aceea. Alice a motivat acest lucru prin faptul că, atâta timp cât nu urma să sosească în acelaşi loc cu Georgia, nu prea avea sens să plece împreună. Şi se simţea prost să fie privită. Giuditta promisese să aibă haine cu care s-o aştepte în atelier, dar nu era prea sigură cum or să arate.

Relaţia sa cu Sky era încă încordată, şi Georgia era vizibil îngrijorată în privinţa lui Nicholas, care continua să bată câmpii despre întoarcerea sa definitivă în Giglia. Alice era încântată să petreacă ceva timp de una singură. Dar a avut parte de o complicaţie neprevăzută.

Era una dintre rarele seri în care Jane Greaves nu avea şedinţă de comitet şi era gata să stea până târziu la taifas. În mod obişnuit, Alice s-ar fi bucurat, dar acum ea voia să se culce devreme, în cazul în care *stravagantizarea* dura mult. Giuditta îi spusese că trebuia să sosească la atelier înainte să se trezească ucenicii ei şi nu voia să întârzie.

— De ce atâta grabă? a întrebat-o mama ei. Doar mai ai încă o săptămână liberă. Poţi să mai leneveşti în pat şi după ce plec eu la lucru, norocoaso. În plus, n-am mai stat de vorbă ca lumea de o groază de vreme.

În scurt timp a reieşit că ea voia să vorbească despre Rosalind Meadows.

— Aflu că mama prietenului tău a făcut o pasiune pentru tatăl tău, s-a cam poticnit ea în cuvinte, pentru că se apucase să bea o sticlă de vin roşu.

— E drăguţă, a spus Alice defensiv.

— Sunt sigură că e minunată, a replicat Jane, clătinându-şi paharul. E prietena cea mai bună a Laurei, ştii, cea care e în acelaşi comitet de control ca şi mine. Se cunosc de când erau în şcoală. Ea mi-a povestit despre tatăl lui Sky.

Alice ardea de curiozitate să întrebe despre el, dar s-a gândit că nu se cădea. Sky avea să-i spună el însuşi când era pregătit, a presupus ea.

— Nu e un pic cam ciudat pentru voi, totuşi, ca mama lui şi tatăl tău să fie împreună? a întrebat Jane.

— Nu exagera, mamă, a spus Alice. Nu sunt împreună în felul ăla, s-au împăcat bine în Devon, asta e tot.

— Nu asta am auzit eu, a contrazis-o Jane. Am vorbit cu Laura în seara asta şi ea mi-a spus că şi-au petrecut noaptea trecută împreună, acasă la Rosalind. Sky era plecat sau cam aşa ceva.

„Da", şi-a zis Alice. „Era la Nick şi se ducea în Talia". Asta a făcut-o să se simtă foarte ciudat, să se gândească la tatăl ei şi la Rosalind ca la un cuplu, şi s-a întrebat ce-ar fi spus Sky. Mintea-i era năpădită de gânduri. Ce făcea tatăl ei la Londra fără să ia legătura cu ea? Urma să stea acolo tot weekendul? Şi unde fusese el când trecuseră ei pe la Sky pe acasă în dimineaţa aceea? Plecase înainte să sosească Giuditta?

— Îmi pare rău, mamă, a spus ea. Mi se închid ochii de somn. Chiar trebuie să mă duc la culcare.

Giuditta se scula întotdeauna înaintea ucenicilor ei. Mai lucra încă la statuia ducesei, şlefuind-o, dăltuind bucăţele mici din ea, şlefuind-o iar. Îi era greu să se decidă când era gata o lucrare. Uneori, simţea că era terminată doar atunci când părăsea atelierul ei, luată de proprietarul care o comandase. Alteori, momentul final era atunci când se apuca de altceva. În mod sigur, încă nu simţea că legătura ei cu Arianna se încheiase.

A înteţit focul ce ardea în soba din bucătărioara ei din spatele atelierului şi a pus un vas cu lapte la încălzit. Ea avea o cameră a ei deasupra atelierului, dar ucenicii dormeau pe duşumea, printre statui şi blocuri de piatră. Ea trecuse printre ei în drum spre bucătărie şi niciunul dintre ei n-a mişcat. A observat că Franco nu era acolo. A presupus că-şi petrecea timpul cu vreuna dintre numeroasele lui cuceriri.

Giuditta era pe cale să se aşeze pe singurul scaun din bucătărie, când şi-a făcut apariţia o figură eterică, o fată

blondă, slabă, îmbrăcată cu ceva lung, albastru, cu misteriosul cuvânt „fcuk” scris în faţă. Părea terifiată.

Giuditta i-a dat în tăcere nişte lapte cald, amestecându-i şi nişte miere în el. Alice l-a băut recunoscătoare, mulţumită de asemenea şi pentru că recunoscuse în femeia aceea solidă şi calmă pe sculptoriţa care adusese schiţa cu Georgia, pe care ea încă o mai strângea în mână, rulată.

— Sunt în Talia? a şoptit ea.

Giuditta a dat din cap în semn că da.

— Stai aici liniştită, a invitat-o ea. O să-ţi aduc nişte haine potrivite. Şi nu te duce în atelier. Acolo dorm nişte băieţi. S-a întors repede, ţinând în mână o rochie simplă, albastră, de bumbac. E a nepoatei mele, a spus ea, ajutând-o pe Alice s-o îmbrace şi dându-i şi o pereche de botine bleumarin. Purtaţi cam aceeaşi măsură, aşa cum bănuiam.

Rochia avea un corsaj complicat, cu şireturi, şi Alice şi-a închipuit că arăta, probabil, cam ca o eroină dintr-o poveste de dragoste siropoasă, dar în bucătăria Giudittei nu era nicio oglindă şi cel puţin acum putea ieşi pe stradă.

— Trebuie să le servesc băieţilor micul dejun, a spus Giuditta.

Părea aproape mămoasă încălzind pâine în cuptor şi turnând lapte dres. Alice a ajutat-o să care holurile şi farfuriile în atelier. Un ucenic ridică obloanele, lăsând să pătrundă înăuntru lumina puternică a dimineţii. Ceilalţi doi se întindeau şi căscau. Un al patrulea, mai mare decât ceilalţi, s-a strecurat pe uşă şi a fost pălmuit peste cap de Giuditta, înainte de a-i da micul dejun.

Erau toţi surprinşi s-o vadă pe Alice.

— Ea e noul meu model, Alice (pronunţându-i numele trisilabic, A-li-ce).

I-a făcut semn fetei să nu stea în soare. Ea s-a dat repede înapoi când a văzut că n-avea umbră. Îi era brusc foame, şi a mâncat pâine cu unt şi cu un gem delicios făcut din fructe de pădure. Au mâncat toţi în tăcere, şi, când

ucenicii şi-au strâns aşternuturile, au sosit şi Sky şi Nicholas. Alice nu mai fusese nicicând aşa de bucuroasă să vadă pe cineva.

Giuditta le-a dat un vraf de desene şi le-a spus:

— Vă rog duceţi-i astea fratelui Sulien. Alice, poţi să te duci şi tu cu ei, să-mi transmiţi orice observaţii pe care le are el de făcut.

Cei trei au aşteptat-o pe Georgia în faţa atelierului. Alice s-a repezit să-l îmbrăţişeze pe Sky.

— Mă bucur aşa de mult că eşti aici, a spus ea. Totul e aşa de ciudat. S-a uitat în sus, la catedrala uriaşă, incapabilă să accepte că se afla acolo şi nu în camera ei de acasă.

— Va fi şi mai ciudat dacă te vede cineva îmbrăţişând un călugăr, a spus Nicholas. Cred că mai bine am născoci altă poveste.

Capitolul 20

Râul se revarsă

După aceea, Alice nu s-a mai *stravagantizat* niciodată. Sky, Nicholas şi Georgia păreau toţi ca acasă în Talia, de parcă şi-ar fi înţeles rostul lor acolo. Dar ea nu se simţea deloc în largul ei. Au dus-o să-i cunoască pe ceilalţi *stravaganti*, care au fost foarte drăguţi cu ea. Dar Alice se simţea tulburată din pricina lor. Era extrem de conştientă că era o intrusă în lumea aceea străină.

Nu-i plăcea cum miroseau oraşul şi oamenii, iar faptul că toţi bărbaţii purtau săbii o scotea din sărite. Ce era cel mai rău era că avea tot timpul sentimentul că se trezise într-o piesă din care nu văzuse şi actele anterioare. Toţi păreau tensionaţi şi îngrijoraţi în privinţa acelor nunţi, dar ea nu era în stare să reţină numele tuturor, nici cine cu cine se căsătorea.

— Nici măcar talismanul meu nu e pentru mine, i-a spus ea Georgiei a doua zi. Pe el este chipul tău. Şi a luat schiţa Giudittei, a înrămat-o şi a atârnat-o pe peretele din camera ei.

Cel puţin, tensiunea din relaţia ei cu Sky şi cu ceilalţi

se spulberase. Le aflase taina şi asta avea să se dovedească util în asigurarea unor viitoare alibiuri; acum înţelegea de ce-şi petreceau atâta vreme împreună. Participa şi ea la discuţiile lor şi chiar se ducea cu Georgia să-i privească pe băieţi când se duelau. Acum nu i se mai părea plictisitor, pentru că ştia de ce aveau nevoie de acele abilităţi.

Treptat, după ce s-au întors la şcoală şi au început să facă recapitulări pentru examene, Alice a simţit că lumea ei se învârte, astfel încât dintr-o intrusă a devenit o persoană implicată, căreia i se puteau destăinui secrete pe care nimeni altcineva pe lume nu le-ar fi înţeles. Nu-şi dorea să se mai întoarcă în Talia ea însăşi, dar voia să ştie totul despre ceea ce se petrecea acolo. Şi în adâncul sufletului ştia că viaţa pe care o duceau ceilalţi în Oraşul Florilor avea să ajungă la un punct culminant în două săptămâni şi – fie că era bine, fie că era rău – rolul lui Sky urma să ia sfârşit. Iar ea avea să fie în continuare acolo, aşteptându-l.

În Talia, pregătirile pentru grandiosul eveniment al familiei di Chimici erau în plină desfăşurare. În spatele palatului ducal se construia o bucătărie suplimentară, pentru a putea face faţă tuturor ospeţelor planificate. Turnirul din ajun urma să se ţină în marea piaţă ducală şi era urmat de un banchet în aer liber, iar una dintre principalele griji ale administratorului ducelui era vremea.

În primele două săptămâni din aprilie plouase încontinuu în oraş, făcând ca râul, ce avea debitul deja crescut, să se umfle şi mai tare. Oamenii ducelui înălţau o platformă de lemn într-o parte a pieţei, unde urmau să fie prevăzute locuri pentru sute de invitaţi. Trebuiau să aşeze o panoplie cu armele familiei di Chimici, dar vremea era prea umedă pentru a le pune de atunci.

Când Arianna a trecut prin piaţă, i s-a strâns inima la vederea tuturor pregătirilor. Se întâlnise doar de două-trei ori cu ducele până atunci, şi el nu pomenise nimic despre intenţiile sale în privinţa ei, dar atunci când urma să se

ţină banchetul, el avea să-şi exprime public cererea în căsătorie, iar ea va fi nevoită să-i dea un răspuns. Şi încă nu ştia ce să facă cu extravaganta ei rochie.

A trecut printre bălţoace urmată de Barbara şi de gărzile ei, încântată să iasă din ambasadă şi să meargă prin ploaie, ca să-i facă o vizită mamei sale. Cerul era încă acoperit de nori întunecaţi de ploaie.

— Dacă aş crede în soartă – a spus Silvia după ce s-au salutat – m-aş gândi că zeii se opun cel puţin uneia dintre aceste căsătorii.

— N-ar fi vorba de aceea dintre Gaetano şi Francesca, a comentat Arianna. N-am mai întâlnit aşa un băiat îndrăgostit lulea. Gaetano vorbeşte într-una despre ea de când am venit. O să fiu încântată când o să ajungă şi Francesca aici, să-i poarte de grijă.

— Şi o să ai şi tu mai mult timp pentru a te îngriji de propriile tale cuceriri? a întrebat Silvia.

— Ce vrei să spui? a ripostat Arianna. Sper că nu te referi la duce. Cred că e prea bătrân pentru a fi îndrăgostit.

— El e unul dintre ei, deşi n-a făcut încă nicio declaraţie, a spus Silvia. Şi aş vrea să te gândeşti un pic la ceea ce-ai să-i spui atunci când o va face.

— Mă gândesc la asta tot timpul, dar fără folos.

— Probabil pentru că inima ţi-e deja dată altcuiva, a sugerat Silvia. Asta nu trebuie să influenţeze modul în care îl tratezi pe duce.

— Dar el n-are niciun fel de sentimente pentru mine, a spus Arianna exasperată. El vrea oraşul meu, nu pe mine. E doar politică şi atât.

— Atunci trebuie să-l tratezi politic, a sfătuit-o mama ei. Nici pe departe romantic. Nu trebuie să conteze că lui nu-i pasă de tine sau căţ le nu-ţi pasă de el.

— Cum ar putea să-mi pese mie de el? Când s-a aflat în spatele tentativei de asasinare a ta, şi, după ştiinţa lui, i-a şi reuşit. Cred că a fost implicat şi în uciderea acelui tânăr din familia Nucci şi Dumnezeu mai ştie a câtor

altora.

— E un motiv în plus să fii atentă cum îl refuzi, a spus Silvia. Ştii ce om periculos e. Şi dacă bănuieşte că faci asta pentru că-l preferi pe altul, viaţa acelui om n-o să mai aibă nicio valoare.

Enrico n-a reuşit să afle nimic despre noul novice şi asta-l deranja. Sandro nu-i mai fusese de niciun folos în ultima vreme în furnizarea de informaţii referitoare la fratele Benvenuto sau la alte lucruri de la mănăstire. Însă continua să supravegheze clanul Nucci.

Santa-Maria-tra-le-vigne îi zgândărea mintea de fiecare dată când nu era ocupat cu pregătirile de nuntă, când n-o ajuta pe prinţesă sau când nu-i spiona pe Nucci. Ştia că farmacia fusese sediul experimentelor familiei di Chimici, care aveau doar parţial de-a face cu distilarea parfumurilor. Era un lucru ştiut că familia lor continuase să primească otrăvuri de acolo timp de generaţii. Dar acum? Enrico nu-l vedea pe fratele Sulien trimiţându-i poţiuni otrăvitoare ducelui dacă acesta i le cerea. Şi totuşi, n-avea niciun motiv să creadă că Sulien nu i-ar fi fost loial. Fusese foarte prompt, salvându-l pe duce atunci când fusese nevoie.

Şi, pe lângă asta, era clar că Sulien avea umbră. Enrico verificase asta. Nu avea cum să fie unul dintre acei magicieni de care se temea şi pe care-i ura ducele. Atunci de ce ţinea doi novici care erau suspecţi că făceau parte din organizaţia aceea secretă? Era unul dintre lucrurile care-l deranjau, ca şi ceea ce se întâmplase cu logodnica lui.

Warrior se afla la Londra de aproape două săptămâni şi încă nu-şi luase inima-n dinţi să se ducă să-l vadă pe Sky. Loretta ştia că-l preocupa ceva, dar era destul de chibzuită încât să nu spună nimic. Ştiuse ea la ce se înhămase atunci când se măritase cu el şi mai ştia că, dacă era să aibă un viitor împreună, nu trebuia să fie geloasă pe trecutul lui.

Erau căsătoriţi de şase ani şi n-aveau niciun copil, ceea ce pe ea o întrista. Trecuse de mult de faza juvenilă

când crezuse că nişte copii i-ar fi stricat silueta, şi acum şi-ar fi dorit unul al ei. Dar îşi dădea seama că Rainbow, aşa cum îi plăcea lui să i se spună, nu era tocmai încântat. El avea deja atâţia copii…

La Londra era o primăvară blândă, cu parcuri pline de narcise, şi nu exista riscul, ca de atâtea alte ori, să ajungă să fie îngropate sub un strat de zăpadă târzie. Loretta adusese în apartament o mulţime de flori, până ce acesta s-a umplut de parfumul zambilelor şi exoticelor orhidee şi flori de hibiscus. Şi aştepta.

Într-o dimineaţă caldă de aprilie, în vreme ce beau cappuccino pe terasă la Café Mozart, Warrior, care semnase exact atâtea autografe încât să-şi menţină buna dispoziţie – era el încă o celebritate, dar nu voia să-i fie tulburată intimitatea – i-a spus:

— Loretta, am să-ţi spun ceva.

În sfârşit, şi-a zis ea, şi a mai luat o bucată de tort Sacher.

Trăsura oficială din Fortezza, cu blazonul său cu crinul încrucişându-se cu o spadă, trecea hurducăindu-se pe Via Larga, seara târziu, în Joia Mare. Prinţesa Béatrice, care-şi petrecuse toată ziua supraveghind schimbatul aşternuturilor şi aerisirea camerelor, a fost prima care i-a întâmpinat pe prinţul Jacopo şi familia lui. Deşi palatul di Chimici era unul încăpător, Béatrice era încântată că ea, ducele şi Fabrizio se mutaseră deja în palatul ducal. Mai aşteptau şi alţi oaspeţi. Francesca urma să fie adusă din Bellona de fratele ei, Filippo, care avea s-o ducă la altar. Apoi urma să sosească vărul Alfonso din Volana, cu mama şi sora lui. Slavă Domnului că unchiul Ferdinando avea o reşedinţă papală în Giglia, unde urmau să stea el şi Rinaldo, s-a gândit Béatrice. Palatul di Chimici avea să fie înţesat de lume, mai ales pentru că cuplurile de tineri miri trebuiau să stea separat.

— Bine aţi venit, le-a urat ea lui Jacopo şi Carolinei, fiind sărutată zdravăn pe ambii obraji, şi le-a îmbrăţişat pe Lucia şi pe Bianca cu sinceră afecţiune.

Beatrice fusese întotdeauna ataşată de ramura aceea a familiei lor, iar cele două verişoare, care nu îi erau chiar cele mai apropiate rude, îi erau prietene, fiind şi de aceeaşi vârstă cu ea. Nunţile acestea aveau să-i apropie pe toţi mai tare.

— Micuţă Beatrice! a mârâit Jacopo, strângând-o ca un urs. Tu de ce nu te măriţi săptămâna viitoare la catedrală? Eşti la fel de frumoasă ca mama ta şi n-ar trebui să-i laşi pe tineri să aştepte.

— Tata încă nu e pregătit să se despartă de mine, a spus Beatrice îmbujorându-se. Va veni şi el în curând să vă salute. Şi Fabrizio de asemenea. Daţi-mi voie să vă conduc spre camerele voastre.

Servitori în livrele, atât din Fortezza, cât şi de-ai casei, cărau o sumedenie de bagaje ale viitoarelor mirese şi ale părinţilor lor, pe scări în sus, în vreme ce cameristele s-au repezit să aducă apă caldă şi lumânări aprinse.

— Vino să stăm la taclale, Bice dragă, în timp ce ne schimbăm, a chemat-o Lucia.

— Vrem să-ţi arătăm rochiile noastre de nuntă, a spus Bianca.

— Chiar vreau să le văd, s-a arătat interesată Beatrice.

— Carlo vine şi el la masă? a întrebat Lucia.

— Da, da, a răspuns Beatrice. E nerăbdător să te vadă. Şi Alfonso va sosi sâmbătă, şi Francesca, i-a spus ea Biancăi. Poimâine, toate cele patru cupluri vor putea lua masa împreună, deşi ştiţi şi voi că nu se cade să fiţi împreună.

— E în regulă, a spus Lucia. Începând de marţea viitoare vom avea o viaţă întreagă înainte să fim împreună amândoi.

Sandro se zgâia la palatul di Chimici din stradă, împreună cu Enrico. Ţiparul se gândise că era important pentru educaţia micii lui iscoade să-i prezinte pe membru familiei, pe măsură ce soseau. Pe Sandro l-au trecut fiorii când l-a văzut pe prinţul Carlo întorcându-se cu tatăl său şi

cu fratele mai mare. Fratello mârâi încet.

— Acum ţi-e clar cine cu cine se căsătoreşte? a întrebat Enrico. Roşcata aia micuţă, care a venit din Fortezza, se va căsători cu Carlo.

— Biata de ea, a spus Sandro încet.

— Asta ce-a mai fost? a întrebat Enrico.

— Cu cine se va mărita bruneta? a întrebat Sandro pentru a schimba vorba.

— Cu ducele Alfonso din Volana, a răspuns Enrico imediat. El soseşte sâmbătă. Sora lui e Caterina.

— Cea care se va căsători cu Fabrizio? a întrebat Sandro.

— Chiar aşa, a răspuns Enrico. Şi cine e fratele lor?

Sandro a dat din cap.

— N-am idee.

— Fostul meu stăpân, Rinaldo, a spus Enrico. Am lucrat pentru el cât a fost ambasador la Bellezza. Un adevărat fătălău. Acum e în slujba papei. Ei vor sosi abia luni, pentru că papa trebuie să oficieze liturghia pascală în oraşul lui, Remora.

— Papa e fratele ducelui, nu?

— Da, fratele lui mai mic. Ştii care e mireasa prinţului Gaetano?

— Francesca de Bellona, a răspuns Sandro, strâmbându-se tot încercând să-şi amintească. Vorbeşte de ea tot timpul.

— Bun, deci îi ştii pe toţi. Acum, ce-i cu Nucci? câţi sunt acolo, la turn?

— De Matteo, Camillo şi Filippo ştii, a spus Sandro. Mai sunt încă cel puţin opt veri ori unchi, pe care nu ştiu cum îi cheamă.

— Dar îi ştii din vedere? I-ai recunoaşte?

Sandro a dat din cap.

— Bun băiat, a spus Enrico. O să fii de folos în ziua nunţilor.

Sky mai avea încă un travesti în Giglia acum. Gaetano îi dăduse un rând de haine pe care să le ţină la

mănăstire. Erau cele mai simple pe care le avea, dar pe Sky îl făceau să se simtă ca un tânăr nobil. Acum, când era la mănăstire, era fratele Tino, şi când ieşea în oraş, era un oarecare messer Celestino. Aşa se putea întâlni cu Georgia fără probleme, şi dacă, de obicei, erau însoţiţi de un călugăr tânăr, grupul lor părea şi mai respectabil. Nicholas avea nevoie în continuare de travestiul lui şi faptul că Sky renunţase la identitatea lui de călugăr novice nu era lipsit de riscuri. Trebuia să aibă grijă să nu fie văzut de fraţii ori de tatăl lui Nicholas. Dar nobilii erau toţi ocupaţi cu pregătirile de nuntă şi era bine să colinde prin oraş în haine la care-şi putea anina şi o spadă şi un pumnal la cingătoare.

În ziua următoare sosirii celor din Fortezza, în Giglia era Vinerea Mare, iar Sky şi Nicholas s-au dus mai târziu ca de obicei să se întâlnească cu Georgia la atelierul Giudittei, pentru că, fiind novici, trebuiseră să participe la o slujbă specială înainte de a pleca din mănăstire. În lumea lor se întorseseră la şcoală de o săptămână şi se duseseră în Talia noapte de noapte. Erau obosiţi, simţurile le erau un pic amorţite şi-ntr-un loc, şi-n celălalt, altminteri şi-ar fi dat seama mai iute ce se petrecea pe străduţa de lângă piaţa catedralei.

Cele mai multe străzi din jurul pieţei erau pustii, pentru că majoritatea oamenilor care s-ar fi aflat în mod normal afară participau încă la o slujbă lungă, la catedrală. Gaetano şi Luciano profitaseră de faptul că Piaţa Bunei Vestiri era pustie, pentru un antrenament matinal cu floretele.

Şi ei se îndreptau spre atelierul Giudittei, să se întâlnească cu Georgia, când s-au trezit că drumul le era blocat de un mic grup al clanului Nucci. Era Camillo cu doi dintre verii lui, şi toţi trei erau înarmaţi până-n dinţi. Luciano nu-i cunoştea şi fusese surprins când aceşti tineri, evident ostili, au început să se ţină de nas şi să mârâie numele di Chimici. Nu ştia că răspunsul obişnuit era să behăi ca o oaie şi să strigi Nucci!

Gaetano n-a răspuns. El şi Luciano erau în minoritate şi nu-şi dorea deloc să provoace o luptă, aşa că n-a spus nimic.

— Ia uite ce diafani mai sunt crinişorii ăştia! a strigat Camillo. Acestor florari nu le place o luptă pe faţă! Ei preferă să înjunghie pe la spate, în locuri dosnice.

— Eu n-am de gând să mă cert cu voi! a spus Gaetano în cele din urmă, cât de calm a putut. Îmi pare rău de moartea fratelui tău, dar n-am făcut-o eu.

— Poate aşa o fi, a mârâit Camillo. Dar n-ai cum să negi că familia ta a fost implicată.

— Eu nu reprezint toată familia mea, a spus Gaetano.

Dar era inutil. Atitudinea lui era de neînţeles pentru giglienii iuţi la mânie. În Oraşul Florilor, familia însemna totul. Cei trei Nucci s-au apropiat până ce Camillo a ajuns doar la câţiva centimetri de Gaetano. Între timp, unul i-a dat un brânci lui Luciano. Gaetano s-a uitat o clipă la prietenul lui şi asta i-a fost de ajuns lui Camillo pentru a-şi scoate pumnalul, gata să i-l înfigă prinţului între coaste.

Dar Gaetano avea nişte reflexe excelente şi i-a blocat arma cu braţul stâng, lovindu-l drept în faţă cu pumnul drept. Luciano s-a dat înapoi, şi-a scos floreta şi în scurt timp şi-a folosit noile abilităţi de luptă dobândite, la modul cel mai serios.

Tocmai atunci, Sky şi Nicholas au dat colţul şi au văzut ce se petrecea. Au fugit amândoi spre încăierare, Sky trăgându-şi spada stângaci şi Nicholas repezindu-se în spatele lui Camillo şi blocându-i braţele. Brusc, sorţii s-au întors împotriva celor din grupul Nucci, Camillo a fost dezarmat, având pumnalul lui Gaetano la gât, iar verii lui s-au trezit asaltaţi de acei doi aprigi tineri înarmaţi, deşi unul dintre ei era un călugăr.

— Opreşte-ţi oamenii, a spus Gaetano, şi Camillo a dat din cap uşurel. Verii lui şi-au băgat spadele în teacă şi, la un semn din partea lui Camillo, s-au dat puţin înapoi.

Gaetano şi-a lăsat arma mai jos.

— Du-te înapoi la familia ta, i-a poruncit el. Îţi spun

din nou că eu n-am nimic de împărţit cu tine, şi nici prietenii mei.

I-a făcut semn lui Nicholas să-l elibereze din strânsoare şi Camillo s-a dus târâş după ceilalţi, blestemându-i pe toţi di Chimici în timp ce pleca.

— Sângerezi, i-a spus Nicholas lui Gaetano, în vreme ce ceilalţi şi-au pus armele în teacă.

Din fericire, erau în apropiere de atelierul Giudittei şi l-au dus pe prinţul rănit acolo.

— Nu-i o rană gravă, i-a liniştit Gaetano. Pumnalul doar mi-a atins în treacăt braţul.

— E numai o zgârietură, bănuiesc, a spus Georgia neliniştită. A realizat că fuseseră toţi în pericol de moarte.

Giuditta a trimis-o să fiarbă apă pe plită, în vreme ce ea i-a desfăcut lui Gaetano jiletca şi mâneca de la cămaşă. Ucenicii s-au îngrămădit în jur; asta era mai antrenant decât lunga Vinere Mare, dedicată pocăinţei.

Era într-adevăr o rană superficială, deşi sângera abundent. Giuditta a rupt o fâşie de pânză pentru a o bandaja.

— O să se vindece până marţi? a întrebat Gaetano, nu atât de îngrijorat dacă rana ar fi împiedicat nunta lui, cât mai ales dacă mai era în stare să lupte în cazul în care ar fi fost nevoie.

Giuditta a dat din cap.

— Se va închide bine în câteva zile dacă nu-ţi vei folosi braţul. Nu te sfătuiesc să participi la turnirul de luni. I-a tras uşor cămaşa şi jiletca la loc şi i-a făcut o bandulieră din mai multă pânză de bumbac.

— Deci, n-am să pot ascunde întâmplarea de azi, a spus el ironic.

— Fii mulţumit că n-a fost mai rău, i-a întors-o sculptoriţa. Şi că ai avut prietenii prin preajmă.

— Dar mă deranjează că Gaetano a fost rănit în vreme ce ăia au plecat teferi, a spus Nicholas, surprinzându-i pe ucenici. Nu s-ar fi aşteptat ca un călugăr novice să fie aşa de însetat de sânge.

Beatrice se afla împreună cu ceilalţi membri ai familiei sale la biserica sunt Ambrogio şi habar nu avea ce se întâmplase. Dar nu era cu gândul la slujbă. Din pricina îndatoririlor religioase din ziua aceea şi din duminica Paştelui, nu-i mai rămăsese decât sâmbăta pentru a termina cu pregătirile pentru turnirul de luni şi pentru banchet, după care urmau chiar nunţile. Iar Francesca şi Alfonso, împreună cu însoţitorii lor, aveau să sosească sâmbătă şi trebuiau şi ei cazaţi şi întreţinuţi.

„Slavă Domnului că nu mă mărit şi eu marţi”, şi-a zis ea, „altminteri n-ar mai fi nimic gata la vreme”. Când au plecat de la biserică ploua iar cu găleata în oraş și grupul lor a trebuit să o ia la goană spre palat, renunţând la etichetă.

În ziua următoare, când Sky s-a întors acasă de la şcoală, în faţa apartamentului lor era o maşină sport, roşie. Nu i-a trecut prin minte că avea vreo legătură cu el, aşa că a intrat ca de obicei. Dar la ei în bucătărie se afla un cuplu fermecător. Un negru între două vârste, cu codiţe împletite cărunte şi un costum de mătase, şi o superbă tânără bronzată, cu picioare lungi, stăteau cocoţaţi ciudat pe un scaun de bucătărie, tipa ţinându-l pe Remedy în poala fustiţei ei minuscule. Rosalind părea surprinsă.

Dar n-a fost nevoie să facă niciun fel de prezentări. Sky şi-a amintit de articolul din *Hello*, de pe vremea când avea unsprezece ani. A simţit că i se zbârleşte părul de pe el.

— Bună, Sky, a spus Warrior stânjenit.

Sky n-a fost în stare să spună nimic. Ce putea spune după şaptesprezece ani? S-a lipit instinctiv de Rosalind, aducându-şi aminte cum îi ignorase cântăreţul mesajul cu trei ani în urmă.

Loretta a întins o mână cu o manichiură impecabilă, de culoare stacojie, şi Sky i-a strâns-o fascinat.

— Abia am aflat de existenţa ta, ieri, i-a spus ea. Îmi pare rău. Dacă Rainbow mi-ar fi spus, te-aş fi invitat să ne vizitezi în State.

— N-aş fi venit, a replicat el imediat, apreciind sinceritatea ei. N-aş fi lăsat-o pe mama singură.

— Înţeleg, a spus Warrior. Nu vrei să ai nimic de-a face cu mine şi nu te condamn. Dar n-aş fi vrut să mor fără să-l fi întâlnit niciodată pe unul dintre fiii mei.

— Deci, eşti pe moarte? a întrebat Sky, dur. Şi de ce mi-ar păsa mie? Ţie nu a părut să-ţi pese când mama a fost bolnavă.

Toţi s-au uitat la el nedumeriţi.

— Ştii când ţi-am scris scrisoarea aia, rugându-te să-i găseşti un doctor bun? a adăugat el.

Warrior a dat din cap.

— N-am primit nicio scrisoare, a spus el. Nu mi-ai spus niciodată că ai fost bolnavă, i-a spus el lui Rosalind.

— Mă simt mai bine acum, a răspuns ea. A fost greu pentru Sky o vreme. Am suferit de oboseală cronică.

Pe chipul lui Warrior se vedea clar că habar n-avea despre ce vorbea ea. Sky a simţit că i se destinde stomacul. Dar atitudinea cântăreţului îl nedumerea. Se părea că el şi Rosalind ţinuseră legătura, iar pe el nu-l informaseră.

— Îmi pare rău, a spus cântăreţul. Îmi pare rău că n-am primit scrisoarea, îmi pare rău că mama ta a fost bolnavă, îmi pare rău că am fost un tată aşa de degenerat. Dar ea a spus că voia să te crească de una singură. Şi nu sunt pe moarte – am vrut doar să te văd în came şi oase. Toate pozele astea sunt grozave, dar nu-i acelaşi lucru.

A scos un plic din buzunar şi a înşirat o mulţime de poze pe masă. Sky şi-a văzut întreaga viaţă afişată în dezordine cronologică, de când era el un bebeluş dolofan, ciocolatiu, până acum, când era un vlăjgan de un metru optzeci. Pozele aveau toate marginile îndoite, mai ales cele vechi, de parcă ar fi fost privite deseori. A văzut pentru prima oară că semăna cu tatăl lui.

În Giglia a plouat tot restul weekendului. Apoi, în chip miraculos, în duminica de Paşte, după-amiază, a ieşit soarele şi oraşul a început să scoată aburi în căldura

primăvăratică.

— Slavă Domnului! a exclamat papa în trăsura lui, în drum spre Giglia.

— Slavă zeiţei! spunea şi mulţimea de lucrători şi de meşteri ocupaţi cu pregătirile de nuntă.

Au lucrat până noaptea târziu, fără a mai ţine cont că era duminica Paştelui, cărând mese afară, în Piazza Ducale, culegând şi aranjând flori, întinzând feţe de masă împodobite şi bannere ale familiei di Chimici, pregătind fantezii dulci din zahăr şi marţipan în bucătărie.

Luni în zori a fost cald şi senin, spre uşurarea mirilor, a armurierilor şi a tuturor tinerilor ce participau la turnir. Sky şi Nicholas s-au dus devreme în piaţă, să se întâlnească cu Luciano şi cu Georgia în loggia cu statui frumoase. Voiau să aibă o bună panoramă a turnirului, deşi favoritul lor, Gaetano, n-avea să participe.

El îşi întâmpinase mireasa cu două zile înainte, cu braţul încă bandajat. Francesca a scos un strigăt când l-a văzut, dar el a asigurat-o că avea să fie mai bine până marţi şi că urma să o ia de soţie cu amândouă braţele tefere. Ducele fusese furios aflând de atacul clanului Nucci, dar Gaetano şi Beatrice îl convinseseră să nu se răzbune înainte de nunţi.

— Ai musafiri, Gloria, a spus infirmiera.

— Pentru tine sunt doamna Peck, a spus bătrâna. Aceea era una dintre zilele ei bune.

Sky nu era deloc sigur în această privinţă. Cealaltă bunică a lui, mama Rosalindei, făcuse parte din viaţa lui dintotdeauna.

Dar femeia aceea micuţă de culoare părea să aibă şi mai puţin de-a face cu el decât cântăreţul rock. Ar fi fost minunat să-i însoţească şi Loretta, dar în maşina sport erau doar două locuri, iar ea rămăsese să stea de vorbă cu Rosalind.

Aşa că Sky s-a trezit aflat la înghesuială, cu omul pe care nu şi-l putea imagina drept tatăl lui. Îşi închipuia că şi pentru Warrior fusese la fel de ciudat ca şi pentru el. Dar

n-avea de gând să-i uşureze cu nimic situaţia.

— Chiar n-am primit scrisoarea aceea, a insistat tatăl lui, în timp ce se îndreptau spre sud.

— Te cred, i-a spus Sky. E în regulă.

— Mama ta îmi trimite întotdeauna scrisorile pe adresa agentului meu, Gus, a continuat el. Şi le-am primit întotdeauna, cu tot cu poze, o dată pe an, regulat.

— Habar n-am avut că ea făcea asta, a spus Sky.

— Cred că mă urăşti, nu? l-a întrebat Warrior după o îndelungată tăcere.

— Nu, nu te urăsc, i-a zis Sky, gândindu-se la ceea ce simţeau Nucci faţă de di Chimici. Doar că nu te cunosc. Am impresia că n-am nimic de-a face cu tine.

Warrior a tresărit.

— De acord, a spus el. Dar există o lege. Vreau să spun că sângele apă nu se face, nu?

— Chiar aşa? a replicat Sky. Noi nu cred că avem nimic altceva în comun în afară de ADN. E posibil ca fizic să aduc cu tine mai mult, totuşi eu semăn cu mama.

— Numai pentru că ai fost cu ea în tot timpul ăsta, a spus tatăl lui.

Sky a dat din cap.

— Nu cred, a spus el.

— Păi, atunci cred că trebuie să mă mulţumesc cu ADN-ul, a zis Warrior.

— Ar fi util dacă ai avea nevoie vreodată de un rinichi sau de un transplant de măduvă, a i-a tăiat-o Sky, dar chiar în timp ce spunea asta, vrând să fie sarcastic, şi-a amintit toate acele episoade din *EI*, pe care le urmărise cu mama lui şi nu s-a putut abţine să nu zâmbească.

— Mă cam iei la mişto, nu? l-a întrebat tatăl lui, uitându-se spre el. N-am probleme cu rinichii. Apoi s-a destins un pic. Totuşi s-ar putea să am nevoie de ficat într-o zi. Obişnuiam să beau ca un apucat până să mă ia Loretta în primire.

— E drăguţă, a spus Sky sincer.

— Da, e o adevărată comoară, a completat Warrior.

— Şi maşina e frumoasă, a adăugat Sky.

— Vrei s-o încerci? l-a întrebat Warrior. Ţi-ai luat permisul?

— Doar cel provizoriu, a răspuns Sky. N-am decât şaptesprezece ani.

— Sigur, a spus Warrior. În America e altfel. În unele state copiii pot conduce imediat ce împlinesc cincisprezece ani. Dar uite ce e. Dă şi tu o tură cu ea prin jurul casei, după ce o vedem pe bunica ta, bine?

Sky nu era sigur cum se lăsase convins să facă această vizită. Warrior îl întrebase dacă voia să meargă cu el s-o vadă pe bătrâna lui mamă, într-un azil din Surrey, şi Sky a avut sentimentul ciudat că tatăl lui îşi dorea să meargă cineva cu el care să fie pe post de tampon. Îi explicase că bătrâna uneori era confuză.

Părea cât se poate de vioaie când a dat Sky cu ochii de ea, uitându-se când la unul, când la celălalt.

— Bună, mamă, a spus Warrior, aplecându-se s-o sărute. Se opriseră pe drum să cumpere flori şi acum îi oferi un buchet uriaş de trandafiri de seră.

— Ia uite, doamnă Peck, nu-i aşa că-i drăguţ? a spus infirmiera înainte de a-i lua de acolo.

— Salut-o pe bunica ta, Sky, l-a înghiontit Warrior.

Sky avea impresia că nu era în stare s-o sărute pe străina aceea. I-a întins mâna. Pe chipul bătrânei s-a citit nedumerirea.

— E băiatul lui Kevin? l-a întrebat ea pe fiul ei.

— Nu, mamă, a spus Warrior. E fiul meu, Sky. Nu l-ai mai întâlnit până acum. Nici eu până azi. Stă cu mama lui.

— Cu alta? a întrebat bătrâna. Nu părea prea încântată să-l vadă. Seamănă cu tine, Colin. Şi cu taică-tu, prăpăditul de el.

Sky nu ştia exact ce voia ea să spună. Dar l-a amuzat să afle că milionarul Rainbow Warrior era în realitate Colin Peck şi avea o mamă bătrână, care nu-i trecea nimic cu vederea. îl compătimea că avea o mamă aşa de arţăgoasă şi că fusese luat în primire de Loretta. Se părea că

rockerul cuceritor era cam sub papuc.

— De ce râzi? l-a întrebat doamna Peck. Ia să te vedem mai bine. Văd că mama ta e albă.

Sky a dat din cap. N-avea de gând să vorbească despre Rosalind cu femeia aceea.

— Păi, chipeş eşti. Cred că tot cântăreţ vrei să te faci, nu?

— Nu, a spus Sky. Eu vreau să devin artist plastic. Nici măcar nu-mi place genul lui de muzică.

Apoi a realizat că fusese neaşteptat de mojic. Se holbau amândoi la el. Brusc a avut sentimentul puternic că era tânăr şi că avea tot viitorul în faţă. Bătrâna aceea, care era bunica lui biologică, părea că nu mai avea mult de trăit. Iar Warrior nu era un om rău. Doar că trăise o cu totul altă viaţă decât Sky.

— Iată, nu-i aşa că arată minunat? a spus infirmiera veselă, aducând înapoi trandafirii, puşi într-o vază de sticlă. Vreţi să vă fac câte un ceai bun?

Capitolul 21

Nunţile din familia di Chimici

Tinerii *stravaganti* stăteau pe treptele loggiei, urmărind pregătirile pentru turnir. Loggia era înţesată de tarabe cu mâncare pentru toţi cei ce nu fuseseră îndeajuns de norocoşi încât să fi fost invitaţi la banchet. Luciano le-a cumpărat tuturor bucăţi groase de *frittata* puse între nişte felii de pâine aspră şi o carafă de bere pe care s-o bea împreună. Nicholas stătea mai retras, cu spatele sprijinit de o parte a soclului statuii şi cu gluga trasă, pentru a-şi ascunde chipul.

Alaiul familiei di Chimici a ieşit din palatul ducal. Pentru ei fusese înălţată o platformă, unde să stea şi să urmărească jocurile. Toţi cei patru miri îşi însoţeau miresele, la care se adăugau ducele, prinţesa Beatrice, ducesa Bellezzei cu tatăl ei, regentul, şi papa însuşi, care binecuvânta mulţimea înainte de începerea întrecerilor. Prinţul Fabrizio a prezentat-o spectatorilor pe mireasa lui drept regina turnirului. Ca viitoare soţie a moştenitorului

ducelui, prinţesa Caterina de Volana merita această cinste. Iar mulţimea a fost încântată s-o vadă pe tânără îmbujorându-se atunci când prinţul i-a pus coroana din frunze de măslin pe părul său blond.

Turnirul a debutat printr-o procesiune grandioasă de care trase de boi, ce transportau modele ale tuturor oraşelor conduse de di Chimici – Remora, Moresco, Fortezza, Volana, Bellona – terminându-se cu unul perfect al Gigliei, care cuprindea fiecare detaliu (cu excepţia vizibilă a noului palat al familiei Nucci) şi dominat de reprezentarea în miniatură a marii catedrale. În acel moment, marginile pieţei erau deja împânzite de gură-cască.

— Vezi, nici urmă de Bellezza, i-a şoptit Luciano Georgiei. Şi ştia că Arianna, care stătea măreaţă în partea cealaltă a pieţei, gândea acelaşi lucru. N-ai să vezi niciodată un model al Oraşului Măştilor, transportat de un car în cinstea ducelui Gigliei.

„Doar dacă Arianna nu acceptă cumva cererea lui în căsătorie”, s-a gândit Georgia, dar şi-a păstrat acel gând doar pentru sine.

După ce ultimul car a trecut de palatul ducal, au venit doi bărbaţi şi au instalat un manechin în capătul sud-estic al pieţei în formă de L. Era o marionetă de paie, cu un scut într-o mână şi un bici greu în cealaltă. Călăreţii alergau spre el cu lancea coborâtă şi imediat ce loveau scutul trebuiau să se dea la o parte pentru a evita cravaşa care se învârtea. Primii doi sau trei au fost daţi jos de pe cal cu uşurinţă.

Nicholas era în picioare, huiduind împreună cu restul mulţimii.

— Eu eram foarte bun la asta, i-a spus el lui Sky. Oh, de-aş fi avut un cal şi-o lance!

Fabrizio, Carlo şi Alfonso coborâseră de pe platforma de lemn şi se înscriseseră printre participanţi. Purtau doar câte o armură uşoară şi nu aveau coifuri. Gaetano s-a uitat după arcaşi pe acoperişurile clădirilor înconjurătoare, dar

singurii pe care i-a putut zări erau oamenii lor, arcaşi din armata personală a ducelui. Şi el era aproape la fel de frustrat ca şi Nicholas că nu putea lua parte la întrecere, dar Francesca îl ţinea strâns de mână.

La turnir participa floarea tinerimii oraşului, nu numai di Chimici ori Nucci, ci orice familie din oraş care avea pretenţia unei vechi descendenţe: Aldieri, Bartolomei, Donzelli, Gabrieli.

Leoni, Pasquali, Ronsivalli şi Salvini erau toate reprezentate, şi fiecare dintre ele era loială fie bancherilor-parfumieri, ale căror nunţi erau sărbătorite, fie negustorilor de lână, proprietari de oi, care erau inamicii primilor.

Tinerii se aliniau să încerce să doboare marioneta, iar în alte părţi ale pieţei jongleri, acrobaţi şi muzicanţi distrau mulţimea, în vreme ce aşteptau turnirul principal. Şi nu doar nobilii; toţi băieţii, indiferent de statutul lor social, se aflau în piaţă, savurând cu lăcomie spectacolul şi zgomotul. Sandro şi Fratello căscau şi ei gura de la marginea mulţimii.

Prinţul Fabrizio a câştigat proba şi a fost decorat de Caterina, care i-a pus lanţul de argint în jurul gâtului. El i-a şoptit ceva la ureche, în vreme ce ea i-l petrecea pe după cap şi mulţimea a ovaţionat ataşamentul lor.

Pentru proba principală a turnirului, combatanţii şi-au pus cu toţii coifuri metalice. Lui Sky nu-i venea să creadă că urma să vadă călăreţi şi cai în carne şi oase, care se luptau cu lănci cu vârfuri metalice. Însă pe ceilalţi, care văzuseră excesele de la Stellata remană, nu-i mai mira aşa de tare. În jurul pieţei răsuna zornăitul lăncilor pe scut şi al săbiilor ce se ciocneau; nu se făcea nimic cu jumătăţi de măsură, deşi se presupunea că asta era o petrecere de nuntă.

Turnirul a durat ceasuri în şir, până ce au rămas doar Camillo Nucci şi Carlo di Chimici în concurs. În acele momente, mulţi tineri îşi oblojeau mădularele rupte sau rănile sângerânde provocate de lamele săbiilor. Fabrizio şi

Alfonso se retrăseseră amândoi cu răni superficiale, pentru că miresele lor ţinuseră ca ei să rămână teferi pentru ziua nunţii.

— Cineva va fi cu siguranţă ucis, nu? a întrebat Sky.

— De regulă, nu, a răspuns Nicholas.

Camillo şi Carlo s-au repezit unul la altul, străbătând scurtul spaţiu al pieţei. Lăncile li s-au ciocnit şi au fost amândoi daţi jos de pe cal. Caii eliberaţi de povară au fost opriţi doar de grăjdarii curajoşi, care i-au prins de hăţuri. Cei doi tineri au sărit în picioare, cu săbiile trase. Camillo îşi scăpase scutul, dar fratele lui, Filippo, i-a aruncat altul.

Cei doi luptători s-au rotit unul în jurul celuilalt, în vreme ce mulţimea era însetată de sânge. Acela era punctul culminant al distracţiei lor din acea zi. Georgia s-a trezit strigând „Carlo! Prinţul Carlo!”, apoi s-a oprit, întrebându-se de ce-o făcuse. Singurii membri ai familiei di Chimici pe care-i plăcea erau Gaetano, care nu lupta, şi Falco, care stătea lângă ea, îmbrăcat în călugăr şi îşi ovaţiona fratele, într-un mod total neecleziastic.

— Ce părere ai? i-a şoptit Sky lui Luciano.

— Se potrivesc bine din punctul de vedere al forţei şi iscusinţei, aş zice eu, a răspuns Luciano. Dar nu e ca la scrimă. Uită-te ce grele sunt spadele acelea!

Cei doi tineri în armură s-au luptat în continuare. Între plăcile de metal nu era aşa de mult spaţiu încât să poată fi provocată vreo rană, dar nu aşa se sfârşea un turnir. Era suficient ca unul dintre ei să-l dezarmeze ori să-l culce la pământ pe celălalt. Amândoi erau agili şi iscusiţi în mânuirea spadei, dar armele erau grele şi nu era o întrecere uşoară.

— Asta e pentru fratele meu, a şuierat Carlo, repezindu-se la beregata lui Camillo.

— Şi asta e pentru al meu, a răcnit Camillo, parând lovitura cu scutul şi încercând să lovească la rândul său.

După douăzeci de minute, Camillo îşi istovise adversarul, biruindu-l, şi Carlo era în genunchi. Conducătorul turnirului a oprit lupta, văzând că Nucci i-ar

fi dat jos coiful lui Carlo şi i-ar fi aplicat lovitura finală. Astfel că premiul i-a fost acordat tânărului Nucci, ceea ce a făcut ca jumătate din mulţime să urle după răzbunare, iar cealaltă să ovaţioneze încântată.

Spre ghinionul ei, prinţesa Caterina a trebuit să ofere un frumos coif de război din argint şi bronz duşmanului familiei sale. Clanul di Chimici a aplaudat de formă, cu zâmbete prefăcute. Când a coborât, Camillo s-a ciupit de nas, declanşând şi mai multe ovaţii şi huiduieli. Carlo, istovit, stătea pe treptele loggiei, cu coiful scos, bând o cană de bere. Când Camillo a trecut pe lângă el, a văzut un băiat zdrenţăros şi pe câinele lui, care dăduseră târcoale palatului familiei sale.

Băiatul şi câinele traversau piaţa grăbiţi, spre locul unde avea să se ţină următoarea întrecere. În drumul lor, au trecut pe lângă Carlo, dar câinele s-a dat în lături şi a lătrat la prinţ. N-a durat decât o clipă, prinţul a ocărit câinele şi băiatul l-a tras înapoi de sfoară, dar Camillo Nucci şi-a amintit atunci unde mai văzuse potaia înainte. Şi a înţeles care di Chimici îi ucisese fratele.

Dar atunci sosise momentul pentru scrimă, şi o jumătate de duzină de perechi de tineri au început să se dueleze de mama focului prin toată piaţa.

— Haide să facem o partidă! i-a propus Luciano lui Sky.

Un rândaş le-a dat o pereche de arme şi s-au duelat pentru prima oară amândoi. Pentru Sky era cel mai fericit moment din escapadele lui în Talia de până atunci. Armele le străluceau în soare, erau tineri, agili şi se potriveau de minune, iar Sky era şi el un nobil giglian bine îmbrăcat, ce lua parte la marea zi de sărbătoare a oraşului. Dar floretele din secolul al XVI-lea erau mult mai grele decât cele cu care era el obişnuit, astfel că Luciano a reuşit să-l dezarmeze în scurt timp. Când Sky s-a întors să stea jos împreună cu ceilalţi, Georgia l-a prins de braţ.

— Ce ai crezut că faci? s-a răstit la el. Închipuie-ţi că ai fi câştigat şi ar fi trebuit să primeşti premiul de la

prinţesă. Cred că tu ai impresia că în Giglia sunt aşa de mulţi călugări de culoare, cu codiţe împletite, încât ducele nici nu s-ar fi prins că tu erai ăla care se dădea drept călugăr!

Dar n-aşteptă vreun răspuns. Luciano se lupta acum cu Filippo Nucci şi era îngrijorată să nu fie rănit. Mai mulţi scrimeri îşi pierduseră butonii din capătul floretelor şi se auzeau urlete atunci când lamele ascuţite nimereau în plin. Filippo l-a prins la înghesuială pe Luciano şi în scurtă vreme l-a dezarmat, prinzându-i arma în apărătorile propriei florete.

Luciano s-a întors la prietenii săi, abia respirând. Au văzut cum prinţul Carlo şi-a revenit, salvând onoarea familiei sale şi învingându-l pe Filippo Nucci în ultima rundă. Viitoarea sa cumnată zâmbi mult mai larg în timp ce-i înmâna premiul, o cupă de argint. Nicholas aplaudă frenetic. Pe Georgia o trecură fiorii. Toate duelurile acelea cu arme tăioase îi redeşteptaseră temerile pe care şi le exprimaseră toţi în legătură cu ceremoniile de nuntă din ziua următoare.

— Mă bucur că Alice nu-i aici, i-a şoptit ea lui Sky.

— Şi eu, a spus el.

Şi-a dat seama că n-ar fi fost în stare să se concentreze pe ceea ce aveau de făcut *stravaganti* a doua zi dacă ar fi trebuit să stea cu ochii pe prietena lui. Îi era de ajuns să facă asta acasă şi nu mai avea nevoie de aşa ceva şi-n Talia. Şi-a alungat intenţionat gândul legat de tatăl său şi s-a concentrat asupra a ceea ce se petrecea în piaţă.

Di Chimici părăseau platforma, întorcându-se la palat. Roiuri de servitori terminaseră de aranjat mesele pentru banchet pe platforma din colţul nord-vestic al pieţei. Alţii au adus holuri cu apă caldă, înmiresmată cu petale de trandafir sau coajă de lămâie, pentru ca oaspeţii să-şi poată spăla mâinile. Platforma fusese construită în aşa fel încât să înconjoare fântâna cu statuia lui Neptun în centru şi cu bazinul cu apă de colonie, ale cărei susur şi

parfum să persiste pe toată durata mesei.

Baldachinul era acum la locul lui, creat din pânză turcoaz cu fire de argint, prinsă cu împletituri de verdeaţă, trandafiri şi crini de seră. Blazonul di Chimici atârna pe fiecare stâlp de susţinere. Oaspeţii erau împărţiţi pe sexe şi pe vârste, astfel că miresele erau toate la aceeaşi masă, cu Beatrice şi Arianna, în vreme ce mirii stăteau la o alta cu cei doi fii ai familiei Nucci şi diferiţi alţi nobili. La masa lor era cea mai tensionată atmosferă de la petrecere.

Isabella, ducesa văduvă de Volana, prezida masa femeilor mai în vârstă, unde se aflau mama Francescăi, prinţesa Clarice de Bellona, prinţesa Carolina de Fortezza şi Graziella Nucci. La o masă fastuos împodobită de lângă fântână stătea papa înveşmântat în hainele sale de gală, cu fraţii săi, ducele de Volana şi prinţul de Bellona, şi cu vărul său, prinţul Jacopo de Fortezza. Rodolfo şi Matteo Nucci stăteau tot acolo şi masa era prezidată de duce în persoană, bineînţeles.

— Aha, ce avem noi aici? a spus papa când a fost adus primul fel de mâncare.

— Clapon în vin alb, Sanctitatea Voastră, a răspuns servitorul care fusese instruit să-l servească pe el primul. Şi acelea sunt seminţe de rodie argintate.

Vinul verzuliu din Santa Fina era ţinut la rece în cazane de bronz pline cu apă, în vreme ce sticlele de vin roşu bellezzan şi giglian se încălzeau uşor în soarele după-amiezii.

Tinerii *stravaganti* care nu fuseseră invitaţi la banchet îşi potoleau foamea cu plăcinte dulci şi se uitau la acel du-te-vino din piaţă ca la teatru.

— Asta o să ţină ore-n şir, a spus Sandro atotştiutor, venind lângă ei, pe treptele loggiei.

Nicholas a dezmierdat urechile câinelui. De când îi povestise Sulien despre *stravaganti*, Sandro îşi petrecuse tot mai mult timp cu ei. Aceştia erau conştienţi că le ştia secretul şi că fratele Sulien avea încredere în el.

— Eu trebuie să plec cu mult înainte de sfârşit, a

spus Georgia cu regret.

Ziua următoare era una de şcoală şi nu putea risca să doarmă peste măsură. Şi spre deosebire de ceilalţi, ea avea un zbor lung de făcut înainte să se poată întoarce acasă.

— O să-ţi povestesc eu totul despre asta mâine, i-a promis Luciano, oferindu-i unul dintre zâmbetele acelea care-i făceau inima să stea în loc.

— Şi eu, a spus Sandro. O să-ţi enumăr toate felurile de mâncare. Enrico o să le ştie pe toate, chiar dacă nu e îndeajuns de nobil încât să stea alături de duci şi prinţi.

— Sau îndeajuns de curat, a completat Luciano. Ar fi trebuit să umple fântâna cu toate parfumurile din farmacia lui Sutien dacă era invitat.

Pe Luciano îl deranja faptul că Sandro încă mai lucra pentru ţ ipar, deşi Sulien fusese cel care-l sfătuise pe băiat să nu rupă legătura cu di Chimici. Luciano ştia că Enrico era în stare de orice, inclusiv de crime, şi nu-i plăcea ideea că băiatul risca să se expună ca un soi de agent dublu.

Georgia a plecat din piaţă când au fost aprinse lumânările în sfeşnicele de argint ale familiei di Chimici şi lampioanele ce atârnau de baldachin. Sky şi Nicholas au mai rămas doar atât cât să vadă cum era cărat un tort uriaş cu vată de zahăr, sub forma unei sticle uriaşe de parfum înconjurate de crini. Apoi Sky a trebuit să-l tragă pe Nicholas înapoi la mănăstire.

Luciano a rămas şi după înserat în piaţă cu Sandro, în vreme ce oaspeţii sătui ronţăiau felii de migdale prăjite şi smochine şi ascultau formaţia de muzicanţi ce cânta în balconul palatului. Când s-a oprit muzica, au început discursurile şi Luciano şi-a dat seama că aţipise, pentru că Sandro îl scutura să-l trezească.

— Ducele face un anunţ important, a spus el.

Cei doi s-au ridicat şi s-au apropiat de platforma unde se desfăşura banchetul, care acum era o insulă de lumină şi flori în întuneric. Ducele Niccolò, strălucitor într-o haină de catifea stacojie brodată, stătea în picioare, ţinând o

cupă de argint plină cu vin roşu. Discursul său era un pic împleticit şi el se cam clătina, dar era în continuare conducătorul petrecerii.

— Fratele meu, Sanctitatea Sa Papa Lenient al VI-lea, aflat aici pentru a-i cununa pe opt dintre cei mai apropiaţi membri ai familiei noastre în catedrală, mâine, mi-a conferit cinstea unui nou titlu.

Papa s-a ridicat şi el, clătinându-se şi mai tare decât fratele lui, şi a luat noua coroană de la un paj ce o adusese pe platformă, pe o pernă de catifea stacojie.

— Prin puterea cu care sunt investit ca episcop al Remorei şi Papă al Bisericii Taliei – a spus el – îl declar pe ducele Niccolò di Chimici, duce de Giglia, drept primul Mare Duce al Tuschiei.

A pus pe capul cărunt al fratelui său coroana ducală, ce semăna cu un frumos produs de cofetărie.

Noul Mare Duce şi-a aranjat-o în vreme ce aplauzele au izbucnit de la toate mesele.

— Sper să-i las această coroană şi titlul moştenitorului meu, Fabrizio, şi urmaşilor săi, a spus Niccolò. A căutat cu privirea pe cineva dintre oaspeţii săi. Şi acum, înainte de a merge la palat pentru a dansa, vă rog să închinaţi împreună cu mine un ultim toast, celei mai bine-venite musafire, frumoasei ducese a Bellezzei!

Mesenii au început să şușotească. O asemenea cinste, venind imediat după anunţarea noului titlu al ducelui, avea, probabil, o semnificaţie. Luciano l-a prins strâns pe Sandro de umăr. Dar n-a mai existat niciun alt anunţ. Marele Duce nu avea nicio înţelegere secretă cu Arianna. Cei mai importanţi oaspeţi se mutau în curtea principală a palatului ducat pentru a dansa, iar Arianna a dispărut din raza privirilor lui Luciano.

— Vrei să stau aici, s-o aştept până pleacă? l-a întrebat Sandro.

Luciano a fost mişcat.

— Cred c-o să stau chiar eu însumi, mulţumesc, a spus el.

— Atunci o să rămân să aştept şi eu împreună cu tine, s-a oferit Sandro.

Servitorii goleau platforma, aşa că s-au dus şi s-au aşezat pe marginea fântânii parfumate şi în scurt timp s-au apucat să-şi împartă între ei resturile de la ospăţ – chiar şi Fratello a primit nişte bucăţi de ficat de capră, ce căzuse de pe mese.

În piaţa din faţa mănăstirii Santa-Maria-tra-le-vigne, în jurul obeliscului de lemn, se ţineau întreceri de trăsuri, dar Sky nu era acolo să le vadă.

În toate celelalte pieţe s-au aprins artificii în cinstea noului Mare Duce şi a nunţilor de a doua zi. Servitorii ducelui au împrăştiat monezi de argint prin mulţime şi oamenii au strigat: „Trăiască Marele Duce Niccolò! Trăiască di Chimici!”

În curtea palatului ducal se formau perechile pentru dans. Arianna l-a căutat pe tatăl său pentru o discuţie rapidă, dar a fost împiedicată de duce în persoană.

— Ah, Alteţa Voastră, a spus el, făcându-i o plecăciune destul de nesigură. Vă rog să-mi faceţi onoarea de a-mi fi parteneră.

Arianna a tresărit, apoi şi-a dat seama că el se referea doar la dans. De jur-împrejurul primului etaj al curţii interioare se întindea o loggie unde se retrăseseră acum muzicanţii. Torţele pâlpâiau în suporturile lor de fier fixate chiar sub acea galerie şi muzicanţii erau iluminaţi şi ei de candelabre cu numeroase braţe. Aerul era înmiresmat de parfumul crinilor şi sus, deasupra dansatorilor, şi-au făcut apariţia stelele. Era o noapte perfectă pentru idile.

Exact la asta se gândeau şi cele patru cupluri ce urmau să se căsătorească a doua zi şi, în chip îngrijorător, şi Marele Duce făcea acelaşi lucru.

— Am un cadou pentru Alteţa Voastră, i-a spus el Ariannei, în timp ce executa mişcările de dans.

— Alteţa Voastră a fost mai mult decât generoasă, i-a răspuns ea.

Ducele a scos din jiletcă un săculeţ de catifea neagră.

„Zeiţa să ne aibă în paza ei”, şi-a zis Arianna, „nu acum în toiul dansului, cu toată lumea zgâindu-se în jur”. Nu era un inel. Era un pandantiv de argint sub formă de mandolă, încrustat cu nestemate.

— E splendidă, a spus Arianna. Dar…

Ducele şi-a ridicat mâna.

— Nu vreau să iau în seamă acest cuvânt, a spus el. Nu există niciun fel de condiţii pentru a-l accepta. Să zicem că e un dar din partea Gigliei pentru Bellezza.

— Atunci Bellezza îi mulţumeşte Gigliei, a replicat Arianna.

— Daţi-mi voie să vi-l prind la mânecă, a spus ducele, şi au ieşit din mijlocul celorlalţi dansatori, astfel ca el să i-l poată prinde la mâneca stângă a rochiei ei albastre de satin.

După ce a terminat, i-a făcut semn unui servitor şi a condus-o într-o mică încăpere laterală. Ea s-a uitat disperată în jur după Rodolfo, dar nici urmă de el.

— Mai e încă ceva, a spus Niccolò.

Un servitor a adus în cameră două pisici frumoase, tărcate, de mărimea unor dulăi de vânătoare. Fiecare dintre ele purta câte o zgardă din argint, cu crini împletiţi, cu un lanţ lung ataşat. Arianna nu şi-a putut ascunde încântarea. Iubea animalele.

— Le puteţi atinge, Alteţă, a spus servitorul. Sunt chiar blânde.

Arianna le-a mângâiat blana splendidă şi le-a admirat ochii mari, cafenii, conturaţi cu negru, că ai celor mai dichisite nobile gigliene. Propriii săi ochi străluceau şi ducele era încântat.

— Sunt într-adevăr pentru mine? a întrebat Arianna, ca o fetiţă ce încă era.

— Un alt semn de stimă din partea Gigliei, a răspuns Marele Duce. Şi un semn de prietenie mai strânsă, ce sper să se înfiripe între cele două oraşe ale noastre.

Complet captivată de fermecătoarele pisici, Arianna

era destul de neatentă la modul în care evolua acea întâlnire. Niccold începuse să fie gelos pe mângâierile împărţite animalelor şi a poruncit să fie luate de acolo.

— Ai auzit anunţul meu făcut după cină? a întrebat-o el, fără a da semne că ar fi dorit să reia dansul.

— Sigur, a spus Arianna.

— Şi ai văzut coroana mea?

Arianna a observat că aceasta era aşezată pe perniţa ei de catifea, pe o măsuţă din încăpere. Niccold a pocnit din degete şi un alt servitor a adus o a doua coroană. Era mai mică şi mai delicată, dar nestematele ei scânteiau la fel de tare.

— Poţi ghici pentru cine este aceasta? a întrebat el.

Arianna n-a spus nimic.

— Am comandat-o pentru Marea mea Ducesă, a spus Niccold luând coroana subţire de argint de la servitor. Aş vrea să văd dacă se potriveşte Alteţei Voastre.

Arianna protestă.

— N-aş putea s-o port, a spus ea adăugând: nici nu ştiu cum să mă adresez Alteţei Voastre conform noului vostru titlu.

— Niccold mă numesc, a răspuns el, scoţându-i mica diademă cu diamante de pe cap şi punându-i în loc coroana. Iată. Aş zice că se potriveşte de minune. Îţi stă bine cu ea, draga mea Arianna, aşa cum îndrăznesc să-ţi spun. Nu vrei să-mi faci cinstea de a o purta şi de a fi Marea mea Ducesă?

„S-a întâmplat”, şi-a zis Arianna, şi avea impresia că era ca unul dintre visele acelea când încerci să fugi şi picioarele îţi înţepenesc şi totul se petrece cu încetinitorul. În acel moment, un foc de artificii s-a înălţat în văzduh şi deasupra curţii au explodat steluţe de toate culorile, astfel că ea a profitat de prilej pentru a nu da niciun răspuns. „Nu sunt la fel de frumoase ca ale tatălui meu”, s-a gândit ea, dar apăruseră la momentul oportun. Ducele părea enervat. Arianna şi-a scos coroana şi şi-a pus la loc diadema.

— Să ne întoarcem în curte să vedem artificiile, l-a invitat ea cât de calm a putut.

— Nu trebuie să răspunzi imediat, a spus Niccold, acoperind cu vocea sa zgomotul artificiilor. Îmi poţi spune mâine după nunţi. Aş vrea să fac un anunţ seara. De fapt, nu trebuie să-mi spui nimic. Poartă doar rochia pe care ţi-am trimis-o şi voi şti că răspunsul tău e favorabil.

În acel moment, Arianna nu se putea gândi decât cum să scape de el.

— Da, a spus ea. Asta ar fi acceptabil. Apoi a ieşit în grabă din cameră, lăsându-l pe duce să se uite la cele două coroane.

Printre cei ale căror chipuri întoarse spre cer erau iluminate de artificii se afla şi Rodolfo, şi Arianna aproape că s-a repezit înspre el, aşa de uşurată era să-l vadă. El a cuprins-o pe după umeri cu braţul.

— M-a cerut de soţie, l-a anunţat ea simplu şi s-a lipit de tatăl său, apucând-o brusc tremuratul în căldura nopţii.

— Speram că am aprins artificiile la timp pentru a împiedica asta, a spus el.

— M-au scăpat de obligaţia de a-i da un răspuns acum, a recunoscut Arianna. Dar artificiile nu sunt ale tale, nu?

— Am urmărit un interes profesional, a răspuns el mimând un zâmbet. Din păcate pentru maestrul de artificii, le-am aprins un pic cam devreme.

Arianna era istovită, şi, după ce s-au scuzat şi şi-au luat rămas-bun, au ieşit afară în noapte, iar gărzile ei de corp au înconjurat-o, purtând torţe pentru a-i lumina drumul înapoi spre ambasadă. Artificiile continuau să explodeze deasupra palatului ducal şi Luciano, care aştepta în piaţă, a văzut că faţa Ariannei era albă ca varul, fiind colorată doar de lumina torţelor.

În dimineaţa următoare, Palazzo di Chimici din Via Larga răsuna de strigătele cameristelor prinţeselor, care comandau apă caldă, ondulatoare şi ace de păr şi piepteni, deoarece le aranjau pe cele patru mirese pentru nuntă. În

Piazza della Cattedrale era înălţat un baldachin din catifea albastră, împodobit cu stele argintii, pentru a asigura un drum acoperit spre uşa estică a catedralei, şi sub el era întins un covor roşu, decorat cu crini argintii, care să ajungă până în capătul pieţei, unde aveau să coboare prinţesele din trăsura ducală.

Catedrala era înţesată de crini şi de soldaţi. Membri ai armatei private a ducelui erau aliniaţi în jurul pereţilor, iar sus la balcon, deasupra marelui altar, un grup de arcaşi înconjura baza domului. În sacristie, papa era ajutat să-şi pună mantia de brocart argintiu. Invitaţii nu mai conteneau să sosească şi să umple stranele din biserică.

Rodolfo şi Sutien se aflau şi ei printre cei invitaţi, nu însă şi Dethridge, Giuditta, Luciano ori Sky. Şi, cu siguranţă, nici Georgia ori Nicholas, despre care nici măcar nu se ştia că se aflau în oraş. Aşa că doi *stravaganti* aveau să se afle în catedrală şi ceilalţi şase afară, în mulţimea festivă de gură-cască. Silvia şi Guido aveau să se afle şi ei printre aceştia. Mulţi giglieni veniseră din zori, stabilindu-şi punctele de observaţie şi aducându-şi mâncare şi băutură. Toate ferestrele şi balcoanele ce dădeau spre Piazza della Cattedrale erau pline de spectatori.

La ambasadă, Arianna era panicată şi nehotărâtă. Blestemata rochie de la duce stătea întinsă pe patul său, lângă la fel de eleganta şi mult mai confortabila rochie de brocart verde cu albastru, pe care o adusese din Bellezza. Se plimba în sus şi-n jos în corsetul ei de dantelă, cu părul castaniu lăsat despletit pe umeri, spre disperarea cameristei sale, Barbara, care încerca să i-l aranjeze.

Arianna nu puse geană pe geană în noaptea din ajun şi era bucuroasă să poarte mască, pentru a-şi ascunde cearcănele de la ochi, dar nu ştia pe care s-o aleagă, pe cea împodobită cu diamante, trimisă de duce odată cu rochia, sau pe cea de mătase verde cu albastru, care se asorta cu rochia ei bellezzană. Rodolfo o sfătuise să nu poarte rochia primită de la duce după ce aflase de cererea

în căsătorie şi de modul în care urma să-i dea un răspuns. Dar Silvia era de părere că, dacă n-o purta, avea să dea naştere unor incidente diplomatice periculoase la nunţi.

— Cum puteţi fi aşa de nehotărâtă, milady? a întrebat Barbara, care era cam de aceeaşi vârstă cu Arianna şi foarte apropiată de stăpâna sa. Eu aş fi încântată să am şansa de a o purta pe cea cu diamante.

Arianna s-a oprit din mers.

— Asta e, a exclamat ea. Chiar ai s-o porţi, Barbara. De ce nu? Mama mea a folosit deseori dubluri şi noi două avem cam aceeaşi măsură. Dacă port rochia, ducele va lua asta drept o acceptare a propunerii sale. Dar dacă îi voi putea spune mai târziu că n-am fost eu îmbrăcată cu ea, o să mai câştig un pic de timp. Spune-mi că ai s-o îmbraci!

Marele Duce le făcea o vizită tinerelor mirese, în Via Larga. Când şi-a băgat capul pe uşă, au început să fie fluturate paravanele, prosoapele şi cămăşile. Ducele a râs şi atât. Era într-o dispoziţie excelentă şi toate aceste tinere şi frumoase rude ale sale nu făceau decât să-i readucă aminte că era posibil să aibă şi el o mireasă tânără cât de curând. Le adusese lăzile de zestre, fiecare fiind pictată cu scena ce urma să aibă loc în scurt timp la catedrală, cu cele patru cupluri care îşi făceau intrarea sub baldachinul familiei.

Şi în fiecare dintre acestea se aflau şiragurile groase de perle şi rubine pe care le comandase ca daruri de nuntă pentru ele. Prinţesele erau încântate de bijuterii şi le ţineau deasupra rochiilor lor de nuntă, sărutându-l pe duce, cu părul încă despletit şi răsfirat pe umeri. Acesta a plecat de acolo într-o dispoziţie nemaipomenită.

Invitaţii din catedrală şi-au întins gâturile pentru a o vedea pe încântătoarea ducesă a Bellezzei, intrând la braţul tatălui ei şi aşezându-se la loc de cinste lângă marele altar. Era sclipitoare în rochia argintie, brodată cu o puzderie de perle şi ametiste, încât brocartul abia se mai zărea dintre ele. Părul îi era acoperit de un văl argintiu şi era mascată ca de obicei, dar asta nu i-a împiedicat pe

atâţia giglieni s-o declare drept cea mai frumoasă făptură pe care o văzuseră ei vreodată.

Marele Duce, stând la locul său de onoare, a văzut-o venind îmbrăcată în rochia dăruită de el şi a zâmbit. S-a aşezat la loc şi s-a pregătit să se bucure de nunţi. N-avea să mai dureze mult până când în familia lui urma să aibă loc încă una, şi mai importantă.

Ducesa era însoţită de o cameristă la fel de frumoasă, într-o rochie simplă, dar elegantă, verde închis, având părul împletit într-o coadă groasă în jurul capului, neîmpodobit cu nestemate. Şi-au făcut apariţia şi papa împreună cu suita sa, ocupându-şi locurile la altar împreună cu episcopul Gigliei, care urma să-l asiste la oficierea slujbei.

În afara catedralei, la marginea pieţei, sosise trăsura ducală şi din ea se revărsă un potop de rochii şi văluri. Patru miri emoţionaţi aşteptau pe covorul roşu să-şi primească miresele. Prima care a ieşit din trăsură a fost Caterina, în rochia ei de brocart alb cu argintiu. Au urmat prinţesele din Fortezza, cea roşcată în rochia verde cu auriu, şi cea brunetă în rochia albă de satin, brodată cu nestemate albe.

La sfârşit a sosit şi Francesca, în rochia ei de dantelă albă, bellezzană, cu păru-i negru împodobit cu perle. Fiecare mire considera că mireasa lui era cea mai frumoasă şi aşa şi trebuia să fie. S-au prins de mâini sub baldachin şi au pornit încet spre catedrală, cei trei prinţi giglieni mergând înaintea vărului lor Alfonso.

În diferite puncte din jurul catedralei, *stravaganti* şi-au unit gândurile cu ale celor doi confraţi ai lor din catedrală. Fluxul de putere se transmitea de la unul la altul, creând un scut de apărare, ce ţinea marea catedrală sub protecţia lor. Muzica procesiunii nupţiale a încetat şi papa a rostit cuvintele de început ale slujbei cununiei.

Camillo Nucci, care stătea împreună cu toată familia sa, s-a uitat spre balcon şi a văzut arcaşii cu arcurile încordate, cu săgeţile gata întinse.

— Atunci, nu aici, i-a şoptit el lui Filippo.

A durat un ceas şi jumătate ca nobilii di Chimici să se căsătorească cu alesele lor. La sfârşitul ceremoniei, tinerii *stravaganti* erau istoviţi de concentrarea asupra ţelului lor. Când perechile de miri au ieşit afară, pe covorul roşu, şi mulţimea a izbucnit în urale, când au răsunat trompetele de argint şi au bătut clopotele din clopotniţa înaltă, şi-au îngăduit şi ei nişte clipe de răgaz.

Dar chiar atunci, un nor întunecat de ploaie a acoperit soarele.

Capitolul 22

Argint însângerat

Biserica Bunei Vestiri era un loc tradiţional de pelerinaj pentru tinerii căsătoriţi. Se afla dispusă perpendicular faţă de orfelinat, în piaţa unde se duclase Luciano de atâtea ori cu Gaetano. Cu trei sute de ani înainte, un călugăr pictase pe unul dintre pereţii ei o frescă cu îngerul ce-i apare Fecioarei Maria, vestind-o că avea să nască un prunc. Cel puţin, se apucase de pictat. Sfânta Fecioară era zugrăvită la un pupitru de rugăciune şi în partea stângă era silueta unui înger înaripat, ce avea un buchet de crini. Dar călugărul necunoscut n-a ştiut cum să picteze chipul îngerului.

Legenda spune că s-a rugat pentru ajutor şi, în toiul nopţii, a venit însuşi îngerul şi a terminat pictura. Cu timpul, a apărut obiceiul ca tinerii căsătoriţi să aducă buchete de flori, pe care să le aştearnă înaintea miraculoasei picturi, astfel încât îngerul să le binecuvânteze căsnicia cu copii. Dacă o făcea, erau rodnici, iar dacă nu, oricum exista orfelinatul în vecinătate, unde se aflau destui copii pentru a umple golul.

Di Chimici nu erau cu nimic mai puţin superstiţioşi decât ceilalţi giglieni şi ducele era nerăbdător să aibă nepoţi, aşa că în planurile de nuntă figurase de la bun început pelerinajul celor patru cupluri la Biserica Bunei Vestiri, pentru a duce flori îngerului. Biserica se afla la mică distanţă de catedrală.

Străduţa îngustă ce unea cele două pieţe era înţesată de locuitori ce ovaţionau şi încă şi mai mulţi erau la ferestre, sorbind din priviri cu nesaţ alaiul rochiilor şi al bijuteriilor preţioase. Deoarece biserica era mult mai mică decât catedrala, doar unii oaspeţi aleşi pe sprânceană i-au urmat pe tinerii miri, restul întorcându-se la palat, unde se pregătea un alt ospăţ. Primii stropi mari de ploaie au început să cadă atunci când alaiul nupţial a părăsit Santa Maria del Giglio.

Rodolfo şi Arianna se aflau printre cei din procesiune, iar ea era în continuare însoţită de cameristă. Dar străduţa îngustă le-a dat mult de furcă gărzilor sale de corp. Un mesaj transmis de Rodolfo prin intermediul gândului i-a făcut pe Sulien şi pe ceilalţi *stravaganti* să se repeadă pe străduţele lăturalnice paralele, astfel încât să ajungă în Piaţa Bunei Vestiri înaintea alaiului nuntaşilor. I-a însoţit şi Guido Parola, trimis de Silvia, care era îngrijorată văzându-şi fiica dispărând pe îngusta Via degli Innocenţi. Piaţa era plină de gură-cască, toţi oamenii care nu reuşiseră să pătrundă în Piazza della Cattedrale se îmbulziseră acolo şi se cocoţaseră pe fântâni şi în jurul loggiilor arcuite ale bisericii şi orfelinatului.

Printre ei se afla şi Enrico, spionul. Nu fusese invitat la nuntă, nici la cununie, nici la vreunul dintre ospeţe şi era cam iritat din pricina asta. Nu se implicase el, oare, în toate măsurile de securitate şi nu-l informase el pe duce în privinţa fiecărui pas? Putea observa că procesiunea era practic lipsită de pază şi a dat din umeri… Amatori”, s-a gândit el.

Covorul roşu, ce fusese întins de-a lungul drumului de la catedrală până la biserică, se murdărise de la ploaie şi miresele erau înghiontite de mulţime, în vreme ce servitorii încercau în van să le apere de ploaia ce se înteţea. Arcaşii şi soldaţii din armata privată a ducelui au pătruns în piaţă, împingându-i pe privitori din cale, conştienţi că fuseseră împiedicaţi de îmbulzeală pe drumul până acolo.

Sulien şi Dethridge încercau să-i unească pe *stravaganti* într-un cerc de putere, dar turbulenţa mulţimii care băuse încă din zori din burdufuri de vin şi confuzia ce punea stăpânire pe procesiune le îngreuna concentrarea. Sulien îşi dădu seama că cei tineri nu reuşiseră să rămână conectaţi între ei.

În estul oraşului se afla un afluent al râului Argento. Debitul său se mărise în timpul iernii şi ploile de la începutul acelei luni umflaseră periculos de mult nivelul apei. În vreme ce în oraş perechile de miri părăseau catedrala, a izbucnit o furtună şi râul s-a revărsat peste maluri. Argento, şi aşa plin până la refuz, nu mai putea înghiţi atâta apă şi a rupt zăgazurile, valuri de apă tumultuoase revărsându-se peste oraş și îndreptându-se în viteză spre centru.

Tinerii miri s-au bucurat să se poată adăposti în biserică. Au defilat de-a lungul culoarului spre fresca din capela din partea laterală *a* marelui altar, unde au fost întâmpinaţi de preotul de serviciu. Marele Duce, papa, ducesa şi mulţi alţi nobili, inclusiv Nucci, s-au înghesuit în bisericuţa din spatele lor. Dar acolo nu era suficient spaţiu pentru toţi soldaţii ducelui şi mulţi dintre ei au fost blocaţi în atrium, în faţa uşii principale a bisericii.

Şi atunci Nucci au atacat. Camillo fierbea de când văzuse potaia lătrându-l pe Carlo în Piazza Ducale. Asistase la toată slujba de cununie, fără a-şi lua ochii de la cel despre care era sigur acum că-i ucisese fratele cu sânge rece, în vreme ce acesta îi zâmbea frumoasei lui mirese, înconjurat de toată pompa şi strălucirea pe care o putea oferi averea familiei di Chimici. Şi acum era binecuvântat de un alt preot să se bucure de urmaşi. Dar unde erau speranţele lui Davide de a se căsători şi de a avea urmaşi? Pieriseră în mormânt.

În vreme ce cuplurile făceau încet cale întoarsă pe culoar, primind urările şi felicitările prietenilor lor, Camillo i-a sărit în faţă lui Carlo şi l-a înjunghiat în piept.

Biserica a explodat. Lucia a înşfăcat un sfeşnic dintr-

o capelă alăturată şi l-a lovit zdravăn cu el în cap pe Camillo. Fabrizio, care fusese chiar în faţa lor, i-a tăiat imediat gâtul acestuia. Filippo Nucci, urlând de furie, s-a aruncat şi el în luptă. A urmat apoi o învălmăşeală de cuţite şi spade.

În mica biserică au pătruns mai mulţi soldaţi. Dar Sky, Nicholas şi Luciano, alertaţi de strigătele din interior, le-o luaseră înainte. Marele Duce şi Fabrizio se luptau amândoi cu Filippo, dar acesta nu ducea lipsă de susţinători. Înăuntru se aflau mai mulţi membri ai clanului Nucci şi simpatizanţi de-ai lor decât şi-ar fi închipuit cineva. Preotul, papa şi capelanul său încercau să le mâne pe femei spre altar, departe de luptă, dar Luciano a ajuns chiar în clipa în care un tânăr a lovit-o pe fata zveltă în rochie argintie cu nestemate.

El a alergat prin mulţime cu floreta trasă, dar un tip roşcovan ripostase deja atacatorului şi se lupta cu acesta. Înainte ca Luciano să ajungă la ei, camerista ducesei a scos un pumnal merlino şi l-a înjunghiat pe atacatorul stăpânei sale.

Marele Duce a zărit cu coada ochiului fabuloasa rochie pătată de sânge şi a văzut-o pe cea care o purta prăbuşindu-se în braţele a doi tineri. A apucat doar să remarce că unul dintre ei era bellezzanul brunet care fusese prieten cu Falco, apoi a trebuit să riposteze unui adversar care-l atacase.

Fabrizio şi Alfonso se luptau cu Nucci corp la corp. Nicholas înşfăcase o spadă căzută şi se dusese să lupte alături de ei. Guido Parola a lăsat-o pe tânăra rănită cu Luciano şi a fugit în ajutorul Luciei, care zăcea prăbuşită peste cadavrul soţului ei, şi a tras-o după el înapoi spre altar. Era extrem de tulburată. Preoţii le ţineau cu greu pe Caterina şi pe Francesca departe de luptă.

Când Georgia, înnebunită, a reuşit în cele din urmă să intre în biserică, strecurându-se printre săbii, a văzut o scenă de coşmar. S-a dus repede la Luciano, care nu era rănit, dar rămăsese stană de piatră, ţmând-o în braţe pe

Arianna în fabuloasa ei rochie.

— N-a murit, a spus camerista ducesei cu o voce cunoscută, şi Georgia s-a trezit uitându-se fix la nişte ochi violeţi. Nu se poate să fi murit, repetă camerista, care nu era nici pe departe Barbara.

Luciano a continuat să ţină în braţe trupul inert al adevăratei Barbara, care încă mai respira. Arianna, îmbrăcată în hainele cameristei, ţinea un pumnal teribil, de pe care încă mai picura sânge.

— Trebuie să vă scoatem pe amândouă din haosul ăsta! a spus Georgia.

L-a văzut pe Sky luptându-se alături de Gaetano, cei doi fiind asaltaţi de trei bărbaţi din clanul Nucci, şi pe Gaetano prăbuşindu-se chiar sub ochii ei. Apoi şi-a făcut apariţia Rodolfo, mânuind o spadă despre care Georgia crezuse că era doar de decor, apărându-l pe Sky şi rănind doi dintre atacatori.

Dar încet-încet, atacul declanşat de Nucci a fost oprit, tot mai mulţi di Chimici intrând în biserică. Membrii Nucci rămaşi în viaţă, inclusiv bătrânul Matteo, erau reţinuţi; suferiseră multe pierderi. Camillo nu era singurul ucis, iar Filippo era grav rănit. Dar familia di Chimici îl pierduse pe prinţul Carto, iar Fabrizio şi Gaetano erau grav răniţi. Se părea că trei dintre mirese puteau ajunge văduve înainte de sfârşitul zilei.

Marele Duce trecea prin biserică de la o victimă la alta, cu sângele şiroindu-i dintr-o rană de la frunte. Florile zăceau pe jos pătate şi călcate în picioare. Sulien a venit alături de el şi i-a pus o mână pe umăr.

— Toţi fiii mei, s-a răstit Ducele furios. Vor să-mi răpească toţi fiii.

— Pe prinţul Carto n-am cum să-l mai salvez, a spus Sulien. Dar contaţi pe mine în privinţa celorlalţi. Lăsaţi-mă să-i duc la mănăstire şi o să fac tot ce-mi stă în putinţă.

Însă atunci când au fost făcute tărgi pentru răniţi şi au fost transportaţi afară, s-au trezit că piaţa erau plină ochi de apă, debitul crescând cu repeziciune. Toţi

spectatorii se duseseră în grabă să-şi salveze ce mai puteau din avutul lor. Dar în biserică fusese aşa un zgomot şi un haos, încât nimeni nu auzise strigătele disperate de afară.

— Repede, a strigat Giuditta, care fusese în piaţă cu Dethridge şi organizase totul. Trebuie să-i ducem pe supravieţuitori la etajele de sus ale orfelinatului.

Tffl

Uşile acestuia erau deja deschise şi maicile aşteptau să le dea o mână de ajutor la îngrijirea celor răniţi. Au fost căraţi sus unul câte unul – Fabrizio, Gaetano, ducesa, chiar şi, la insistenţa Beatricei, Filippo Nucci. Patru soldaţi cărau cadavrul prinţului ucis, pe care l-au aşezat într-o cameră separată. Cadavrul lui Camillo Nucci a fost trântit într-un colţ, fără menajamente. Au urmat cei răniţi care se ţineau pe picioarele lor, inclusiv Sky şi ducele, dar nu înainte ca acesta din urmă să poruncească întemniţarea tuturor membrilor familiei Nucci rămaşi în viaţă, chiar şi a femeilor.

Papa le adusese sus şi pe cele patru mirese, deoarece nu mai exista niciun loc sigur, deasupra nivelului apelor învolburate, în care să le ducă la timp. Aşa că, treptat, toţi oaspeţii rămaşi la cele mai fastuoase nunţi pe care le văzuse oraşul vreodată s-au îndreptat spre etajele superioare ale orfelinatului. Bebeluşii plângeau, fiind temporar abandonaţi de doicile lor, de care era nevoie pentru îngrijirea răniţilor.

Giuditta o pusese pe Georgia, aflată în stare de şoc, să facă bandaje, să rupă haine, să aducă lighene cu apă caldă. Silvia şi-a făcut apariţia ca din pământ, pălind la faţă când află că Arianna fusese rănită.

— Unde e? a întrebat ea cu buzele strânse.

— Luciano e cu ea şi cu camerista ei, a şoptit Georgia. Cred că au făcut schimb de haine.

Silvia a închis ochii şi Georgia a avut impresia o clipă că avea să izbucnească în râs. Dar ea a îmbrăţişat-o doar, spunând: „Slavă Domnului!”

Sulien se plimba încolo şi-ncoace printre victime. Fabrizio, Gaetano şi Filippo erau cel mai grav răniţi şi erau inconştienţi. Sky avea o tăietură la braţ ce-l durea teribil, dar ştia că fusese norocos.

— L-ai văzut pe Nick? l-a întrebat el pe călugăr.

— Nu, a răspuns Sulien. Nu-i printre răniţi?

Ducele Alfonso de Volana, deşi se luptase vitejeşte, era teafăr, şi fusese însărcinat să aibă grijă de femei şi de toţi ceilalţi care nu erau răniţi şi care fuseseră transportaţi la ultimul etaj.

— Mă duc să mă uit, s-a oferit Sky. Cum se simte Gaetano?

Sulien părea îngrijorat.

— Toţi sunt grav răniţi. Nu ştiu cum am să-i ajut dacă nu mă pot duce până la farmacia mănăstirii.

— Cât de mult crezi că vor creşte apele? a întrebat Sky. Când vom putea pleca de aici?

— În niciun caz azi, a răspuns Sulien. Am mai avut multe inundaţii de felul acesta până acum. Unele sunt mai rele ca altele, de obicei cele din primăvară sunt mai uşoare decât cele din toamnă. Dar chiar şi acum, nivelul apelor poate creşte până la aproape doi metri sau chiar şi mai mult.

Sky ştia că asta însemna că el şi Nicholas nu mai puteau să se întoarcă acasă, dar s-a hotărât să nu-şi facă griji. Erau alte lucruri care îl îngrijorau mai mult, de pildă unde se afla Nicholas.

În Piazza Ducale apa ajunsese deasupra nivelului treptelor loggiei şi invadase platforma pentru ospăţ. Servitorii au cărat tot ce au putut în palat, imediat ce apa a năvălit în piaţă şi oaspeţii care nu fuseseră invitaţi la slujba de binecuvântare s-au adăpostit acolo, înghesuindu-se pe scări spre etajele superioare.

Acum se uitau în jos la ce se alesese din mesele întinse pentru ospăţ şi la oglinda lucie a apelor din locul unde doar cu o zi înainte participaseră la turnir tinerii nobili, în plin soare.

Unii oaspeţi speriaţi au dat nas în nas cu cele două pisici mari, tărcate, care fuseseră duse pe acoperiş de cel ce le purta de grijă. Dar erau bine-crescute şi au fost legate de un stâlp cu lesele lor de argint. S-au înfruptat amândouă dintr-o bucată de carne ce le fusese adusă de bucătari.

Soldaţii cărora le fusese încredinţată paza familiei Nucci nu au putut să-i ducă pe aceştia la palat, ale cărui închisori erau oricum inundate. S-a stârnit o altă învălmăşeală când soldaţii şi prizonierii s-au încăierat pentru a scăpa din calea apelor. Matteo şi Graziella au dat fuga împreună cu fiicele lor şi cu susţinătorii rămaşi spre un turn din apropiere al familiei Salvini, care se număra printre simpatizanţii lor. Când au bătut la uşă să intre, apa le ajungea până la mijloc. Au fost coborâte nişte scări de la un etaj de sus şi s-au căţărat pe ele, femeile împiedicându-se în somptuoasele lor rochii de nuntă ude leoarcă. Dar în cele din urmă s-au aflat toţi la adăpost, cel puţin până la scăderea apelor şi îşi puteau exprima în voie durerea pricinuită de pierderea lui Camillo şi de temerile pentru singurul lor fiu rămas în viaţă.

Arianna o îngrijea ea însăşi pe Barbara, desfăcându-i rochia ce-o pusese în primejdie. Luciano refuză să le lase singure, deşi camerista era acum într-o cămaşă de noapte, cu pieptul alb dezgolit, pe care se putea vedea o rană urâtă, sângerândă.

— A fost vina mea că a fost rănită, Luciano, a suspinat Arianna. N-am vrut altceva decât ca ducele să creadă că eram eu. Spunea că, dacă aveam să port rochia, el urma să ştie răspunsul la cererea lui în căsătorie.

— Deci te-a cerut, într-adevăr? a întrebat-o Luciano, gândindu-se cât de ciudat era să discute despre asta în vreme ce erau oameni pe moarte şi apele potopiseră oraşul.

— Ştiai că urma s-o facă?

Luciano a încuviinţat din cap.

— A făcut-o aseară în timpul dansului. Mi-a pus

nesuferita aia de coroană pe cap. O trecură fiorii. Şi acum Barbara poate să moară pentru că eu am fost prea laşă să-l refuz pe loc.

— Nu şi dacă pot s-o ajut eu, a spus Sulien venind la patul fetei.

I-a examinat rana cu atenţie şi i-a cerut unei călugăriţe să-i aducă leacurile de care avea nevoie.

— Nu-i prea adâncă, a spus el. Dacă era un pic mai jos, lama i-ar fi atins inima. Atacatorul n-a putut lovi cu precizie.

— Parola s-a bătut cu el, a spus Luciano. Dar Arianna l-a terminat.

Arianna tremura. Mama ei s-a repezit la ea şi a prins-o în braţe.

— Eşti bine? a întrebat-o ea.

Arianna a încuviinţat din cap.

— După cum vezi, Barbara a primit lovitura destinată mie, s-a plâns ea.

— Repede, a spus Silvia. Pune-ţi nenorocita aia de rochie pe tine şi întinde-o pe a cameristei pe pat.

— De ce? a întrebat Arianna.

— Pentru că nu ştim cine te-a atacat şi de ce, a răspuns Silvia.

— A fost un Nucci, a spus Luciano. L-am văzut eu.

— Şi poţi deosebi un Nucci de un agent al familiei di Chimici? a întrebat Silvia. Marele Duce a luat probabil faptul că ai purtat rochia drept un consimţământ, Arianna. Lasă-l să-şi închipuie asta în continuare.

Silvia şi-a ajutat fiica să-şi dea jos rochia simplă, verde, şi s-o îmbrace pe cea de la duce. Ariannei îi era încă şi mai nesuferită acum, că era tăiată de pumnal şi pătată de sânge.

— Nu mai sta aşa pironit locului, i-a spus Silvia lui Luciano, care încerca să ţină pasul cu întorsăturile evenimentelor. Despleteşte-i părul Ariannei în timp ce eu am să încerc s-o fac pe Barbara să arate iar ca o cameristă.

Părul Ariannei s-a revărsat în cascadă când Luciano i-

a desfăcut cocul şi i-a despletit cozile. I-a dat masca de argint şi vălul, în vreme ce Silvia i-a despletit Barbarei coafura elaborată, pe care aceasta o realizase împreună cu Arianna cu câteva ceasuri înainte. Pe când îi pieptăna buclele încet, Barbara şi-a revenit în simţiri. S-a uitat la ea cu ochi înceţoşaţi.

— Fată curajoasă, a spus Silvia. I-ai salvat viaţa ducesei.

— Şi Parola i-a salvat-o pe a ei, a adăugat Luciano. El a deviat pumnalul.

— Chiar aşa? a întrebat Silvia, interesată. Ce tânăr grozav e! Sulien, ce poţi face pentru fată?

Fratele Sulien spălă rana cu o infuzie din nişte ierburi aduse de călugăriţe.

— Asta o va ajuta, a spus el. Dar va trebui să cos rana. O să doară, aşa că va trebui să-i dau un soporific. Dar mă încurcă faptul că nu pot aduce leacuri de la farmacia mea.

— Mă duc eu, s-a oferit Luciano. Fă-mi o listă.

— E prea periculos, a spus Arianna. Apele sunt în continuă creştere. Cum ai să ajungi acolo?

— Nu-ţi face griji. Voi găsi eu o cale.

Georgia a dat peste Sky sus pe scări, spre ultimul etaj al orfelinatului.

— Slavă Domnului! a spus ea. Eşti teafăr?

— Am o tăietură la braţ, a răspuns el. Dar nu e foarte grav. Ai văzut ce s-a întâmplat cu ceilalţi?

Georgia a încuviinţat din cap. Nici nu voia să se mai gândească la trupurile pe care le văzuse scoase afară din biserică.

— Cum se simte Nick? a întrebat ea.

— Pe el îl caut, a spus Sky. Sper să fie sus, cu cei care au scăpat teferi.

S-au îmbrăţişat pentru o clipă pe scări.

— A fost aşa de cumplit! a oftat Georgia. Nu cred c-am să fiu în stare să uit vreodată sângele şi mirosul.

— Nici eu, a spus Sky bătând-o pe spate stângaci.

S-a gândit iar cât de bucuros era că Alice se decisese să nu mai vină în Giglia. N-ar fi fost deloc plăcut în timpul atacului. Fusese cel mai îngrozitor sfert de oră din viaţa sa. Şi până la urmă *stravaganti* nu reuşiseră să-l împiedice.

— Ai idee dacă Gaetano o să-şi revină? a întrebat Georgia.

— Nu, a spus Sky. Cred că dacă îl poate salva cineva, Sulien va fi acela. Dar nu are acces la leacurile lui.

S-au dus la etajul de sus, unde ducele Alfonso pregătise nişte vin fortifiant pentru femei şi pentru ceilalţi care nu erau răniţi. Mireasa lui, Bianca, îl ţinea de braţ speriată. Era singurul mire care scăpase nevătămat şi ei nu-i venea să creadă că se întâmplase aşa ceva. Mama lui se foise pe lângă toate fetele, mai ales pe lângă fiica sa, Caterina, al cărei soţ zăcea grav rănit cu un etaj mai jos.

Lucia, care luptase cu atâta curaj, dar în van, pentru a-l salva pe Carlo, stătea în stare de şoc, tremurând, în celălalt capăt al încăperii. Nici urmă de părinţii săi, Jacopo şi Carolina. Guido Parola îi pusese mantia lui pe umeri şi încerca s-o convingă să bea nişte vin. Papa, revenindu-şi de la băutura tare, se întoarse spre Alfonso.

— Trebuie să le asigurăm căldură. Sunt toţi uzi şi în stare de şoc. Unde simt călugăriţele?

— Cred că îi îngrijesc pe răniţi, a spus Alfonso. Oare n-ar putea verişoara Beatrice să facă ceva?

— Am s-o găsesc eu, s-a oferit Sky. Ştiu cum arată.

— Habar n-am cine eşti, dar dacă ai să-mi găseşti nepoata, îţi voi fi recunoscător, i-a spus papa.

— Aţi văzut pe undeva un tânăr călugăr dominican? a întrebat Georgia. A participat la lupta din biserică şi nu ştiu dacă e teafăr.

Dar nimeni nu-l văzuse pe Nicholas.

Pe Beatrice au găsit-o împreună cu ducele, care zăcea ameţit în vreme ce ea îl bandaja la cap. Sky s-a ferit de privirile lui Niccold şi Georgia a transmis mesajul.

— O să vin, a spus Beatrice. Ai să fii în siguranţă dacă te las singur, tată?

— Am să mă duc la fiii mei, a răspuns el cu o voce împleticită, ca după o băutură tare.

— Acolo probabil se află şi Nicholas, i-a spus Georgia lui Sky. Cu Gaetano.

L-au urmat pe duce de la distanţă spre o altă cămăruţă. Gaetano şi Fabrizio zăceau nemişcaţi pe nişte paturi, unul lângă altul. Sulien se uita la ei cu o mină gravă. Dar nici urmă de Nicholas. S-au uitat în camera alăturată. Georgia nu s-a putut abţine să nu scoată un ţipăt. În cămăruţa aceea era un singur pat şi acolo zăcea trupul prinţului Carlo, cu bogatele sale veşminte de nuntă pline de sânge. Ghemuit între pat şi perete, părând o biată zdreanţă, stătea Nicholas.

Primul instinct al lui Enrico atunci când apele au năvălit în piaţă a fost să urce până pe acoperişul orfelinatului. De acolo a văzut cum erau scoase victimele afară din biserică. A realizat că totul decursese cum nu se poate mai prost, deşi nu avea cum să-şi dea seama cine fusese rănit. Primul lui gând a fost că putea fi făcut vinovat – iscoadele lui nu reuşiseră să împiedice măcelul, însă nici măcar nu ştia dacă ducele mai trăia. A stat o vreme singur pe acoperiş, înainte să se decidă că trebuia să afle.

A coborât scările cu grijă, uitându-se într-o cameră despre care la început a crezut că era plină de călugăriţe. Dar aveau părul coafat, chipurile lor palide erau rujate şi purtau colane cu nestemate la gât. Erau prinţesele, care acum aduceau cu nişte văduve – ceea ce şi puteau fi după părerea lui Enrico – înveşmântate în rase negre, aduse de călugăriţe. Somptuoasele lor rochii de nuntă zăceau pe jos boţite şi ude leoarcă, inclusiv una ce fusese cândva dintr-o dantelă albă, strălucitoare. Lui Enrico îi reaminti de cea comandată de Giuliana pentru nunta lor.

Privirea i-a fost atrasă de mica prinţesă roşcată. Era mângâiată de un tânăr înalt, tot roşcat, ce trebuie să fi fost vreo rudă. Singurul prinţ prezent era Alfonso, care părea teafăr. Enrico oftă uşurat. Cel puţin unul dintre mirii di Chimici scăpase nevătămat. Dar ducele nu era nicăieri.

A mai coborât un etaj. Acolo, dormitorul mare, de obicei plin de copii, fusese golit şi cei răniţi fuseseră întinşi în paturile lor. N-a văzut pe niciunul dintre prinţii di Chimici. Sulien era ocupat cu răniţii. Brusc i-a atras atenţia ceva strălucitor argintiu. A intra tiptil în cameră.

Un paravan ascundea parţial patul lângă care stătea ducesa, înconjurată de gărzile sale, dar Enrico a observat că deşi rochia argintie cu nestemate era pătată de sânge, ducesa nu părea a fi rănită deloc. O ţinea de mână pe camerista sa rănită. Sensibilul spion şi-a vârât pumnul în gură când i-a văzut rana de la piept. Mai era încă o femeie mai în vârstă lângă pat, căreia nu i-a dat cine ştie ce atenţie. Dar mintea îi lucra febril. De ce să fi fost rănită camerista şi Arianna nevătămată? Şi de ce oare rochia făcută cadou de duce era aşa de pătată de sânge dacă pe ducesă n-o atacase nimeni?

Luciano n-a plecat de lângă Arianna până ce Silvia n-a adunat rămăşiţele gărzilor ei de corp şi nu le-a postat în junii patului unde stătea fiica ei ţinând-o de mână pe cameristă. Apoi s-a dus să se uite afară pe fereastră şi a fost şocat de ceea ce a văzut. Piaţa unde se duclase de atâtea ori cu Gaetano era inundată de apă. Vârfurile celor două fântâni ieşeau la suprafaţă şi asta i-a creat o imagine în privinţa adâncimii apei. Cam un metru şi jumătate, a socotit el, şi pesemne nivelul era încă în creştere.

Acoperişurile clădirilor erau toate pline de oameni ce-şi fluturau mâinile şi strigau, ca într-un soi de parodie a modului în care se purtaseră când sosise alaiul nupţial în piaţă. Lui Luciano nici nu-i venea a crede cât de mult se schimbase totul într-un timp aşa de scurt. Şi, în ciuda promisiunii făcute lui Sulien, nu ştia cum avea să ajungă la mănăstire, să ia leacurile şi să le aducă înapoi. A ieşit pe palier şi a dat de Georgia şi de Sky, care-l ţineau pe Nicholas ca pe un sac cu cartofi.

— Ce este? a întrebat el. E grav rănit?

— Nu cred, a răspuns Sky, lăsându-l în jos şi crispându-se în vreme ce-l ţinea. Era cu Carto.

— Credem că e aşa din pricina şocului, a spus Georgia. Ea însăşi tremura. Ce-ar fi fost dacă ducele s-ar fi dus în camera alăturată, să-şi vadă fiul ucis, şi ar fi dat peste ei doi!

— Îl chem pe Sulien, a spus Luciano.

Călugărul era ocupat. Îi lăsase pe cei doi prinţi pentru moment, rănile lor fiind oblojite de călugăriţe, şi îl îngrijea pe Filippo Nucci. Dar a ieşit imediat când Luciano i-a spus de Nicholas. L-a ridicat pe băiat şi l-a dus spre scări, unde s-a uitat să vadă dacă era rănit.

— Are o rană asemănătoare cu a ta, Sky, a spus el. Dar cred că a cedat psihic. Şi-a văzut un frate ucis şi pe ceilalţi doi răniţi. Are nevoie de odihnă şi de medicamente.

— Mă duc la farmacie, a spus Luciano. Ai lista aceea?

Când Sulien i-a întins o bucată de pergament, Georgia a întrebat:

— Cum ai să ajungi acolo?

— Cred că înot, a spus Luciano încercând să zâmbească.

— Nu fi zănatec, l-a potolit Sky. Trebuie să găsim noi vreo barcă.

— Noi? a întrebat Luciano. Vii şi tu?

— Sigur că vine, a spus Georgia. Probabil că de asta a fost el trimis aici.

— Oh, Doamne, a exclamat Sky. Am halucinaţii.

A arătat spre fereastră şi au văzut toţi aripile negre ale calului zburător, cu un *manoush* în veşminte pestriţe în spate.

Capitolul 23

Oraşul sub ape

Sandro nu fusese nici la cununie, nici la binecuvântarea mirilor. Se întorsese înapoi în Piazza Ducate, încântat că acolo nu fusese niciun atac şi sperând să găsească ceva mai multe resturi pentru el şi câinele lui după începerea următorului ospăţ. Când a pornit ploaia, el tândălea pe lângă platformă, şi câteva minute mai târziu apa a invadat piaţa.

Atunci a fugit pe treptele de sus ale loggiei, ţinându-şi câinele speriat în braţe şi adăpostindu-se de ploaie. Nu-şi închipuia că avea să ţină mult. Auzise el destule despre inundaţiile din Giglia, dar nu văzuse niciuna în scurta sa viaţă. Câinele tremura, dar lui nu-i era frică.

Cel puţin nu atunci. Apa era adâncă doar de câţiva centimetri. Însă mai târziu i-a văzut pe invitaţii de la nuntă repezindu-se să intre în palat şi apa creştea necontenit. Iar după aceea nişte oameni au trecut prin piaţă într-un vârtej, strigând ceva despre un atac. Nu stătuseră să afle ce se petrecuse în Biserica Bunei Vestiri, dar zvonul se răspândise în oraş: toţi di Chimici fuseseră căsăpiţi. Marele Duce fusese ucis de ducesa Bellezzei cu propria lui sabie.

Sandro s-a gândit să lase veştile să se mai potolească, asemeni apelor revărsate, şi să rămână doar adevărul, pe care îl putea cerne el mai târziu. Dar apa ajunsese acum în vârful scărilor şi el nu ştia să înoate. Şi-a vârât câinele sub braţ şi a început să se caţăre în spatele unui leu sculptat de unul dintre strămoşii Giudittei Miele.

Georgia a fugit spre acoperiş împreună cu Sky şi cu Luciano. Niciodată nu mai fusese aşa de bucuroasă să vadă pe cineva, ca pe Raffaella cu calul zburător. Îşi făcuse griji în sinea ei deoarece nu ştia cum avea să se întoarcă în Remora la lăsarea serii dacă nu putea ajunge la Merla, de partea cealaltă a râului. Dar se simţise vinovată că-i trecuse prin minte aşa ceva când nu ştia măcar dacă Gaetano avea săsupravieţ uiască.

Sky a rămas cu ochii zgâiţi la calul înaripat, minunându-se la culme. În ciuda a tot ceea ce i se povestise despre Merla, realitatea în ceea ce-o privea depăşea cu mult orice descriere.

Raffaella descălecă.

— Aurelio m-a trimis, a spus ea. Părea să ştie unde sunteţi.

— Ne poţi ajuta? a întrebat Georgia. Trebuie să aducem leacuri de la mănăstirea Santa-Maria-tra-le-vigne.

Oraşul e acoperit cu totul de ape?

— Cu siguranţă de acolo până aici, a răspuns Raffaella. Dar pot să mă duc iar cu Merla să caut o barcă.

— Crezi că ne-ar putea duce pe amândouă? a întrebat Georgia. Poate aş reuși să aduc una încoace?

N-a fost de acord nimeni cu ideea asta, dar Georgia i-a convins că ea era cea mai uşoară şi călărea cel mai bine.

— Nu călăritul mă îngrijorează, ci urcatul într-o barcă, a spus Sky.

El şi Luciano le-au privit pe cele două luându-şi zborul călare pe Merla.

— Are curaj, nu glumă, a remarcat Luciano.

De sus oraşul părea ca desprins dintr-o nălucire. Doar clădirile mai înalte păreau neschimbate. Pieţele şi străzile erau pline ochi de apă. Fântâni, statui şi coloane se iveau deasupra asemeni unor făpturi ce se înecau şi făceau semne disperate după ajutor. Râul, care nu mai era zăgăzuit între malurile lui, năpădise toate ungherele oraşului.

Dar în cele din urmă, Georgia n-a mai fost nevoită să fie coborâtă într-o barcă. Raffaella a aterizat cu Merla pe Ponte Nuovo. Iepei nu i-a plăcut asta – era un loc îngust şi periculos pentru aripile ei şi apa îi trecea de copite. Dar acolo era adâncă doar de câţiva centimetri şi Georgia a putut să sară în ea, unde bărcile se legănau, smucind de frânghiile lor legate mult sub apă. Raffaella a tăiat frânghia uneia cu un pumnal de la cingătoare, de cât de jos a putut.

— O duc pe Merla înapoi pe acoperişul orfelinatului, a spus ea. Mai ai încă nevoie de ea pentru a te întoarce diseară în Remora.

Georgia a încuviinţat din cap. Se lupta cu barca. Nu mai vâslise până atunci decât o singură dată, pe Serpentine, în Hyde Park, şi totul era plin de apă. Rochia şi părul îi erau leoarcă, fundul bărcii era plin cu apă de ploaie şi vâslele erau alunecoase şi grele. Un vânt rece încreţea apele revărsate ale râului şi la început n-a văzut

încotro se îndrepta, pentru că părul ud îi biciuia faţa. Nu era prea deprinsă să meargă îndărăt şi se temea să nu se ciocnească de vreun obstacol pe care să nu-l poată vedea.

Dar încetul cu încetul a reuşit să cârmească barca printre coloanele din piaţă, unde se aflau birourile Breslei. Oraşul era ciudat de tăcut, şi ea tremura în vreme ce vâslea neîndemânatic prin piaţă. Era aşa de ciudat faptul că barca ei aluneca pe apa care era cam cât ea de înaltă, deasupra listelor de întreceri din ziua precedentă. Ultimul lucru la care se aştepta era să se audă strigată.

Era Sandro, cocoţat pe un leu de piatră, cu căţelul lui în braţe. Bodogănind încet din pricina acestei noi complicaţii, Georgia a legat barca de piciorul leului şi l-a îndemnat să se urce în ea. Era greu de spus cine dintre Sandro şi Fratello era mai speriat de legănatul bărcii când au coborât în ea. Lui Sandro îi clănţăneau dinţii şi se speriase de-a binelea fiind singur şi neavând nicio speranţă ca apele să se retragă.

— Te duc la orfelinat, a spus Georgia. Acolo sunt toţi ceilalţi.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Sandro, încercând să-l încălzească pe Fratello în jiletca lui.

— De unde să încep? a întrebat Georgia pornind iar din loc. Ştii să vâsleşti?

— Pot încerca, a spus Sandro.

Georgia s-a uitat la braţele lui filiforme şi la trupul lui prost hrănit.

— Nu, e în regulă. Mă pot descurca singură până acolo. Dar după aceea le-o dau în primire lui Luciano şi lui Sky.

— Fratele Tino? a întrebat Sandro. Ce au de gând să facă?

— Se duc la mănăstire să aducă medicamente fratelui Sulien, i-a explicat Georgia. Ştii că Nucci au atacat în biserică?

— Am auzit lumea strigând ceva, a spus Sandro. Dar eram blocat în loggia şi n-am putut afla nimic.

— O sumedenie de oameni au fost uciși ori răniţi, i-a relatat Georgia. Gaetano şi fratele lui mai mare sunt grav răniţi, iar prinţul Carlo a murit.

Sandro a tresărit aşa de tare, încât s-a zguduit barca.

— Mie nu-mi pare rău, a spus el. Era un asasin.

— Dar Gaetano nu e, a spus Georgia. Şi noi trebuie să facem tot ce putem pentru a-l salva.

Au ajuns în Piaţa Bunei Vestiri inundată de apă. Sandro a ajutat-o pe Georgia să treacă de fântâni şi să se îndrepte spre orfelinat. Uşa de la intrare era încă deschisă şi parterul era tot inundat, deşi nu era situat chiar la nivelul solului. Au fost nevoiţi să tragă vâslele înăuntru când barca a alunecat dincolo de uşă, dar odată intraţi, au putut s-o lege de balustrada de piatră a scării. Câinele a sărit din barcă scuturându-se de apă şi a fugit în sus pe scări, uitându-se înapoi să vadă dacă Sandro îl urma.

Sky a fost surprins să-l vadă pe micul spion, mai ales când el i-a spus cum ajunsese acolo. În scurt timp şi-a făcut apariţia şi Georgia, udă leoarcă. Sulien era uşurat s-o vadă, dar nerăbdător să primească ceea ce avea nevoie pentru pacienţii lui.

— M-aş duce eu însumi, a spus el. Dar e nevoie de mine aici. Sky, eşti sigur că tu şi cu Luciano o să vă descurcaţi?

Lui Sky i se anchilozase braţul şi-l durea cumplit. Nu credea că era în stare să vâslească, dar ştia unde să găsească majoritatea lucrurilor din farmacie. Iar lui Luciano îi era cel mai puţin frică de apă dintre ei. Era un înotător de primă mână şi trăia într-un oraş construit pe apă.

— Ia cheia asta, l-a învăţat Sulien. Lucrul cel mai important de care am nevoie şi pe care nu am cum să-l înlocuiesc la repezeală se află într-un dulap încuiat din chilia mea. Pe borcan scrie *argentum potabile* şi e singurul lucru care-i poate salva pe tinerii prinţi.

— Bine, a spus Sky, mai încrezător decât se simţea în realitate. Şi-a vârât cheia în buzunar.

— Lăsaţi-mă să vin şi eu, s-a oferit Sandro. Sunt uşor şi ştiu unde se află toate.

Sulien a fost de acord.

— Luaţi-l, a spus el. Ar putea fi de mare folos.

— Dar să ai tu grijă de câinele meu, l-a rugat Sandro. N-o să vrea să se mai întoarcă în barcă.

— O să am eu grijă de el, i-a promis Georgia, apucând frânghia udă de la gâtul câinelui. Se simţea brusc istovită, dar mai erau atâtea lucruri de făcut la orfelinat şi Giuditta avea nevoie de ea.

Băieţii au coborât scările în goană până-n holul inundat. Luciano a apucat vâslele şi Sky s-a aşezat în celălalt capăt, Sandro ghemuindu-se fără tragere de inimă pe fundul bărcii.

Au ieşit în piaţă. Luciano a virat apoi spre vest, încercând să găsească o stradă navigabilă care să-i ducă spre sud, la mănăstirea dominicană. Santa-Maria-tra-le-vigne se afla şi mai aproape de râu şi fusese una dintre primele zone lovite de inundaţie. Când au ajuns în piaţa din faţa ei, au zărit doar vârful obeliscului de lemn ieşind din apă.

— Claustrele sunt inundate şi farmacia e probabil la cel puţin un metru şi jumătate sub apă, a spus Sky. Ce facem?

— Trebuie să încercăm, a zis Luciano.

S-a strecurat cu bărcuţa pe sub o boltă de lângă mănăstire şi a îndreptat-o direct spre claustrai mic. Acesta era sub apă şi Sky a realizat că se alesese praful de toate plantele şi legumele. Au trebuit să traverseze claustrai cu barca până-n celălalt capăt şi s-o conducă de-a lungul unui coridor, capetele lor aproape atingând tavanul. Însă apoi au ajuns în marele claustra, unde se aflau farmacia şi chilia lui Sulien. Sandro a scos un strigăt când a văzut ce dezastru pricinuise apa.

Uşa ce dădea din claustra spre laborator fusese deschisă atunci când năvălise puhoiul. Alambicurile şi creuzetele pluteau prin jur şi sticlele şi borcanele se

făcuseră zob din pricina forţei apei ce pătrunsese înăuntru.

— N-avem nicio şansă, a spus Luciano după o căutare zadarnică de câteva minute. N-a scăpat nimic de pe lista lui.

— Dar ceea ce se află în chilia lui? a întrebat Sky. Leacul din dulapul încuiat poate a scăpat.

Dar exista o problemă: uşa dintre laborator şi chilia lui Sulien era închisă, blocată din cauza presiunii apei. Au condus barca înapoi în claustra.

— Uitaţi-vă, a spus Sandro. Acolo e o lucarnă prin care aş putea să mă strecor.

Aşa era. Se vedea o ferestruică ce dădea în chifla lui Sulien şi niciunul dintre ceilalţi doi n-ar fi putut să se furişeze pe acolo. Luciano a spart sticla cu o vâslă şi Sandro a luat cheia de la Sky. L-au privit cum se strecoară înăuntru, apoi au auzit un pleosc şi un strigăt când a aterizat el în partea cealaltă.

— Oh, Doamne, să nu-mi spui că nu ştie să înoate! a strigat Luciano.

Enrico a străbătut camerele orfelinatului una câte una. A văzut cadavrul prinţului Carlo şi trupurile inerte ale celorlalţi doi prinţi. Dar era ceva ce-i rămăsese întipărit în minte şi-l împiedica să se concentreze asupra a ceea ce vedea. Ceva ce avea de-a face cu ducesa şi cu camerista ei.

A fost trezit din transa lui de prinţesa Beatrice.

— Aici erai! a spus ea, pentru prima oară încântată să-l vadă. Am nevoie de ajutorul tău!

Beatrice, Giuditta şi Georgia se organizaseră ca un fel de echipă de prim ajutor împreună cu călugăriţele, îndeplinind instrucţiunile lui Stilien şi ale doctorului Dethridge. Trebuiau să se îngrijească de toţi orfanii, de răniţi şi de prinţesele traumatizate. Călugăriţele erau şi ele în mare agitaţie, avându-l drept oaspete pe însuşi Papa, fără a-l mai pune la socoteală şi pe Marele Duce al Tuschiei. I-au dat lui Enrico însărcinări ce l-au pus să facă un du-te-vino continuu pe scări. Nu după mult timp, s-a trezit ducându-i vin stăpânului său şi nu ştia cum avea să

fie primit.

Dar Niccold nu-l considera vinovat pe el pentru atac. Ştia foarte bine cine fusese capul răutăţilor. Nu-l văzuse el oare cu propriii săi ochi pe Camillo Nucci înjunghiindu-l pe cel de-al doilea fiu al său? Enrico a văzut iar privirea febrilă din ochii ducelui, aceeaşi şi când Falco era pe moarte. Acum singurul lucru care-l consola pentru asasinarea lui Carlo era dorinţa de a se răzbuna pe Nucci. Nu părea momentul potrivit pentru a-i spune că tânăra ducesă nu purtase rochia scumpă pe care i-o dăruise el. Urma să încerce să-i spună mai târziu că cea rănită fusese camerista. Poate că totuşi n-avea să precizeze că aceasta o înlocuise pe ducesă atunci. Enrico avea sentimentul că informaţia aceea avea să-l înfurie pe duce, deşi era prea absent în acel moment pentru a-i fi gândul la galanterii.

Sandro a ieşit la suprafaţă bolborosind. Îi era teribil de frică. Apa era rece şi nu reuşea să atingă podeaua cu picioarele. A întins braţul şi s-a trezit apucând vârful crucifixului de lemn de pe perete. Se ţinea de el ca de un colac de salvare; ştia ce era – omul acela aflat în suferinţă care apărea şi în biserică. Prinţii se aflau şi ei în suferinţă şi poate că el, Sandro, putea să-i salveze. A aşteptat plutind în apă, menţinut la suprafaţă doar de crucifixul de care se ţinea.

Cineva s-a uitat îngrijorat prin lucarnă. Sandro şi-a fluturat mâna liberă şi apoi a văzut dulapul. Era unul triunghiular, din lemn, sus de tot, într-un colţ. Uşa avea broască şi mâner de lemn. Sandro a traversat camera, a căzut iar în apă, a ieşit din nou la suprafaţă şi a prins mânerul. L-a surprins de cât de puţin avea nevoie pentru a se menţine la suprafaţă. Ţinea cheia strâns în mână. Apa ajungea aproape până la broască, dar a reuşit s-o descuie şi să deschidă uşa.

Rafturile din interior erau pline de pacheţele şi sticluţe cu cele mai preţioase remedii ale lui Sulien. „Ar-gen-tum potabi-le”, a citit el silabisind pe eticheta unei sticle. Habar n-avea ce însemna.

— A luat-o, a spus Sky de afară.

Sandro şi-a apropiat cât a putut mâna în care ţinea sticla de ferestruică. S-a împins cât mai departe de dulap, fără a da drumul uşii. Mai era o distanţă de câţiva centimetri. Sky şi-a întins braţul în interior, tăindu-se în sticla spartă.

Brusc Sandro s-a gândit: „Nu contează dacă mă înec. Ce contează e să ajungă leacul lui Sulien la cei care au nevoie de el”.

S-a îndepărtat de dulap. Sky a înşfăcat sticla în vreme ce el a căzut în apă.

W

Ploaia se oprise. Apa din oraş nu mai creştea, dar avea să mai dureze o vreme până se retrăgea. Călugării de la Santa-Maria-tra-le-vigne se adăpostiseră la etajele superioare. Fratele Tullio se uita afară, spre claustrai cuprins de apă, dând din cap. Cum avea să-i mai hrănească el pe fraţi când toate legumele lui se aflau sub apă? Nădăjduia doar că mai scăpase câte ceva la noua fermă de dincolo de râu, care se afla pe un teren puţin mai înalt.

Tullio a făcut ochii mari. În claustra era o barcă ce se legăna periculos chiar sub o fereastră spartă. La început s-a gândit că erau nişte tâlhari, apoi a văzut că, deşi cei doi tineri din ea păreau a fi nişte nobili din oraş, unul dintre ei era fratele Tino.

A văzut cum au vârât o vâslă pe fereastră şi o făptură ca vai de ea a apărat ţinându-se de ea. Era clar că era o misiune de salvare, nu un jaf.

Sandro s-a speriat când s-a scufundat şi s-a trezit pe podeaua chiliei lui Sulien. Dar apa nu depăşea cu mult înălţimea lui. A deschis ochii şi a văzut că era lângă scrinul de lemn unde-şi ţinea Sulien rasele. A reuşit să se caţăre pe el cu un picior şi să-şi scoată capul din apă, scuturându-şi părul din ochi. Şi a văzut vâsla. Sky l-a tras spre lucarnă, mai-mai să răstoarne barca făcând asta. Dar de îndată ce Sandro a ajuns în cadrul ferestrei, s-a strecurat afară şi s-a prăbuşit grămadă pe fundul bărcii ud leoarcă şi

tremurând.

— Tino! Frate Tino! a strigat cineva de deasupra lor. Fratele Tullio le făcea semne cu mâna de la fereastra unui etaj de sus. Luciano a vâslit până în dreptul ei.

— De unde veniţi? a întrebat Tullio.

— De la fratele Sulien, i-a explicat Sky. La ceremonia de binecuvântare a izbucnit o încăierare cumplită şi sunt oameni grav răniţi. El ne-a trimis după medicamente, dar în farmacie şi-n laborator s-a ales praful de toate. Am luat doar ceea ce a reuşit Sandro să găsească în chilia lui.

Fratele Tullio s-a uitat în jos.

— Pisoiul ăla pe jumătate înecat e micul Sandro? a întrebat el. Ce vrea Sulien? Fraţii au adus sus la etaj tot ce am putut salva.

În scurtă vreme un coş plin cu leacuri a fost coborât spre barcă şi băieţii au putut să facă atunci cale întoarsă. Sky a pus preţioasa sticlă în coş, alături de celelalte leacuri, şi abia atunci şi-a dat seama ce norocoşi erau că o luaseră.

— Ai citit eticheta, i-a spus el lui Sandro şi acesta a râs mânzeşte, străduindu-se să nu-i clănţăne dinţii.

Începuse să se întunece şi Georgia se întreba cât mai îndrăznea să stea în Giglia. Dar n-avea de gând să plece când Nicholas era încă inconştient. Cum avea să se întoarcă el înapoi în lumea lor? Sky şi Luciano aduseseră leacurile şi câinele extaziat s-a repezit spre Sandro, ud tot şi soios. Sulien le administra preţiosul său argint potabil celor mai grav răniţi. Era o cantitate foarte mică, pentru că era costisitor şi dura mult să-l prepare. Era un proces secret ce dura luni de zile. Le-a dat câte cinci picături lui Fabrizio şi lui Gaetano şi apoi s-a îndreptat spre locul unde zăcea Filippo Nucci gemând şi delirând.

— Îţi interzic să-i dai ticălosului ăluia, i-a poruncit ducele.

Dar Sulien nu l-a băgat în seamă şi i-a dat o doză Giudittei pentru a i-o administra rănitului. Însăşi prinţesa Beatrice şi-a ţinut tatăl de mână, altminteri acesta ar fi fost

în stare să-l atace pe călugăr în durerea lui.

— Foarte bine, a spus el, străduindu-se să se abţină. Lasă-l să trăiască. Voi avea un Nucci în plus de spânzurat.

Sulien s-a dus apoi în camera maicii superioare, unde-l ascunsese pe Nicholas, şi i-a dat o picătură din preţiosul lichid. Băiatul şi-a mişcat pleoapele şi Sulien a scos un oftat de uşurare. Dar n-avea timp să se odihnească. Acum că-i sosiseră leacurile, trecea printre răniţi şi le cosea rănile, administrându-le soporifice pentru uşurarea durerii.

Când Georgia a urcat istovită pe acoperiş, toţi cei care aveau nevoie de ajutor fuseseră deja trataţi. Dar erau o mulţime de oameni uzi, îngheţaţi şi epuizaţi, pentru care nu existau alimente. Toate prăvăliile se aflau la parter şi tot ce reuşiseră să salveze fuseseră câteva sticle de vin. Merla o aştepta, cu aripile lăsate. Nu-i plăcea apa. Raffaella stătea răbdătoare lângă ea, liniştind-o cu unul dintre cântecele ei ciudate.

Şi-au luat amândouă zborul cu Merla de pe acoperiş, iapa fiind uşurată să plece din Giglia spre un tărâm uscat.

Sky şi-a folosit toată puterea de convingere pentru a-l face pe Nicholas să plece cu el. După ce s-a trezit, Nicholas a ţinut morţiş să rămână ca să-şi vadă fraţii venindu-şi în simţiri.

— Uite, a spus Sky. Afară se întunecă şi va trebui să plecăm de aici, nu de la mănăstire. Cine ştie dacă o să ajungem înapoi în acelaşi loc? Cum crezi tu că se va simţi Vicky dacă te găseşte dimineaţă inconştient? Nu-ţi pasă chiar deloc de noua ta familie?

— Oricum n-o să pot dormi când Gaetano şi Fabrizio sunt în starea asta, a spus Nicholas.

— Nu poţi rămâne cu ei, i-a explicat Sky. Ai fi recunoscut de tatăl tău sau de sora ta. Te poţi întoarce mâine.

— Am să vă dau amândurora ceva care să vă ajute să adormiţi, a spus Sulien. Aveţi talismanele la voi? Tot ce aveţi de făcut e să vă gândiţi la casa voastră din cealaltă

lume. Şi promit să fac tot ce-mi stă în puteri pentru a-i ajuta pe fraţii tăi să-şi revină până te întorci.

— Ce-ai păţit la braţ? a întrebat Rosalind când s-a dus să-l trezească pe Sky. Crezuse că dormea mai mult ca de obicei, dar el se întorsese înapoi târziu. Era aşa de uşurat să se trezească în patul lui, încât i-a luat ceva timp să înţeleagă ce voia ea să spună despre braţul lui. îl avea bandajat într-un chip rudimentar şi a observat că i se umflase acolo unde era legat.

— M-am tăiat la scrimă, asta fiind tot ce-a găsit mai nimerit să spună.

— De ce n-ai spus nimic aseară? l-a întrebat mama sa. Lasă-mă să văd dacă e nevoie de copci. Trebuie să te duc la spital dacă e cazul.

— Rana a fost cusută, mamă. Nu-ţi face griji, a spus Sky.

Se simţea îngrozitor – frânt de oboseală şi cu braţul zvâcnindu-i – dar trebuia să afle ce se petrecea acasă la Nicholas şi să se ducă şi la şcoală.

— Ce vrei să spui? a întrebat Rosalind. Când ai fost la spital?

A scăpat de alte întrebări pentru că a sunat telefonul. S-a ridicat în capul oaselor ameţit, oblojindu-şi braţul. Motanul s-a repezit cu capul înainte la el. Sky a simţit că-i venea să plângă – şoc întârziat, a presupus el. Abia începea să înţeleagă că ar fi putut fi ucis în Talia, aşa cum fusese Carlo. Nu-şi putea scoate din minte imaginea lui.

— Iată ce e! a spus Rosalind din uşă. N-ai să mai faci scrimă. Vicky Mullholland era la telefon. Spunea că şi Nick e rănit şi nu-i spune cum s-a întâmplat. Azi o să lipsiţi amândoi de la şcoală şi o să mergem cu voi la doctor. Vreau să-ţi examineze rana. Nicholas i-a spus lui Vicky că şi el a fost cusut.

L-a lăsat întâi să ia micul dejun, pentru că lui Sky îi era o foame de lup. A reuşit s-o sune pe Alice pe mobil.

— Cum a fost la nuntă? a întrebat ea.

— Îngrozitor, a şoptit el. Suntem teferi, dar eu şi Nick

suntem amândoi răniţi, iar fratele lui, Carlo, a fost ucis.

— Răniţi? a îngăimat Alice. Eşti bine? Ce s-a întâmplat?

— Sunt bine, dar mama e neîncrezătoare. Au mai fost şi alţii răniţi. Nu pot să-ţi spun mai multe acum. Mama şi Vicki ne vor duce pe mine şi pe Nick la doctor. Spune-i Georgiei să-ţi povestească ea totul şi ne vedem după ore.

Silvia s-a uitat afară pe fereastra orfelinatului la oraşul aflat în întuneric. Nu-şi mai făcea griji în privinţa Ariannei. Chiar şi Barbara dormea liniştită, cu rana cusută. Dar avea să fie o noapte lungă, oraşul fiind lipsit de lumină şi orfelinatul lipsit de căldură şi aproape fără alimente. Apoi a clipit, surprinsă de ceea ce vedea.

Prinţul Jacopo stătea la prora unei ambarcaţiuni mari, iluminată de torţe şi încărcată cu provizii. În celălalt capăt se afla un personaj înalt, brunet, ce ţinea ridicată o piatră roşie aprinsă.

— Rodolfo! a strigat Silvia şi a coborât în grabă să-l întâmpine.

Ambarcaţiunea era prea mare pentru a pătrunde pe uşa de la intrare, aşa că bărcuţa găsită de Georgia a fost folosită pentru a transporta pe rând oamenii şi proviziile înăuntru. Jacopo i-a lăsat pe oamenii săi să descarce şi a cerut să fie dus la fiicele sale. Lucia s-a repezit în braţele lui şi a plâns în voie pentru prima dată. Jacopo a fost şocat să le vadă pe ea şi pe Bianca îmbrăcate în rase călugăreşti, aducându-i aminte de surorile lui. Ştia că mirele Luciei murise, dar s-a bucurat să-l vadă pe Alfonso teafăr şi purtându-i de grijă Biancăi.

— Unde sunt celelalte prinţese? a întrebat-o el pe Beatrice.

— Cu soţii lor, a răspuns ea. Oh, unchiule, nu ştiu dacă Fabrizio şi Gaetano mai apucă ziua de mâine.

— Am adus alimente, băuturi, haine uscate şi pături, a anunţat-o el. Regentul Bellezzei ne-a ajutat mult. Trebuie să vă îmbărbătaţi. Lucrurile vor arăta mai bine în zori.

— Nu şi pentru mine, a spus Lucia. Nimic n-o să mai

fie bine de-acum.

Rodolfo a trecut dintr-o cameră în alta aprinzând focul în căminele din saloane cu piatra pe care o avea. A găsit-o pe Arianna dormind pe podea, lângă patul Barbarei, şi a acoperit-o cu o pătură călduroasă. Gărzile ei de corp erau tot la datorie în jurul paravanului. Tuturor celor care erau treji li s-a oferit mâncare şi vin. Sulien nu contenise să vadă de răniţi, chipul devenindu-i cenuşiu de oboseală la lumina lumânărilor. Ducele şi nurorile lui au stat la căpătâiul prinţilor inconştienţi.

Rodolfo şi Silvia l-au convins pe Sulien să se aşeze jos şi să mănânce ceva. Dethridge, Giuditta şi Luciano li s-au alăturat.

— Ai făcut tot ce-ai putut în seara asta, l-a încurajat Rodolfo.

— Şi totuşi am eşuat, a spus Sulien. Am fost opt şi n-am reuşit să oprim măcelul.

— Poate că ar fi fost şi mai rău fără noi, a comentat Giuditta.

— Şi tu, şi doctorul Dethridge v-aţi descurcat de minune să transformaţi locul ăsta în spital, a spus Silvia.

— Asta a fost doar fizică, a zis Dethridge. Fratele Sulien are dreptate. Ar fi trebuit să fim în stare să preîntâmpinăm crimele. Şi-a tras mantia peste cap.

— Nu dispera, bătrâne prieten, a spus Rodolfo. Mai sunt încă lucruri de făcut şi putem împiedica moartea altora în plus. Ducele va trebui să fie domolit, chiar dacă ambii săi fii vor supravieţui.

Doctoriţa Kennedy a fost şocată de rănile de sabie.

— Au fost cusute amândouă foarte bine, dar cu materiale depăşite. Unde s-a întâmplat asta?

Sky şi Nicholas n-au răspuns.

— Mă îndoiesc că rănile au fost măcar dezinfectate, a spus ea încruntată. Vi s-a făcut antitetanos?

Băieţii au dat din cap în semn că nu şi asistenta le-a făcut injecţiile. Doctoriţa le-a prescris antibiotice şi calmante puternice.

— Pentru a ne lua toate măsurile de precauţie, a adăugat ea. Dar nu e cazul să coasem din nou rănile. Cine a realizat broderia asta fantezistă a ştiut ce face.

Sky şi Nicholas n-au mai spus nimic altceva decât că se răniseră la scrimă, oricât au insistat mamele lor. Sky n-a putut să explice zgârietura de la celălalt braţ, de la sticla spartă. Iar lui Nicholas începuse să i se învineţească un ochi.

Vicky avea de gând să sune la şcoală să i se plângă instructorului de scrimă, dar Nicholas a oprit-o.

— Nu eram la şcoală, a spus el. A fost un accident.

Chiar şi asta l-a costat scump, Vicky şi Rosalind ajungând să creadă că se răniseră unul pe celălalt, când toate astea erau din vina clanului Nucci. Cele două femei nu ştiau ce să mai creadă, dar părea clar că între Sky şi Nicholas nu existau animozităţi şi nu era nicio problemă să-i lase împreună. Cei doi băieţi şi-au petrecut restul zilei acasă la Nicholas. Floretele le-au fost confiscate şi încuiate într-un dulap, însă Vicky a fost surprinsă să vadă că erau întregi şi nepătate.

Capitolul 24

Căţeluşul lui Dumnezeu

Zorii au răsărit în Giglia peste o scenă de coşmar. Apele se retrăseseră şi splendidul oraş era plin de nămol urât mirositor. Pentru noul Mare Duce însă era o privelişte binevenită. N-avea chef să mai zăbovească la căpătâiul fiilor săi răniţi. Mai trecuse o dată prin experienţa aceea. Trebuia să organizeze oraşul. Şi Enrico era la dispoziţia lui să-l ajute.

Răniţii de la orfelinat au fost lăsaţi în seama Beatricei, în vreme ce el defila dând ordine, punându-şi armata să strângă grămezile de resturi ude ce puteau fi uscate la soare şi apoi arse. Pe urmă au fost folosite toate găleţile şi măturile din oraş pentru a aduce apă de fântână şi a spăla pieţele şi străzile. Cadavrele lăsate în Biserica Bunei Vestiri au fost scoase afară – cele ale clanului Nucci pentru a fi atârnate în piaţa ducală, iar cele ale familiei di

Chimici şi susţinătorilor lor au fost spălate şi înveşmântate în mătase, apoi aduse la capela palatului din Via Larga. Şi primul dintre aceştia era prinţul Carto.

Papa a fost trimis să sfinţească din nou biserica după masacrul de acolo, dar asta numai după ce s-a dus la reşedinţa sa să-şi schimbe veşmintele şi să ia un mic dejun copios. Casele erau mai puţin afectate decât ar fi fost într-un oraş englezesc. Puţini oameni aveau covoare pe podele. Şi soarele talian care lipsise atâta în ultima vreme revenise acum în forţă, bătând la ferestre şi uşi şi risipind toată umezeala din podele şi pereţi, întregul oraş părea să scoată aburi în arşiţa dimineţii.

Guido Parola fusese trimis de Silvia la ambasada bellezzană după trăsura oficială, întorcându-se la orfelinat pentru a le lua pe Arianna şi pe camerista ei rănită. Silvia le-a însoţit şi Luciano a mers şi el pe capră, cu Parola. Treptat, călugăriţele au scăpat de musafirii lor neaşteptaţi şi au putut să se ocupe de curăţenie şi de îndatoririle lor obişnuite.

O suită de trăsuri ducale le-a dus pe prinţesele epuizate înapoi în Via Larga, pentru a fi îngrijite şi mângâiate de cameriste şi de familiile lor. În scurt timp, singurii care au rămas la orfelinat au fost prinţii di Chimici Gaetano şi Fabrizio, şi Filippo Nucci, care erau îngrijiţi de Beatrice, Giuditta şi Sulien. Rodolfo şi Dethridge s-au oferit să se ducă la mănăstire să vadă dacă era posibil să primească răniţi. Sulien ţinea să-i aibă aproape de locul unde-şi ţinea provizia sa de leacuri, aşa împuţinate cum erau.

Le-a administrat o a doua doză de argint potabil celor trei tineri răniţi, dar mai rămăsese foarte puţin din preţiosul lichid. Prinţii îşi recăpătaseră cunoştinţa în repetate rânduri, dar nu şi Filippo, care pierduse mai mult sânge decât ei.

Ducele a realizat în scurt timp că prizonierii săi scăpaseră. Şi-a trimis oamenii să scotocească oraşul după cei din clanul Nucci. Au luat la rând palatele familiilor

cunoscute drept susţinătoare ale lor. Era doar o chestiune de timp până să fie daţi pe mâna justiţiei.

Noul palat în care familia Nucci ar fi trebuit să se mute chiar din acea zi scăpase neafectat. Fusese construit pe un teren mai înalt, pe malul îndepărtat al râului, şi apele sale revărsate nu au ajuns nici măcar până la poarta principală.

Matteo Nucci se îndoia că avea să scape cu viaţă ori că avea să fie lăsat să-şi ia în primire noua sa casă. Ştia că nu erau în siguranţă pentru mult timp în turnul familiei Salvini. Nu se temea aşa de mult pentru sine – la ce bun să mai trăiască acum când toţi fiii lui erau morţi – dar nu era sigur că Graziella şi fiicele lui aveau să scape de furia ducelui.

— Du-te acum, draga mea, i-a spus el soţiei lui. Ia fetele şi plecaţi din oraş cu ce aveţi pe voi. Vezi dacă puteţi ajunge la

Classe, la familia fratelui meu Amadeo. Salvini or să vă împrumute ei nişte bani, sunt sigur.

Dar Graziella nici nu voia să audă de aşa ceva.

— Când trupul lui Camillo zace încă neîngropat în Giglia – şi poate şi cel al lui Filippo? a întrebat ea. Dar ce sunt eu, mamă ori monstru? Nu mă duc nicăieri decât dacă… Marele Duce al Tuschiei – şi scuipă – alege să mă trimită undeva.

Alice şi Georgia au trecut pe la Nicholas după şcoală, el şi Sky recuperându-se încă după luptele din Giglia. Alice a ţinut morţiş să le vadă rănile.

— E în regulă, a liniştit-o Sky. Sulien a făcut o treabă bună cosându-le şi doctoriţa ne-a dat tot felul de pastile.

— Asta e mai mult decât au fraţii mei, a spus Nicholas. Era tare palid.

— Dar chestia aia pe care a adus-o Sky de la mănăstire trebuie să fi fost foarte bună, a spus Georgia. Aş schimba-o oricând pe doctoriţa Kennedy cu Sulien.

— Da? s-a mirat Nicholas. Parcă-mi aduc aminte că eu a trebuit să renunţ la viaţa mea din Talia pentru că

nimeni de acolo nu putea să mă vindece şi doar doctorii voştri puteau.

Pe Georgia o îngrijora teribil Nicholas. De când cu reîntoarcerea lui în Giglia şi cu ideea lui nebunească de a se retranslata înapoi părea cu totul altul. Ea şi Sky vorbiseră la nesfârşit cu el despre cât de nebunească era acea idee, despre cât de afectaţi aveau să fie părinţii săi adoptivi, despre riscul ca handicapul său să reapară, despre imposibilitatea reluării vechii sale vieţi din Giglia. Şi păruse să ţină cont de ce-i spuneau ei.

Dar acum că-şi văzuse familia atacată, era altceva. Determinarea lui îi amintea Georgiei de încăpăţânarea pe care o manifestase când se hotărâse prima oară să-şi părăsească lumea şi să vină aici, unde putea vindecat. Doar că acum nu-i mai acorda încredere. Nu-i spunea nimic despre ceea ce punea la cale şi asta o neliniştea cel mai mult. Şi nu-i plăcea să recunoască cât de rănită se simţea pentru că se gândea s-o părăsească aşa de uşor ca să se întoarcă la familia lui. Georgia se obişnuise să fie extrem de importantă pentru Nicholas.

— Te duci înapoi diseară?

— Bineînţeles, a răspuns Nicholas, deşi ea-l întrebase pe Sky.

Ducele a fost de acord ca fiii lui să fie mutaţi la mănăstire după ce a inspectat infirmeria. A trimis câţiva oameni de-ai să-i să ajute la curăţarea mizeriei lăsate în mănăstire. Dar nu voia ca Filippo Nucci să fie îngrijit la un loc cu ei. Beatrice i s-a opus categoric în această privinţă.

— El e la fel de important pentru familia lui pe cât sunt Fabrizio şi Gaetano pentru noi, a spus ea ferm. Nu-ţi aminteşti cum ne jucam noi împreună când eram copii? Chiar mama obişnuia să-l ia în braţe şi să-i spună poveşti. Mama lui unde-i acum – s-a stins ori lipseşte? Ar trebui să avem milă şi să ne îngrijim de el aşa cum am vrea să aibă alţii grijă de fraţii mei dacă noi n-am fi lângă ei.

Niccold nu era obişnuit cu această latură aprigă a fiicei lui şi a lăsat-o să facă ce voia. Dar Sulien nu avea

încredere în el şi a poruncit ca trei călugări de-ai să-i să-l păzească pe Filippo continuu.

Giuditta s-a întors în sfârşit la atelierul ei şi a văzut că ucenicii săi se şi apucaseră să facă curăţenie. Aşternuturile lor erau întinse afară, în balconul de la dormitorul ei, să se usuce, iar soba fusese reaprovizionată cu lemne uscate. Curăţaseră de noroi podeaua cu dale a atelierului. Dar nu se atinseseră de statui, care erau toate murdare de noroi până sus, chiar şi frumoasa ducesă a Bellezzei. Din fericire, ea se afla pe un piedestal înalt şi părea să se uite la apele revărsate din ambarcaţiunea sa oficială.

— Maestra, a spus Franco. Ne bucurăm să te vedem teafără. Nu ştiam ce s-a întâmplat cu tine – circulau zvonuri legate de un masacru în Piaţa Bunei Vestiri.

— Nu sunt zvonuri, a precizat Giuditta. E chiar crudul adevăr. Am îngrijit răniţii.

Povestea legată de măcel se răspândise în tot oraşul. Trupurile celor din clanul Nucci atârnate în Piazza Ducate şi panglicile negre de la uşa palatului di Chimici confirmau o parte a poveştii care, în scurt timp, a fost înfloritã. Dar nimeni nu se aştepta la ceea ce-au văzut în dimineaţa aceea. Matteo şi Graziella Nucci, încă îmbrăcaţi în hainele lor de gală pătate de sânge şi noroi, se îndreptau semeţi de la tumul Salvini spre palatul ducal, pentru a cere trupul lui Camillo. El nu se afla printre cei expuşi în piaţă, dar i-a durut să-şi vadă nepoţii şi fraţii atârnând acolo.

La uşă a venit chiar Marele Duce când a aflat cine erau vizitatorii.

— Nu se întâmplă prea des ca vulpea să vină de bunăvoie înapoi la cursă, a spus el văzându-l pe Matteo Nucci.

Bătrânul a îngenuncheat atunci în piaţa plină de noroi.

— Fă ce vrei cu mine, a spus el. Nu-mi pasă. Dar lasă-ne mai întâi să ne îngropăm fiul şi spune-ne dacă e şi fratele lui mort, să-i îngropăm împreună. Atunci ne veţi fi

răpit toţi fiii şi noi vom fi gata să-i urmăm.

— Eu vi-i răpesc? s-a răstit Niccolò înfuriat. Am eu însumi un fiu care zace mort în capelă şi o noră ajunsă văduvă chiar în ziua nunţii ei. Şi încă doi ale căror vieţi atârnă de un fir de păr şi toate din pricina fiului vostru ucigaş. Dar o să primiţi trupul lui dacă vrea cineva să-l ia de unde l-au aruncat soldaţii mei la orfelinat. În ce-l priveşte pe celălalt, trăieşte, şi e posibil să supravieţuiască pentru a suporta răzbunarea mea.

Matteo Nucci s-a ridicat.

— Mă ofer pe mine însumi ca ostatic, a spus el, dacă o laşi pe soţia mea să-l vadă pe Filippo.

— Nu te afli în postura în care să negociezi cu mine, a mârâit Niccold. Aş putea pune să fiţi spânzuraţi şi tu şi baba ta lângă rubedeniile voastre, ca să serviţi drept hrană ciorilor – şi pe fiicele voastre de asemenea!

— Dar n-ai să faci asta, a spus papa, sosind lângă fratele său pe treptele palatului. Au fost destule crime. Camillo Nucci trebuie îngropat creştinește, la fel şi acei bieţi nefericiţi. Şi pe signora Graziella o voi duce eu însumi să-şi vadă fiul la mănăstire. În ce-l priveşte pe signor Matteo, nu e nicio închisoare neinundată în care să-l închizi. Sugerez ca el şi fiicele sale şi toţi ceilalţi rămaşi care au luat parte la atac să mi se predea mie. Îi voi găzdui la reşedinţa papală, păziţi de gărzi, până ce vor fi aduşi la judecată.

Ducele nu putea să-şi arate marea sa nemulţumire. Fratele său era, la urma urmei, papă şi conducător al celui mai important oraş din Talia, chiar dacă el era capul familiei. Dar Ferdinando nu-l mai sfidaseniciodată în public.

Rosalind era la capătul răbdării. Tocmai când se simţea şi ea mai întremată fizic decât fusese în ultimii ani şi avea o primă relaţie cu un bărbat de la naşterea lui Sky, îşi făcuse apariţia din senin tatăl lui. Şi acum Sky părea să fi sărit calul rău de tot. Poate că nu era surprinzător că fiul ei nu dorise să aibă nimic de-a face cu Warrior. Dar treaba

asta cu rănile cu care se aleseseră el şi Nicholas în ceea ce era evident că fusese o încăierare în toată regula, şi apoi tăcerea lor legată de cel ce le tratase rănile, era ceva cu totul neaşteptat. Fusese un fiu model în ultimii trei ani, devotat şi făcând faţă cu brio solicitărilor pe care boala ei i le pusese în cârcă.

— Poate de aceea, i-a spus ea lui Vicky Mulholland în ziua în care i-au dus pe băieţi la doctor. N-a fost o viaţă normală pentru un adolescent, să nu iasă deloc pe afară şi să aibă atâtea responsabilităţi în plus. Poate că acum, când eu mă simt mai bine, tot ce şi-a suprimat ani în şir va izbucni la suprafaţă.

— Dar asta nu-i valabil şi-n ce-l priveşte pe Nick, a contrazis-o Vicky. Sigur, el e mai mic, dar eu şi David n-am avut niciodată probleme cu el până acum câteva săptămâni. A fost aşa de… nu ştiu… deprimat, cum n-a fost nici în perioada dificilă a tratamentului şi operaţiilor.

— E bine că se au unul pe celălalt, a spus Rosalind. Şi până azi-dimineaţă aş fi zis că era un lucru bun şi că făceau scrimă. Tu ce crezi că s-a întâmplat acolo?

Vicky a dat din cap.

— Sincer, nu ştiu. Ezită. O să crezi c-am luat-o razna, dar în privinţa lui Nicholas a existat întotdeauna ceva inexplicabil.

Ambasadorul bellezzan din Giglia a fost mai mult decât surprins când valetul său i-a spus că la uşă se afla un om cu doi leoparzi.

— Spune că sunt ai ducesei, i-a explicat servitorul.

— Oh, pisicile mele, a exclamat Arianna. Mi le-a dăruit ducele. Nu sunt ele chiar nişte leoparzi şi sunt şi destul de blânde. Poate că le-am putea ţine în grajdurile voastre până mă întorc în Bellezza?

Enrico a dat buzna în sala de audienţe fără a aştepta să fie poftit, ţinându-le pe cele două pisici tărcate de zgărzile lor.

— Iertaţi-mă că dau buzna aşa, Alteţă, a spus el. Stăpânul meu, Marele Duce, mi-a poruncit să vi le aduc şi

să vă transmit că vă va face o vizită după-amiază să vadă cum vă simţiţi şi să discutaţi despre celălalt dar al său.

Arianna, îmbujorată ca focul sub masca ei, şi-a ascuns tulburarea dezmierdând frumoasele feline. Ele o şi recunoscusem şi-i lingeau mâinile cu limbile lor aspre. Nu-i venea să creadă că ducelui îi ardea de însurătoare când avea un fiu deja mort şi alţi doi în pragul morţii. Apoi şi-a amintit cum îi poruncise lui Gaetano s-o ceară în căsătorie când bietul Falco era pe cale să se stingă. Era de neoprit, ca şi inundaţia.

— Du-le la grajduri, i-a poruncit ambasadorul. Şi spune-le oamenilor mei cum trebuie hrănite şi îngrijite.

Când s-au întors în Giglia în noaptea aceea, Nicholas şi Sky au fost uşuraţi să afle că apele se retrăseseră. Chilia lui Sulien fusese foarte afectată, dar începea să se usuce. Pe călugăr l-au găsit cu răniţii la infirmerie.

— Deci, s-a terminat cu inundaţia? a întrebat Sky în timp ce Nicholas s-a dus la fraţii săi. Acum dormeau mai normal.

— Apele s-au retras, a spus Sulien. Dar va mai dura o vreme până ce totul va reintra în normal. Mă bucur că sunteţi amândoi aici. În ce stare vă sunt rănile?

I-a făcut să-şi suflece mânecile şi să-i arate. Nicholas era în rasa de novice, dar era udă şi murdară. Sky era încă în hainele vechi ale lui Gaetano şi acestea erau pătate de sânge şi de apă.

Sulien a dat din cap mulţumit.

— Se vindecă bine, fără febră. Dar nu puteţi purta hainele acestea ude. Rasele din scrinul meu au fost toate distruse, dar duceţi-vă la fratele Tullio şi el o să vă dea unele noi, uscate. A salvat atâtea de la parter. Apoi veniţi înapoi la mine, am o treabă pentru voi.

Fratele Tullio îşi înşirase buştenii pentru cuptoarele lui afară, în claustrai mic, să se usuce la soare. În dimineaţa aceea călugării nu mâncaseră niciun fel de terci. Dar recuperaseră nişte bere din butoaiele ce pluteau pe apă şi mâncaseră nişte pască rămasă de la Paşte. Sandro

mânca şi el nişte pască, cocoţat pe zidul claustrului şi încălzindu-se la soare, lângă câinele lui.

După ce Nicholas şi Sky s-au îmbrăcat în nişte rase curate şi uscate de novici, a venit la ei. N-avea niciun chef să-şi caute stăpânul oficial sau să se întoarcă la orfelinat, unde văzuse cadavre. Instinctele îl făceau să rămână legat de mănăstire şi de Sulien, taumaturgul.

Sulien le-a spus că fratele Tullio îi salvase pergamentul cu preţioasele lui reţete şi-l ţinea în siguranţă la etaj. Acum voia ca Sky să se ducă până la mănăstirea franciscană din Colle Vemale de pe dealul de lângă oraş și să ia ierburi proaspete pentru reaprovizionarea farmaciei.

— Crezi că ai putea conduce carul? a întrebat el.

Sky a ezitat puţin. Se simţea onorat să-i fie încredinţată o asemenea misiune, dar nu se simţea în largul lui cu caii.

— Pot eu, s-a oferit Nicholas.

— Şi eu ştiu drumul, a spus Sandro repede. Merg şi eu cu ei.

Aşa că cei trei băieţi şi căţelul au ieşit din oraş, urcând dealul spre mănăstire, departe de miasmele şi vrajba de acolo. Lui Sky nu-i venea să creadă câte se întâmplaseră de când se dusese el prima oară în acel loc cu Sulien, cu mai puţin de două luni în urmă. Giglia se întindea dedesubt calmă şi frumoasă în lumina soarelui. De acolo nu se zărea nici urmă din evenimentele sângeroase din ziua precedentă. Era greu să te gândeşti că trecuseră doar câteva ore de la izbucnirea măcelului şi a inundaţiei ce potopise oraşul.

Şi-au odihnit caii în sat şi Sandro s-a dat jos din car să alerge cu Fratello până în vârful dealului.

— Îmi place nespus locul ăsta de aici de sus, ţie nu? a întrebat Sky.

— Ba da, a spus Nicholas. Poţi să uiţi ce împuţiciune e în oraş și să te bucuri de priveliştea asta.

— Te simţi bine? l-a întrebat Sky. Sunt convins că fraţii tăi îşi vor reveni. Sulien îşi cunoaşte meseria.

— Nu, a răspuns Nicholas. Nu mă simt deloc bine. Poţi să mă laşi undeva înainte să ne întoarcem la mănăstire? Caii ştiu drumul şi singuri, iar eu vreau să-l văd pe Luciano. Cred că e la ambasadă cu Arianna.

Arianna tânjea să se întoarcă în Bellezza, dar n-avea cum să plece cât timp viaţa lui Gaetano era încă în primejdie. Iar Francesca şi Barbara aveau nevoie de ea. Prietena sa era stăpânită de o teamă cumplită pentru viaţa soţului său, iar camerista ei nu-şi revenise încă bine.

— Pe ce pun eu mâna se alege praful, s-a plâns Arianna lui Rodolfo. N-ar fi trebuit să devin niciodată ducesă. E prea greu.

— Acum trecem printr-un moment dificil, sunt de acord, a încercat s-o liniştească Rodolfo. Dar am mai trăit noi şi altă dată astfel de momente şi am trecut cu bine de ele. Trebuie să continui să fii curajoasă măcar atât cât să-l refuzi pe duce fără a-l ofensa.

— Şi chiar crezi că el o să-mi accepte răspunsul şi o să mă lase să mă întorc acasă fără să se răzbune?

Rodolfo a tăcut. Crezuse că el şi toţi ceilalţi *stravaganti* puteau preveni genul de atac care a urmat după nunţile din familia di Chimici. E adevărat că Arianna era în siguranţă, dar atâţia alţii muriseră ori fuseseră răniţi. Puteau ei oare să-i asigure protecţie dacă ducele se întorcea împotriva ei?

I-a strâns mâna.

— Ne ai pe mine, pe Luciano şi pe doctorul Dethridge. După ce-ai să-l refuzi pe duce, noi n-o să te părăsim până ajungem în Bellezza.

— Sanctitatea Sa Papa Lenient al VI-lea şi Marele Duce de Tuschia, a anunţat majordomul.

Luciano se afla în curtea ambasadei, făcând nişte pase la întâmplare cu o floretă în faţa unei statui din mijlocul havuzului, murdară de noroi până la mijloc. A fost uşurat atunci când un novice dominican înalt a intrat în curte.

— Tehnica ta nu e tocmai bună, i-a spus Nicholas şi i-

a luat arma, arătându-i cum să şi-o îmbunătăţească. De-asta a putut să te dezarmeze Filippo Nucci.

— Ce mai face Filippo? a întrebat Luciano. Şi fraţii tăi?

— Sulien crede că-şi vor reveni toţi, a răspuns Nicholas.

— Asta-i minunat. Trebuie să fii extrem de uşurat.

— Bineînţeles, a spus Nicholas. Dar nu despre asta voiam eu să vorbesc cu tine. Luciano, ţie nu ţi-e niciodată dor de casă?

Luciano a fost luat prin surprindere.

— Uneori îmi e, a mărturisit el. Ăsta e cazul tău? Vrei să te întorci înapoi? Georgia îi spusese câte ceva.

— Nu doar al meu, a spus Nicholas. E vorba şi de părinţii tăi, de Vicky şi David.

Luciano nu-l întrebase niciodată cum trăia el în cealaltă lume. Era prea dureros.

— Ce-i cu ei? a întrebat el, fără nicio expresie pe chip.

— Ştii, ei n-au trecut peste pierderea ta, a răspuns Nicholas. Eu sunt un înlocuitor bun, dar asta e tot ce voi fi vreodată. Nu e la fel cum ar fi fost dacă eram fiul lor adevărat.

— De ce spui asta? a întrebat Luciano. Ştii că eu nu pot face nimic.

— Despre asta e vorba, a spus Nicholas. Am eu un plan.

Sus, în ambasadă, diplomatul bellezzan îşi servea iluştrii oaspeţi cu faimosul vin roşu din oraşul său. Papa era interesat de prăjiturile cu migdale pe care le adusese Arianna cu ea de acasă. Se pricepea ca nimeni altul la dulciuri.

— N-am mai fost niciodată în ambasadă, i-a spus acesta bine dispus. Poate aţi dori să-mi arătaţi împrejurimile? Aş putea binecuvânta toate zonele afectate de inundaţie. Capelanul meu are o fiolă cu apă sfinţită.

— Bineînţeles, Sanctitatea Voastră, a zis

ambasadorul. Aş fi onorat.

— Nu ne însoţiţi? l-a întrebat papa pe Rodolfo. Pesemne că l-aţi cunoscut pe nepotul meu pe vremea când era ambasador în Bellezza, înainte de a-şi fi aflat adevărata vocaţie?

Rodolfo şi Rinaldo şi-au zâmbit palid. Nu se simpatizaseră deloc pe atunci. Rodolfo nu voia s-o lase pe Arianna singură cu ducele, dar ea i-a făcut semn să se ducă. Voia să termine odată cu audienţa iminentă şi nu credea că se afla în vreo primejdie imediată. La urma urmei, ea ucisese un om de când ducele îi făcuse propunerea. Se înfiora aducându-şi aminte de sentimentul avut atunci când i-a implântat cuţitul în piept atacatorului Barbarei. Nu era nicio îndoială că ea-l ucisese şi nici măcar n-avea idee cine era. Pentru o clipă, a priceput ce însemna să fii Marele Duce Niccolò di Chimici şi să dispui de oameni după bunul tău plac. Deşi se gândise la asta, Arianna s-a interesat de soarta prinţilor şi a băgat de seamă că Niccold era sincer îngrijorat în privinţa lor.

— Voi fi încântată să-i ţin companie nurorii Alteţei Voastre, Francesca, cât mai stau în oraş, s-a oferit ea.

— Sunteţi foarte amabilă, a spus ducele. Şi la asta mă şi aşteptam din partea unei doamne distinse ca Alteţa Voastră. Cred că cineva din suita voastră a fost de asemenea rănit. Simt extrem de uşurat să văd că Alteţa Voastră e teafără.

— Camerista mea a primit în plin lovitura destinată mie, a spus Arianna. Dar are să se refacă complet.

— M-am simţit onorat să văd că aţi purtat rochia dăruită de mine la nunţi, a provocat-o ducele. Pot interpreta asta drept o acceptare a cererii mele în căsătorie? Bineînţeles că trebuie să amânăm anunţul până după funeraliile lui Carlo şi după întremarea lui Fabrizio şi a lui Gaetano, dar m-aş bucura nespus să pot spera la asta.

— Ce credeţi că se va întâmpla cu oraşul meu dacă eu v-aş deveni soţie? s-a poticnit Arianna. I se uscase gura şi inima-i bătea nebuneşte.

Ducele era încântat. Lucrurile decurgeau mai bine decât se aşteptase el.

— Draga mea, tu ai locui aici, cu mine, în Giglia, bineînţeles. Probabil că tatăl tău s-ar putea îngriji o vreme de Bellezza, dar el n-o să trăiască o veşnicie. Şi oraşul tău e obişnuit să fie condus de o femeie. M-am gândit că probabil fiica mea, prinţesa Beatrice, ar putea deveni suverana Bellezzei la vremea cuvenită.

— Deci ar fi un oraş al familiei di Chimici, a spus Arianna încet. Şi eu aş fi o mireasă di Chimici. Iertaţi-mă, dar în dimineaţa asta nu pare a fi o poziţie foarte sigură.

— În Talia nu eşti în siguranţă nicăieri, a replicat Ducele. Cu atât mai puţin la Bellezza dacă tot nu se aliază cu familia mea. Haide, draga mea, e vremea să lăsăm la o parte toate adversităţile – care e răspunsul tău?

— Preţuiesc prea tare independenţa oraşului meu pentru a o încredinţa în mâinile voastre, a răspuns Arianna.

— Dar ai purtat rochia, a spus ducele nervos. Acesta urma să fie răspunsul tău.

— N-am purtat-o eu, ci camerista mea, i-a explicat Arianna. Şi a avut de suferit din pricina asta. Lovitura îmi era destinată mie.

— Ah, acum înţeleg, a spus ducele. Te temi că ţi-e viaţa primejduită dacă te măriţi cu mine? Fii convinsă că eu voi avea grijă de tine. Marii mele Ducese nu o să i se întâmple niciun rău.

— Pe Carlo n-aţi putut să-l protejaţi, i-a trântit-o Arianna mai direct decât intenţionase.

Ducele a tresărit.

— Dar acesta nu e singurul meu motiv, a continuat Arianna stăpânindu-se. Nu mă pot căsători cu cineva pe care nu-l iubesc.

— Acesta e răspunsul unei fetişcane, nu al unei suverane, a spus Niccold nervos. Eu nu iubire îţi ofer, ci o bună alianţă politică.

— Îmi conduc bine oraşul, i-a replicat Arianna. Însă

sunt o fetişcană. Şi sunt îndrăgostită de altcineva. Dacă nu mă voi putea căsători cu el, voi rămâne singură.

Niccolò era furios, dar şi-a păstrat o politeţe glacială.

— Aş putea întreba cine este rivalul meu la mâna Alteţei Voastre? Cine poate egala oferta Marelui Duce al Tuschiei?

— Aceasta e o chestiune extrem de personală, a răspuns Arianna. Nu există nicio altă ofertă ori angajament. Sunt foarte mişcată de onoarea pe care mi-o faceţi, dar trebuie să refuz. Nu mă pot căsători dacă nu iubesc.

Şi apoi totul s-a sfârşit. Marele duce a ieşit din cameră cu buzele albite de furie. Arianna tremura. Ştiuse dintotdeauna că nu avea cum să accepte oferta lui, dar nu ştiuse şi cum să procedeze. Şi, în cele din urmă, fusese pe cont propriu, fără Luciano ori Rodolfo care s-o susţină. îl înfruntase pe cel mai puternic om din Talia şi nu avea nicio îndoială că acesta urma să pună la cale o răzbunare cumplită.

Sandro şi Sky au adus cu bine carul înapoi la mănăstire şi au descărcat proviziile lui Sulien. În timp ce sacii cu ierburi erau folosiţi pentru umplerea borcanelor rămase întregi din farmacie, şi-a făcut apariţia Ţiparul.

— Bună ziua, fraţilor, a spus el scoţându-şi pălăria murdară de catifea albastră. Am venit să vă întreb de prinţi. Dar văd că micul meu Vrăbioi e şi el aici şi vă dă o mână de ajutor. Foarte bine.

— Prinţilor le merge bine, i-a răspuns Sulien. Şi vă sunt recunoscător pentru că mi l-aţi împrumutat pe Sandro. Mi-a fost de mare folos. Mă îndoiesc că prinţii ar mai fi apucat ziua de azi de nu era isprava lui de ieri.

Enrico era surprins. Nu-şi putea imagina ce făcuse Sandro încât să fi fost aşa de util în plan medical, dar a reţinut că farmacistul avea o părere bună despre el.

Sandro s-a uitat de la Sulien la Enrico şi a luat o hotărâre. Nu-i era ucenic oficial Ţiparului. Nu semnase nicio hârtie. Ce ştia despre el era că îl condusese pe Carlo

acolo unde avea să dea peste un Nucci pe care să-l ucidă. Şi nu se îndoia că mai existau şi alte crime în trecutul lui. Iar despre Sulien ştia că-i lecuia şi se îngrijea de alţii până într-atât încât să-l înveţe pe un băiat al străzii să citească şi să-i spună poveşti. Sandro nu-şi dorea o viaţă în care să alerge cu câte o însărcinare şi să-i dea tot timpul raportul „Tiparului.

— Mi-ar plăcea să stau aici, l-a anunţat el pe Enrico.

— Bună idee, a spus Enrico. Mă poţi ţine la curent cum se mai simt prinţii. Şi vreau să stai cu ochii pe Nucci, a adăugat el cu voce mai joasă.

— Nu asta vreau eu să spun, a spus Sandro. Eu vreau să fiu călugăr aici la mănăstire.

Sky şi Sulien au fost la fel de surprinşi ca şi Ţiparul.

— Dar tu nici măcar nu ştii să scrii şi să citeşti, s-a împotrivit Enrico. Cum ai putea fi călugăr?

— Cred că te poţi convinge că e în stare să citească, a spus Sulien. Şi îl putem învăţa şi să scrie. Dar numai dacă ai gânduri serioase în privinţa asta, Sandro.

— Am, a spus Sandro. Vreau să fiu călugăr ca Tino şi ca tine.

Lui Enrico nu i-a convenit. A simţit într-un fel că era jefuit. Dar n-a avut nicio obiecţie. Undeva, în străfundurile conştiinţei lui pătate de îndelungatele sale ticăloşii, ceva îi spunea că Sandro făcuse o alegere bună.

— Eşti nebun de-a binelea! a strigat Luciano aruncând cât colo floreta şi plimbându-se în sus şi-n jos prin curte. E atât de greşită ideea asta încât nici nu ştiu de unde să încep.

— De ce? a întrebat Nicholas. Amândoi am mai făcut-o. Şi ar pune lucrurile în ordine în familiile noastre.

— Să vedem, a spus Luciano enumerând motivele pe degete: ar trebui să murim din nou amândoi – nici nu-mi vine să cred că spun asta – părinţii mei ar trebui să-şi piardă fiul adoptiv şi toţi prietenii mei de aici ar fi nevoiţi să mă piardă pe mine. Şi apoi, dacă ar merge, eu şi părinţii mei am fi nevoiţi să ne mutăm în altă parte, astfel ca ei să

nu trebuiască să dea explicaţii referitoare la reîntoarcerea bruscă a fiului lor decedat cu doi ani şi jumătate în urmă. Şi prinţul Falco ar învia pe neaşteptate din morţi, spre surpriza şi încântarea familiei sale din Giglia. Doamne sfinte, Nicholas, asta e nebunie curată!

— Nu tocmai, a spus Nicholas. Talia e mult mai deschisă spre supranatural decât Anglia. Probabil că eu aş putea să mă descurc cu asta aici. Sunt de acord că tu n-ai putea să faci acelaşi lucru în Islington, dar pariez că Vicky şi David ar fi gata să se mute dacă asta ar însemna să te aibă pe tine înapoi.

Luciano nu putea nega asta.

— Şi poate că tata n-ar mai fi aşa pornit împotriva *stravaganţilor*, a adăugat Nicholas. El n-a crezut niciodată cu adevărat povestea ticluită de noi legată de sinuciderea mea.

— Dar ce ne facem cu părinţii mei? a întrebat Luciano trăgându-se de păr. Nici măcar nu mă gândesc să-i mai fac să treacă iar prin aşa ceva.

Nicholas s-a uitat la el cu atenţie.

— Le-aş putea spune eu, a zis el.

— Să le spui?

— Da. Ei ştiu că trăieşti într-o altă lume. Chiar tu mi-ai spus că te-au văzut de câteva ori când ai mai fost acolo. Le-aş putea spune tot planul. Gândeşte-te la asta, Luciano. Nu se poate să nu-ţi doreşti să-i revezi cu adevărat.

Şi ce era mai îngrozitor era că, deşi Luciano considera că ideea aceea era o nebunie, ştia că Nicholas avea dreptate. Îşi dorea chiar foarte mult să-şi revadă părinţii.

Capitolul 25

Exilul

Oamenii papei au adus trupul lui Camillo Nucci la Santa-Maria-tra-le-vigne şi l-au lăsat într-o capelă lângă cadavrele altor cinci membri ai clanului Nucci luate din Piazza Ducale. Graziella Nucci şi fiicele ei l-au găsit acolo după ce l-au vizitat mai întâi pe Filippo la infirmerie. Când

au intrat ele, un călugăr stătea lângă patul lui. Treptatâşi revenea din somnu-i de moarte. Fratele Sulien îi dăduse ultimele câteva picături de *argentum potabile*. Şi prinţesa Beatrice îl ajuta la îngrijirea lui şi a fraţilor ei.

Graziella a vărsat lacrimi de bucurie văzându-şi singurul fiu rămas în viaţă revenindu-şi. Dar a fost cu totul altceva când au fost conduse la capelă.

— O să-i spălăm şi o să-i îmbălsămăm, a spus Sulien. Papa a autorizat asta. Vor avea parte de o înmormântare creştinească acolo unde doriţi.

Graziella s-a aplecat deasupra lui Camillo.

— Să fie înmormântat în acelaşi loc cu Davide, a cerut ea. Şi ceilalţi în aceeaşi capelă. Cine ştie câţi alţii dintre noi nu-i vom urma?

Ea şi fiicele ei au stat să ajute la pregătirea trupurilor celor dragi. Era ultimul lucru pe care-l puteau face pentru apropiaţii lor.

Ducele fierbea de mânie la foc mocnit. A ţipat la servitorii săi şi nu şi-a mai aşteptat degustătorii, dând pe gât mai multe cupe de vin, apoi a trimis după Enrico. Îşi mai pierduse încă un fiu, fusese sfidat de fratele şi fiica sa şi mai fusese şi refuzat de o puştoaică în favoarea unui tânăr ce n-avea decât o treime din vârsta lui. Nu avusese nicio îndoială la cine se referise ducesa când vorbise despre „altcineva”. Cine altcineva putea fi decât tânărul bellezzan brunet, asistentul tatălui ei, care părea să se ţină după el ca un căţeluş?

Şi ducesa îl prefera pe acest tânăr neisprăvit unui bărbat matur care-i oferea toată avuţia şi prestigiul numelui său! Era livid gândindu-se la rochia argintie, la pisicile africane şi la costisitoarea broşă. Nu că şi-ar fi dorit să-i fie înapoiate. Nici pomeneală de asta. Nu era meschin. Dar era mândru, şi ofensa adusă onoarei şi persoanei lui era mai mult decât putea el suporta.

Totuşi, cu cât continua să bea, cu atât furia lui se transforma într-un calm la fel de rău prevestitor. Nu era vorba de faptul că nu se aşteptase la un refuz. Ştiuse

întotdeauna că Arianna putea să-l respingă din acest motiv şi avea un plan să întoarcă asta în avantajul său.

— Aţi trimis după mine, stăpâne? a întrebat Enrico.

— Da, a spus ducele. Vreau să-i duci mănuşa mea tânărului bellezzan de la ambasadă şi să-l provoci la duel.

Arianna a plecat de la ambasadă însoţită de Guido Parola şi de gărzile ei de corp pentru a o vizita pe Giuditta. Ucenicii sculptoriţei încă mai curăţau statuia.

— Arată şi ea aşa cum mă simt eu însămi, a remarcat Arianna. Pătată.

— Marmura se poate curăţa de pete, a spus Giuditta. Ce-a păţit originalul?

— Mi-e ruşine de ceea ce i s-a întâmplat Barbarei, a spus Arianna. E slăbită şi suferă din pricina unei răni pe care ar fi trebuit s-o am eu. Dar mai e ceva – ducele mi-a cerut mâna acum câteva zile, iar eu l-am refuzat azi definitiv. A afirmat foarte clar că cererea sa nu era motivată de dragoste şi totuşi mă tem că se simte extrem de ofensat şi de aceea e periculos.

— I-ai oferit vreun motiv? a întrebat Giuditta.

— I-am oferit unul pe care am crezut că o să-l înţeleagă – că iubesc pe altcineva. Dar asta nu e tot. Vrea să-mi răpească oraşul – oraşul pentru independenţa căruia familia mea a luptat atâta.

— I-ai spus cine e cealaltă persoană? a întrebat Giuditta.

— Nu, dar mă tem că o să ghicească. Mă tem că l-am pus pe Luciano în pericol. O să se repete ce s-a întâmplat cu Barbara, poate încă şi mai rău. Se pare că întotdeauna ceilalţi au de suferit din pricina acţiunilor mele.

— Şi de ce-mi spui mie asta? a întrebat Giuditta. De ce nu vorbeşti cu mama ta sau cu Rodolfo?

— Mama nu se gândeşte decât la politică şi pe amândoi îi îngrijorează prea mult siguranţa mea. M-am gândit că poate fiind şi tu o *stravagante*, nu o politiciană, ai putea să-mi dai un sfat.

— Cred că ar fi recomandabil să plecaţi din oraş – cel

puţin pentru Luciano dacă nu pentru tine însăţi.

— Dar nu crezi că va fi urmărit? a întrebat Arianna.

Discuţia lor se desfăşurase în surdină, doar Parola fiind suficient de aproape de ele încât să o audă, dar Giuditta ridică tonul:

— Cred că mai bine am fiice pregătirile pentru transportarea statuii Alteţei Voastre la Bellezza, a spus ea.

Georgia nu s-a mai întors în Talia a doua zi după nunţi. Voia s-o lase pe Merla să se odihnească pentru că purtase doi pasageri în spate în repetate rânduri. Şi se simţea ea însăşi frântă de oboseală. Nu era în stare să mai facă faţă încă unei nopţi de nesomn, plină de aventuri epuizante în Talia. Aşa că cei doi băieţi plecaseră promiţându-i că aveau să-i povestească totul în ziua următoare, ce era una de sâmbătă.

Părinţii ei urmau să fie plecaţi în cursul zilei, aşa că aveau să se întâlnească toţi acasă la ea. Şi venea şi Alice. Seara s-a culcat devreme, lăsându-şi talismanul cu calul înaripat pe comodă, unde-l putea vedea dar nu era tentată să-l ţină în mână.

Dar în ciuda acestor precauţii a visat la Giglia, revăzând momentele din Biserica Bunei Vestiri – ţipetele, sângele şi oamenii pe care-i cunoştea şi-n care avea încredere transformaţi în figuri de coşmar, cu săbii în mâinii. Şi cei de care se temuse ea întotdeauna, ca Niccold di Chimici, luau nişte proporţii uriaşe în visul ei. Ducele stătea cu o spadă însângerată deasupra cadavrului lui Luciano.

S-a trezit în toiul nopţii asudată şi s-a întrebat dacă avea totuşi rost să se *stravagantizeze*, doar ca să se convingă că Luciano era încă în viaţă. Dar a rămas întinsă în întuneric, gândindu-se la el şi la faptul că nu reuşise deloc să-l uite de când se despărţise de ea în Campo, în Remora, cu un an înainte.

Papa avusese câştig de cauză în faţa fratelui său în privinţa vieţii celor din clanul Nucci, dar nu aveau să scape nepedepsiţi pentru crimele lor. Ducele dăduse un decret

conform căruia oricine purta numele de Nucci şi oricine se ştia că luptase de partea lor în Biserica Bunei Vestiri erau expulzaţi din Giglia definitiv şi proprietăţile le erau confiscate.

— Văd că noul lor palat n-a fost afectat de inundaţie, a constatat ducele. Trimite-l pe Gabassi la mine, i-a poruncit el unui servitor. O să le iau palatul drept plată pentru Carto, i-a spus el papei. Nu vreau să mai stau în palatul ducal. E plin de amintiri neplăcute. O să mă mut în extravagantul palat Nucci şi am să-i las palatul acesta lui Fabrizio. Şi am să-l pun pe Gabassi să-mi construiască o pasarelă acoperită deasupra oraşului, care să nu fie atinsă de inundaţiile viitoare şi care să mă ducă de la sediul guvernului până aici, la noua mea locuinţă. Poate să traverseze birourile Breslei şi podul.

— E echitabil, a consimţit fratele lui. Sunt de acord că lui Matteo Nucci ar trebui să-i fie confiscate proprietăţile şi să fie trimis în exil. Dar lasă-le pe soţia şi pe fiicele lui să rămână până ce Filippo va putea fi mutat din oraş.

— Foarte bine, a încuviinţat Niccold. Dar trebuie să stea în vechiul lor palat. N-am să-i las să-l ia în primire pe cel nou. Şi vreau să mai fie dat un edict prin care Camillo Nucci să fie declarat un asasin, care ar fi fost probabil executat în public dacă n-ar fi fost deja pedepsit de Fabrizio. Vreau ca familia lor să fie compromisă şi numele lor să rămână în memoria oraşului ca acela al unor criminali ce sunt.

Luciano o aştepta pe Arianna să se întoarcă la ambasadă.

— Trebuie să-ţi vorbesc, l-a anunţat ea.

— Şi eu, a spus el.

Ducesa şi-a concediat gărzile. Au rămas amândoi tăcuţi în salonul albastru al ambasadei. Arianna purta una dintre cele mai simple rochii ale ei şi o mască din mătase albă, pe care şi-a scos-o. Rămânea fără mască doar în prezenţa cameristei ei şi a celor mai apropiaţi membri de

familie. Luciano nu-i prea mai văzuse chipul de când devenise ducesa Bellezzei. îl întrista să o vadă aşa de obosită şi părând atât de plină de griji, comparativ cu fata veselă şi nepăsătoare pe care o cunoscuse el în Bellezza.

Dar frumuseţea ei îl impresionă ca întotdeauna şi vulnerabilitatea de care a dat ea dovadă dându-şi masca jos de faţă cu el l-a făcut să se simtă şi mai protector faţă de ea ca de obicei.

— Spune tu mai întâi, l-a invitat ea.

El a luat-o de mână.

— Nicholas a venit la mine cu o propunere ciudată, a spus el. Vrea să facem schimb de locuri. Vrea ca el să redevină Falco şi eu să mă întorc la părinţii mei.

Era ultimul lucru la care se aşteptase Arianna. Şi a făcut-o să se înfioare.

— Şi ar fi posibil? a întrebat ea trăgând de timp. Cu diferenţa de timp şi tot restul? Şi el n-ar fi iar infirm? Iar tu nu ai suferi din nou de cancer?

— De asta îţi pasă ţie cel mai mult? a întrebat Luciano ţinând-o strâns de mână şi privind-o drept în ochi. Că eu aş fi iar bolnav în lumea mea?

Nu era aşa. Dar pentru Arianna vestea constituia un şoc prea mare ca să mai spună la ce se gândea ea cu adevărat. De ce-i mărturisea el asta dacă nu se gândea serios s-o facă? Şi cum de putea măcar să-i treacă prin minte s-o părăsească dacă simţea ceea ce sperase ea întotdeauna?

— Ce părere ai? a insistat Luciano.

— Cred că ar trebui să vorbeşti cu Rodolfo şi cu doctorul Dethridge şi cu orice alt *stravagante*, l-a sfătuit Arianna zguduită. Sunt sigură că trebuie să existe reguli împotriva reîntoarcerii înapoi, altminteri doctorul Dethridge ţi-ar fi sugerat asta – ştii tu – după ce ţi s-a întâmplat în Bellezza.

Nu asta dorise Luciano să audă. El dorise ca ea să-l roage să nu plece, să-i spună că nu putea trăi fără el.

— Tu ce ai vrut să-mi spui? a întrebat el.

— Ducele a venit să-i dau răspunsul, a spus ea.

— Şi tu ce i-ai spus? a întrebat el.

— I-am spus că nu pot accepta, că nu pot îngădui ca Bellezza să devină un oraş al familiei di Chimici. El voia ca prinţesa Beatrice să-l conducă ea.

Nu i-a mai menţionat şi celălalt motiv pe care i-l dăduse lui Niccold. Nu era în stare să i-l mai spună acum când ştia că Luciano se gândea s-o părăsească pentru totdeauna.

Aşa că s-au despărţit supăraţi şi Luciano a fost luat prin surprindere de vizita lui Enrico.

Îl zărise pe acesta de mai multe ori în Giglia şi se ţinuse întotdeauna departe de el. Îi aducea aminte de cele mai rele zile din viaţa lui, când fusese răpit în Bellezza şi ţinut aşa de mult timp, încât n-a mai putut să se întoarcă în lumea sa. Deşi se adaptase la noua lui viaţă, nu putea să nu-şi aducă aminte de acea vreme cu durere.

Şi acum, cel care îl răpise îşi făcuse apariţia la ambasadă ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, îndreptându-se spre el şi lovindu-l în faţă cu o mănuşă lungă de piele! Luciano şi-a dus o mână la obrazul ce-l ustura şi pe cealaltă la mânerul armei sale.

Dar Enrico a ridicat şi el mâna pentru a-l opri.

— Stai puţin, a spus el. Lovitura nu e de la mine şi ar trebui să-i răspunzi celui care ţi-a trimis-o. Marele Duce Niccolò di Chimici te provoacă la duel pentru insulta adusă onoarei sale. Te aşteaptă vineri în zori în curtea noului palat Nucci. Poţi veni cu doi martori.

Luciano a avut impresia că trăia un vis urât.

— Ce insultă? Trebuie să fie o greşeală. N-am mai vorbit cu Marele Duce de când am cinat la el acum o lună. Şi nu l-am insultat niciodată în mod intenţionat.

— Ghinion, a răspuns Enrico. Marele Duce ţi-a lansat provocarea, şi, dacă o refuzi, vei fi considerat un laş și vei avea de suportat persecuţii din partea sa.

— E absolut absurd, s-a revoltat Luciano.

— Deci, refuzi provocarea? a întrebat Enrico. Luciano

a simţit brusc că nu-i pasă.

Declarase că l-ar fi ucis pe duce dacă o cerea în căsătorie pe Arianna şi acum avea ocazia s-o facă în mod legitim. Nu conta că Arianna îl refuzase. O făcuse dintr-un motiv greşit. L-ar fi ucis oricum.

— Spune-i stăpânului tău că voi fi acolo, a spus el.

Sky s-a întors devreme înapoi în lumea lui în noaptea aceea, fără a-l mai aştepta pe Nicholas. Era la fel de obosit ca şi Georgia şi voia să recupereze somnul pierdut. Acum era confuz în privinţa rolului său din Talia. *Stravagantii* nu împiedicaseră măcelul de la nuntă, el făcuse tot ce i-a stat în puteri pentru a-i ajuta pe răniţi şi nu ştia de ce ar fi trebuit să se mai ducă în Talia.

Poate că totul fusese pentru a-l scăpa pe Sandro de Ţipar? Sky era convins că Sandro cu siguranţă nu şi-ar mai fi dorit să fie călugăr novice dacă nu s-ar fi apropiat de el şi de Sulien. Georgia îl prevenise că motivul pentru care fusese el adus în Talia putea fi cu totul altul decât cel pe care şi-l închipuia el. Ea crezuse că era nevoie de ea în Remora pentru a-l ajuta pe Falco să ajungă în lumea ei, dar, în cele din urmă, l-a înlocuit pe Cesare în cursa aceea nebună de cai şi reuşise să câştige pentru independenţa Bellezzei. Dar Sky nu vedea ce avea asta de-a face cu el şi cu vizitele lui la Santa-Maria-tra-le-vigne. De fapt, îl apuca durerea de cap numai gândindu-se la Talia. Totul devenise aşa de complicat.

Fusese mult mai simplu când era doar el cu Sulien la mănăstire. Acum totul devenise încâlcit, cu Nicholas, Georgia şi chiar şi cu Alice. Fusese mult mai uşor la început să-şi delimiteze viaţa sa din timpul zilei de escapadele lui nocturne în Talia. Acum păreau să se întrepătrundă.

S-a trezit dimineaţa devreme şi a plecat spre casa Georgiei cât de repede a putut. Paul urma să se afle iar în oraş și Rosalind cânta în vreme ce se spăla pe cap. Lui Sky i s-a părut că era mai simplu să fii adult decât adolescent – mai ales unul care mai era şi *stravagante*.

Când a ajuns acasă la Georgia i-a deschis uşa Alice. A îmbrăţişat-o îngropându-şi faţa în părul ei. Mirosea frumos.

S-a întrebat dacă ea cântase sub duş gândindu-se că avea să-şi petreacă ziua cu el.

— Eşti OK? l-a întrebat ea.

— Da, a răspuns el. Braţul e aproape vindecat şi m-am întors devreme aseară – eram frânt.

Georgia i-a lăsat să intre şi au aşteptat toţi trei sosirea lui Nicholas. Părinţii ei plecaseră deja şi casa părea liniştită şi tăcută. Şi-au făcut nişte căni de nes şi le-au luat în grădină cu bucăţi din tortul de ciocolată cumpărat de Maura. Era soare şi cald, aşa cum ar fi fost în Devon, şi lalelele începuseră să răsară în straturile cu flori, printre narcise. S-au aşezat la masa de lemn unde făceau grătare vara şi Georgia le-a mărturisit îngrijorarea sa legată de Nicholas.

— Mă ţine la distanţă, s-a plâns ea. Înainte ştiam tot ce gândea şi ce plănuia, dar acum tot ce ştiu e că semnele nu sunt bune.

— Crezi că tot mai ţine să se întoarcă în Giglia? a întrebat Alice. Deşi a fost rănit acolo?

— Cred că îşi doreşte asta mai tare ca oricând, a răspuns Georgia. A văzut prin ce a trecut familia sa în ultimele câteva zile şi e normal să vrea să fie cu ei.

— Eu aş fi crezut că îi e mai bine aici, a spus Alice tremurând, deşi afară era cald.

Ea abia aştepta ca prietenii ei să pună capăt odată aventurii lor taliene. Pur şi simplu nu înţelegea fascinaţia pe care o exercita asupra lor.

— Georgia are dreptate, a consimţit Sky. Cred că are el un plan. Azi s-a dus să-i facă o vizită lui Luciano după ce a văzut că fraţii lui se simţeau mai bine.

Atunci a sunat soneria şi au tresărit vinovaţi.

Un grup de soldaţi ai ducelui i-au însoţit pe Matteo Nucci şi pe susţinătorii săi spre poarta de nord-est a oraşului. Acesta se bucura că în drumul spre Classe nu mai

trecuseră şi pe lângă noul lor palat, unde el şi familia sa nu aveau să mai locuiască niciodată. I se permisese să plece doar cu hainele pe care le avea pe el şi cu calul care îl va duce departe de Talia. Dar Matteo Nucci avea bani şi în alte oraşe, nu numai în Giglia.

Graziella l-a însoţit până la poartă, promiţându-i să-i aducă pe Filippo şi pe fete la Classe cât mai curând cu putinţă.

— Crede-mă că nu voi zăbovi un minut mai mult decât e nevoie în oraşul ăsta, a spus ea cu amărăciune. Cred că pentru noi acum cel mai bine e să locuim într-un oraş care nu e condus de di Chimici.

Apoi s-au îmbrăţişat şi s-au despărţit.

În altă parte a oraşului, un băiat era îmbrăcat în veşminte de călugăr dominican novice. Trebuia să-şi depună jurămintele preliminare în biserică. Apoi urma să-i fie permis să participe la toate mesele şi să doarmă la mănăstire în mod legitim.

— Dar va trebui să renunţi la înjurături, jocuri de noroc şi companii nepotrivite, l-a avertizat fratele Tullio solemn.

— Şi n-o să poţi ţine câinele, a adăugat fratele Ambrogio. Călugărilor nu le este îngăduit să aibă animale de companie.

Sandro a făcut ochii mari de spaimă.

— Nu-l mai tachinaţi, a spus Sulien. Fratello e deja de-al casei şi el. O să stea la bucătărie cu Tullio. Avem nevoie de ceva ca să stârpim şobolanii. Acum eşti pregătit să depui jurămintele?

Sandro s-a uitat în jur. Şi-ar fi dorit ca Tino şi Benvenuto să fi putut fi şi ei acolo, să-l vadă la ceremonie, dar înţelegea că cei doi nu puteau să se afle în Giglia în timpul nopţii. Asta avea legătură cu umbrele lor şi cu vieţile lor din cealaltă lume. Dar zâmbetele încurajatoare din partea lui Sulien şi a celorlalţi erau suficiente pentru a-l face să se simtă acasă. Urma să aibă în sfârşit o familie. Fraţii nu erau ei cei pe care şi-i imaginase el cândva şi pe

Tatăl şi pe Mama sa nu avea cum să-i vadă de acolo. Dar îi era suficient.

— Sunt gata, a spus el.

Era mult mai rău decât îşi închipuiseră ei. La început, Nicholas n-a vrut să vorbească despre asta, dar bineînţeles că Georgia a vrut să afle totul despre întâlnirea lui cu Luciano, de vreme ce ea nu fusese în ziua aceea în Giglia.

— Mi-a spus că trebuie să se dueleze cu tata, a spus Nicholas.

Era adevărat, dar el asta aflase abia mai târziu. Dacă era posibil, n-avea să le spună celorlalţi planul cu care spera ca Luciano să fie de acord. Dar şi vestea asta a fost îndeajuns de şocantă.

— Un duel? s-a speriat Georgia. Dar bineînţeles că el nu e în stare să-l învingă pe ducele Niccolò, nu?

— *Marele* Duce Niccolò, a corectat-o Nicholas. E adevărat că Gaetano nu va putea să-l ajute. Va mai dura săptămâni întregi până o să fie el iar în stare să ţină o spadă în mână. Dar Sky poate fi unul dintre martorii săi. Are dreptul la doi.

— Cum poţi fi aşa de calm în privinţa asta? a întrebat Georgia. Chiar dacă Luciano ar fi putut să-l învingă pe Niccolò într-o luptă dreaptă, cum putem fi noi siguri că ducele va lupta corect?

— De ce l-a provocat pe Luciano? a întrebat Sky. Te-ai fi aşteptat să-i fie recunoscător pentru ceea ce a făcut când a adus medicamentul ăla.

— Luciano a spus că provocarea era cauzată de o insultă adusă onoarei lui, a precizat Nicholas. Dar nu ştia la ce se referea.

— Poate că Arianna l-a refuzat pe Niccolă, a sugerat Alice.

S-au întors toţi spre ea terifiaţi. Ceea ce spusese avea oarecum sens. Dacă ducele era gelos, provocarea lui Luciano la duel era exact genul de lucru pe care l-ar fi făcut.

Georgia a simţit o strângere de inimă. Oare Luciano

s-ar fi duelat cu ducele şi dacă acesta o cerea pe ea de soţie? apoi absurditatea acestei idei a surprins-o şi a râs puţin cam necontrolat.

— Va fi cu siguranţă ucis, a spus ea. Şi de data asta n-o să mai aibă parte de nicio altă viaţă.

Nicholas nu suporta s-o vadă aşa de tulburată. S-a gândit că putea s-o consoleze.

— Eu n-aş fi aşa de sigur, a spus el.

În ziua următoare, ducele a pus stăpânire pe palatul Nucci. Dar giglienii aveau să-i păstreze numele; chiar şi după ce generaţii întregi de duci şi de prinţi di Chimici aveau să locuiască acolo şi după ce niciun membru al familiei Nucci n-a mai pus piciorul în el vreodată, avea să fie cunoscut tot drept palatul Nucci.

Niccold avea un motiv întemeiat să se mute acolo. Fiii lui erau pe cale să se înzdrăvenească şi voia să-i ţină sub supraveghere. Palatul ducal i se părea mânjit. L-ar fi asociat întotdeauna cu rămăşiţele ude ale ornamentelor de nuntă de pe scări, cu umilirea sa în public de către fratele lui şi cu cererea în căsătorie a ducesei din noaptea ce trecuse şi care fusese în van.

Palatul Nucci, neatins de inundaţie, constituia un nou început, şi ducele se pricepea de minune s-o ia de la început. A străbătut frumoasele săli de recepţie, admirând luxul şi rafinamentul decorării şi mobilării lor. A poruncit ca toate portretele familiei Nucci să fie date jos şi să fie puse în locul lor tablouri cu familia sa. Blazoanele familiei Nucci au fost de asemenea înlăturate şi puse în grabă unele de lemn pictat cu cele ale familiei di Chimici.

Enrico a străbătut şi el palatul la pas, ţinându-se după stăpânul său şi arhitectul Gabassi. Era în căutarea unei noi coţcării şi era la fel de impresionat de grandoarea palatului ca şi Niccold. Se visa devenind majordomul ducelui în noua lui reşedinţă. Ce perspective grozave i se deschideau de a se îmbogăţi!

Au urcat scara impunătoare spre etajele superioare. Camerele erau toate mobilate, dulapurile şi scrinurile erau

pline de rufărie, iar biblioteca plină de codexuri şi manuscrise. Toate acestea erau acum în proprietatea familiei di Chimici din pricina atentatului comis de Camillo în Biserica Bunei Vestiri. Marele Duce a ales camere pentru sine şi pentru Beatrice şi unele temporare pentru Fabrizio şi Gaetano şi miresele lor. Aveau să-i ţină acolo până se întremau îndeajuns încât să se întoarcă la casele lor – Gaetano cu Francesca în Via Larga, aşa cum fusese stabilit, şi Fabrizio la palatul ducal.

Bietul Carlo nu mai avea nevoie de niciun palat şi Niccold şi-a propus să stea de vorbă cu Lucia. Probabil că ea dorea să se ducă înapoi în Fortezza cu părinţii ei, dar s-ar fi întors ca văduvă, privată de statutul de soţie a conducătorului Remorei.

Ducele se gândise deja la Remora. Acel titlu i se cuvenea acum lui Gaetano, iar pentru Fortezza trebuia să găsească el altceva. Nunţile reprezentaseră un plan aşa de promiţător de înmulţire a numărului de moştenitori ai familiei lor, dar pierduseră doi tineri, şi nici în Fortezza, nici în Moresco nu era cine să moştenească titlurile.

„Un soţ pentru Beatrice”, s-a gândit Niccold în sinea lui. „Poate că s-ar putea căsători cu unul dintre conducătorii oraşelor pe care încă nu le-am cucerit”. Dacă nu puteau pune mâna pe Bellezza, atunci avea să se concentreze asupra unor tratate cu Classe şi Padavia.

Silvia trimisese să fie chemat Guido Parola. Nu era departe. De când îl luase în serviciul ei drept pedeapsă pentru că încercase s-o asasineze, nu prea se mai dezlipise de lângă ea. Când a intrat el, ea i-a dat voie cameristei sale să plece.

— Guido, eşti palid, a observat ea, scrutându-i bine faţa. Ţi-ai revenit după rănile suferite?

— Da, doamnă, a spus Parola. Am fost norocos. M-am ales doar cu câteva zgârieturi.

— Stai jos, Guido, i-a poruncit Silvia, indicându-i locul de lângă ea, pe un şezlong.

— Milady? a întrebat Parola ezitând.

— Încetează să mai fi servitorul meu pentru o clipă, a spus Silvia. Vreau să stăm de vorbă pe îndelete, şi eşti aşa de înalt, încât nu am cum s-o fac dacă nu stai jos. Mă faci să mă doară gâtul.

El s-a aşezat tulburat pe marginea scaunului.

— Nu fi aşa de îngrijorat, Guido, a spus Silvia. Sunt foarte mulţumită de tine. I-ai salvat viaţa Barbarei. Şi, din punctul meu de vedere, şi viaţa fiicei mele, de vreme ce ei îi era destinată acea lovitură.

— Credeţi că a fost un Nucci? a întrebat Parola. M-am întors înapoi la biserică în ziua următoare dar n-am putut să-mi dau seama care dintre cadavre era al bărbatului pe care l-a înjunghiat ducesa.

— Aşa cred, a răspuns Silvia. Nici măcar Niccold di Chimici nu ar înscena un atac asupra familiei sale pentru a masca asasinarea Ariannei. Pe lângă asta, încă nu i se spusese că ea nu avea să se mărite cu el şi planul său era să pună mâna pe Bellezza prin căsătorie, nu prin violenţă.

— Şi alde Nucci şi-au închipuit că ducesa ar fi putut să-l accepte?

— Mă îndoiesc că ei au avut habar de cererea în căsătorie, a spus Silvia. Însă ea era un oaspete de onoare al familiei di Chimici şi purta cadoul lui scump, aşa au crezut. Poţi fi sigur că a răspândit el însuşi zvonuri că Bellezza era pe cale să încheie o alianţă cu Giglia. Şi nu-i nici genul de om care să nu se laude atunci când face cadouri scumpe. Aşa că, în ce-i privea pe Nucci, ea era o ţintă justă.

Au rămas tăcuţi câteva clipe, retrăind oroarea celor întâmplate în Biserica Bunei Vestiri.

— Guido, a spus Silvia. Te voi elibera din serviciul meu.

El părea cuprins de spaimă şi încercă să protesteze, dar Silvia îl opri.

— Lasă-mă să termin. Tu eşti nobil. Ştiu că fratele tău mai mare a irosit averea familiei tale la jocuri de noroc, dar tu ar fi cazul să-ţi completezi studiile la universitate, ca

un nobil ce eşti, nu să fii lacheul meu. Ţi-ai răscumpărat din plin greşeala iniţială – care a fost mai degrabă comisă ca intenţie, dar nu şi în fapt – însă acum eşti complet iertat şi ar trebui să-ţi croieşti un drum al tău în viaţă.

— Dar eu nu vreau să vă părăsesc, stăpână, a protestat Parola. Nu mă concediaţi. Vreau să continui să vă apăr.

— Nu te concediez, Guido, a spus ea blând, luându-l de mână. Te las să pleci cu cel mai mare regret. Vei fi răsplătit financiar din plin pentru tot ce-ai făcut pentru mine. Te iert pentru că ai încercat să mă omori şi vreau să mă consideri acum drept un fel de naşă. Poţi să mă însoţeşti înapoi până în Padavia. Dar după aceea, ce-ai zice să mergi la universitate în Fortezza?

Capitolul 26

Coridorul puterii

Rinaldo era nervos din pricina şederii în Giglia. La nunţile din familia di Chimici el nu purtase sabie – era preot acum – dar fusese frustrant, având în vedere educaţia lui, să fie neînarmat în mijlocul unui asemenea măcel. îl ajutase pe unchiul său să le ducă pe femei, inclusiv pe sora sa Caterina, mai întâi în marele altar, apoi la orfelinat. Dar apucase să vadă oameni ucişi şi răniţi.

Acum era nerăbdător să se întoarcă la viaţa confortabilă pe care o ducea la palatul papal din Remora. Unchiul şi superiorul său ierarhic, papa, n-ar fi avut nici el nimic împotrivă să plece din Giglia, dar nu voia s-o facă până ce tinerii prinţi nu se aflau în afara oricărui pericol. Ducele era într-o dispoziţie ciudată. Fusese împiedicat să se răzbune aşa cum şi-ar fi dorit pe Nucci şi planul acesta nebunesc de a se muta din palatul ducal după doar câteva săptămâni reprezenta o manifestare a furiei lui. Papa voia să-l ţină sub supraveghere şi l-a trimis pe Rinaldo la noua lui reşedinţă să vadă cum se mai simţeau verii săi.

Tocmai trecea pe lângă marea catedrală când zări un tip înalt, pe care avea impresia că-l văzuse ieşind din palat. îl mai văzuse şi în Biserica Bunei Vestiri luptând şi mai

târziu purtându-i de grijă prinţesei Lucia, dar în haosul masacrului şi în timpul inundaţiei ce-a urmat a uitat complet de el. Imaginea acestui tânăr roşcovan îi stăruia în minte. Ştia că-l mai văzuse undeva înainte, dar nu-şi mai amintea unde.

Când s-au întors Sky şi Nicholas la mănăstire, Luciano îi aştepta. Dăduse nas în nas cu Sandro, aproape de nerecunoscut în rasa un pic cam mare pentru el.

— Deci, acum eşti fratele Sandro? a întrebat Luciano zâmbind.

— Da, a spus Sandro. Şi Fratello a rămas şi el aici. Lucrează la bucătărie. Îi aştepţi pe fraţii Tino şi Benvenuto?

Luciano a încuviinţat din cap. Trebuia să-şi reamintească faptul că Benvenuto era Nicholas, care fusese cândva Falco. Oare avea să redevină Falco? Şi-a reprimat acel gând. Trebuia să vorbească cu amândoi şi cu fratele Sulien.

Băieţii au sosit la câteva minute unul după altul şi au ieşit afară, întâlnindu-i pe Luciano şi pe Sandro în claustra. S-au dus împreună la infirmerie şi l-au găsit pe Gaetano stând pe marginea patului. Nu se mai aflau şi alţi călugări prin preajmă, aşa că Nicholas şi-a îmbrăţişat fratele.

Sandro a realizat brusc cine era. Văzuse statuia memorială a prinţului Falco de mai multe ori, dar nu făcuse nicio legătură până nu l-a văzut îmbrăţişându-l pe Gaetano. S-a întors spre Luciano stupefiat, dar acesta şi-a dus doar degetul la buze. Sandro a priceput. Acum era călugăr, nu mai era iscoadă, şi trebuia să înveţe să păstreze secrete, nu să le dea în vileag.

— Gaetano! a spus Nicholas. Te simţi într-adevăr mai bine? Fabrizio unde e?

— S-a dus cu Sulien şi cu Beatrice la noul palat al tatii. O să mă duc şi eu acolo cât de curând. Ştii că am luat în stăpânire palatul Nucci?

— Tocmai voiam să-ţi vorbesc despre asta, a spus Luciano. Tatăl tău m-a provocat la duel pentru mâine şi

vrea să ne întâlnim în grădina acestui palat.

Gaetano părea terifiat. Avea şi braţul şi capul bandajate, dar ai fi zis că era gata să-şi înşface spada, însă şi-a dat seama că n-avea niciuna.

— Un duel? a exclamat el. Dar de ce?

Luciano a dat din umeri.

— Ce mai contează? E hotărât să se lupte cu mine. Cred că nimeni nu refuză o provocare la duel din partea lui.

— E îngrozitor, a spus Gaetano. Eu nu voi putea ridica floreta săptămâni întregi.

— Dar mi-ai dat atâtea lecţii, l-a liniştit Luciano. N-am să mai învăţ nimic într-o zi. Ori sunt pregătit să dau ochii cu el, ori nu.

Georgia n-avea de gând să mai lipsească încă o zi din Talia. Se gândise că ar fi putut să-l convingă pe Nicholas că ideea lui era nebunească dacă-l lăsa de unul singur în Giglia, arătându-i că era imposibil să se întoarcă acolo ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Dar îngrozitor era faptul că, deşi ştia că era un plan sortit eşecului pentru Nicholas, se gândea că poate i-ar fi salvat viaţa lui Luciano – care era cu siguranţă în pericol dacă se duela cu ducele.

Dacă Vicky şi David ar fi înţeles în cele din urmă, ar fi putut să-şi ducă fiul regăsit undeva departe de Islington. Şi, într-o zi, ea ar fi putut să se ducă şi să-l găsească, indiferent unde s-ar fi aflat. Arianna l-ar fi pierdut pentru totdeauna, aşa cum s-ar fi întâmplat şi dacă accepta cererea în căsătorie a ducelui. Şi spre cine altcineva s-ar fi întors noul Lucien dacă nu spre ea?

Această închipuire a ei era atât de eronată, încât ştia şi ea asta, dar nu şi-o putea scoate din minte. Avea un singur lucru de făcut: trebuia să vorbească cu *stravaganti* despre asta, ceea ce nu făcuseră atunci când ea şi Luciano îl ajutaseră pe Falco să se translateze dintr-o lume în alta.

A început cu Giuditta, care se apucase să împacheteze statuia Ariannei atunci când a sosit ea la atelier în dimineaţa aceea. Capul ducesei cu părul

despletit şi mascat ieşea dintre straturile de paie şi saci privind sfidător. Georgia s-a simţit un pic vinovată pentru gândurile ei. Venise s-o admire pe Arianna, chiar dacă nu se putea abţine să nu fie geloasă pe ea.

— Bună dimineaţa, a salutat-o Giuditta. Cred că ne putem opri puţin, băieţi. Puteţi lua o pauză de o jumătate de ceas.

După plecarea lor, Franco zăbovind mai mult pentru a-i arunca o ultimă privire lascivă Georgiei, sculptoriţa a pus nişte apă la fiert pe plita din bucătărie, făcând un ceai de lămâiţă pentru amândouă.

— Arăţi de parcă ai avea nevoie de asta, i-a spus ea Georgiei. Bea-l cât îi aşteptăm pe ceilalţi să vină încoace.

Georgia îi era recunoscătoare.

— Aş vrea să te întreb ceva, a spus ea. Apoi i-a povestit Giudittei planul lui Nicholas.

— Ar trebui să mergem să ne întâlnim cu Georgia, i-a spus Sky lui Nicholas după ce Gaetano a fost dus la palatul Nucci.

— Vin şi eu cu voi, a spus Luciano.

S-au îndreptat toţi trei spre atelierul Giudittei. În oraş continua operaţiunea de curăţenie, favorizată de un cer senin şi un soare arzător, de parcă ploaia ar fi fost un fenomen necunoscut. Sky a trebuit să admită că ducele era un bun administrator. Pe oriunde treceau vedeau grupuri de locuitori şi de soldaţi muncind cot la cot la arderea molozului, curăţarea monumentelor şi repararea stricăciunilor. Drumul lor trecea prin Piazza Ducale şi au văzut că platforma de banchet fusese dată jos la fel de repede cum fusese şi montată. Nici urmă de baldachinele, florile şi lampioanele ce împodobiseră piaţa în noaptea de dinaintea nunţilor.

Pe diferite coloane fuseseră lipite afişe ce anunţau exilarea membrilor familiei Nucci şi sechestrarea tuturor pământurilor, caselor şi bunurilor lor, chiar până la cel mai mic ieduţ din turmele lor, de către di Chimici, drept compensaţie pentru rebeliunea împotriva autorităţii lor şi

pentru asasinarea lui Carlo. O gravură în lemn idealizată a lui Carlo apăruse pe foi volante, dar Nicholas nici n-a observat. Mergea cu capul în jos, cu gluga trasă peste ochi.

Când au ajuns în Piazza della Cattedrale, în mod neobişnuit Giuditta îi aştepta în faţa atelierului său împreună cu Georgia.

— Vreau ca Luciano şi Benvenuto să vină cu mine, le-a cerut ea pe un ton grav. Georgia şi Tino se pot întâlni cu noi mai târziu. Mergem la ambasada bellezzană.

Aşa că Sky şi Georgia au fost lăsaţi singuri, alcătuind un cuplu ciudat, călugărul şi modelul sculptoriţei. Pentru a scăpa de privirile curioase s-au dus în baptisteriu şi s-au aşezat spate în spate. Era o clădire mult mai mică decât catedrala, şi acolo fusese făcută deja curăţenie după inundaţie, aşa că au putut sta de vorbă în voie.

— Vrea să vadă dacă ceilalţi *stravaganti* îi pot face să-şi bage minţile-n cap, a spus Georgia.

— Pe amândoi? a întrebat Sky. Credeam că doar Nick dorea s-o facă. Luciano e în mod sigur cu capul pe umeri.

— Da, aşa te-ai gândi că e, dar cu duelul ăsta atârnând deasupra lui, cred că Nicholas o să-l convingă să aleagă cea mai uşoară soluţie de a scăpa, a spus Georgia. Să ia otravă în Giglia şi să se întoarcă în Islington înainte ca ea să-şi facă efectul. Nicholas va face la fel, poate cu somnifere, acasă la părinţii lui Luciano. Apoi totul se rezolvă: amândoi s-ar trezi în trupurile lor cu umbre cu tot în lumile din care au plecat.

— N-am mai auzit niciodată ceva aşa de ridicol, a exclamat Sky. Cu siguranţă că Luciano n-o să se lase convins. Adică aici are atâtea în favoarea lui, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Da, a zis Georgia calm. Te referi la Arianna.

— Printre altele, a spus Sky. Şi oamenii de aici ce-ar spune?

— Că s-a sinucis ca să nu se bată cu ducele în duel, i-a explicat Georgia. Asta ar fi destul de credibil, cel puţin

pentru cei din afară.

— Dar Nick? Ce le-ar spune Vicky şi David tuturor chiar dacă ar fi de acord cu schimbul?

— Că a fost deprimat şi dificil în ultima vreme, a spus Georgia dând din umeri. N-ar fi primul adolescent de cincisprezece ani care şi-ar pune capăt vieţii.

— Eu nu cred, a şovăit Sky. Doar s-au ataşat de el, nu?

— Dar închipuieşte-ţi dacă li s-ar oferi şansa să-l aibă înapoi pe fiul lor. Sunt sigură că ar lua asta în considerare.

— Oricum, nu e timp pentru toate astea, a spus Sky. Nick ar trebui să le explice totul şi să-i facă să fie de acord până mâine, dacă Luciano ar lua otravă înainte de duel.

— Cred că dacă vor cădea de acord amândoi s-o facă, timpul s-ar putea să nu constituie o problemă. Dar *stravaganti* trebuie să-şi dea acordul în următoarele câteva ore.

— Şi spuneai că Giuditta se opune, aşa că e puţin probabil ca ei să fie de acord, nu?

— Ai zice că nu, Sky. Dar dacă Luciano nu face asta ar putea fi ucis de duce mâine. Fără să mai aibă o a doua şansă. *Finito*!

— M-a rugat să fiu unul dintre martorii săi, a spus Sky. Cred că vrea să se dueleze.

— Şi cine mai e? a întrebat Georgia. Nicholas în niciun caz – ar fi prea periculos.

— Sau Gaetano. Nu te poţi aştepta să susţină pe cineva împotriva tatălui său. Cred că e posibil să-l roage pe doctorul Dethridge.

— Iată floretele pe care le-aţi cerut, stăpâne, a spus Enrico. Sunt bine echilibrate şi asemănarea lor e fără cusur.

— Ah, da, s-a bucurat Niccold, trebuie să dăm impresia că suntem extrem de corecţi. A rânjit sardonic. Dar otrava?

— Otrava, stăpâne?

— Da, omule, otrava, a spus el. Să mă duc eu

personal să i-o cer fratelui Sulien? Să-i spun: mulţumesc mult că le-aţi salvat vieţile fiilor mei cu leacul pe care l-a adus *cavaliere* Luciano în timpul inundaţiei, dar acum puteţi să-mi daţi nişte otravă să fiu sigur că-l trimit pe lumea cealaltă? Nu, Sulien nu trebuie să ştie.

— Înţeleg, stăpâne, a spus Enrico străduindu-se să ţină pasul şi să se arate indispensabil. Aici nu aveţi deloc?

Ducele i-a aruncat o privire ucigătoare.

— Nu, lăsaţi-mă să mă gândesc, a spus Enrico. Da, cred că ştiu de unde să fac rost.

— Atunci fă-o, i-a poruncit Niccolò. Imediat.

— Nu, a spus Rodolfo. Interzic asta categoric.

I-a chemat pe Dethridge şi pe Sulien la ambasadă să se întâlnească cu Giuditta şi cu băieţii. Ea le-a povestit despre ce era vorba doar atunci când s-au adunat toţi în salonul albastru. Giuditta a cerut să nu fie chemate atunci şi Silvia şi Arianna.

Nicholas stătea proţăpit în mijlocul camerei, cu gluga dominicană dată pe spate şi cu inconfundabilele trăsături ale familiei di Chimici la vedere. Luciano se uita în podea. Tot ce-şi dorea în acel moment era să-i fie luată povara deciziei de pe umeri.

— Aşteptaţi, i-a întrerupt Sulien. Ştim măcar dacă aşa ceva e posibil? Ce spuneţi, doctore?

— Nu s-a mai încercat niciodată, a specificat Dethridge. Orice translaţie de acest gen e periculoasă – amândoi în acelaşi timp!

— Dar amândoi am mai făcut-o, a insistat Nicholas. Asta nu contează? Şi dacă n-o face, Luciano va muri cu siguranţă mâine.

— Există şi alte modalităţi de a-l salva, a spus Rodolfo. Aş putea contesta dreptul ducelui de a-l provoca la duel, s-ar putea oferi altcineva să-l reprezinte – de pildă, eu – sau l-am putea scoate pe furiş din oraş. Nu face asta pentru că ai impresia că nu ai de ales, Luciano.

După plecarea Ţiparului, Niccold a trimis iar după Gabassi. Arhitectul nu era lăsat deloc în pace în acele

momente de neliniştitul duce.

— Ai adus schiţele pentru pasajul meu? a întrebat ducele de îndată ce acesta a intrat în cameră.

— Da, înălţimea Voastră, a spus arhitectul, desfăşurându-le pe masă. Înfăţişau un elegant coridor acoperit, ce mergea în zigzag de la palatul ducal pe deasupra birourilor Breslei, dincolo de Ponte Nuovo până la palatul Nucci.

— Excelent! a exclamat Niccold. Aş vrea să începi imediat. Eu şi fiul meu Fabrizio putem merge de aici până la sediul guvernului sau în alte părţi pe deasupra zgomotului, murdăriei şi duhorilor din oraş. Şi aşa se şi cade pentru nişte persoane de vază ca noi.

— Ar putea exista o problemă din pricina mirosurilor de la prăvăliile de pe pod, i-a atras atenţia Gabassi. Ştiţi, majoritatea sunt măcelării şi pescării.

— Atunci o să mutăm prăvăliile, a propus Niccold. O să dau ordine să le mute pe toate astea la piaţă. Apoi argintarii şi giuvaiergii care au suferit atâtea pierderi la inundaţie îşi pot muta atelierele pe pod. Alte probleme?

— Nu mai sunt, stăpâne, a spus Gabassi. Dacă Alteţa Voastră îmi acordă fondurile şi autorizaţiile necesare, mă pot apuca de lucru chiar de mâine.

Când Sky şi Georgia s-au întâlnit cu ei mai târziu la mănăstire, Nicholas părea îmbufnat, iar Luciano tăcut şi neliniştit. Cei doi au presupus că *stravaganti* respinseseră planul şi Georgia era uşurată că fusese luată o decizie. Sandro i-a întâmpinat în claustra şi a împrăştiat un pic tensiunea întrebându-l pe Luciano direct:

— N-ar trebui să exersezi pentru duel?

Asta l-a scos pe Luciano din toropeală şi l-a făcut să se ducă înapoi la ambasadă să ia floretele şi nişte haine de-ale lui pentru Sky şi Nicholas. Nu puteau să se dueleze îmbrăcaţi în rase.

— Deci v-au spus nu? l-a întrebat Sky pe Nicholas.

— Au fost aceleaşi lucruri pe care le-am mai auzit – nu ştim dacă ar merge, e prea periculos, nu e singura

opţiune a lui Luciano, a răspuns Nicholas. Sunt sătul de asta. A mai rămas aşa de puţin timp, şi, dacă n-o vom face, Luciano mâine e un om mort.

— Nu spune asta, a exclamat Georgia.

Sandro n-a întrebat nimic despre opţiunea interzisă sau despre cine erau cei care spuseseră nu. Avea un mare respect pentru *stravaganti*, mai ales pentru fata aceea senzaţională. În ce-l privea pe el, dacă şi Sulien făcea parte dintre ei, aceşti călători în timp erau un lucru bun. Iar faţă de Luciano avea veneraţie şi teamă, deoarece Sulien îi spusese că acel chipeş tânăr nobil murise cândva şi renăscuse în Talia. Acum ghicise cine era cu adevărat „fratele Benvenuto” – existau într-adevăr taine mari şi terifiante, şi Sandro şi-a dat seama că nu era el în măsură să vorbească despre ele.

Dar a înţeles teama Georgiei legată de ziua următoare. Ducele era un adversar de temut.

— Poate că există ceva ce-ar putea să-l facă pe duce să lase garda jos? a sugerat el uitându-se la Nicholas.

Nicholas l-a privit şi i-a căzut fisa.

— Ai dreptate, a spus el. Cred că dacă tata m-ar vedea şi m-ar recunoaşte ar putea leşina sau ceva de felul ăsta. Cel puţin i-ar oferi lui Luciano şansa de a-l dezarma. Mulţumesc, Sandro.

— Ar trebui să fim toţi *stravaganti* acolo, a propus Georgia. Cercul nostru de putere a eşuat la nunţi, dar de această dată nu avem decât o singură persoană de apărat. Şapte dintre noi l-ar putea salva cu siguranţă pe al optulea, nu?

Începuse să întrevadă o speranţă.

— Eu va trebui să fiu oricum acolo, a spus Sky. Sunt unul dintre martorii lui. Celălalt va fi doctorul Dethridge.

— Dar cum putem fi şi eu şi Nicholas prezenţi acolo? a întrebat Georgia. Sau ceilalţi?

— O să vedeţi că acolo se vor aduna destul de mulţi gură-cască, a spus Sulien venind la ei. Circulă prin oraş zvonul că ducele se va duela în zori şi giglienii nu sunt

genul care să rateze aşa un spectacol.

— Să se dueleze cu ducele? a exclamat Silvia când a aflat de la Rodolfo. Ce nebunie mai e şi asta? Trebuie să-l împiedici.

— Luciano e hotărât să se dueleze, a spus Rodolfo. Nu pot nici să-l opresc, nici să-l scot din oraş. Dar dacă suntem toţi prezenţi acolo, ar trebui să fim în stare să-l apărăm.

— Ar trebui? a întrebat Silvia. Pe Arianna o s-o mulţumească asta?

— Cred că Luciano şi Arianna nu sunt în cele mai bune relaţii în prezent, a spus Rodolfo. Se pare că nu sunt nefericiţi doar din pricina ducelui.

— Dar asta nu înseamnă că ea ar vrea ca Niccolă să-l ucidă, a ripostat Silvia.

Rodolfo a oftat.

— O să mai fac o încercare de a-l convinge pe Luciano să părăsească oraşul, i-a promis el. Nu trebuie ca Arianna să afle acum despre duel.

Barbara se simţea mai bine. Rana încă o mai durea, dar Sulien promisese să vină să-i scoată firele în săptămâna următoare şi simţea că era pe cale să se vindece. Acum trăia experienţa neobişnuită de a sta în pat şi de a fi îngrijită de propria ei stăpână. Arianna era aşa de afectată de ceea ce se întâmplase, încât îi aducea din oră-n oră cameristei bucăţele tentante de mâncare sau băuturi fortifiante.

— Nu pot să stau în pat degeaba, doamnă, s-a împotrivit Barbara. Daţi-mi ceva de făcut.

— Sunt sigură că n-ar fi cazul să faci nimic, a potolit-o Arianna. Oh, de nu ţi-aş fi cerut să porţi rochia aia îngrozitoare!

— Eu am fost fericită s-o port pentru Alteţa Voastră. M-a făcut să mă simt o adevărată doamnă, aşa de frumoasă era. Acum ce-o să se întâmple cu ea?

— Mi-ar plăcea să-i dau foc, a spus Arianna amărâtă. Dar nu pot face asta din pricină că e prea scumpă. Tot aşa

cum n-o să dispară ruptura mare din locul în care ai fost înjunghiată, n-o să se ducă nici sângele de pe brocart. Personalul de aici, de la ambasadă, a încercat. Cred că nestematele vor trebui descusute.

— Atunci lăsaţi-mă să fac măcar asta, a rugat-o Barbara. N-ar fi greu, şi, în ciuda a tot ce s-a întâmplat, mi-ar plăcea s-o revăd.

— Chiar aşa? s-a mirat Arianna.

O lua cu frig s-o atingă şi nici măcar n-o purtase ea. Dar a poruncit ca rochia să fie adusă şi Barbara s-a aplecat deasupra ei cu o pereche mică de foarfeci de argint, tăind rândurile de broderie ce susţineau nestematele. Perlele şi ametistele erau puse într-un bol pe măsură ce erau scoase şi grămada creştea în timp ce ele sporovăiau.

— Poate va fi mai uşor de curăţat atunci când toate giuvaierurile şi broderiile din mătase vor fi scoase, a spus Barbara. Iar ruptura poate fi cusută.

— Păi, dacă te ocupi tu de asta rochia poate fi a ta dacă vrei, a spus Arianna. Ar fi frumoasă ca rochie de mireasă dacă ai un pretendent.

Barbara s-a îmbujorat.

— Am într-adevăr pe cineva care mă tot cere de nevastă, a spus ea.

Arianna era surprinsă.

— Păi, atunci promit să-ţi comand nişte bijuterii din câteva dintre nestematele astea, a spus ea. Drept mulţumire pentru că mi-ai salvat viaţa. Şi dacă nu vrei rochia asta, o să ai alta pe cheltuiala mea.

— Mulţumesc, doamnă, a spus fata, fericită să suporte rana suferită pentru a primi în schimb un dar aşa de scump. Asta a făcut-o pe Arianna să se simtă şi mai ruşinată.

— O să-mi lipseşti, Barbara, a spus ea cu ochii în lacrimi. Cine o să-mi fie cameristă dacă tu te măriţi?

— Oh, eu nu vreau să vă părăsesc, doamnă, a strigat Barbara. Iubitul meu e Marco, unul dintre lacheii Alteţei Voastre de la palat. Amândoi am vrea să rămânem în

serviciul vostru, sunt sigură.

— Bine, a spus Arianna, reţinându-şi lacrimile. Tu câţi ani ai, Barbara?

— Optsprezece, Alteţă. Ştiu că e cam târziu pentru măritiş. Dar am pus bani deoparte.

Eşti cu mai puţin de un an mai mare ca mine, a spus Arianna.

Barbara era îngrozită.

— Oh, Alteţă, iertaţi-mă. N-am vrut să vă insult. Pentru nobili e cu totul altceva. Nu luaţi în seamă vorbele mele prosteşti.

— Nu face nimic, Barbara, a liniştit-o Arianna. În lagună ne măritătm într-adevăr devreme. Cu doi ani în urmă, când locuiam pe Torrone, eu însămi m-aş fi aşteptat la asta.

Aşa cum spui, acum e altfel. Am multe îndatoriri pe cap ce nu sunt compatibile cu idilele. A oftat aşa de adânc încât Barbara a spus:

— Sunt sigură că nu trebuie să vă faceţi griji în privinţa tânărului.

— Care tânăr? a întrebat Arianna.

— *Cavaliere* Luciano, a spus Barbara. Se zice că a luat lecţii de scrimă şi poate foarte bine să-l înfrângă pe duce.

Arianna a sărit în picioare, împrăştiind nestematele strălucitoare pe jos.

— Să-l înfrângă pe duce? Despre ce vorbeşti?

Acum că Rinaldo îl văzuse pe tânărul roşcovan o dată, îl zărea pretutindeni. Dar n-a avut niciodată răgaz să se gândească de unde-l cunoştea. Papa îl tot trimitea cu însărcinări de la reşedinţa lui în Via Larga, la palatul ducal ori la palatul Nucci.

Într-una dintre aceste curse a dat nas în nas cu fostul său servitor, Enrico. Nu era o persoană cu care să aibă chef să-şi petreacă timpul, dar n-a scăpat de el.

— Ce mai faceţi, Excelenţă? a întrebat el.

— Nu mai deţin titlul ăsta, a spus Rinaldo. Nu vezi că

acum sunt preot?

— Cum să nu! l-a ironizat Enrico. Dar cum ar trebui să mă adresez acum Excelenţei Voastre?

— Părinte ar merge, a spus Rinaldo cu afectare. Sunt doar preot. Însă şi capelanul papei, nu s-a putut el abţine să nu adauge.

— Oh, da, unchiul Ferdinando, a comentat Enrico uitându-se chiorâş. Nu m-ar mira să primiţi o pălărie de cardinal cât de curând.

Pe Rinaldo l-a înfiorat familiarismul lui.

— E uluitor pentru câte poţi primi iertare acum, nu-i aşa? a spus Enrico cu chef de vorbă. Răpire, crimă. Spovedania şi iertarea sunt nişte lucruri minunate.

— Ce vrei să insinuezi? l-a întrebat Rinaldo. Avea senzaţia că piticania aceea nesuferită încerca să-l şantajeze.

— Ce insinuez? a spus Enrico. Nimic, părinte. Mă gândesc doar la toate grozăviile pe care eşti nevoit să le asculţi în confesional. Trebuie să fie o încercare grea pentru un om virtuos.

— Mă tem că trebuie să punem punct acestei încântătoare întâlniri, a afirmat Rinaldo. Duc un mesaj papei de la Marele Duce.

— Probabil e vorba despre duelul de mâine, a spus Enrico. Poate veţi dori să vă duceţi. Unul dintre ei va avea nevoie de un preot la sfârşit. Şi dacă n-o să fie Marele Duce, va fi un tânăr pe care Alteţa Voastră şi cu mine îl cunoaştem destul de bine, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

S-a bătut peste nas şi şi-a văzut de drum fluierând. În interiorul vestei avea o fiolă cu o otravă mortală cumpărată de la un oarecare călugăr din Volana. Dar şi fără să ştie de asta, Rinaldo era profund indispus de acea întâlnire.

— E mai bine, a spus Nicholas.

El şi Sky îl asaltaseră pe Luciano până ce toţi trei se încălziseră şi gâfâiau. Luciano se apărase bine şi chiar îi atinsese în treacăt o dată sau de două ori. Nu era la fel de

iscusit ca Nicholas, dar era mai bun ca Sky. Nicholas s-a obişnuit rapid cu floreta italiană, mai grea, pe care fusese obişnuit s-o folosească înainte de translatarea sa, dar lui Sky i se părea tot incomodă şi greoaie. Luciano se consola cu gândul că el era mult mai tânăr şi mai în formă decât ducele.

— Hai să ne oprim un pic, a spus Sky. Erau în curtea bucătăriei mănăstirii, fiind urmăriţi de Georgia, Sandro şi Fratello.

Câinele devenise tare agitat când au început să se dueleze, dar s-a mai liniştit. Încă mai tremura în braţele lui Sandro, dar se oprise din lătrat.

— Nu-mi vine să cred că vei merge până la capăt, i-a spus Georgia lui Luciano când băieţii s-a trântit la pământ, iar Sandro s-a dus să găsească nişte bere rece la fratele Tullio.

— Mulţumesc pentru votul de încredere, a replicat Luciano respirând cu greutate şi având părul negru, cârlionţat, ud de transpiraţie. Credeam că mă descurc destul de bine.

— Într-adevăr. Dar n-ai niciun motiv să-ţi închipui că ducele o să lupte corect.

— Cine vor fi martorii lui? a întrebat Sky.

— Unul dintre ei va fi omul acela căruia i se zice Ţiparul, a spus Luciano. îl ştiu de mult timp. El a fost cel care m-a răpit pe mine în Bellezza. Tot el l-a răpit şi pe Cesare, Georgia, şi a furat-o pe Merla.

— Afurisită treabă, a exclamat Nicholas. Trebuie să fim la fel de tare cu ochii pe el ca şi pe tata.

Prinţesele di Chimici se adunaseră iar toate la palatul Nucci. Francesca şi Caterina aveau grijă de soţii lor, care se înzdrăveneau rapid. Bianca îl vizita pe soţul său Alfonso. Lucia bântuia prin încăperile pustii de la primul etaj, în haine negre de văduvă, ca şi cum ar fi căutat ceva.

Prinţesa Beatrice a găsit-o şi a adus-o la celelalte.

— Bice, vino să stai cu mine în Fortezza, a spus Lucia abrupt când a văzut cele trei cupluri. Putem fi amândouă

nişte fete bătrâne.

— O să venim toţi să te vizităm des, a asigurat-o sora ei Bianca. Îţi promit că n-ai să fii singură. Trebuie doar să trecem de funeraliile lui Carlo de azi şi apoi te poţi întoarce împreună cu mama şi cu tata la Fortezza. Ei au să te consoleze.

Gândul de a se întoarce acasă fără bărbat în loc să trăiască fericită în Giglia, alături de Carlo, în Via Larga, a făcut ca lacrimile să se prelingă iar pe obrajii Luciei. Oricât se temuse ea să părăsească Fortezza pentru noua şi neobişnuita sa viaţă, acest final era cu mult mai rău. Rămăsese încă în stare de şoc după ce-şi văzuse soţul asasinat lângă ea chiar după ce fuseseră cununaţi. Imaginea asta o urmărea până şi-n vis, aşa că nu dormea bine deloc de două nopţi.

— Dacă pot face ceva pentru tine, te rog să-mi spui, i-a zis Alfonso. Poate ţi-ar plăcea să vii la Volana cu Bianca şi cu mine? Mama ţi-ar purta la fel de mult de grijă ca şi mama ta.

— Eşti nespus de bun, i-a mulţumit Lucia. Dar cred că-mi va fi cel mai bine la mine acasă.

Francesca stătea ţinându-l de mâna teafără pe Gaetano. O compătimea pe Lucia din tot sufletul, mai ales că pe ea doar providenţa o scăpase de o soartă identică. La fel de bine ar fi putut fi Gaetano cel care să zacă mort în capela di Chimici, aşteptând să fie îngropat.

— Cred că am să mă translatez înapoi devreme în după-amiaza asta, a spus Nicholas. Asta dacă nu mai vrei să mai exersezi, Luciano.

— O să mă descurc, l-a asigurat Luciano. Cel puţin cred că am făcut tot ce am putut. Acum totul depinde de soartă – sau de zeiţă.

Georgia l-a urmărit cu atenţie pe Nicholas, s-a dat jos de pe zid şi i-a făcut semn lui Sky s-o urmeze.

— Şi eu o să plec, a spus ea. Mi-ar prinde bine un pic mai mult somn. Şi mâine ar fi bine să ne culcăm toţi mai devreme dacă va trebui să ne întâlnim aici în zori.

— Te conduc până la zidurile oraşului dacă vrei, s-a oferit Sky. Mi-ar plăcea s-o revăd pe Merla.

— Pot veni şi eu? a întrebat Sandro.

Dar Sulien a venit şi l-a chemat la farmacie.

— Acum eşti călugăr în toată regula şi ai treburi de făcut, frate Sandro. Nu-ţi poţi petrece zilele hoinărind cu Tino şi cu Benvenuto, ca să n-o mai punem la socoteală şi pe o tânără aşa de atrăgătoare ca Georgia.

În timp ce Sandro s-a întors şi l-a urmat pe Sulien tropăind, Georgia l-a îmbrăţişat pe Luciano.

— Ai grijă, a spus ea, strângându-l tare în braţe.

A îmbrăţişat-o şi el.

— O să fie bine, a liniştit-o el. Dar era palid şi îngrijorat.

Nicholas s-a dus spre chilia lui Sulien să se *stravagantizeze* şi Georgia a traversat claustrai împreună cu Sky. A aşteptat până au ieşit din mănăstire ca să-şi exprime temerile.

— N-am încredere în Nick, a spus ea. îl văd în stare să facă vreo prostie. Vreau să mă duc pe la el devreme şi să nu-l scap din ochi.

— Vrei să vin şi eu? a întrebat Sky.

— Ai vrea? M-aş bucura să fim doi. Va trebui să stăm cu ochii pe el toată ziua.

— O să plec şi eu după ce-ţi iei tu zborul, a spus Sky. Şi o să-l chem la mine acasă mâine seară.

Georgia s-a oprit în faţa bisericii.

— Ascultă, a spus ea. Ce-i muzica aia?

De dincolo de Piazza della Cattedrale se auzea un sunet înfundat de tobe. Un trecător le-a explicat:

— Îl înmormântează pe prinţul Carlo.

Georgia şi Sky au rămas nemişcaţi câteva minute, cu capetele plecate. Au traversat Ponte Nuovo. Arhitectul Gabassi şi un bărbat pe care Sky l-a recunoscut ca fiind majordomul ducelui se certau cu un măcelar corpolent. S-au oprit să asculte înainte să se îndrepte spre palatul Nucci.

— Un pasaj pe deasupra râului? a întrebat Sky. Cică nu vrea să simtă duhorile când trece. Dar aroganţa omului ăstuia n-are chiar nicio limită?

— El îşi închipuie că familia di Chimici este mai presus de oamenii obişnuiţi, a spus Georgia. Şi nu-i convine să nu obţină ceea ce vrea. Doar despre asta e vorba în duelul ăsta, nu? El o cere de soţie pe Arianna, ea-l refuză şi atunci el vrea să-l ucidă pe Luciano crezând că-i e rival.

— Nici nu-ţi vine să crezi că asta se va întâmpla chiar aici, în grădina palatului Nucci, în mai puţin de o zi, a reflectat Sky.

Au traversat grădina şi au luat-o în jos, spre stânga, spre mica fermă unde îi aştepta Merla cu *manoushii*. Ea a simţit apropierea Georgiei şi a nechezat de departe, alergând la gardul ce împrejmuia terenul. Sky şi-a ţinut respiraţia la vederea splendidului cal înaripat. De-ar fi avut timp să facă şi el cunoştinţă cu ea.

Aurelio cioplea un flaut dintr-o bucată de lemn de păr. Când ei s-au apropiat de gard şi-a ridicat ochii orbi în sus.

— El e Sky, l-a prezentat Georgia. E un alt *stravagante* din lumea mea.

Aurelio s-a înclinat în direcţia lui Sky, atingându-i pieptul şi fruntea cu ambele mâini.

— Te preocupă ceva, i-a spus el Georgiei. Ce s-a întâmplat?

— Luciano o să se dueleze cu ducele mâine în zori, în grădina palatului Nucci, a spus ea. Şi mă tem că va fi înfrânt.

Capitolul 27

Un duel

Rodolfo a insistat atâta, încât Luciano a fost de acord să stea de vorbă iar cu el despre duel.

— Înţelegi că nu poţi urma planul ăsta nebunesc al lui Falco? l-a întrebat Rodolfo.

Luciano tăcea.

— Ce este, Luciano? a întrebat Rodolfo blând. Aşa de tare îţi doreşti să te întorci acasă? Nu te simţi acasă aici în Talia cu noi? Cu Arianna?

— Ei nu-i mai pasă de mine, a spus Luciano cu amărăciune. Ar fi putut să mă roage să rămân.

— A refuzat cererea în căsătorie a ducelui, i-a amintit Rodolfo.

— Dar nu de dragul meu, a spus Luciano. De dragul Bellezzei. Îi pasă mai mult de oraşul ei decât de mine.

— Nu-ţi irosi viaţa inutil în duelul ăsta, l-a sfătuit Rodolfo cu gravitate. Eu te pot scoate din oraş. Promite-mi că n-ai să te duelezi.

— Nu pot promite, a răspuns Luciano, impresionat de grija lui Rodolfo. Dar am să mă gândesc la asta.

A doua zi în zori, în grădina palatului Nucci, s-au adunat o mulţime de oameni. Ducele a fost ultimul care a sosit, cu cei doi martori ai săi, Enrico şi Gaetano, care trebuia să se sprijine de Francesca. Luciano se afla deja acolo cu doctorul Dethridge şi Sky. Georgia şi Nicholas au ajuns aproape în acelaşi timp. Nicholas rămăsese peste noapte acasă la Sky şi se *stravagantizase* imediat după el. Georgia era foarte uşurată să-l vadă. Stătuse la Nicholas toată dimineaţa până ce Sky îl luase acasă la el. Acum se amestecară în mulţime. Georgia a zărit-o pe Silvia stând lângă Rodolfo, cu Guido Parola. A scrutat mulţimea pentru a o zări pe Arianna, dar erau prea mulţi oameni adunaţi ca să poată vedea.

Sky era neliniştit din pricina rolului său.

— Mai întâi trebuie să încercăm să obţinem anularea duelului, i-a explicat doctorul Dethridge. Trebuie să ducem tratative cu tânărul Cayton şi cu ticălosul de Henry.

„Vrea să spună Gaetano şi Enrico”, şi-a zis Sky.

— Dacă eşuăm, atunci verificăm armele să ne asigurăm că sunt identice şi nu s-a umblat la ele. Dacă suntem mulţumiţi de asta, atunci trebuie să înceapă duelul.

Cei patru martori s-au apropiat şi au început

tratativele pentru soluţionarea amiabilă a conflictului. În tot acest timp, Luciano şi ducele au stat la o oarecare distanţă, fără a-şi arunca nici măcar o privire. Luciano s-a uitat prin mulţime după prieteni şi a zărit un număr liniştitor de *stravaganti* aşezaţi în cerc. Primul pe care l-a văzut a fost Rodolfo, şi avea remuşcări pentru că nu ţinuse cont de sfatul lui. Sulien, Giuditta, Georgia, Nicholas – toţi erau acolo. A fost surprins să vadă că Gaetano era unul dintre martorii tatălui său. Asta însemna că trei dintre cei patru martori erau de partea lui, deşi Gaetano nu putea întreprinde nimic împotriva tatălui său.

Francesca se afla şi ea acolo pentru a-şi susţine soţul, pe Silvia a reperat-o datorită tânărului roşcovan de lângă ea, şi a zărit şi veşmintele multicolore ale Raffaellei. Se părea că aproape toţi cunoscuţii lui din Giglia veniseră să-l susţină. Aproape. Silueta mascată pe care-şi dorea el cel mai tare s-o vadă nu venise. Şi totuşi duelul acela era pentru ea, cel puţin aşa considera el. Nu ştia încă precis de ce îl provocase ducele. Dar cu fiecare pasă pe care o făcea cu floreta, gândurile lui zburau spre Arianna şi dădea frâu liber furiei resimţite vreme de o lună, de la dineul dat de duce, când acesta îşi anunţase intenţia de a o cere în căsătorie.

Niccold avea o agendă mai încărcată – ca întotdeauna. Voia s-o facă pe Arianna să sufere, s-o pedepsească pentru că ea continua să se opună, ca şi mama ei, unei alianţe cu di Chimici şi pentru că-l refuzase. Dar acel duel era şi pentru Falco. Îşi dorise de atâtea ori să-i fi ucis pe Luciano şi pe complicele lui în Remora, când băiatul său murise într-un chip atât de misterios. Numai durerea sa şi ameţeala provocată de magie îl opriseră.

Magia lui Rodolfo. Lupta sa recentă cu Nucci îl distrăsese pe duce de la cealaltă preocupare a sa: persecutarea *stravaganţilor*. Ştia că Rodolfo era membru al acelei organizaţii şi bănuia că Luciano fusese instruit în acelaşi domeniu. Duelul acela putea scoate la iveală mai mulţi *stravaganti*. Martorii lui Luciano de pildă. De bătrân

ştia că era tatăl lui său, mă rog, tatăl lui adoptiv, dar ce era cu călugărul maur? ţiparul nu aflase nicio dovadă care să confirme că ar fi fost fiul nelegitim al lui Sulien, aşa că era şi el un potenţial *stravagante*. Puţin probabil pentru un călugăr, şi ducele îi era recunoscător lui Sulien pentru rolul lui de după atacul clanului Nucci şi din ziua în care fusese otrăvit. Totuşi era prieten cu Luciano, deci un posibil suspect. Şi în compania lor mai fusese văzut încă un tânăr călugăr. Dar nu mai avea timp să-şi pună întrebări în privinţa lui pentru că duelul era pe cale să înceapă.

Enrico a refuzat să accepte orice acord amiabil în numele stăpânului său, deşi Gaetano a susţinut asta. Ducele fusese ofensat de moarte, susţinea Enrico, pentru că Luciano intervenise atunci când ducele îi făcea curte ducesei, otrăvindu-i – şi Enrico accentuă cuvântul – mintea împotriva lui. Şi dorea satisfacţie deplină.

„Intervenise când îi făcuse el curte?” s-a gândit Luciano. „Deci Arianna a spus totuşi ceva despre mine atunci când a cerut-o el în căsătorie. Şi e gelos!” Asta i-a dat un nou elan, dar Arianna tot nu-şi făcuse apariţia în mulţime.

Aşa că au trecut la inspectarea armelor. Enrico a adus floretele într-o cutie lungă, căptuşită cu catifea neagră. L-a lăsat pe Luciano să aleagă primul şi bellezzanul a ales arma care era mai departe de el, în cazul în care martorilor săi le scăpase ceva. A balansat-o în mână, a apucat vârful şi l-a curbat un pic pentru a testa lama. Era o armă elegantă, chiar frumoasă. Ducele a luat-o pe cealaltă.

Sky a înghiţit în sec. I se uscase gura. Simţea că avea să facă fiecare pas şi să pareze fiecare lovitură odată cu Luciano. Nu ştia cum putea prietenul său să stea acolo aşa de calm, testând floreta, când în câteva clipe avea să se lupte pentru a-şi scăpa viaţa. Niciuna dintre arme nu avea vârful bont, nu aveau nici măşti apărătoare, nici haine vătuite. Avea să fie un duel pe viaţă şi pe moarte.

În mulţime s-a iscat o uşoară agitaţie când a apărut

Arianna, care s-a aşezat lângă o femeie între două vârste, bine îmbrăcată. Luciano i-a zărit ochii violeţi şi s-a înclinat uşor în faţa ei înainte să se pună în gardă. „Asta e pentru tine”, şi-a spus el în sinea lui. „Dacă scap cu viaţă, am să-ţi spun ce simt”. Şi-a ţinut arma în faţă sub formă de salut şi promisiune. Ducele i-a văzut gestul şi i-a urmărit privirea îndreptată spre silueta mascată din mulţime. Buzele i s-au încreţit în semn de dispreţ. Deci uşuratica ducesă era acolo să-şi susţină ibovnicul? Atunci să şi-l i-a făcut fărâme sau otrăvit de moarte!

La început nu l-a asaltat pe Luciano, lăsându-l să capete siguranţă. Dar a fost surprins de cât de bun era adversarul lui. Nu că i-ar fi creat probleme, dar bellezzanul avea să moară vitejeşte.

Rinaldo di Chimici privea tensionat. Unchiul lui avea să câştige, bineînţeles, dar era şi el prins de vâltoarea luptei, ca toată lumea. Puştiul avea o sumedenie de susţinători. S-a uitat spre mulţime. Roşcovanul acela apăruse iar – lângă tânăra ducesă şi o femeie mai în vârstă, care se vedea că-i era stăpână. Ceva din asocierea tipului cu Bellezza l-a făcut pe Rinaldo să-i pice fisa şi în clipa aia a ştiut cine era Guido Parola.

Enrico se uita şi el la tânăra ducesă. Lupta încă nu devenise interesantă. Era o puştoaică frumuşică, s-a gândit el cu sentimentalism. Ce păcat că avea să-şi piardă iubitul – asemenea ochi nu erau făcuţi pentru plâns. Poate că într-o zi avea să-şi revină şi să se mărite. Dar nu cu ducele. El era prea bătrân pentru ea. Enrico s-a lăsat purtat de amintirile legate de vechea sa iubită, Giuliana, care dispăruse din Bellezza atunci când fusese asasinată fosta ducesă. Oare avea să găsească vreo femeie care s-o înlocuiască? încă tot nu putea să înţeleagă ce i se întâmplase. Rinaldo nu mai era deloc atent la duel. Guido Parola îi datora bani. Îşi primise arvuna pentru a o asasina pe ducesă, o făcuse de mântuială şi o ştersese. Rinaldo se întreba dacă îl putea pune pe Enrico pe urmele lui.

Luciano a început să transpire. A parat cât a putut de

bine, dar nu a reuşit nici măcar să-l atingă pe duce. Mânerul floretei devenise alunecos în mâna lui. A ratat următoarea lovitură şi a simţit cum arma ducelui îl nimereşte în umărul stâng. Nu era o rană adâncă, dar martorii au oprit duelul pentru a se îngriji de ea. Le-a fost adus vin amândurora să bea în timp ce se odihneau.

Sky l-a ajutat pe Dethridge să cureţe şi să bandajeze rana lui Luciano cu fâşii de pânză. Rinaldo a profitat de ocazie pentru a se apropia de Enrico.

— Îl vezi pe roşcovanul ăla de acolo? a şuierat el. E omul pe care l-am plătit s-o ucidă pe ducesă în noaptea de Sfânta Magdalena, în Bellezza. Vreau să pui mâna pe el şi să-l faci să-mi dea înapoi ceea ce-mi datorează.

Enrico n-avea deloc chef să fie deranjat în momentele acelea. Pauza aceea îi oferea prilejul de care avea nevoie pentru a unge vârful floretei ducelui cu otrava pe care o avea la el. Rinaldo stătea între el şi spectatori, oferindu-i un paravan perfect. Iar ceilalţi trei martori se uitau la Luciano.

— E ciudat că acum e cu noua ducesă, a spus Enrico aplicând otrava. Ştia că Rinaldo nu l-ar fi oprit – chiar dacă acum era preot, nu-l avea deloc la suflet pe băiatul care le trăsese clapa în Bellezza.

— Nu e cu ducesa. E servitorul celeilalte femei mai în vârstă, l-a corectat Rinaldo.

Enrico a privit în direcţia arătată şi Rinaldo s-a mai uitat încă o dată.

— E timpul să reînceapă duelul, a spus Dethridge. Tânărul Luciano e gata de luptă.

Enrico i-a dat stăpânului său arma otrăvită, dar Rinaldo îl apucă de braţ.

— Ea e, şuieră el. Ducesa!

— Ştiu că e ea, a spus Enrico. Acum du-te înapoi printre spectatori. Avem un duel de terminat.

— Nu, a insistat Rinaldo. E fosta ducesă!

Dar a fost împins înapoi în mulţime şi Luciano şi Niccold s-au trezit iar faţă-n faţă.

„Omul a luat-o razna”, şi-a zis Enrico. „Cum ar fi putut asasinul să fie cu fosta ducesă? Doar am ucis-o eu însumi. I-am aruncat o bombă în sala aia nebună a oglinzilor pe care o avea”.

Lui Nicholas nu-i plăcea cum evolua lupta. Luciano îşi pierduse siguranţa de sine din pricina loviturii de la umăr, deşi rana nu era gravă. Şi s-a gândit să încerce ceea ce-i sugerase Sandro. Şi-a făcut loc prin mulţime până a ajuns într-un loc de unde tatăl lui îl putea vedea, deşi asta însemna să se rupă de cercul de putere al *stravaganţilor*. Apoi şi-a dat gluga jos.

Enrico se gândea la discuţia avută cu Rinaldo şi nu putea să se concentreze asupra duelului. Cineva murise în Sala Oglinzilor, dar dacă nu fusese fosta ducesă, atunci cine?

Brusc, ducele a căzut în genunchi, ţinându-se cu mâna de piept.

— Oh, zeiţă, salvează-ne! a murmurat Enrico. Nu face taman acum o criză!

S-a dus repede lângă stăpânul său. Gaetano îşi ridicase tatăl şi-i dădea iar să bea vin.

— Falco! a şoptit ducele. L-am văzut, Gaetano! Acolo!

Enrico s-a uitat în jur, dar nu i-a atras atenţia nimeni din mulţime. Acolo unde arăta ducele era un călugăr tânăr, unul dintre novicii lui Sulien, cu gluga trasă peste faţă. Dar Gaetano părea tulburat.

— Ar trebui să oprim lupta, Enrico, i-a sugerat el.

— Nu, nu, s-a împotrivit ducele, trecându-şi mâna peste faţă. Nu-i nimic – e doar o închipuire. Mai dă-mi încă o gură de vin. O să lupt în continuare.

Arianna venise în faţă să vadă ce se petrecea.

— S-a terminat? a strigat ea. Marele Duce cedează?

Sky se afla cel mai aproape de ea dintre martori. A dat din cap. Arianna a vrut să înainteze, dar duelul era pe cale să reînceapă. Ar fi fost periculos dacă se apropia de locul duelului.

— Silvia! a strigat el. Guido! Trageţi-o înapoi!

Silvia. Aşa o chemase pe fosta ducesă. Enrico i-a văzut pe femeia între două vârste şi pe asasin ţinând-o amândoi pe Arianna. Rinaldo avusese dreptate. Aceea era Silvia, fosta ducesă a Bellezzei.

Enrico trăia în Talia secolului al XVI-lea, aşa că nu văzuse nicio secvenţă de film turnată cu începetinitorul. Dar cam asta era ceea ce trăia el. Dacă fosta ducesă a Bellezzei era încă în viaţă – s-a gândit el iar, în vreme ce ridica floretele – atunci cine murise în Sala Oglinzilor în ziua în care pusese el explozibilul?

Şi apoi, dintr-odată, şi-a dat seama precis ce i se întâmplase logodnicei lui. Dacă fosta ducesă era în viaţă trebuie să fi folosit o dublură. O mai făcuse şi altă dată. Iar persoana pe care o folosise fusese logodnica lui, Giuliana.

Când le-a dat floretele dueliştilor s-a asigurat că Luciano a luat-o pe cea otrăvitoare. A fost o decizie de moment. Realizând că îşi ucisese propria logodnică, aruncând-o în aer, a fost cuprins de o ură cum nu mai simţise nicicând.

Avea să se socotească mai târziu cu Rinaldo şi poate chiar şi cu ducesa, pentru că-l înşelaseră folosind o dublură, dar în clipa aceea dorea să-l omoare pe duce, care comandase asasinatul. Dacă n-ar fi fost el, Giuliana ar fi fost în viaţă. Primul instinct al lui Enrico a fost să-l ucidă el însuşi. Dar nu, exista un mod ideal de a face asta – erau în toiul unui duel, la urma urmei, unul pe care însuşi ducele îl provocase. Avea să fie încântat să-l vadă pe Luciano ucigându-l.

Iar dacă din întâmplare ducele reuşea să-l ucidă pe Luciano cu spada neotrăvită, atunci Enrico avea să-l înjunghie el însuşi şi să suporte consecinţele.

Cei doi duelişti au fentat învârtindu-se unul în jurul celuilalt cu precauţie. Ducele a fandat, forţându-l pe Luciano să dea înapoi. Nicholas a ieşit în faţă şi şi-a dat iar gluga jos. Ducele s-a clătinat şi Luciano a lovit. A fost o lovitură uşoară, dar vârful l-a atins pe adversarul său şi acesta a căzut jos.

Martorii săi s-au repezit la el.

— Trebuie să-l opreşti acum, i-a spus Gaetano lui Enrico. Uită-te la el. Nu e în stare să mai continue.

Ducele părea a fi într-o stare mult mai gravă decât fusese lovitura. Luciano îşi lăsase arma în jos nedumerit. Enrico i-a luat-o. Fratele Sulien a ieşit din mulţime pentru a acorda primul ajutor. Dar ducele era zguduit de spasme. În agonia lui, a înşfăcat un ghiveci cu un arbust cu flori roşii de pe alee şi petalele stacojii s-au scuturat deasupra lui. Era clar că arma lui Luciano fusese otrăvită. Dar armele dispăruseră – şi odată cu ele şi Enrico.

Ducele se stingea sub ochii lor.

— Otravă, i-a îngăimat el lui Sulien, agăţându-se de sutana lui. Am pus să fie otrăvită una dintre arme. Au fost schimbate între ele.

— Ce otravă? a întrebat Sulien repede. Spuneţi-mi cum se numea.

Dar ducele a clătinat uşor din cap.

— Nu ştiu, a şoptit el. Mi-a adus-o Enrico.

— Nu am cum să-l ajut, a spus Sulien. Dacă mi-ar mai fi rămas nişte argint potabil… dar ultimele picături i le-am dat lui Filippo Nucci.

Nicholas şi-a croit drum printre oamenii adunaţi în jurul ducelui căzut la pământ.

— Tată, a şoptit el dintre faldurile glugii. iartă-mă.

Şi cei care erau în preajmă au crezut că cel care vorbise fusese ducele, cerându-şi iertare de la preot. Niccolă a deschis ochii.

— Fii binecuvântat, fiule, a şoptit el.

Şi privitorii au crezut că vorbele fuseseră rostite de călugăr muribundului. Cel puţin asta era povestea care avea să circule prin oraş în zilele următoare – că ducele fusese absolvit înainte de moarte.

Trupul lui a fost dus la palat. Luciano stătea năucit. Arianna a alergat spre el să-l mângâie, dar s-a abţinut să-l atingă. Dethridge l-a îmbrăţişat viguros. Sky îl ţinea pe Nicholas să nu se ducă după tatăl său şi cei ce-l urmau.

Georgia a venit în fugă la ei şi i-a văzut pe Luciano şi pe Arianna privindu-se în ochi. Inima i s-a strâns. Totul era învălmăşit.

— L-am ucis, a îngăimat Luciano prosteşte.

— Nu, a spus Nicholas alb la faţă. Eu am făcut-o.

Prinţul Fabrizio a fost şocat când servitorii au dat buzna în camera sa şi au îngenuncheat înaintea lui. I-a luat ceva timp să priceapă că i se adresau cu titlul de Mare Duce, iar asta însemna că tatăl său murise. Gaetano a venit şi el la scurt timp după aceea, sprijinindu-se de braţul Francescăi, şi i-a confirmat că Niccolò fusese ucis în duel. Cei doi, încă slăbiţi din pricina rănilor lor, au fost duşi de soţiile lor să-şi vadă tatăl întins în patul său înalt.

— Nu înţeleg, a spus Fabrizio. Nu e niciun pic de sânge. Cum a murit? N-aţi putut să-l salvaţi, frate Sulien?

— Mi-a spus că otrăvise floreta lui şi că probabil armele au fost schimbate între ele, le-a explicat Sulien. Dar omul lui, Enrico, a dispărut şi Marele Duce n-a putut să-mi spună ce fel de otravă fusese folosită. A murit înainte să-i pot administra vreun antidot.

Fabrizio şi-a plecat capul. Era cât se poate de limpede că tatăl lui căutase să-şi înşele adversarul la duel, provocându-şi, fără să vrea, propria moarte. Oare dezastrele ce se abătuseră asupra familiei sale n-aveau să se mai sfârşească niciodată? Acum el trebuia să devină capul familiei, moştenind titlul şi averea tatălui său. N-avea să fie Ducele Fabrizio al II-lea al Gigliei, aşa cum îşi închipuise el când era copil, ci Marele Duce I de Tuschia.

Papa a intrat şi el în dormitor, fiind chemat în grabă de la reşedinţa lui de către Rinaldo. S-a apropiat de pat cu cădelniţa şi a rostit primele cuvinte de rugăciune pentru cei răposaţi:

Du-te, suflete nemuritor…

— Trimite să tragă toate clopotele, i-a spus Fabrizio fratelui său Gaetano. A murit cel mai de seamă di Chimici.

Stravaganti erau toţi la mănăstire, unde fratele Tullio le dădea lapte cald amestecat cu coniac. Rodolfo îi adusese

acolo în vreme ce Sulien se îngrijea de duce.

— Nu înţeleg, s-a mirat Luciano iar. Abia dacă l-am atins.

— Floreta a fost otrăvită, a spus Nicholas încet. Omul acela, Enrico, trebuie să le fi inversat.

— Dar de ce? a întrebat Sky. Era mâna dreaptă a ducelui.

— Poate că era agent dublu, a sugerat Georgia. Poate că era plătit de Nucci?

— E un om rău, a spus Sandro, care nu putea fi ţinut departe de bucătărie. Sunt sigur că a mai făcut şi alte crime.

Rodolfo spuse:

— Cred că Sky a spus ceva care l-a făcut pe Enrico să inverseze floretele.

S-au holbat toţi la el.

— Eu? a întrebat Sky. Ce-am spus eu?

— E doar o presupunere, a spus Rodolfo. Dar cred că te-a auzit strigând numele Silviei şi atunci a realizat că mama Ariannei n-a fost ucisă în Sala Oglinzilor.

— Adică el a fost cel care a pus explozibilul? a întrebat Georgia.

— Dacă el a fost, atunci probabil că a realizat că şi-a ucis propria logodnică, le-a explicat Rodolfo. Asta ar fi fost suficient pentru a-l face să-şi dorească să se răzbune pe duce.

— Oare noul Mare Duce, prinţul Fabrizio, cred, se va răzbuna în vreun fel pe Luciano? a întrebat Georgia.

Toată povestea asta despre fosta ducesă îi cam trecuse pe lângă urechi. Explozia din Sala Oglinzilor avusese loc înainte să fi ajuns ea în Talia.

— Să zicem că ar fi o idee bună ca Luciano să părăsească oraşul în scurt timp, a sugerat Rodolfo. Deşi el nu şi-a dat seama de înşelătoria ducelui şi l-a ucis în luptă dreaptă.

— Dar n-a fost o luptă dreaptă, a obiectat Nicholas. Eu i-am distras atenţia. Luciano nu l-ar fi rănit dacă nu

făceam eu asta.

— N-aveai de unde să ştii că arma fusese otrăvită, a spus Georgia. N-a fost vina ta. Tu ai încercat doar să-ţi salvezi prietenul.

Dar Nicholas parcă nici n-o auzea.

Clopotele din tumul din Piazza delta Cattedrale au început să răsune. Cele de la Santa-Maria-tra-le-vigne le-au ţinut isonul. În scurt timp, toate clopotele din oraş au început să bată de înmormântare, şi giglienii au aflat că suveranul lor murise.

Sulien a venit la ei, îndreptându-se direct spre Nicholas.

— Vino cu mine, l-a chemat el. Şi voi, Sky, Luciano.

I-a dus în biserică şi i-a pus să străbată labirintul, cu Sky în frunte.

— Eu voi fi ultimul, le-a spus Sulien.

Când Sky a ajuns în mijloc, i-a aşteptat şi pe ceilalţi trei. Nu-şi închipuise că Nicholas era în stare să-l străbată ca lumea. Părea aşa de răvăşit şi de nefericit. În mijloc era loc pentru toţi trei să îngenuncheze şi asta au şi făcut. Parcă au trecut ceasuri întregi până când Sky a fost gata să facă drumul înapoi spre lume. Luciano l-a urmat încet. Sulien l-a ajutat pe Nicholas să iasă, băiatul sprijinindu-se de braţul lui.

— Acum ascultă, i-a spus Sulien. Nu ţi-ai ucis tu tatăl, şi nici Luciano n-a făcut-o. Nici măcar ticălosul de Enrico, dacă tot a venit vorba de asta. Niccold a murit de propria sa mână, la fel de sigur ca şi-n cazul în care ar fi băut otrava aia. Nimeni nu putea face nimic pentru a-l salva. Era tatăl tău şi l-ai iubit, dar era un om care-şi ucidea adversarii şi asta, în cele din urmă, a fost ceea ce i-a adus propriul sfârşit.

S-a întors spre Sky.

— Vreau ca voi doi să vă întoarceţi acum acasă. În lumea voastră e încă noapte. O să vă dau amândurora să înghiţiţi ceva şi când te vei trezi acasă, Sky, să ai grijă de Nicholas. Va avea nevoie de tine. Şi de Georgia. Şi ea

trebuie să plece.

Georgia a deschis ochii în propria sa cameră. Ţinea talismanul strâns în mână. Parcă s-ar fi deşteptat dintr-un coşmar îngrozitor. Cu toate acestea, persoana la care ţinuse cel mai mult era teafără. Nu-şi putea scoate din minte imaginea lui Luciano şi a Ariannei privindu-se ochi în ochi. Dar a realizat că era mult mai îngrijorată în privinţa lui Nicholas. Înainte de a pleca din Talia stabilise cu Sky să se ducă la el acasă în acea noapte şi să-l sune de pe mobil. Risca să audă Rosalind când îi deschidea Sky.

S-a îmbrăcat la repezeală pe întuneric şi a ieşit tiptil din casă. Răsăriseră stelele şi era o noapte foarte liniştită. În vreme ce străbătea străzile întunecoase din Islington şi-a adus aminte că mai făcuse asta cândva, când aranjase să rămână în Remora pentru cursa de cai. Ce simplu fusese atunci! înfricoşător, dar simplu! Tot ce avusese de făcut fusese să se ţină-n şa vreme de un minut şi jumătate. Acum nu ştia ce să facă, dar Nicholas avea nevoie de ea.

Sky a venit tiptil la uşă şi au străbătut apartamentul până în camera lui. Nicholas zăcea îmbrăcat în pat, cu ochii deschişi, dar goi. S-a aşezat lângă el şi l-a prins de mână.

— Cum te simţi? l-a întrebat ea încet.

El şi-a întors privirile spre ea şi a strâns-o de mână.

— Lasă-mă să mă duc înapoi, i-a cerut el.

Deşi crescuse atâta între timp, Georgiei îi reamintea de băieţelul care fusese când se hotărâse să-şi părăsească lumea.

Şi-a scos talismanul din buzunar.

— Dă-mi pana, i-a spus ea blând.

Nicholas a scos-o din geacă fără tragere de inimă. Georgia a luat-o şi a pus-o împreună cu talismanul ei pe căminul lui Sky, lângă sticluţa lui albastră de parfum.

— Nu te poţi întoarce, i-a zis ea. S-a gândit la modul în care o privise Luciano pe Arianna după ce-l ucisese pe duce, apoi l-a îmbrăţişat pe Nicholas şi a inspirat adânc. Dacă vrei, putem distruge ambele talismane. Aici trebuie

să trăim, Nicholas. Viaţa cealaltă e doar un vis.

El a privit-o de parcă se afla tot în Talia şi habar n-avea cine era ea. Georgia trebuia să facă tot posibilul pentru a-l convinge, altminteri avea să-l piardă. El s-ar fi întors înapoi cumva sau ar fi luat-o razna încercând. Şi ea şi-a dat seama că nu suporta să-l piardă.

— Ajută-mă, Sky, l-a rugat ea. Trebuie să-l facem să priceapă că viaţa lui e aici.

Sky nu era nici el în apele lui. Se gândea la ceea ce spusese Rodolfo. Dacă avea dreptate, atunci probabil că el îşi încheiase misiunea pe care o avusese în Talia. Dar să fi fost oare aceea de a-i lua viaţa tatălui lui Nicholas? Cum avea să-şi consoleze prietenul?

— Nick, a spus el încet. Îmi pare nespus de rău pentru tatăl tău. Mai ales dacă a fost cumva din pricina mea. Îmi pare rău de toate lucrurile în privinţa cărora am dat greş în Giglia – de toţi cei dispăruţi şi răniţi. Dar Georgia a avut dreptate. Tu aparţii acestui loc acum, nu Taliei.

— Mă simt de parcă n-aş aparţine niciunei lumi, a răspuns Nicholas sec.

— Amândoi aparţinem aceleaşi lumi, Nicholas, a spus Georgia.

Ceva în inima ei se schimbase şi ştia că era adevărat. Nicholas era un băiat în came şi oase, pe care-l putea iubi. De fapt, îl şi iubea deja. Luciano era o închipuire, cineva pe care-l iubise de la distanţă. Dar ea şi Nicholas se cunoşteau unul pe celălalt aşa cum erau ei cu adevărat.

— Eu aici am să trăiesc, a spus ea. N-am să mă mai întorc niciodată în Talia. Sunt alegeri pe care le poţi face doar o singură dată. N-ai cum să revii asupra unei alegeri deja făcute şi apoi să alegi altceva.

Nicholas se uita acum intens la ea.

— Fac acum ceea ce ar fi trebuit să fi făcut cu multă vreme în urmă. Te aleg pe tine, nu pe Luciano. Tu ce alegi?

Paul Greaves fluiera în timp ce se bărbierea. În Devon se întorcea abia după-amiază şi avea s-o scoată pe

Rosalind la restaurant. Nu mai fusese aşa de fericit de ani de zile. Sigur că era încă devreme. N-o cunoştea decât de o lună. Dar simţea deja că erau meniţi să-şi petreacă tot restul vieţii împreună.

Se încruntă uşor la imaginea sa din oglindă. Ce părere avea oare Alice despre această idee? Sau Sky? Şi-a dat seama că o asemenea perspectivă i-ar pune într-o situaţie stânjenitoare, îl plăcea pe Sky şi spera că sentimentul era unul reciproc. Era interesant să aibă un fiu, s-a gândit el. Apoi zâmbi, ştiind că-şi lăsase imaginaţia să meargă prea departe.

Rosalind făcea cafea în bucătărie când observă cât era ceasul. Se duse şi ciocăni la uşa lui Sky.

— Treziţi-vă, somnoroşilor, strigă ea. O să întârziaţi la şcoală.

Sky apăru în uşă precaut, închizând-o în urma sa. Îşi duse degetul la buze.

— Nick nu se simte bine, a spus el. A avut o noapte îngrozitoare. Nu cred că ar fi bine să meargă azi la şcoală.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Rosalind. Să mă duc să vorbesc cu el?

— Nu, mamă, doarme. O s-o sun pe Vicky.

— Dar tu trebuie să te duci la şcoală. O s-o sun eu, dar trebuie să ştiu ce are.

Sky a scăpat când a ieşit Paul din baie.

— ’neaţa, Sky, a spus el vesel. Mmm. Cafeaua aia miroase bine.

— E mai bună decât cea de la mama, s-a lăudat Rosalind. Păi, uite, du-te să-ţi faci duş, Sky, dacă vrei să mai iei şi micul dejun.

După plecarea lui, Paul a sărutat-o.

— Arăţi extrem de bine în dimineaţa asta, a complimentat-o el.

— Mulţumesc, i-a răspuns ea zâmbind. Sky spune că Nicholas e bolnav şi nu poate să se ducă la şcoală în dimineaţa asta. Dar n-a zis ce are. Ştiu că Vicky a fost tare îngrijorată din pricina lui.

S-au dus la bucătărie.

— Crezi că ar putea fi vorba de droguri? a întrebat Rosalind aproape şoptit. Ştiu că la şcoală pot căpăta dependenţe din astea. Dar sunt sigură că Sky n-a luat niciodată nimic.

— Îţi faci griji degeaba, a liniştit-o Paul. Nick e prea sportiv ca să se încurce cu drogurile.

— Asta nu e un motiv, l-a contrazis Rosalind. Sportivii apar tot timpul la ştiri pentru că iau droguri.

— Nu e acelaşi lucru, a spus Paul zâmbind.

Georgia i-a putut auzi vorbind de acolo de unde stătea ea, din spatele uşii de la camera lui Sky. Nick adormise profund în cele din urmă şi putea să-l lase singur. Dar nu ştia cum avea să plece din casă spre şcoală fără să fie văzută. Îi lăsase mamei sale un bilet în care-i spunea că se duce să alerge de dimineaţă şi era posibil să n-o mai vadă înainte ca ea să plece la serviciu, aşa că pe-asta o rezolvase. Dar nu se aşteptase ca Paul să se afle acolo şi să ia aşa un mic dejun relaxat cu Rosalind. Trebuia să iasă cât mai repede din camera lui Sky, pentru că avea nevoie urgentă la toaletă.

Sky s-a întors de la duş ud şi înfăşurat într-un prosop, aşa că Georgia a profitat de ocazie. Dar a avut ghinion pentru că în acel moment a sunat soneria şi Rosalind a ieşit din bucătărie să răspundă. Ea şi Sky au înlemnit în uşă. Nu le-a trecut prin minte nicio explicaţie în legătură cu ieşirea ei din camera lui Sky la ora aceea. În cele din urmă a spus:

— Îmi pare rău, Rosalind. Şi s-a îndreptat spre baie.

— Îmbracă-te, Sky, a spus Rosalind mai calmă decât era. Trebuie să văd cine e la uşă.

Era Warrior. Georgia s-a întrebat dacă să se ducă direct la şcoală. Dar nu putea să-l lase pe Sky să înfrunte lucrurile de unul singur. S-a dus la bucătărie şi i-a găsind pe Rosalind şi pe Paul împreună cu tipul a cărui imagine apărea pe pereţii a mii de dormitoare de adolescenţi. Tatăl lui Sky.

— Ea cine e? a întrebat el. Apoi, când a venit şi Sky, a spus: Aha, înţeleg. În cele din urmă, aşchia nu sare departe de trunchi.

— Nu e deloc aşa, a răspuns Sky cu duritate. Eu nu semăn deloc cu tine. Georgia e doar o amică.

— A venit să-ţi facă o vizită cam matinală, nu? a întrebat Warrior.

— Sunt amândoi mari de-acum, a replicat Paul. Pot face ce vor. Dar nu părea prea fericit. Era dezamăgit de Sky.

— Nu e ceea ce pare, a spus Sky. Nu mi-am petrecut noaptea cu Georgia, oricum nu în felul în care vă închipuiţi voi.

— Şi-a petrecut-o cu mine, a lămurit situaţia Nicholas, intrând în bucătărie cu o înfăţişare ca de pe altă lume.

Warrior a bătut din palme.

— Şi mai bine – în trei! a exclamat el.

— N-ai putea să nu mai fi aşa de nesuferit? a spus Sky furios.

Noaptea înspăimântătoare pe care o petrecuseră ei nu fusese nici pe departe una de orgii. Georgia îl ţinuse pe Nicholas în braţe în vreme ce el aiura şi plângea, iar Sky se întinsese pe duşumea incapabil să doarmă.

— Sunt prieten cu Alice, fiica lui Paul, dacă ţii neapărat să ştii, i-a spus el tatălui său.

— Grozav, a mustăcit Warrior.

— Nu ştiu exact ce s-a întâmplat, a spus Rosalind. Dar nu cred că e deloc treaba ta, Colin.

— Colin? s-a mirat Georgia. Şi a început să chicotească. Era ca şi cum ar fi aflat că pe P. Diddy îl chema de fapt Sean.

Nicholas s-a aşezat brusc jos.

— Pot bea o cafea? a întrebat el. Nu se întâmplă nimic, a spus el în timp ce Rosalind îi turna cafea. Oricum, nimic din ceea ce aţi putea voi să înţelegeţi şi n-are nimic de-a face cu sexul. Şi acum totul s-a rezolvat.

— Atunci totul e în regulă, a spus Warrior. Toată lumea e fericită. Uite, Sky, am venit să-mi iau rămas-bun. Eu şi Loretta ne întoarcem în State. Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

Sky n-a fost în stare să răspundă. Se simţea extrem de uşurat că pleca şi că nu ţinea morţiş să facă parte din viaţa lui.

— E un pic cam ciudat să spun asta în faţa unor spectatori, a spus Warrior. Dar dacă ai să vrei vreodată să vii în vizită, să ştii că eşti bine-venit. Anunţă-mă şi am să-ţi trimit bilet. I-am spus mamei tale că am să-ţi plătesc eu studiile universitare. Ea zice că vrei să faci sculptură sau cam aşa ceva.

Sky s-a uitat uluit la Rosalind. Apoi s-a simţit cam amărât. Warrior îşi putea permite, cu siguranţă, dar nu era obligat. Şi îi făcea oferta asta de pace în faţa atâtor oameni. S-a uitat la Nick, care tocmai îşi văzuse tatăl murind în chinuri.

A înghiţit în sec.

— Mulţumesc, a spus el. E foarte drăguţ din partea ta. Am să mă mai gândesc dacă am să vin în vizită.

Epilog *încă o nuntă*

În biserica în alb şi negru a mănăstirii Santa-Maria-tra-levigne, fratele Sulien oficia o cununie. Era a doua zi după duel şi nu erau mulţi invitaţi. Sky, Sandro, Giuditta Miele şi doctorul Dethridge erau singurele persoane adunate în Capela Maicii Domnului când au sosit mirii şi cei doi însoţitori ai lor.

— Asta trebuie să fie cea mai ciudată nuntă care a existat vreodată, a spus Luciano.

— Mai ciudat e pentru mine, a replicat Arianna, zâmbindu-i prin masca albă de dantelă. Sunt părinţii mei, la urma urmei.

— Şi nu uita că sunt deja căsătoriţi, a adăugat Luciano. Ce-o să facă Sulien în privinţa asta?

— Sunt sigură că s-a gândit el la ceva, a spus Arianna.

— Dragi credincioşi… a început Sulien.

Şi Rodolfo Rossi, regentul Bellezzei, a luat-o în căsătorie pe Silvia Belloni, o văduvă din Padavia. Sulien le ştia povestea şi ştia cât de important era pentru ei să găsească o modalitate de a trăi împreună în mod oficial. Signor Rossi avea să se întoarcă din Giglia cu o nouă soţie, şi, chiar dacă ea semăna cu prima, nu era nicio problemă, bellezzanii ştiau că de obicei bărbaţii aleargă după acelaşi gen de femei. Locuitorii îl simpatizau foarte tare, fiind cunoscut drept un om cinstit, care trăise o adevărată dramă personală, şi aveau să se bucure pentru el.

Mica petrecere de după ceremonie a fost una foarte discretă, imută în trapeza mănăstirii, fără a fi niciun membru al familiei di Chimici invitat. Oraşul ţinea doliu oficial timp de o lună în memoria răposatului duce. Giglia suferise atâtea lovituri devastatoare, măcelul declanşat de clanul Nucci fiind urmat de inundaţie şi de fatalul duel.

Dar vremea însorită ce a urmat după cea ploioasă a făcut să răsară de timpuriu toate florile de primăvară şi oraşul era năpădit de parfum de lăcrămioare, indruşaim şi micsandre. Silvia purtase o coroniţă de trandafiri albi timpurii dintr-un arbust din uşa bucătăriei mănăstirii, de care avea grijă fratele Tullio. Au venit şi două personaje cu veşminte viu colorate, care s-au înclinat înaintea mirelui şi a miresei, apoi Aurelio i-a sărutat mâna Ariannei.

— Sunt onorat să cânt pentru Alteţa Voastră şi părinţii Alteţei Voastre, a spus el.

Aurelio a cântat la harpă acompaniat de Raffaella la flautul pe care-l făcuse el. Primele acorduri au fost extrem de triste, mai potrivite pentru un priveghi decât pentru o nuntă, şi invitaţii au ascultat aducându-şi aminte de cei care muriseră în săptămâna precedentă. Apoi muzica s-a însufleţit şi Rodolfo a condus-o pe Silvia la dans.

— O să fie ciudat pentru mine să locuiesc iar la palat, a spus ea.

— Va fi o încântare, i-a zâmbit el. Gândeşte-te, noi n-am avut niciodată şansa de a trăi ca soţ şi soţie şi suntem

împreună de mai bine de douăzeci de ani şi avem o fată mare.

— Nu mai continua, l-a oprit Silvia. O să mă faci să mă simt bătrână.

— Eşti la fel de frumoasă ca atunci când te-am întâlnit prima oară, a spus Rodolfo strângând-o mai tare în braţe. Şi de data asta va şti toată lumea că suntem căsătoriţi şi nimic nu ne va mai despărţi.

La petrecere erau puţine femei, dar doctorul Dethridge a scos-o pe Giuditta la dans şi Raffaella s-a oprit din cântat pentru a dansa cu Sky. Era strălucitor de frumoasă şi dansa cu vivacitatea naţiei sale, ceea ce pe Sky l-a făcut să se simtă stânjenit.

Pe călugări i-a amuzat faptul că unul dintre novicii lor avea o parteneră de dans aşa de exotică, dar majoritatea ştiau deja că Sky nu era im călugăr adevărat, ci un oaspete de seamă deghizat.

Ritmul muzicii l-a făcut până şi pe fratele Tullio să iasă la dans. L-a tras pe Sandro de ambele mână şi l-a învârtit în jurul trapezei în vreme ce câinele lătra vesel nevoie mare.

— Par fericiţi, nu? a spus Luciano.

— Sandro şi Tullio? a întrebat Arianna.

— Rodolfo şi Silvia, prostuţo, a spus el zâmbindu-i.

— E un păcat să fii aşa de fericit după ce au murit atâţia oameni? a întrebat ea. Noi amândoi am trimis fiecare dintre noi pe câte cineva pe lumea cealaltă, şi totuşi mă simt aşa de bine cum nu m-am mai simţit de mult.

Dar înainte să apuce Luciano să răspundă, Gaetano a dat buzna în trapeză.

— Îmi cer scuze, a spus el. Nu vreau să vă stric petrecerea, dar Fabrizio tocmai a emis primul său mandat de arestare. Şi e pentru Luciano.

Franco, ucenicul Giudittei, conducea un car spre poarta de ieşire a oraşului ce se deschidea spre drumul către Bellezza. Avea o butelcă de vin la picioare şi o fată

drăguţă alături. Gărzile aveau ordin să-i oprească pe toţi cei ce părăseau oraşul şi să le controleze vehiculele, căutându-l pe Luciano, cavalerul trădător, care-l ucisese pe duce în chip mârşav.

— Bună seara, l-a salutat Franco politicos pe cel mai corpolent dintre ei, un om pe care-l cunoştea. Lui Franco i se dusese buhul pentru isprăvile lui din interiorul şi din afara zidurilor oraşului, în special cele nocturne, asemenea motanilor în călduri.

— Ah, Franco, a exclamat gardianul. Ce treabă ai să pleci la drum aşa de târziu?

— Transport o statuie pentru stăpâna mea, maestra Miele, a răspuns Franco sincer. E statuia pe care i-a făcut-o tinerei şi frumoasei ducese a Bellezzel. Poate ai auzit şi tu de ea? E tot o capodoperă.

— O duci la Bellezza? a întrebat gardianul.

— Da, a răspuns Franco. Şi, aşa cum vezi, am găsit o altă micuţă capodoperă să-mi ţină companie pe drum.

— O capodoperă a străzii, cu siguranţă, a spus omul. Şi a râs grosolan împreună cu tovarăşii săi. Nu te deranjează dacă mă uit la încărcătură?

Franco a sărit jos şi a desfăcut acoperitoarea din pânză de sac ce fusese legată deasupra carului. Era o ladă voluminoasă, din lemn moale, înfăşurată în pături pentru a amortiza hurducăturile.

— E cam mare ducesa asta, a glumit unul dintre paznici.

— Ca şi cea care a făcut-o, a spus altul. Ai văzut-o vreodată ce voinică e? Asta ar încălzi un pluton întreg ca noi.

Franco ar fi vrut să-i tragă una peste nas. El o adora pe Giuditta. Dar a tăcut. Era într-o misiune şi n-avea chef să creeze probleme.

— Ar trebui să te pun s-o deschizi, a spus paznicul pe care-l cunoştea Franco. În car era şi o rangă pentru momentul când statuia ajungea la destinaţie.

Franco oftă.

— N-o să-ţi vină să crezi cât de mult ne-a luat s-o împachetăm, a spus el pe tonul cel mai nemulţumit din lume. Sac, paie, iar sac. De-asta am şi plecat aşa de târziu. Ne-a luat trei ceasuri s-o punem pe ducesă în ladă. Pentru Giuditta Miele trebuie să faci totul ca la carte.

— Altminteri o încasezi, nu? a întrebat unul dintre paznici.

— Pe mine nu m-ar deranja dacă ar vrea să mă altoiască, a glumit altul.

Alte râsete. Franco avea un rânjet prostesc întipărit pe chip.

— Haide, fie, a spus şeful paznicilor. Am încredere în tine. Ia uitaţi-vă la faţa lui, le-a spus oamenilor săi. Nu vi-l puteţi închipui pe un îngeraş ca ăsta minţind, nu?

— Nu ni-l putem închipui pe un înger făcând atâtea coţcării pe care s-ar apuca cineva să le facă, a spus unul dintre ei lăsându-i să treacă.

Lui Franco îi clănţăneau dinţii în spatele zâmbetului său angelic.

— Mulţumesc, a spus el. E un drum lung până la Bellezza.

În cele din urmă, carul a ieşit pe poartă şi Franco a pornit la drum. Luciano a răsuflat uşurat din interiorul lăzii de lemn. Îşi petrecuse braţele în jurul Ariannei, şi dacă ea rămânea rece şi indiferentă era doar din pricină că era doar o statuie.

După ce Gaetano le stricase petrecerea de nuntă şi bellezzanii plecaseră cu toţii, Sky a avut o discuţie lungă cu Sulien înainte de a se întoarce acasă. Georgia şi Nicholas se ţinuseră de cuvânt şi nu mai reveniseră în Giglia. Şi Sky simţea că misiunea lui acolo se încheiase. În aer plutea un sentiment de tristeţe autumnală, deşi vara încă nici nu începuse.

— Tata şi-a făcut apariţia, i-a mărturisit el lui Sulien în timp ce dădeau ocol marelui claustra.

Călugărul s-a uitat cu atenţie la el.

— Şi ce impresie ţi-a făcut? a întrebat el.

Sky a dat din umeri.

— Cred că e în regulă. E generos cu banii, oricum, încercând să recupereze timpul pierdut. Dar nu-l cunosc. Am impresia că te cunosc pe tine mai bine decât pe el.

— Dar ai făcut un prim pas, a spus Sulien. Cu siguranţă că e mai bine aşa decât să-ţi tot pui întrebări în privinţa lui, nu?

— Vrea să-i fac o vizită în America, unde locuieşte, i-a povestit Sky. Şi i-am spus că am să mă duc. Se pare că totul are să fie altfel decât îmi imaginam eu. Mama s-a cuplat cu tatăl prietenei mele şi se pare că, la urma urmei, voi studia sculptura.

— Atunci vei fi un ucenic al Giudittei într-un fel, a remarcat Sulien.

— Poate, a spus Sky. Dar n-am să pot veni aici s-o fac cu adevărat. Cred că ar fi cazul să încetez să mai vin în Giglia.

M-am simţit rupt în două pentru prea multă vreme. Înainte nu aveam tată deloc şi acum se pare că m-am ales cu doi.

Sulien şi-a petrecut braţul pe după umerii lui.

— Aici o să mai ai întotdeauna încă unul dacă mai ai nevoie, l-a asigurat el. Ai făcut ce ţi s-a cerut să faci aici şi noi suntem obligaţi să facem tot ce putem pentru tine.

Patru prieteni stăteau împreună în cantina şcolii. Sky le povestea celorlalţi despre nuntă şi petrecerea care a urmat. Alice îl asculta cu plăcere – ăsta era genul de lucruri pe care le agrea ea, nu duelurile şi asasinatele.

— Măcar ai fost la o nuntă în Talia unde nu a fost nimeni înjunghiat, a spus ea.

Sky era pe punctul de a le povesti despre Gaetano şi despre plecarea lui Luciano din oraş, ascuns în carul Giudittei. Apoi a observat că Georgia şi Nicholas se ţineau de mână pe sub masă. S-a hotărât să nu-i mai menţioneze numele.

S-a întors spre Alice:

— Ce părere ai despre tatăl tău şi mama mea?

— E ciudat pentru noi, a spus Alice. Dar cred că alcătuiesc o pereche extraordinară. Mama ta e aşa de drăguţă.

— Da, este, nu-i aşa? a întrebat Sky.

— Sky, ar trebui să spui că şi tata e drăguţ, l-a atenţionat Alice.

— Păi, este, a spus Sky. Îmi place. Dar ar fi cam ciudat să-l am ca tată vitreg.

— Crezi că se va ajunge la asta? a întrebat Georgia văzând că Alice era şocată.

— Atunci voi ce-aţi deveni? a întrebat Nicholas. În ciuda a tot ceea ce se întâmplase, se simţea nespus de fericit. Îşi acceptase soarta. Şi se ţinea de mână cu Georgia.

— Persoane apropiate…

— Asta nu sună rău, a spus Alice şovăielnic. Cred că aş putea accepta aşa ceva.

— Oricum, nu cred să se întâmple până nu ne ducem noi la universitate, a comentat Sky. Cred că vor aştepta până atunci spre a ne uşura nouă situaţia.

— Deci, ai de gând să accepţi invitaţia tatălui tău? a întrebat Georgia.

— Da, a răspuns Sky. Şi am să-mi fac o parte din studii în California şi am să stau cu el şi cu Loretta timp de un an. S-a oferit să-mi plătească şi asta şi cred că-i datorez măcar atât.

— De acolo n-ai să te poţi stravagantiza, l-a avertizat Nicholas.

— M-am gândit la asta, a spus Sky. Şi cred că am s-o las baltă. Am să-mi las sutana şi talismanul deoparte. Aş face mai bine să mă concentrez asupra examenelor dacă vreau să intru la universitate.

Câteva trăsuri de seamă erau trase la un han, într-un loc de popas de pe drumul dintre Giglia şi Bellezza. Ducesa Bellezzei, tatăl său şi noua lui soţie împreună cu numeroasa lor suită de gărzi şi servitori erau găzduiţi de un proprietar agitat nevoie mare. Arianna era neliniştită,

uitându-se pe fereastră de nenumărate ori.

În cele din urmă, a auzit scârţâitul roţilor unui car.

— Trebuie să iau o gură de aer, a spus ea. Mă duc să văd ce mai fac pisicile mele.

Luându-şi doar o singură gardă de corp, a ieşit afară în noapte. S-a îndreptat spre grajduri, unde Franco, istovit, a sărit jos de pe ladă şi s-a apucat să deshame caii, care erau deranjaţi de prezenţa pisicilor africane în boxă, lângă ei. Însoţitoarea lui Franco fusese trimisă înapoi spre Giglia la ultimul popas.

— Bună seara, Alteţă, a spus el înclinându-se. Vedeţi că statuia voastră vă urmează în siguranţă spre Bellezza.

— Sunt nerăbdătoare să văd dacă e în stare bună, i-a cerut Arianna.

— Sigur, a spus Franco. A dat pânza deoparte şi a deschis cu uşurinţă lada cu ranga, pentru că mai făcuse asta de câteva ori pe drum şi capacul era aproape întredeschis.

Garda de corp şi-a dus mâna la sabie când a văzut un tânăr sărind afară, dar Arianna a râs şi Franco l-a oprit s-o mai facă.

— Hai să-i lăsăm un pic singuri, prietene, a spus el, luându-l de braţ şi conducându-l afară din grajd. Pe ducesă n-o paşte nicio primejdie din partea lui. El şi-ar da şi viaţa pentru ea – şi aproape că a şi făcut-o.

— Luciano! a strigat Arianna. Ce mă bucur să văd că eşti teafăr!

El a luat-o în braţe şi a sărutat-o. Şi, spre deosebire de statuie, ea i-a răspuns cu căldură.

Părul ţi-e plin de fân, i-a spus ea când s-au dezlipit unul de celălalt.

— Sunt cu desăvârşire nevrednic de distinsa şi fermecătoarea voastră prezenţă, Alteţă, a spus el, ţinând-o aproape. Daţi-vă jos masca, să vă văd chipul.

— Garda mea de corp o să se repeadă la tine dacă te prinde că te uiţi la chipul meu, l-a atenţionat Arianna desfăcându-şi masca.

— Nu cred, a spus Luciano. Cred că poate constitui o trădare să ucizi un duce.

— Dar tu nu eşti duce, l-a corectat Arianna.

— O să fiu dacă te vei căsători cu mine, a spus Luciano şi a sărutat-o iar. Acum îi putea zări limpede expresia feţei. Nu-i aşa? Ducele Luciano de Bellezza, consortul frumoasei ducese.

— Da, a spus Arianna. Ai fi.

— Aş fi?

— Dacă m-ai cere.

— Te cer.

— Şi dacă eu aş accepta.

— Şi accepţi?

— Da, a consimţit Arianna. Din tot sufletul.

Şi şi-a aruncat cât colo masca.

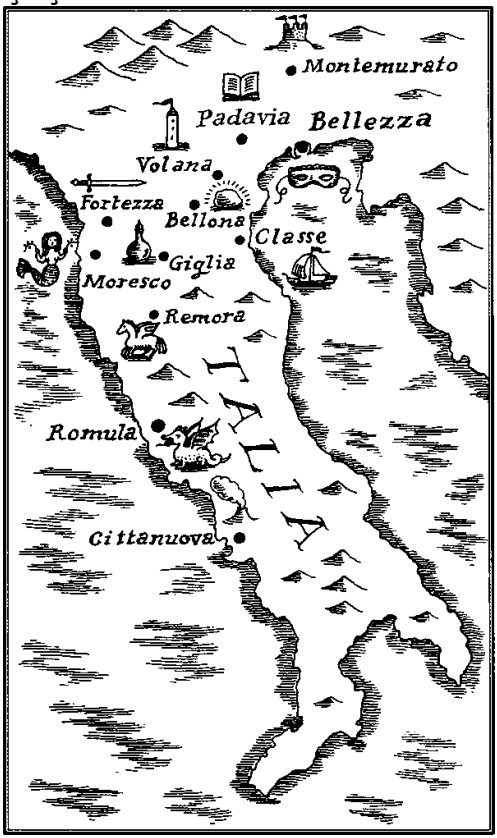

Notă explicativă despre di Chimici şi de Medici

Istoria familiei de Medici este tot atât de strâns legată de oraşul Florenţa pe cât este cea a familiei di Chimici de Giglia. Medici, sau de Medici, dacă ar fi să folosim numele lor italian corect, a fost o familie care a avut, se pare, un strămoş ce a fost doctor („medico”). Cele şase sfere roşii de pe blazonul lor ar reprezenta nişte pilule farmaceutice – sau poate că totul face parte din legenda familiei. Ce este cert e că şi de Medici, ca şi di Chimici, au făcut avere din afaceri bancare.

Primul bancher de Medici a fost Giovanni (1360 – 1429), un fel dejechivalent al strămoşului familiei di Chimici, Ferdinando. Familia de Medici a avut de câştigat atunci când regele Eduard al III-lea al Angliei nu a mai putut să ramburseze împrumutul uriaş luat de la alte două familii de bancheri din Florenţa, Bardi şi Peruzzi, care nu şi-au mai revenit niciodată. Cosimo cel Bătrân (1389 – 1464), care s-a căsătorit cu o Bardi, l-a însărcinat pe Brunelleschi (care a construit biserica San Lorenzo din Florenţa şi domul pentru uriaşa catedrală a oraşului) să-i înalţe un palat în Via Larga.

Planurile au fost considerate prea grandioase, şi Cosimo l-a numit în loc pe Michelozzo Michelozzi, al cărui palat (Medici-Riccardi) mai poate fi vizitat şi azi pe Via Cavour (numele modern al străzii Via Larga/ Eu am stat într-un bloc situat la doi paşi de el atunci când m-am apucat să scriu *Călătorie magică în Oraşul Florilor*. Palatul adăposteşte în capela sa minunata frescă a lui Benozzo Gozzoli cu călătoria magilor, în care se presupune că apar portrete ale membrilor proeminenţi ai familiei de Medici.

Piero de Medici (1416 – 1469), un fel de echivalent al lui Fabrizio di Chimici, primul duce al Gigliei, a fost cunoscut mai ales pentru faptul că a fost tatăl lui Lorenzo Magnificul. El a domnit doar cinci ani, dar fiul său, Lorenzo (1449 – 1492), echivalent al lui Alfonso di Chimici, tatăl lui Niccold, a deţinut puterea vreme de douăzeci şi trei de ani.

Lorenzo de Medici, „il magnifico”, este cel la care se gândesc majoritatea oamenilor atunci când aud numele de Medici. A fost un mare patron al artelor, un erudit, un poet, un filosof şi un om de arme, cât şi un mare afemeiat, dar şi un soţ afectuos, un bun prieten şi un inamic necruţător.

Eu am acordat titlul de duce mai devreme în familia di Chimici, lui Fabrizio (1425 – 1485). De fapt, Alexandru, fiul nelegitim al papei Clement al VII-lea, a fost primul care s-a autointitulat duce al Florenţei, în 1532. Dar apoi de Medici recuperează timpul, deoarece Cosimo I, strănepot al lui Lorenzo Magnificul, s-a autoproclamat Mare Duce în 1569, cu zece ani înainte ca Niccolò di Chimici să aibă aceeaşi idee.

Câţiva Medici au fost papi, ca şi Ferdinando di Chimici, Lenient al VI-lea, primul dintre ei fiind Leon al X-lea (Giovanni de Medici, 1475 – 1521), fiul cel mai mare al lui Lorenzo. Leon era la fel de ahtiat după mâncare şi băutură ca şi Ferdinando di Chimici, la un moment dat oferind un meniu cu douăzeci şi cinci de feluri de mâncare pentru şase sute de invitaţi.

În ce priveşte duşmanii, familia de Medici a avut mult mai mulţi decât familia di Chimici! Familiile Albizzi, Pitti, Pazzi, Strozzi… Istoria Florenţei este înţesată de numele lor. Conspiraţia Pazzi din 1478 urmărea să-i asasineze atât pe Lorenzo, cât şi pe fratele său, Giuliano. Fratele mai tânăr a fost într-adevăr înjunghiat mortal în timpul liturghiei de Paşte, în catedrală, dar Lorenzo a fost doar rănit. Toţi membrii familiei Pazzi au fost ucişi, încarceraţi sau exilaţi, Lorenzo răzbunându-şi fratele.

Aceasta nu a fost prima tentativă de asasinat asupra unui membru al familiei de Medici. Pitti au pus una la cale în 1466 asupra lui Piero, dar ca urmare au pierdut palatul grandios ce fusese construit pentru ei în partea îndepărtată a râului Arno şi care poartă numele lor până astăzi. Primul lor arhitect a fost Brunelleschi, dar construcţia clădirii a fost întreruptă timp de im secol.

Neobositul Mare Duce Cosimo s-a mutat din palatul de Medici de pe Via Larga în Palazzo Vecchio în 1539 şi apoi în palatul Pitti nouă ani mai târziu, deşi acesta aparţinea teoretic soţiei sale, Eleonora de Toledo. Marele Duce Niccolò a făcut aceleaşi lucruri în doar câteva săptămâni.

Deşi bunicul său Alfonso este mai apropiat din punctul de vedere al datelor de Lorenzo Magnificul, Gaetano se aseamănă mai mult cu el, fiind fermecător, deşi urât, curtenitor, învăţat şi un mare iubitor al artelor, cât şi un excelent călăreţ şi spadasin, (însă el va fi un soţ mult mai loial.)

Dar nu există niciun echivalent istoric al lui Falco. El a fost inventat de mine, inspirată fiind de relatarea lui Giuseppe Tomasi di Lampedusa despre copilăria lui singuratică, în timpul căreia colinda prin spaţioasele palate goale ale familiei sale, şi de verii mei îndepărtaţi William şi Henry, doi fraţi devotaţi unul celuilalt, unul dintre ei rănindu-se grav la picior (deşi, fiind un tânăr născut în zilele noastre, consecinţele nu au fost atât de dezastruoase ca pentru Falco). Toţi ceilalţi di Chimici simt pure născociri.

Ducii şi prinţii di Chimici le dădeau tuturor fiilor şi fiicelor lor titlurile de principe şi principesa. În scurt timp, ei au ajuns oricum prinţi şi duci, deoarece di Chimici au pus mâna pe putere în majoritatea oraşelor-stat ale Taliei (Vezi Personajele).